Draga Neagu

GOSPODINA ȘI ESTETICA LOCUINȚEI

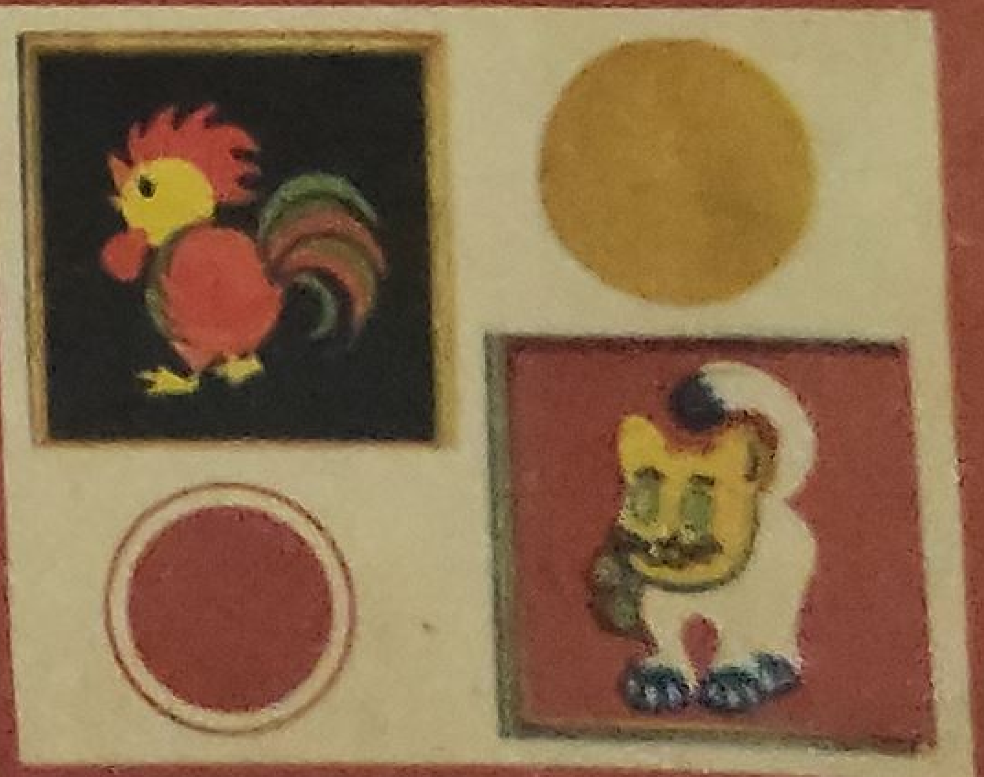

GOSPODINA
ȘI
ESTETICA
LOCUINȚEI

A fost frumos,
A fost ca-ntr-o poveste,
A fost frumos,
A fost și nu mai este!!

Costinești 8-19 aug 1979.

Moldovan R.

Draga Neagu

GOSPODINA ȘI ESTETICA LOCUINȚEI

EDITURA TEHNICĂ
București — 1979

Această lucrare cuprinde îndrumări practice privind amenajarea cît mai plăcută a interiorului locuinței.

Se dau indicații diverse privind modul de amenajare dintr-un apartament cu destinații precise precum și a dependințelor.

Lucrarea cuprinde indicații privind executarea de panouri și perne decorative pentru holuri, camere de zi, camere de copii și tineret, executarea de cuverturi, huse, draperii, seturi de fețe de masă pentru anumite ocazii, seturi pentru bucătăriii și lenjerie de pat din diferite materiale.

În final se prezintă vopsirea artistică a materialelor, se dau indicații privind decorarea locuinței în zile festive precum și o serie de sfaturi utile oricărei gospodine.

Lucrarea este bogat ilustrată prezentînd peste 100 desene și fotografii. Se adresează tuturor cititoarelor de la sate și orașe.

Redactor: Ing. Constanța Tecîu
Redactor: Elena Geru

Bun de tipar: 14.03.1979. Coli de tipar: 17,5.
Tiraj: 50.000 + 70 exemplare broșate. C.Z. 645.

Tiparul executat sub comanda
nr. 1/33 la
Intreprinderea poligrafică
„13 Decembrie 1918"
str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97
București,
Republica Socialistă România

— *Mamei mele,*
care m-a învățat să-mi
iubesc Căminul,

— *Soțului meu și*
fiilor mei
Florin și Duduș, care se
simt întotdeauna fericiți
în căldura pe care le-am
creat-o în Cămin.

D.N.

INTRODUCERE

A FACE un cămin confortabil, agreabil, a-i da suflet este o sarcină delicată, care revine mai ales stăpînei casei. O casă mică, chiar lipsită de confort modern poate deveni mult mai plăcută și primitoare decît un apartament cu multiple posibilități, care poate să fie rece, impersonal, lipsit de acel „ceva" care îi dă viață. Acest „ceva", nu-i numai expresia bunului gust ci și a ordinii, a organizării și a întreținerii.

Foarte des ambianța se confundă cu decorul și invers. Decorul nu este decît factorul care completează „toaleta" finală a unui interior, elementul mobil și arbitrar care se schimbă și se demodează.

Ambianța, dimpotrivă este acel „ceva" imperceptibil și greu de definit care impregnează structura însăși a unei case. Ea reprezintă o multitudine de impresii care se adresează tuturor facultăților psihice și senzoriale.

Într-adevăr, echilibrarea volumelor și armonia suprafețelor repartizate într-un interior, au efect asupra spiritului, în timp ce culoarea, aspectul și materialele folosite pentru amenajarea unui apartament se adresează simțurilor.

Oricît de talentat ar fi un specialist în interioare, el nu va putea crea un apartament cu personalitate, fără să țină seama de elementul uman (fără să cunoască deci locatarii, fără să-i vadă trăind, fără să-i observe cum se integrează în cadrul lor de viață).

O ambianță reușită depinde și de modul de aranjare a obiectelor, de armonia dintre toate încăperile în genere, dar în același timp de fiecare cameră luată în parte.

Un mare rol în crearea unei ambianțe o are culoarea, dar nu este ușor de definit care este cea mai potrivită. O armonie nu rezultă dintr-un ton predominant, ci din acordul unor tonalități multiple obținute prin îmbinarea fericită a unor diverse materiale. Într-adevăr, culoarea este modificată de natura suportului respectiv. Același roșu, de exemplu, diferă după cum este folosit pentru tapițerie, mochetă etc. Nu se pot disocia culoarea și materialul.

Mulți își închipuie că pot realiza o ambianță originală, șocant modernă, dacă zugrăvesc în culori diferite pereții aceleiași încăperi. Policromia își are legile ei, ea reprezintă nu o modă, ci un mijloc de a separa diversele zone ale unei încăperi de mari dimensiuni, de exemplu : spațiul de luat masa, locurile de odihnă, lecție sau joc.

Cînd mobilele sînt achiziționate numai ca scop în sine, numai ca decor, pentru a deveni un semn evident de prosperitate, își pierd în fond rațiunea lor de a fi. Cele mai frumoase mobile nu pot crea niciodată o ambianță personală dacă sînt cumpărate din conveniență.

La aranjarea apartamentului dumneavoastră țineți seama de cîteva „principii" care rămîn mereu valabile :

— cînd se deschide ușa unei camere, nu trebuie să izbească privirea un obiect mare ca volum (înalt, masiv), de aceea nu vom așeza un dulap pe peretele din față. Camera va părea mai mică și mai întunecată și această mobilă va predomina în raport cu toate celelalte. Dulapul îl veți așeza de preferință după ușă, iar în fața privirii veți plasa obiectele joase : patul, măsuța, fotoliile ;

— mobilele se plasează în general către extremitățile camerei, lăsînd partea centrală cît mai degajată ;

— pereții întregi (care nu sînt tăiați de ferestre și uși) rezervați-i pentru lucrurile mari : pat, bibliotecă, dulapuri ;

— să nu așezați niciodată un dulap sau un birou care să depășească cu „puțin" ușa, considerînd că este suficient loc ca să se poată ieși sau intra. Pe lîngă faptul că este inestetic este și supărător ;

— biroul sau masa de lucru, se așază de preferință cît mai aproape de fereastră și în așa fel ca lumina să vină întotdeauna din stînga, pentru a nu se face umbră la scris și la citit ;

— masa de sufragerie nu se plasează în mijlocul camerei, ci lîngă un perete sau un colț al camerei ;

— e de preferat să nu așezați covorul chiar în mijlocul camerei, decît doar dacă e așa de mare încît acoperă în întregime podeaua ;

— este bine ca grupurile principale de mobile să fie așezate pe covor ;

— nu este recomandabil să se așeze pe un perete rafturi de cărți, alternînd cu un bufet și apoi un pat. Mobila ne invită prin modul cum a fost grupată, să ne așezăm acolo unde trebuie : la studiu, la conversație, la audiții muzicale, la vizionarea televizorului, la masă sau la relaxare.

CUM DECORĂM PEREȚII ?

Un singur tablou va fi plasat asimetric față de axul peretelui, în schimb vom căuta să-i dăm o oarecare pondere, așezînd dedesubt la perete o mobilă joasă : fie o măsuță cu un vas de flori, fie o comodă, o servantă.

Gravurile, desenele, fotografiile, permit să fie grupate în diverse moduri, în funcție de format. Cadrele cu aceleași dimensiuni pot fi dispuse în șir orizontal sau vertical, în funcție de suprafața pe care o aveți la dispoziție (cu un mic decalaj care să rupă compoziția). La organizarea unei asemenea „compoziții" veți evita combinațiile între : reproducere cu fotografii de familie și pictură, optînd doar pentru una din ele.

Dacă pictura bună este greu accesibilă, mai la îndemînă sînt : guașele, acuarelele, desenele, gravurile etc. În cazuri extreme sînt preferabile reproducerile de bună calitate în locul lucrărilor „originale" de valoare îndoielnică ;

— icoanele pe sticlă, mozaicurile, aplicele metalice cer un spațiu special și o vecinătate adecvată ;

— o tapițerie, o țesătură sau o broderie de preț prinsă între două baghete orizontale de lemn, constituie un ornament mural de gust ;

— farfuriile de preț sau olăria țărănească își găsesc foarte bine locul pe pereții apartamentului dv. cu condiția să fie bine puse în valoare : în cazul unui perete deschis la culoare, porțelanul sau ceramica cere un suport aplic, care poate fi o placă de lemn de o esență specială (mat, nelustruit, sau numai din stejar afumat, (după caz) sau o planșetă îmbrăcată cu material textil, de o culoare adecvată ;

— un element care cîștigă din ce în ce mai mult loc în decorația interioară, sînt panourile decorative din materiale textile brodate sau cu aplicații.

ILUMINATUL

Lumina artificială în locuință are mai multe efecte : funcțional, decorativ, spațial.

Din acest motiv mai multe surse de lumină (diferențiate, atît ca putere cît și ca formă) sînt de preferat unei lustre centrale, care dă o lumină difuză generală.

Lumina poate să atenueze, să modifice, să corecteze unele defecte ale interioarelor noastre :

— un plafon prea jos va fi „înălțat" printr-o lumină dirijată în sus ;

— un plafon prea înalt poate fi „coborît" printr-o lampă așezată foarte jos ; ea va avea un abajur cu partea de sus acoperită ;

— o încăpere strîmtă pare mai largă dacă este luminată dintr-o singură parte.

În concluzie, cînd vă mobilaţi şi decoraţi apartamentul, ţineţi seama de următoarele :

1. Încercaţi să daţi căminului dv. ceva din propria dv. personalitate. Acest lucru îl va realiza foarte greu un străin, căruia îi daţi însărcinarea să vă mobileze locuinţa, chiar dacă e vorba de rude foarte apropiate : mamă, soacră etc.

2. Nu vă lăsaţi ademenită de preferinţele prietenilor, în privinţa alegerii mobilierului sau a stilului. Casa locuită de dv. trebuie să fie mobilată conform preferinţelor personale, altfel nu va fi un cămin.

3. Mobila stil şi cea modernă se pot combina în mod practic şi armonios. Puţină atenţie, numai !

4. Nu aglomeraţi prea multă mobilă într-o încăpere ! Este cea mai mare lipsă de gust şi oricît ar fi de valoroasă şi frumoasă mobila, îşi pierde din valoare şi odaia va căpăta un aer de magazin de lucruri vechi.

5. Confortul primează într-un cămin ! Evitaţi mobile incomode, numai pe motiv că sînt „moderne".

6. Lumina şi lămpile trebuie distribuite cu grijă, pentru a obţine un efect frumos şi a păstra buna dispoziţie în casă.

7. Evitaţi abuzul sau amestecul de culori ţipătoare.

8. „Graba strică treaba". O casă nu se aranjează în pripă. Nu vă grăbiţi să cumpăraţi „o sufragerie" oarecare. Oaspeţii pot să mai aştepte !

Deci puteţi crea o atmosferă plăcută în căminul dv. prin acele nimicuri, care vă reflectă gustul şi personalitatea.

CAPITOLUL I

HOLUL — VESTIBULUL, PRIMUL ZÎMBET AL APARTAMENTULUI

PRIMA impresie care se degajă dintr-o casă este dată de vestibul. Trecînd pragul, un vizitator atent poate imediat prevedea ce-i va fi rezervat.

Sînt diferite feluri de vestibule, ca și diferite feluri de apartamente, de la intrările minuscule, la holurile spațioase, diferența este doar de mărime. Se poate întîmpla ca primele să arate cîteodată mai frumos decît ultimele, dacă sînt aranjate cu gust. Sînt vestibule vesele, luminate de ferestre mari, altele întunecoase, deprimante. Talentul este să știm să le dăm un aer vesel, plăcut, indiferent de mărimea sau luminozitatea lor.

Deci, acestei camere de intrare, trebuie să i se acorde toată atenția, deoarece și pentru cei ai casei cît și pentru oaspeți, vestibulul înseamnă primul zîmbet al locuinței.

În majoritatea cazurilor pereții vestibulului sînt formați mai mult din uși, de aceea suprafețele rămase libere trebuie folosite rațional. Iată mobilele indispensabile într-un vestibul :

Cuierul, care e preferabil să fie plat, pentru a fi aplicat pe perete. În partea de sus se află un grătar pentru pălării. E bine să evitați cuierul „pom", care ocupă și loc mult și dă vestibulului un aer de „sală de așteptare". Cuierul poate fi din lemn furniruit, sau din lemn lustruit (pe mijloc aplicînd o fișie de creton viu colorat), sau din fier forjat.

Oglinda este absolut necesară, atît pentru controlul ținutei înainte de a pleca de acasă, cît și pentru efectul de mărire a spațiului care se obține cu cît oglinda este mai mare.

Oglinda se poate fixa pe cuier — dacă aceasta o permite — sau pe unul din pereți, de asupra măsuței de telefon, de exemplu ; dacă cuierul este din fier forjat, aplicați și oglinzii o ramă din același material.

De o parte și alta a oglinzii, plasați două aplice, care vor fi suficiente pentru iluminatul vestibulului. Dacă vestibulului i-ați dat o notă rustică (cu vase de ceramică etc.) atunci vă sfătuim ca să cumpărați o aplică în forma lămpilor cu petrol de altădată.

În cazul cînd spațiul nu vă permite să plasați oglinda nici pe cuier, nici pe perete, nu renunțați în nici un caz la ea ; cumpărați o oglindă mare (ieftină) care să aibă aproape mă-

rimea uneia dintre ușile din interior. O fixați pe ușă, cu stinghii înguste de lemn : efectul va fi neașteptat de plăcut.

O mică *etajeră* în consolă, de minimum 20 cm lățime pentru așezarea poșetei, mănușilor, pachetelor. Sub ea un dulăpior pentru păstrarea încălțămintei, cu un sertar în partea de sus, pentru păstrarea periilor de haine, cîrpe pentru pantofi etc.

Un *coș* de fire împletit, (din pai sau material plastic), poate fi utilizat pentru sprijinirea umbrelelor, iarăși la modă.

Măsuța pentru telefon este de asemenea indispensabilă în hol. Ca elemente decorative ne putem servi de un tablou sau un panou decorativ, farfurii de ceramică, un milieu pe măsuța de telefon etc.

În cazul cînd la intrare aveți în locul vestibulului un hol, atunci posibilitățile de a-l mobila sînt multiple.

Astfel, în afară de cuier, măsuța pentru telefon și celelalte accesorii arătate mai sus, pe peretele opus ușii de intrare, este loc pentru amplasarea unei *canapele* cu *măsuță* joasă și *fotolii*, una dintre garniturile de hol care se găsesc la magazinele de mobilă. Acest „colț" va fi luminat local fie cu o *lampă* atîrnată din plafon, fie cu un *lampadar*, plasat între canapea și unul dintre fotolii. Deasupra canapelei veți putea prinde o serie de *tablouri*, toate cu aceeași ramă, sau o colecție de *farfurii* și *ulcele* din lut. Deasupra ușilor se pot agăța corpuri suspendate de *bibliotecă*.

Iată și cîteva sugestii pentru holurile din apartamentele vechi, care în general sînt mai puțin vesele.

Biblioteca în fereastră. În cazul cînd fereastra din vestibul dă spre o curte interioară sumbră și fără aer, singura soluție este să renunțați la ea, să-i puneți pe afară un oblon din lemn sau din fier și în lăcașul fostei ferestre să aranjați o mică bibliotecă (fig. 1).

Bancheta-ladă. Aceasta este formată dintr-o simplă ladă de placaj de 1 m pe 0,35 m și înaltă de 0,45 m (fig. 2), care este îmbrăcată în catifea și se garnisește cu șireturi aurii sau în creton după stilul vestibulului.

În ladă puteți ține aspiratorul cu accesoriile lui, reviste și ziare vechi sau ustensile pentru curățirea apartamentului.

Fig. 1. Bibliotecă în fereastră.

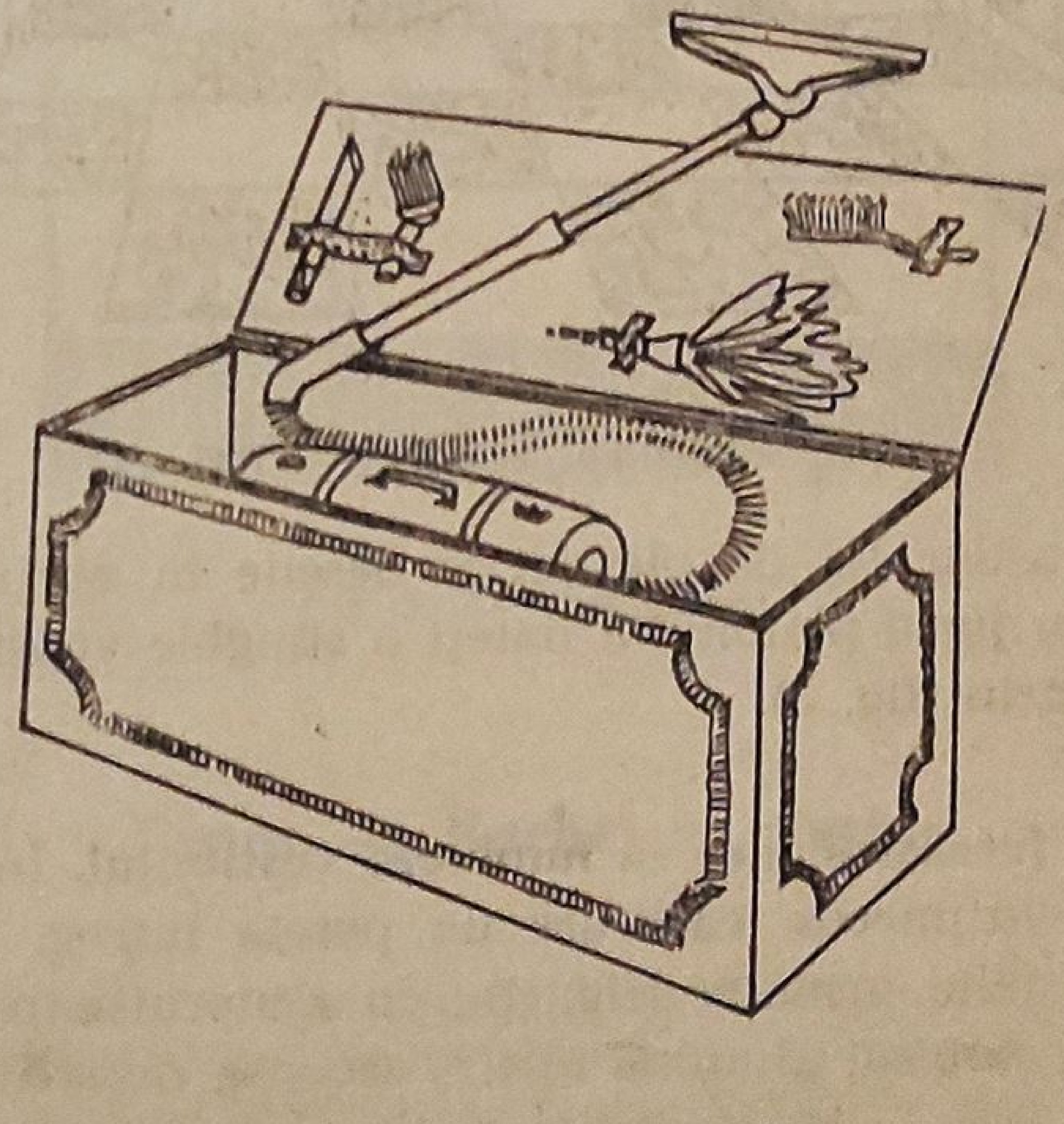

Fig. 2. Banchetă — ladă.

Un vestibul cu multe uşi. În cazul cînd vestibulul este foarte mic şi are multe uşi, deci practic nu se poate pune în el nici o mobilă sau panou decorativ, vă sfătuim să lipiţi

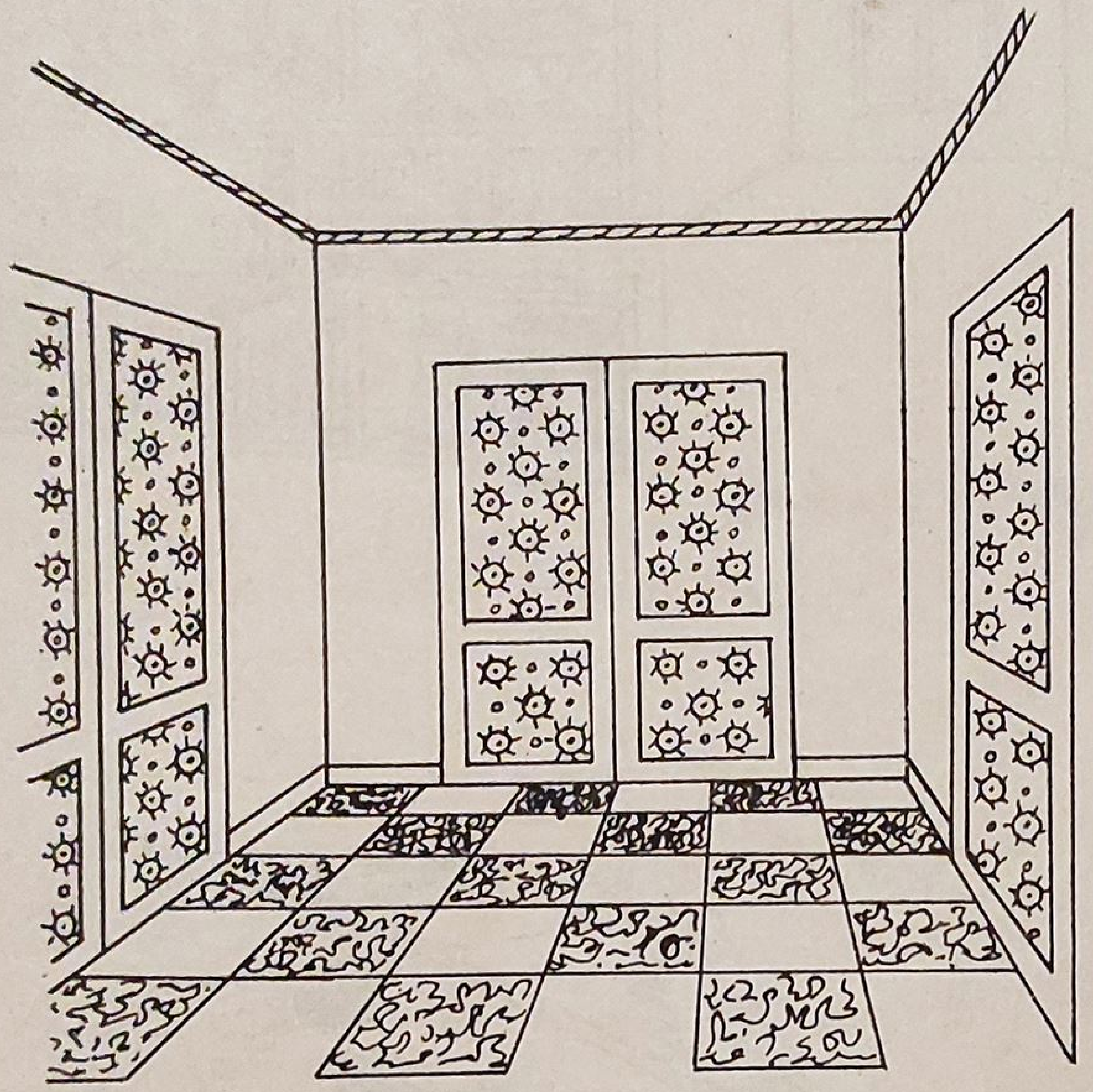

Fig. 3. Vestibul cu mai multe uşi.

pe tăbliile uşilor foi de plastic cu desene în auriu şi culori pastel, iar în jurul plafonului bateţi o stinghie vopsită de asemenea în auriu (fig. 3).

O falsă fereastră care să lumineze vestibulul. Într-un vestibul foarte întunecos, care are un perete întreg, simulaţi o fereastră în felul următor (fig. 4) : cu ajutorul a patru lămpi fluorescente care au „lumina zilei", ascunse după un stor din lamele de plastic, care se plasează deasupra unui zid mic din

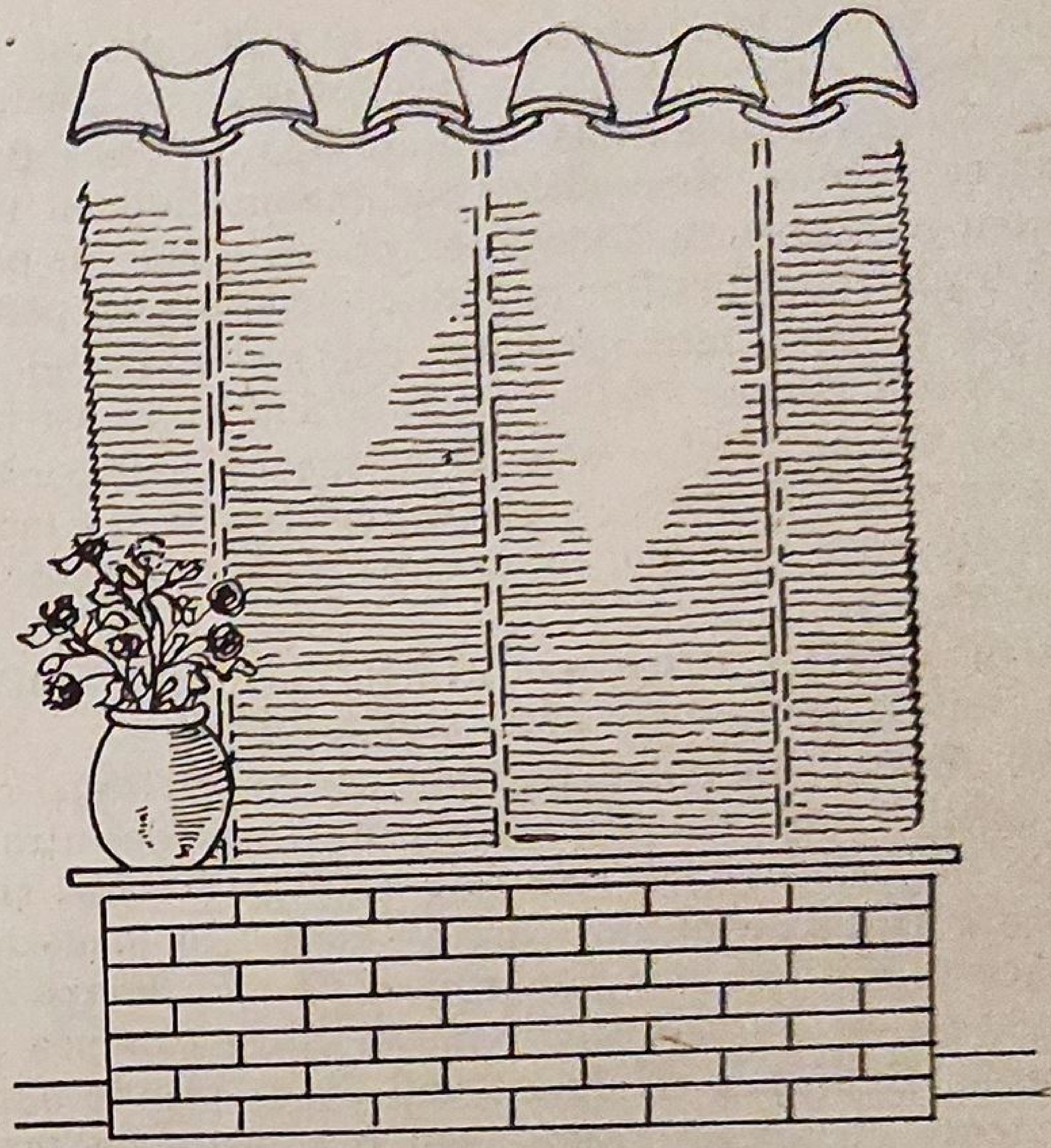

Fig. 4. Fereastră falsă.

cărămizi aparente. Deasupra storului — un rînd de olane, veritabile sau imitaţie.

* * *

Şi acum cîteva cuvinte despre elementele decorative ale vestibulelor, de care am vorbit mai sus.

TABLOURILE

Desigur că le puteţi cumpăra din comerţ, dar noi vă dăm cîteva idei foarte moderne şi amuzante, pe care le puteţi realiza dv. singure. Astfel, de mare efect într-un vestibul-hol, sînt tablourile din flori şi frunze presate (vezi cap. XI — partea a II-a).

Tablourile tricotate cu andrele sau cu croșeta sînt de mare efect.

Astfel se poate confecționa un tablou rotund, realizat din flori croșetate, aplicate pe un disc de fetru sau catifea neagră. Florile sînt croșetate în piciorușe oarbe și lanț. Vă sugerăm margarete cu mijlocul galben și petalele albe, frunzele verzi sau flori de măr cu mijlocul alb și petalele roz.

Florile și frunzele croșetate se lipesc apoi pe fetru. Tabloul astfel obținut se lipește pe un carton, se așază sub sticlă și se înrămează.

PANOURI DECORATIVE

Moderne și decorative, panourile (peretarele) — interpretarea modernă a carpetelor bunicelor noastre — sînt ușor de executat, cu o cheltuială minimă. Ele se lucrează pe pînză de balon, in sau sac, cu aplicații din materiale textile, sau sînt brodate artistic, ca milieurile. Se mai pot lucra pe canava, în punct de cruciuliță sau chilim.

După ce ați terminat broderia, se calcă pe dos cu o cîrpă umedă și se montează în felul următor : panourile lucrate pe pînză de balon, in sau sac, se fixează sus și jos cu cîte o baghetă subțire din lemn lustruit, iar cele lucrate pe canava vor fi prevăzute în partea de jos cu franjuri din lînă (în culorile cu care s-a lucrat modelul).

Panoul cu pești

Se lucrează pe pînză de balon sau poplin bleu, în punct de lănțișor, cu coton perlé.

Culorile se vor folosi astfel : peștii se conturează cu negru, și alături de conturul negru și paralele cu el, un al doilea și al treilea rînd de lănțișor ; pentru fiecare pește alte culori : corai-alb ; verde-galben ; portocaliu-alb. Algele se lucrează cu coton vernil și kaki, iar valurile cu albastru degrade. Lucrul terminat, se calcă pe dos cu o pînză umedă.

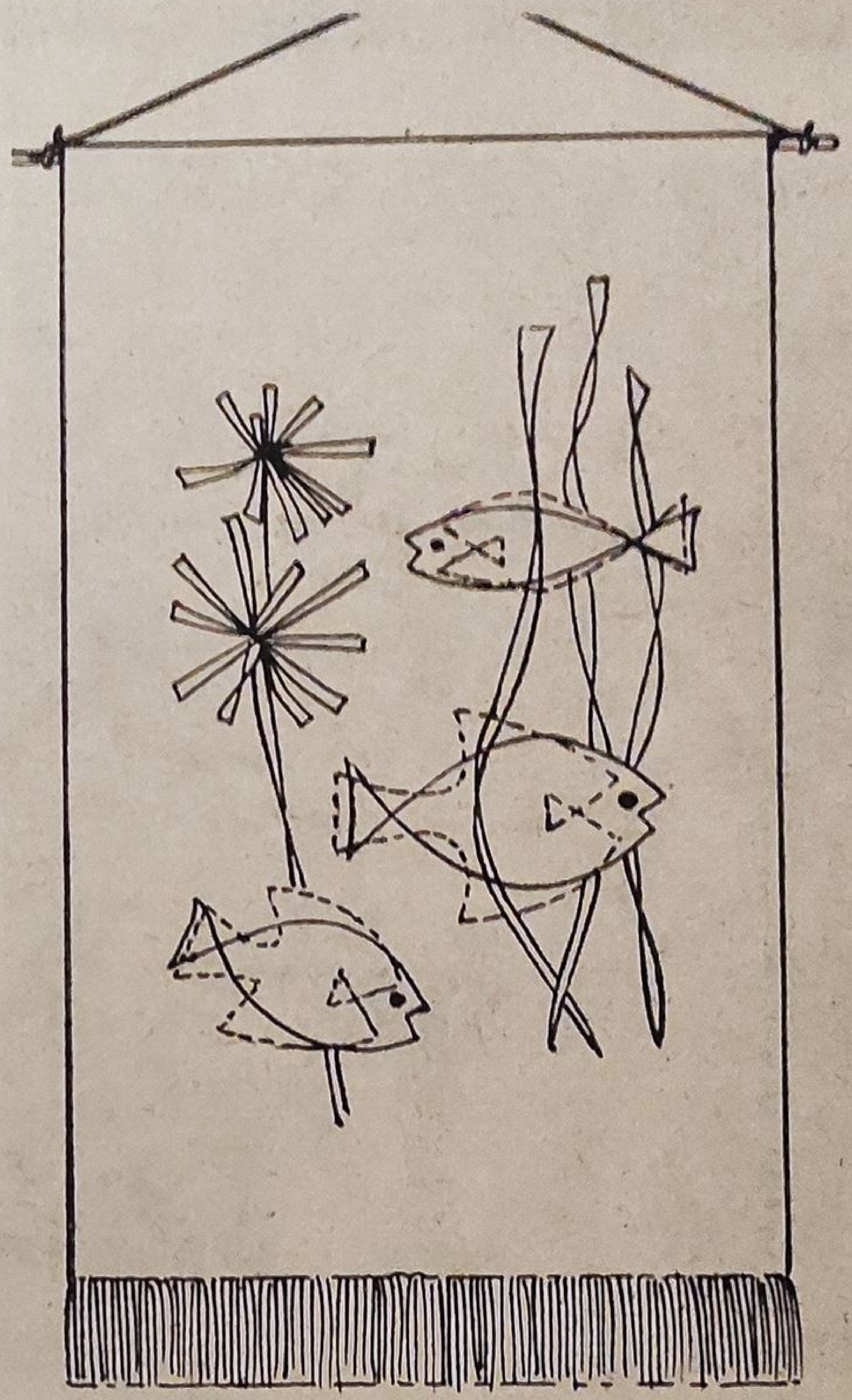

Fig. 5. Panou cu pești.

Panou — Buchet cu nasturi

Fiecare nasture este o petală cu reflexe sidefii, fiecare rozetă este o floare în mijlocul volutelor ; împreună formează un buchet original și delicat, o fantezie foarte decorativă care aduce lumina în orice colț al camerei (fig. 6).

Fig. 6. Panou – buchet cu nasturi.

Acest tablou este realizat pe pînză de in havan, în mărime de 44 cm × 62 cm.

Florile sînt formate din nasturi albi de 3 mărimi cusuți pe pînză și completate cu broderie executată cu muliné sau coton perlé. Sînt patru categorii de flori :

1 — mijlocul florii format dintr-un nasture mare, iar petalele din jur brodate cu ațe colorate galben și portocaliu — broderie plină ;

2 — petalele florilor (un singur rînd) din nasturi de mărime mare, cu mijlocul brodat cu galben — broderie plină ;

3 — mijlocul florii și petalele (într-un singur rînd), din nasturi de mărime mare, în jurul nasturelui din mijloc, un rînd de „noduleţe" portocalii ;

4 — mijlocul-nasture mare, înconjurat de un rînd de „noduleţe" portocalii, un rînd de petale din nasturi mici, iar un rînd de „noduleţe" din ață galbenă și al doilea rînd de petale din nasturi de mărimea a doua (mijlocie).

Rămurelele și frunzele sînt brodate în punct de rămurică și broderie plină, cu ață verde și galbenă, vasul de flori în punct de broderie plină cu ață albastră, iar decorația vasului o formează rînduri de nasturi mari.

Modelul, în mărime naturală, se desenează pe pînză, apoi se brodează părțile lucrate cu ață, după care se prind nasturii.

Un port-curier

Pentru hol, deasupra măsuței de telefon, vă recomandăm acest port-curier, executat din pînză de etamină (fig. 7). Este format dintr-un dreptunghi mare (38 cm × 52 cm) pe care sînt fixate două buzunare mari (pentru notes-ul cu numere de telefon, ziare etc.) și trei buzunare mici (pentru plicuri, pix, creioane etc.). Broderia este făcută cu coton perlé în trei fire pentru punctul însăilat care subliniază și încadrează buzunarele, în două fire pentru punctul de crenguță, care marchează liniile simple (discul telefonului, codițele și frunzele florilor) și punctul de margaretă de la flori ; și într-un fir pentru broderia plină (păsările și cadranul discului).

Culorile întrebuințate : pentru cadranul telefonului, linia însăilată care marchează buzunarele, codițele, frunzele și mijlocul florilor se folosește verdele, florile și cadranul discului sînt galbene, iar păsările bleu.

Montarea. După ce se croiește materialul, se desenează și se execută broderia, se tivește dreptunghiul mare, se introduce

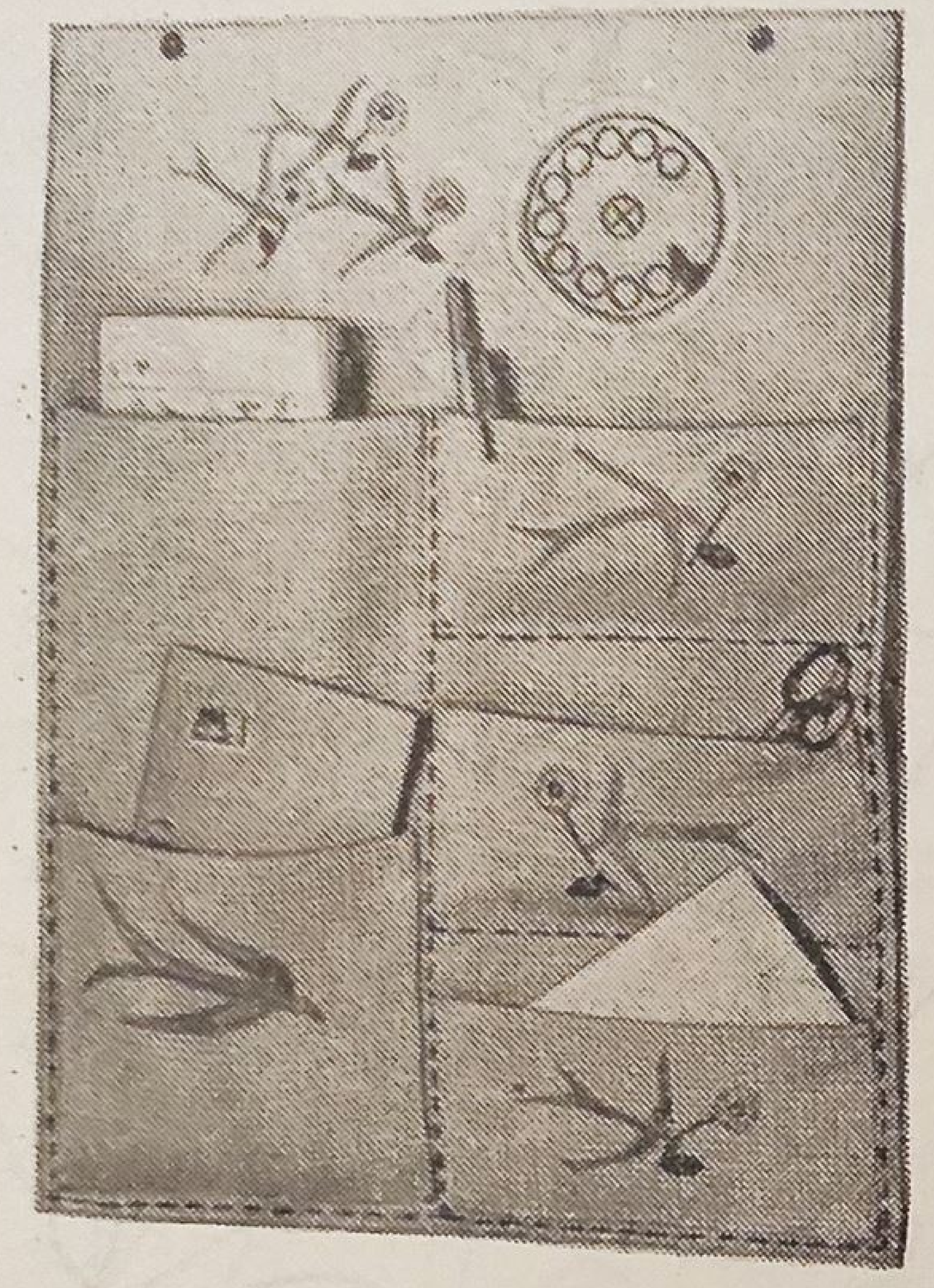

Fig. 7. Port-curier.

o stinghie rigidă în tivul de sus și se fac două cheițe pentru agățat. Fiecare buzunar se tivește în partea de sus și se fixează în locurile indicate în figură, cosîndu-se pe trei părți.

MILIEURI PENTRU MASA DE TELEFON SAU PENTRU MASA DIN GARNITURA DE HOL

În cazul cînd vestibulului i-ați dat o notă de stil românesc popular, veți alege pentru milieuri modele adecvate. Astfel pentru un milieu pătrat din olandină sau pînză de in bej, se alege ca model o horă țărănească care va fi lucrată de jur-împrejurul marginii (fig. 8). Pentru țărani veți întrebuința broderie artistică, in culori cît mai apropiate de portul nostru național; iile și cămășile bărbaților cu muline alb, iar „puii" care le înfrumusețează, cu roșu, albastru, verde. Fotele fetelor vor fi lucrate cu negru sau roșu, garnisite cu galben-auriu și mărgele. Brîiele se vor lucra cu roșu sau albastru. Pălăriile vor fi negre, iar părul fetelor galben și negru. Iarba și frunzele le veți lucra cu muline degrade. Marginile le veți festona cu muline roșu.

Milieu ștergar

De mare efect este acest milieu în formă de ștergar, cu motive oltenești la cele două capete și terminat cu franjuri. Culorile întrebuințate: negru, roșu, alb. Punctul întrebuințat: lănțișor lucrat cu muline în patru fire.

La fel de frumoase sînt și milieurile care folosesc ca motiv ornamental diferitele flori stilizate. Milieul cu fir de mărgăritar (fig. 10) se lucrează pe olandină bleu. Florile de mărgăritar se lucrează cu muline alb, în punct plin, frunzele în punct oblic cu muline verde, iar motivul decorativ dintre buchetele de flori, se lucrează cu muline maro, în punct de lănțișor.

Milieul cu călțunași

Se va lucra, în tonuri de portocaliu, de la cel mai pal pînă la cel mai aprins. Se lucrează pe poplin de culoare galben deschis sau bej. Punctul întrebuințat este cel de broderie artistică.

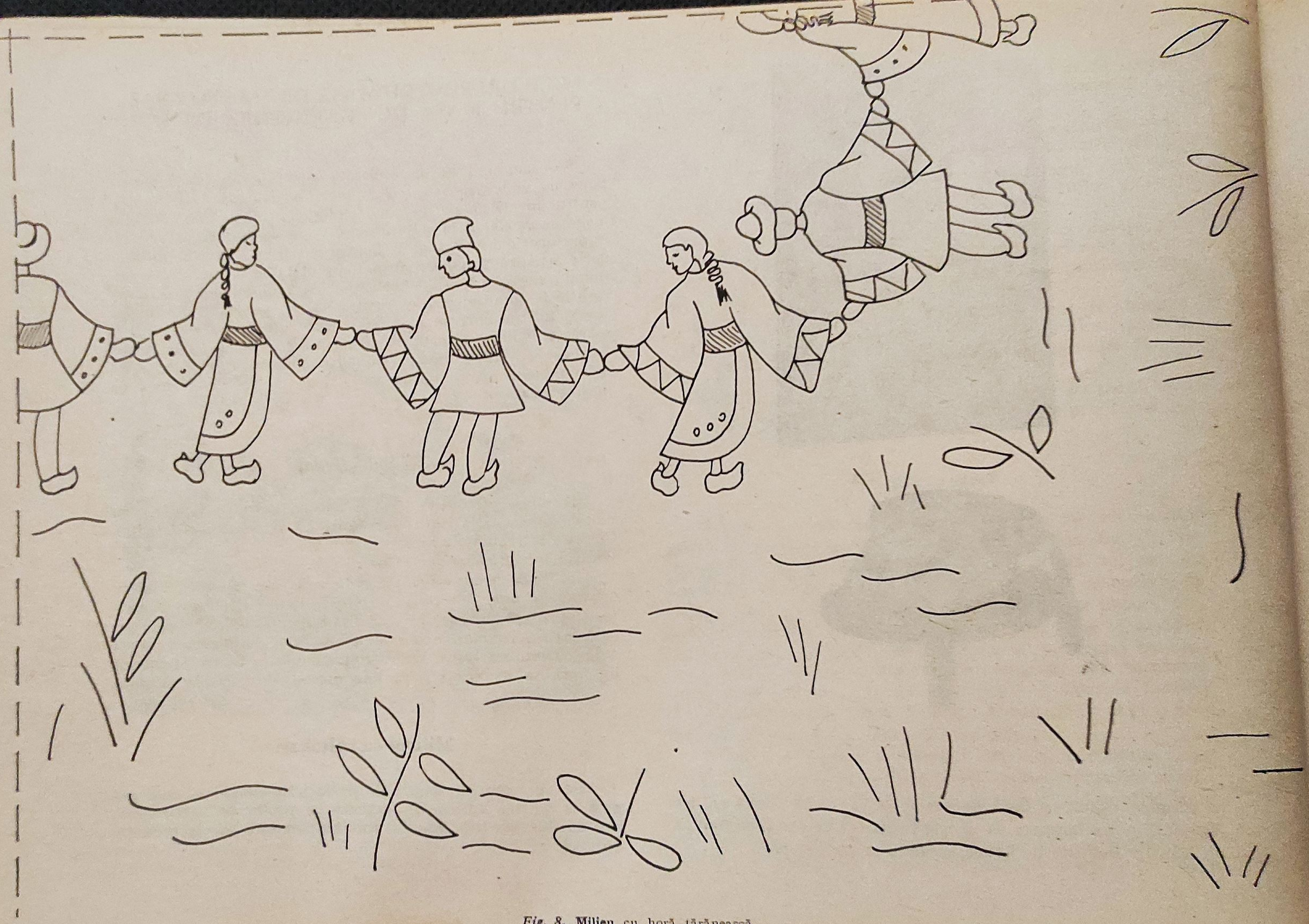

Fig. 8. **Milieu** cu horă țărănească.

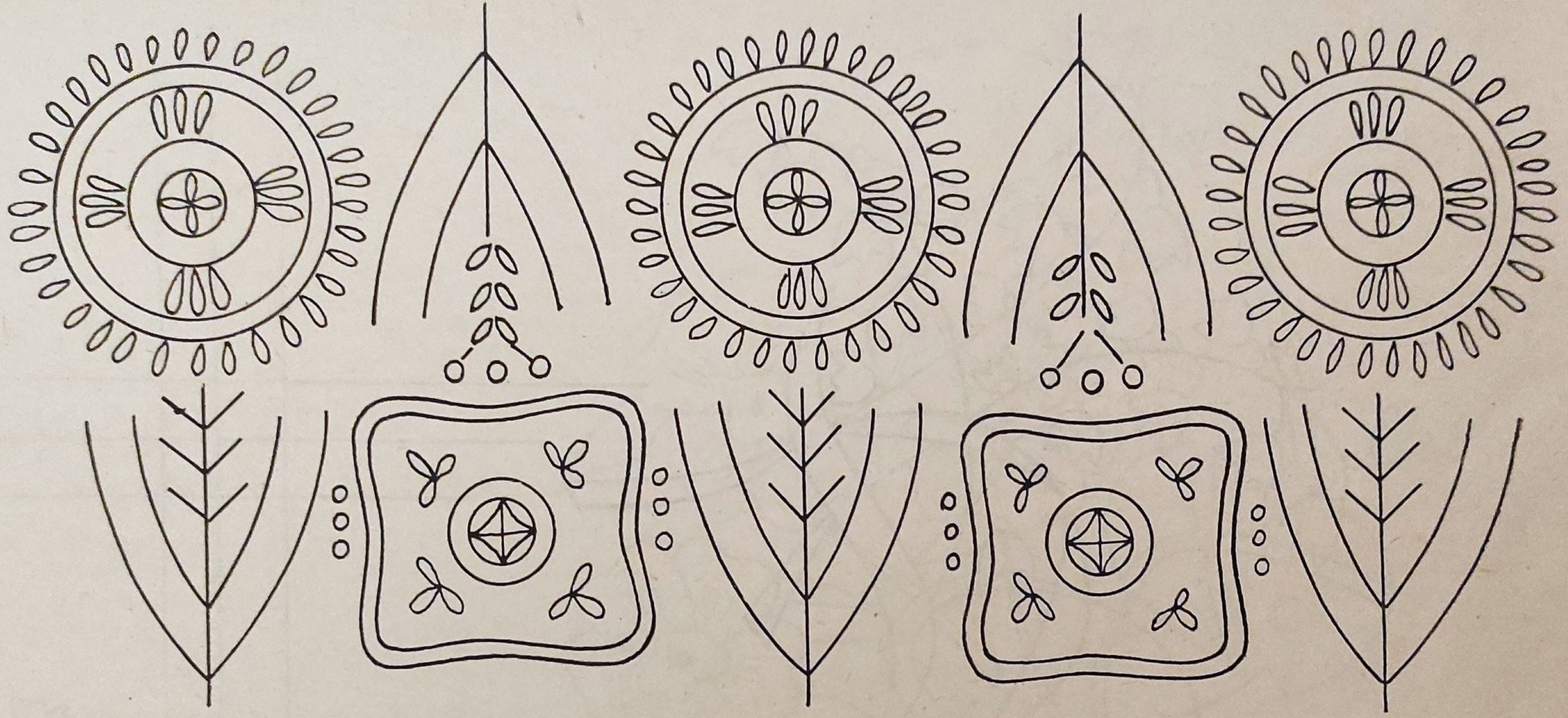

Fig. 9. Milieu-ștergar.

Petalele florilor se lucrează cu muline în degradeuri de portocaliu, frunzele și codițele vor fi verzi. Arcadele decorative care fac legăturile între buchete se lucrează în punct oblic și în punct de crenguță, cu muline maro-roșcat ca și mijlocul florilor.

SUPORTURI PENTRU UMBRELE

S-a precizat, la începutul capitolului, că una dintre piesele necesare în vestibul este suportul pentru umbrele. Dacă dintr-o simplă piesă necesară vreți să realizați un element decorativ, vă dăm cîteva sugestii :

Suportul „cilindru"

Faceți dintr-un carton tare, un „cilindru" al cărui bor îl decupați din placaj subțire. Îmbrăcați totul în hîrtie lucioasă neagră sau vopsiți cu email. Cilindrul îl așezați cu fundul pe podea, pe fund așezați un strat de nisip (pentru stabilitate), iar deasupra o farfurie adîncă de plastic, în care să se scurgă apa de pe umbrele.

Alt suport pentru umbrele se poate confecționa dintr-un coș vechi de hîrtii. Îmbrăcați coșul într-un material negru, pe care lipiți diferite motive decorative în culori vii.

În cazul unui vestibul în stil românesc veți îmbrăca coșul într-o velință sau o bucată de „fotă" veche. Se procedează ca mai sus cu stratul de nisip și farfuria de plastic.

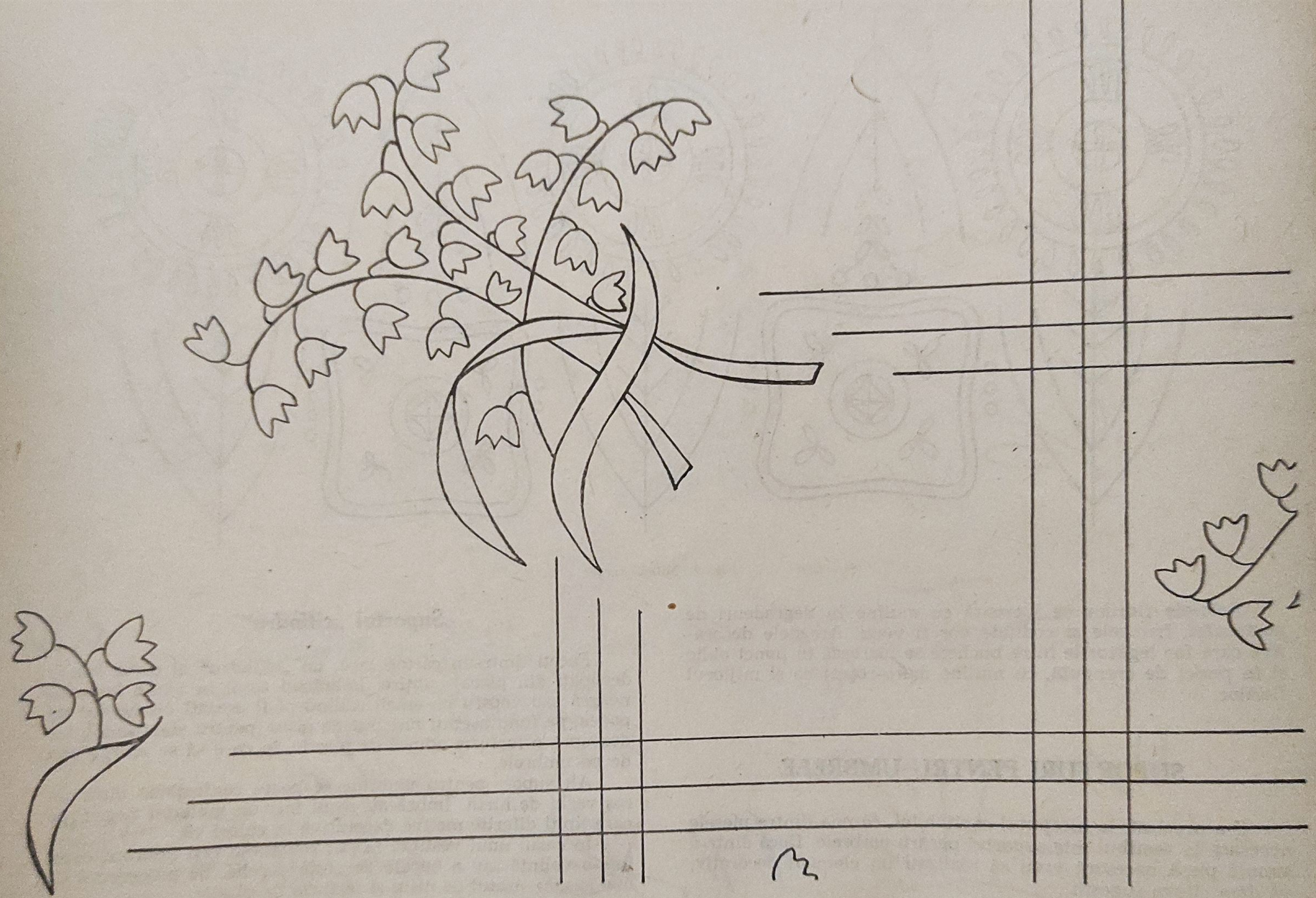

Fig. 10. Model milieu cu mărgăritar.

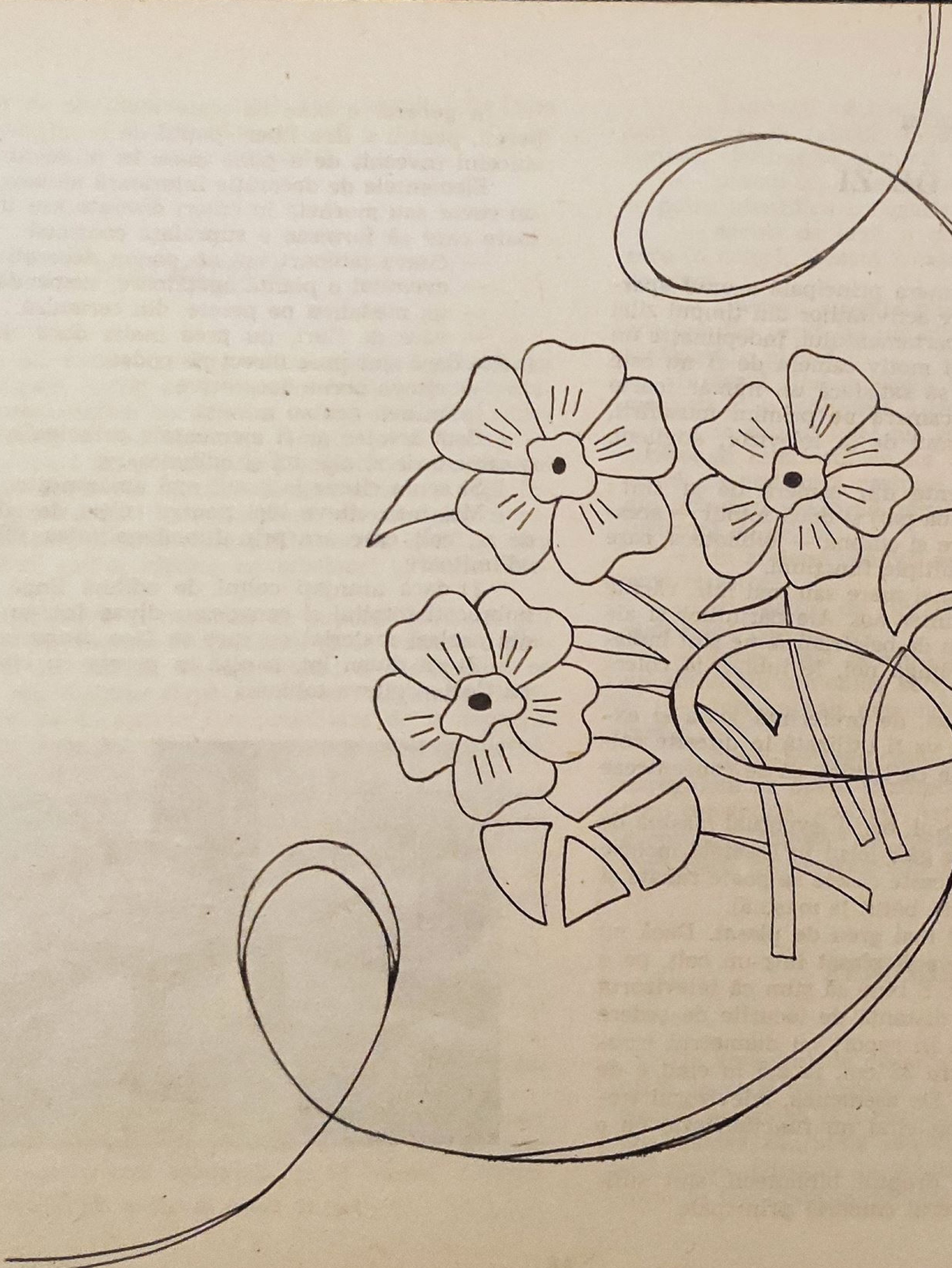

Fig. 11. Model milieu cu călţunaşi.

CAPITOLUL II

CAMERA DE ZI

CAMERA de zi este de fapt camera principală a unui apartament. Ea este rezervată exclusiv activităților din timpul zilei și fiind camera cea mai mare a apartamentului, îndeplinește un mare număr de funcții. Din acest motiv camera de zi nu este ușor de aranjat întrucît trebuie să satisfacă un număr foarte mare de necesități : în această cameră ne primim musafirii, ascultăm radioul, privim programul de la televizor, studiem, împletim sau coasem etc.

Cele mai importante elemente din camera de zi sînt : canapeaua (de preferință canapeaua-pat) și două fotolii — acestea îndeplinind funcția de primire și odihnă — biblioteca, care formează un colț estetic și cu multiple funcțiuni.

Într-adevăr, într-un număr mai mare sau mai mic, cărțile sînt prezente în casa oricăruia dintre noi. Ale părinților și ale copiilor, cărțile de specialitate sau de beletristică, ne sînt indispensabile, ne însoțesc, le avem lîngă noi, le iubim, le colecționăm...

Celelalte mobile sînt : o masă, de preferință joasă și extensibilă, o lampă cu picior care va fi utilizată în diferite colțuri ale camerei, cînd este nevoie ca lumina să se concentreze într-un anumit loc.

Magnetofonul, radioul, pikup-ul, barul, eventual mașina de scris sau mașina de cusut își vor găsi locul în casetele închise ale bibliotecii. Ușa uneia dintre aceste casete se poate rabate și folosi ca masă de lucru (scris, citit, bătut la mașină).

Televizorul este obiectul cel mai greu de plasat. Dacă nu se poate intercala în bibliotecă va fi plasat într-un colț, pe o măsuță specială pentru televizor. E bine să știm că televizorul cere să fie așezat la o anumită distanță de locurile de ședere și această distanță se calculează în raport cu diametrul ecranului : la 2 m cînd diametrul are 33 cm, la 2,5 m cînd e de 43 cm și la 3 m cînd are 53 cm. De asemenea, televizorul trebuie acoperit în timpul zilei (sau cînd nu funcționează) cu o husă din pînză.

Cîteva banchete așezate în dreptul bibliotecii, sînt suficiente pentru a completa mobilierul camerei principale.

În general e bine ca toate mobilele să fie plasate către pereți, pentru a lăsa liber spațiul de la mijloc. Să renunțați la obiceiul învechit de a pune masa în mijlocul camerei.

Elementele de decorație interioară necesare camerei de zi : un covor sau mochetă în culori discrete sau într-o singură culoare care să formeze o suprafață continuă ;

— cîteva tablouri sau un panou decorativ ;
— eventual o plantă agățătoare, suspendată ;
— un medalion pe perete, din ceramică ;
— vase de flori, nu prea înalte dacă sînt pe masă, sau înalte dacă sînt puse direct pe podea ;
— cîteva perne decorative ;
— milieu pentru măsuță.

Cam acestea ar fi elementele principale, pentru a realiza o cameră de zi plăcută și odihnitoare.

Și acum cîteva indicații mai amănunțite :

Mai întîi cîteva idei pentru colțul de odihnă din camera de zi, colț care are prin funcționalitatea lui, o notă intimă, odihnitoare :

1) dacă aranjați colțul de odihnă lîngă fereastră, atunci îmbrăcați fotoliul și canapeaua-divan într-un creton imprimat din același material cu care se face draperia de la fereastră ;

2) un divan lat, o nișă în perete cu cîteva cărți, un vas cu flori și cîteva tablouri ;

Fig. 12. Colțul de odihnă din camera de zi.

3) într-un colț al camerei, așezați două fotolii îmbrăcate în stofă ecosez. În colțul rămas liber, așezați o măsuță, iar pe ea o veioză ; deasupra 2—3 rafturi cu cărți.

BIBLIOTECA

Bibliotecile au forme diferite, chiar dacă funcțional au aceeași întrebuințare. Astfel de la dulapul-bibliotecă cu variațiile de formă caracteristice fiecărui stil — dar cu aceeași capacitate relativ redusă — s-a ajuns cu timpul la biblioteca — modulată care acoperă un perete întreg, înglobînd în cadrul ei pe lîngă rafturile rezervate cărților și revistelor și spații închise cu diferite destinații (bar, discotecă, sertare pentru corespondență), planșeta escamotabilă pentru scris, spații pentru pikup, magnetofon, radio, vitrina cu bibelouri și chiar televizorul.

Biblioteca mai poate fi montată pe suporți de lemn sau de metal, cu diverse sisteme de prindere și de variere a amplasării rafturilor în funcție de necesități ; din elemente ce se pot combina sau dispune după nevoia și imaginația fiecăruia — deoarece de la stricta funcționalitate de a depozita cărți — mobila-bibliotecă a căpătat o acceptare mult mai largă, atît utilitară, cît și decorativă.

Dacă biblioteca urmează să-și găsească locul într-o cameră deja mobilată, alegeți-o din aceeași esență de lemn, de aceeași culoare cu mobilierul existent. Nu uitați să alegeți biblioteca în funcție de numărul volumelor pe care le aveți, dar și de perspectivă — deci prevedeți spațiul necesar și pentru cele ce vor veni.

Atenție la locul pe care îl alegeți pentru a o amplasa. Hîrtia, copertele, legătura cărților sînt sensibile la căldura excesivă, la lumina prea puternică, la umezeală. Nu neglijați modul de aranjare al cărților în rafturi. O dispunere studiată, dar neostentativă, sugerînd o dezordine estetică, va contribui la ambianța plăcută a încăperii. Iată cîteva sugestii :

— cărțile voluminoase și grele, enciclopedii, dicționare etc. se aranjează pe rafturile de jos sau în orice caz pe cele mai scurte și cu suporți mai apropiați, ca să nu se curbeze sub greutatea volumelor ;

— dispuneți cărțile în funcție de conținut, pe specialități, dar și în funcție de dimensiuni, în grupaje de aceleași format, căutînd să obțineți un ritm variat de volume ;

— plasați-le, bineînțeles, cu cotorul la vedere, pentru a le putea identifica cu ușurință ;

— cartea de artă, a cărei copertă reprezintă o reproducere în culori, așezată frontal constituie un element decorativ de efect ;

— alternați spațiile pline cu cele libere, mobilîndu-le pe acestea din urmă cu un bibelou, un vas, o fotografie frumos înrămată, o plantă.

În cazul cînd nu aveți bibliotecă, puteți improviza în camera de zi, o bibliotecă astfel :

— în cadrul unei uși condamnate (pe care nu se circulă) capitonați interiorul cu un creton sau un material uni, — în acord cu ambianța restului încăperii — și amenajați rafturi din scîndură de brad lăcuită sau pur și simplu băițuită și lustruită cu ceară ;

— în aceleași condiții se poate plasa o bibliotecă în cadrul unei ferestre ;

— în spațiul de sub fereastră, pe cîteva rafturi cuprinzînd toată lățimea ei ;

— între două ferestre pe întreaga lor înălțime, obținînd un ansamblu armonios, sobru și simplu de construit ;

— într-un colț nemobilat, pe rafturi de formă triunghiulară ;

— unele încăperi din case vechi au o formă geometrică neregulată ce poate fi corectată prin intermediul unei biblioteci construită special. Astfel unei camere de forma unui dreptunghi îngust i se poate corecta aspectul neintim, de culoar, dacă pe peretele din fund va fi amenajată o bibliotecă.

PERNELE DE DIVAN

Un amănunt de decor al camerei de zi, pe care moda actuală le cere numeroase, diverse, răspîndite pe canapele, pe fotolii, pe podea sînt pernele decorative. Ele pot fi din catifea sau mătase, din stofă sau din blană sintetică, din pînză de in sau balon, tricotate cu andrele sau cu croșeta. Pot fi pătrate, rotunde sau dreptunghiulare.

Cu cheltuială puțină, dar cu mult gust, se pot realiza lucruri încîntătoare. De exemplu pe un divan tapisat cu stofă uni, 2—3 perne colorate (cca. 0,60 m × 0,35 m) ecosez sau cu buline vor da imediat un aspect vesel și agreabil. Aceeași impresie va face și o pernă de culoare roșie pe un fotoliu tapisat cu stofă pepit alb-negru.

Pe o canapea cu husă din creton în dungi, se recomandă cîteva perne uni în diverse culori asortate și din diverse materiale ca saten, mătase, catifea, stofă, care vor da un efect cu totul deosebit.

De cele mai multe ori, lucrurile cele mai amuzante se fac din materiale pentru rochii, ecosezuri pentru fuste etc.

Pernele își au utilitatea lor, nefiind numai un element decorativ. Dacă stau pe un divan, ele trebuie așezate astfel încît ele să creeze un loc comod de citit, de lucrat. În nici un caz nu se vor așeza țepene și la rînd ca soldații la paradă, ci într-o dezordine caldă, decorativă.

Dacă doriți să confecționați perne cu aplicații se procedează astfel : copiați pe o hîrtie de calc modelul pe care doriți să-l aplicați pe pernă : motive florale sau geometrice etc. Decupați apoi figura (tiparul) ; tăiați din pînza din care confecționați fața de pernă, două pătrate sau două dreptunghiuri după măsura perniței pe care o veți îmbrăca. Cu ajutorul tiparului, croiți din materialul imprimat, motivul decorativ : exact pe liniile tiparului dacă croiți din fetru sau cașa, sau cu o margine de rezervă dacă întrebuințați un material care se destramă. Prindeți în ace motivul decorativ pe una din părțile feței de pernă, însăilați, apoi coaseți la mașină sau cu mîna,

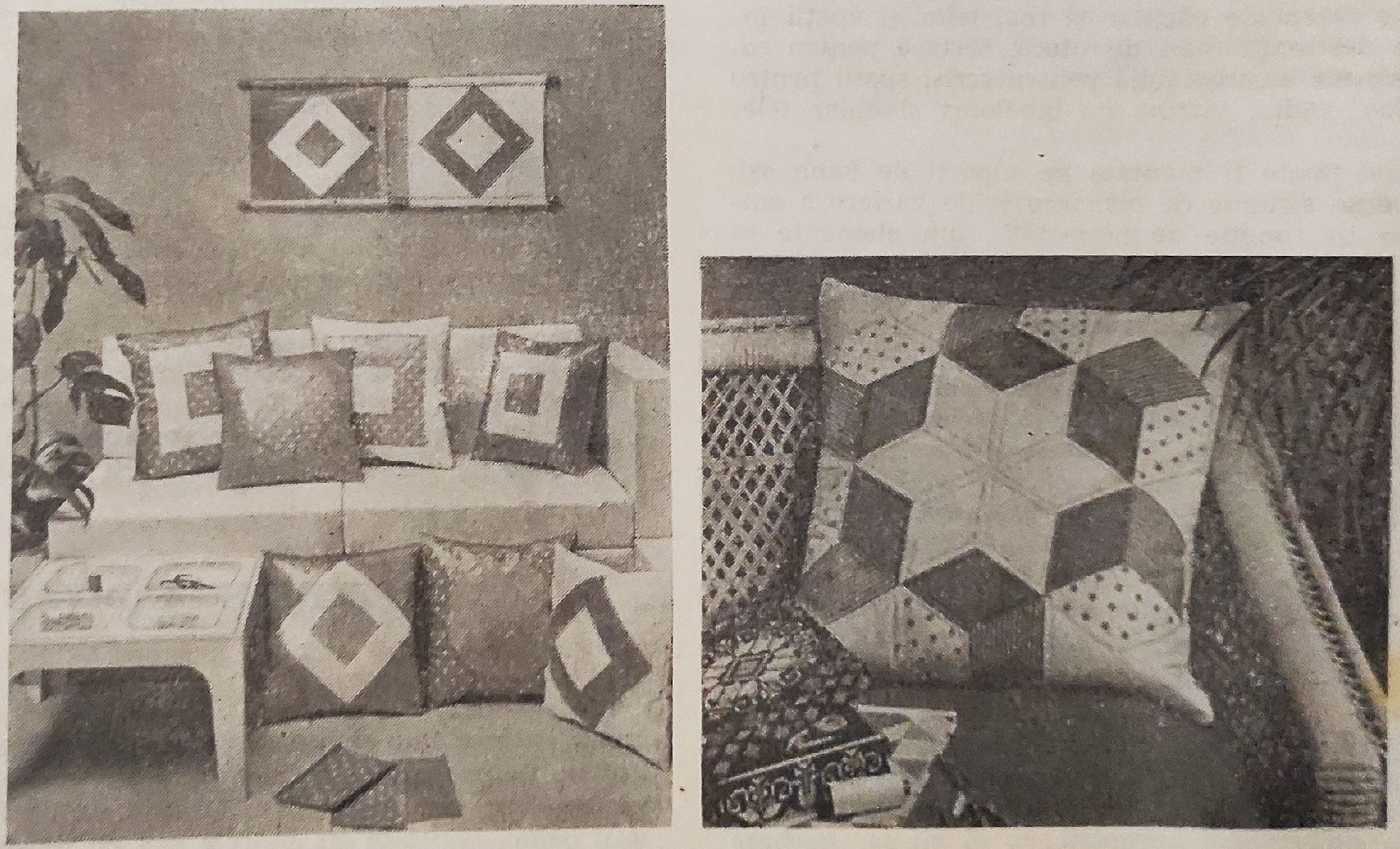

Fig. 13. Perne decorative cu modele geometrice.

de jur-împrejurul figurii. În cazul materialului care se destramă, se face mai întîi un tiv îngust de jur-împrejur, apoi se aplică pe fața de pernă. După ce ați terminat aplicațiile, călcați pe dos cu o cîrpă umedă.

Uniți apoi cele două părți ale feței de pernă, iar în loc de nasturi folosiți un fermoar.

Iată cîteva exemple de perne decorative :

1. Pe o pernă albă, aplicați o floare stilizată, cu petalele roșii și mijlocul roz.
2. O pernă aurie, cu o floare galbenă, din catifea.
3. Pe o pernă bleu se aplică o spirală din pînză albastru închis.
4. Portocaliu, roșu, alb, le îmbinați pe o pernă cu un model cubist.
5. Pe fond negru, flori viu colorate, cu mijlocul din material imprimat.

Tot pentru perne decorative puteți folosi ca motiv decorativ cercul și pătratul (fig. 13).

Astfel, partea decupată dintr-un pătrat din material verde cu buline albe, devine elementul decorativ al unei perne albe, la perna verde aplicînd partea decupată din perna albă.

O pernă roșie, are drept motiv decorativ o sferă din material verde cu buline albe, partea decupată devenind element decorativ pentru perna verde etc.

PERNE TRICOTATE CU ANDRELE

Perna tablă de șah

Pătratele acestei perne sînt realizate prin alternarea lucrăturii „punct de orez" și a lucrăturii „punct de ciorap". Pentru confecționarea ei aveți nevoie de 250 g melană în fir gros.

P u n c t e l e î n t r e b u i n ț a t e : 9 ochiuri în punct de ciorap, 9 ochiuri în punct de orez, alternînd.

După ce ați tricotat 14 rînduri, inversați, tricotînd în punct de ciorap deasupra ochiurilor lucrate în punct de orez și lucrînd în punct de orez deasupra ochiurilor în punct de ciorap.

Execuție : Se montează 56 ochiuri și se tricotează cum s-a explicat mai sus, lăsînd la începutul și sfîrșitul rîndului cîte un ochi liber. După ce s-au tricotat 9 careuri, se încheie toate ochiurile deodată.

Tricotați o a doua parte la fel. Călcați ambele fețe de pernă cu o cîrpă uscată. Coaseți între ele cele două părți pe cusăturile de sus și de jos. Introduceți perna în această față și coaseți părțile laterale, la care veți prinde franjuri. Pentru aceasta introduceți cu ajutorul croșetei, cîte 4 fire de lînă, lungi de 15 cm fiecare și înnodați.

Perna în două culori

Furnituri : 250 g lînă sau melană bej și 100 g lînă sau melană albastru-petrol, andrele, un fermoar.

P u n c t e î n t r e b u i n ț a t e : „punct de ciorap" și „punct leneș" (toate rîndurile pe față).

Pentru partea de dedesubt a pernei montați pe andrele 86 ochiuri cu lînă sau melană bej și tricotați în punct de ciorap 41 cm, apoi încheiați toate ochiurile odată.

F a ț a p e r n e i : montați pe andrea 86 ochiuri cu lînă sau melană bej și tricotați 2 rînduri în punct de ciorap. La al treilea rînd introduceți și lîna albastră, în felul următor : tricotați cîte 12 ochiuri de fiecare parte cu lînă albastră, în punct leneș, la mijloc rămînînd 62 ochiuri tricotate cu lînă bej, în punct de ciorap. La fiecare 2 rînduri, tricotați de fiecare parte cîte un ochi în plus cu lînă albastră în punct leneș, iar mijlocul cu lînă bej în punct de ciorap, micșorînd cîte două ochiuri la fiecare 2 rînduri. Cînd aveți cîte 32 ochiuri de fiecare parte cu lînă albastră, reîncepeți la exterior din nou cu lînă bej în punct de ciorap, mărind de asemenea cu cîte un ochi la fiecare două rînduri. Cînd ochiurile cu lîna albastră s-au epuizat, continuați cu lînă bej în punct de ciorap. La 51 cm lungime de la început, încheiați toate ochiurile deodată. Călcați fața și dosul pernei cu o cîrpă uscată. Coaseți cele două fețe ale pernei pe trei părți, introduceți perna de puf, iar latura a patra o închideți cu un fermoar.

Pernă lucrată pe etamină cu punct în relief

Perna aceasta (fig. 14) se lucrează pe etamină rară, cu lînă de chelim și cu ac mare.

Culorile întrebuințate : patru tonuri, de la bej la maron închis.

Modelul îl constituie un joc de linii. Pentru a înțelege tehnica de lucru al punctului în relief urmăriți fig. 14 : pe un pătrat format din 10 orificii ale etaminei, se scoate acul cu ața într-un colț al pătrătului, se trece firul oblic și se introduce acul pe dos, în colțul opus, apoi se scoate acul iar pe față, dar pe aceeași latură, apoi pe față iar oblic, introducînd acul în colțul opus, tot astfel pînă se umplu toate cele 10 găuri de pe fiecare latură a pătratului. Urmărind schița din fig. 14 observați că pe față acul cu firul se trece oblic spre colțul opus celui prin care a fost scos pe față, iar pe dos firul este drept pe aceeași latură a pătratului. Prin încrucișarea pe față a firelor de lînă, se formează punctul în relief. Perna gata confecționată este prezentată în fig. 15.

Fig. 14. Modul de lucru al punctului în relief, pentru pernă decorativă din fig. 15.

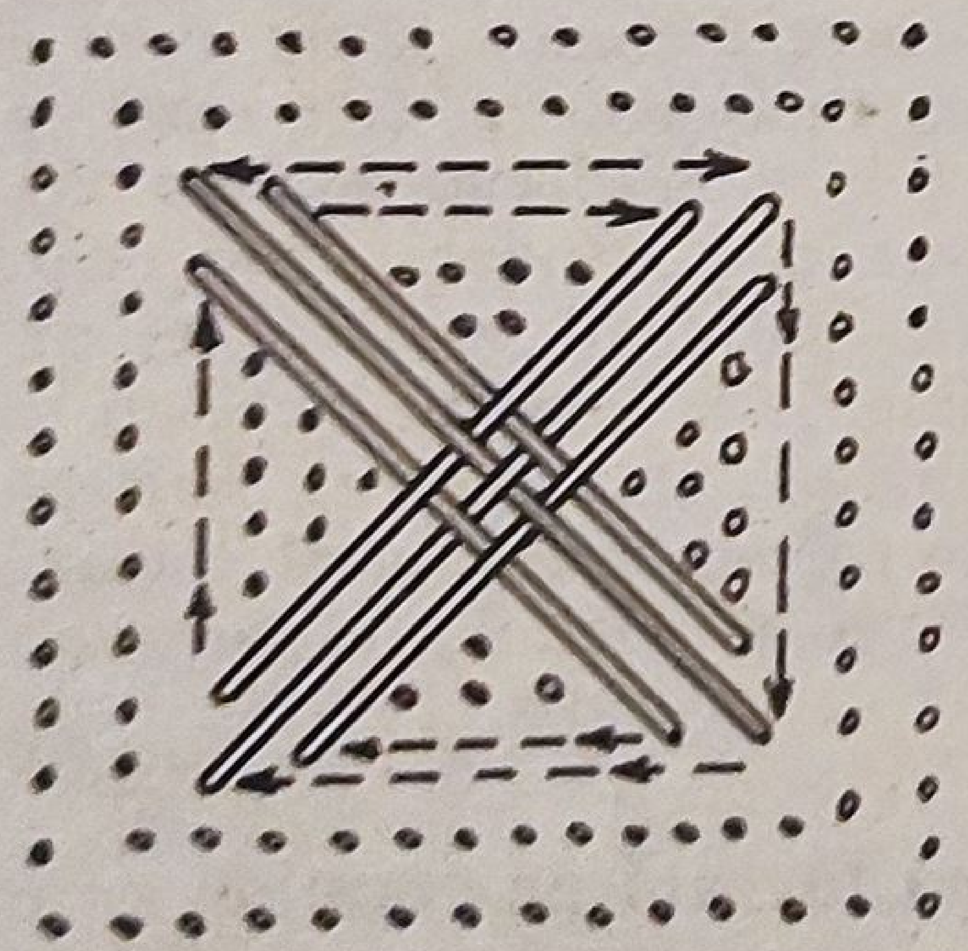

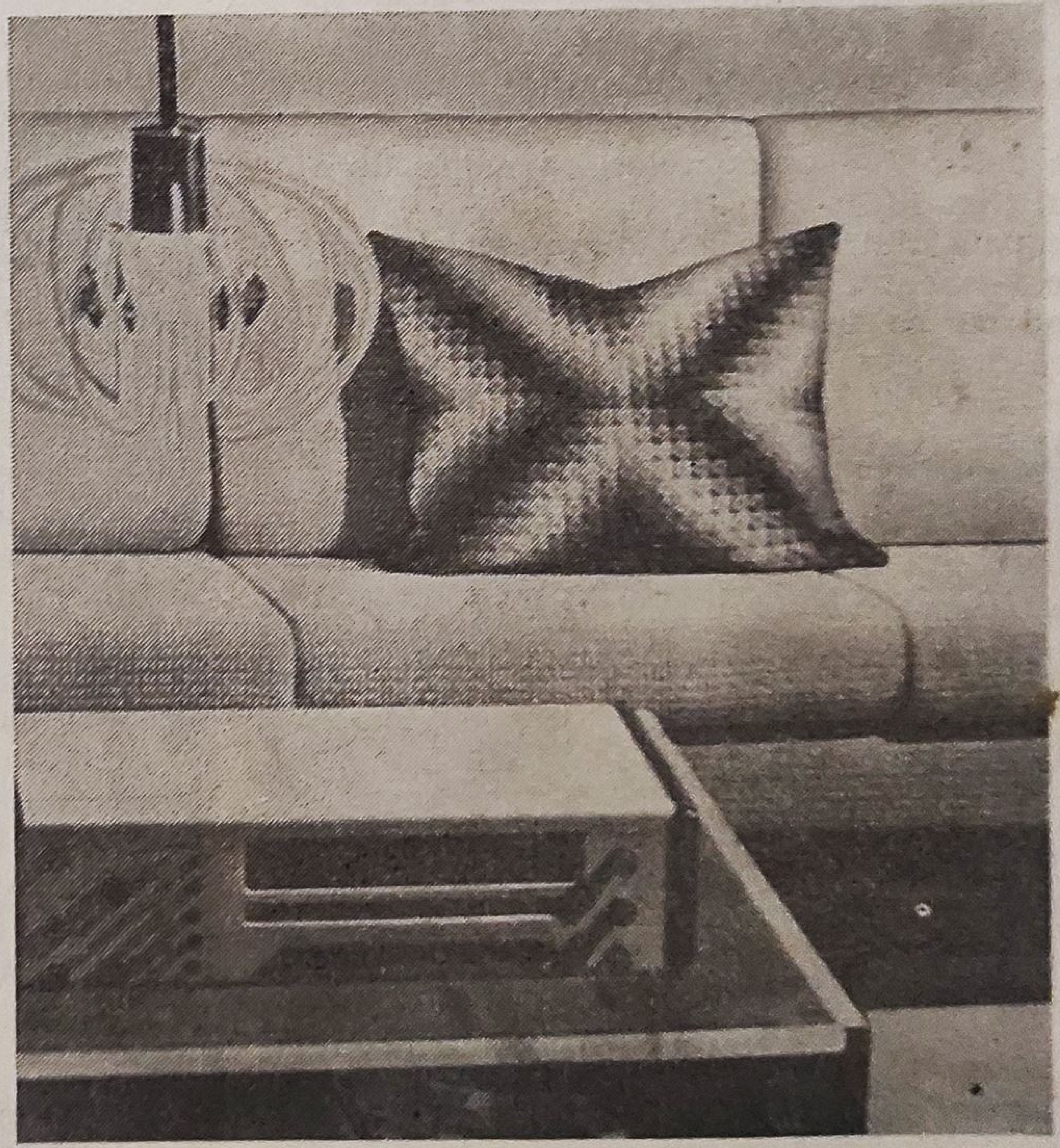

Fig. 15. Pernă decorativă.

PANOURI DECORATIVE

Așa cum am arătat în cap. I, panourile decorative sau peretarele sînt interpretarea modernă a carpetelor în chilim de pe vremea bunicilor noastre, iar materialele întrebuințate astăzi pentru confecționarea lor sînt foarte variate : pînză de sac sau de in, balon sau doc.

Elementele decorative sînt : aplicații din diferite materiale textile (uni, înflorate, în carouri), piele, elemente metalice sau broderii artistice realizate cu mulineuri sau cotoane.

Diferența între panourile decorative pentru hol și cele pentru camera de zi, constă în format și dimensiuni : primele sînt de obicei înguste și pe verticală : cele din camera de zi sînt mai mari, indiferent dacă sînt pe verticală sau orizontală. Bineînțeles că dimensiunile lor variază în funcție de model și de locul unde-l amplasați : pot fi înguste și înalte (deci pe verticală) sau late și puțin înalte (cînd sînt pe orizantală).

În fig. 16 este prezentat un panou realizat pe pînză de in, desenul decorativ reprezentînd un oraș stilizat : case și pomi. Tehnica aplicațiilor este cea folosită și în celelalte cazuri. Culorile întrebuințate pentru aplicații trebuie să se armonizeze între ele. De mare efect este întrebuințarea pentru coroana copacilor, a unor materiale imprimate : în culori vii de verde cu roz, alb, în cazul cînd doriți un peisaj primăvăratec, sau cu imprimeuri în tonuri de galben, roșu, arămiu, pentru un peisaj melancolic de toamnă. Trunchiul pomilor din material maro, în diferite nuanțe, iar casele din materiale uni în culori vii.

În partea de sus se cos patru găici, prin care se introduce un băț de trestie, lăcuit în prealabil. Pe părțile laterale și cele de jos se destramă pentru a se forma franjuri. După ce este gata, se calcă pe dos cu o cîrpă umedă.

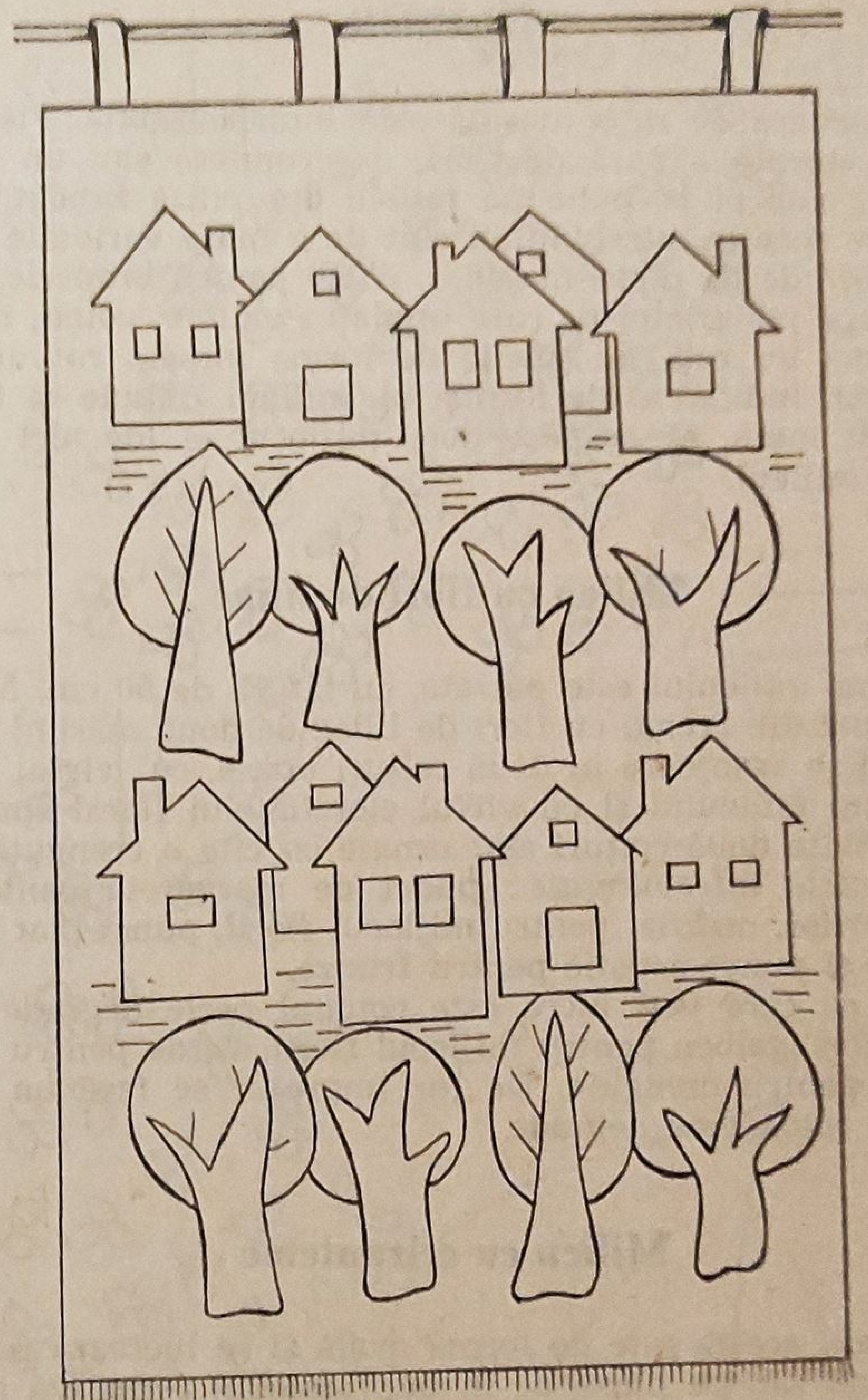

Fig. 16. Panou decorativ.

Panoul cu floarea-soarelui

Panoul acesta se lucrează pe pînză de in sau balon, de culoare bej sau gri. Modelul decorativ este format din : floarea soarelui stilizată și se brodează (nu se aplică).

Punctul întrebuințat este punctul de lănțișor. Floarea soarelui se lucrează cu muline în șase fire, galben-degrade, iar mijlocul florii cu muline negru în opt fire. Frunzele se lucrează tot cu muline în șase fire, de culoare verde-viu. Panoul terminat se calcă pe dos cu cîrpa umedă.

Finisarea panoului se face la fel cu cel din fig. 16, adică cu găici în partea de sus, prin care se introduce o tijă metalică sau de lemn și cu franjuri pe partea de jos și pe părțile laterale.

MILIEURI

În camera de zi, o măsuță este indispensabilă. Fie că pe ea este așezată o vază de flori, o scrumieră sau un vas de ceramică, sub el se pune un milieu din pînză brodat. Materialele pe care le întrebuințați sînt de o mare varietate : olandină, pînză de in, pînză matador. Ațele pentru broderie, diferă și ele după materialul pe care brodați : muline, coton, melană.

Forma lor este în funcție de forma mesei : rotund, oval sau pătrat. Indiferent de forma lui, milieul trebuie să fie mai mic decît masa, să acopere doar mijlocul ei (de aici și numele de milieu).

Milieu cu flori de liliac

Forma milieului este pătrată, cu latura de 50 cm. Motivul este format din crengi cu flori de liliac de două mărimi : crengile mari se aranjează în două colțuri opuse, cu virful codiței spre colțul milieului și cu vîrful ciorchinelui floral spre mijloc. Celelalte două colțuri sînt ornate cu cîte o crenguță mică.

Punctele întrebuințate : punct de margaretă pentru petalele florilor, noduleț pentru mijlocul florii, punct plat pentru crenguțe și punct artistic pentru frunze.

Ața cu care veți lucra este cotonul perlé degradé : mov pentru flori, galben pentru mijlocul florii, verde pentru frunze și maro pentru crenguțe. De jur împrejur se face un feston drept cu coton mov degrade.

Milieu cu crizanteme

Milieul acesta este de formă ovală și se lucrează pe olandină vernil sau pe pînză de in bej. Modelul formează o ghirlandă de jur-împrejurul marginii și este format din crizanteme, cu arcade decorative între flori.

Florile se lucrează în punct plin, staminele în punct de noduleț, frunzele în punct artistic, cozile în punct plat. Arcadele dintre flori se lucrează în punct oblic. Fiecare crizantemă se lucrează în altă culoare, cu muline degrade : mov, cyclamen, galben, ruginiu, grena, roșu. Frunzele, codițele și arcadele dintre flori se vor lucra cu verde, iar staminele cu galben. Pe margine se brodează un feston cu picouri, cu muline verde.

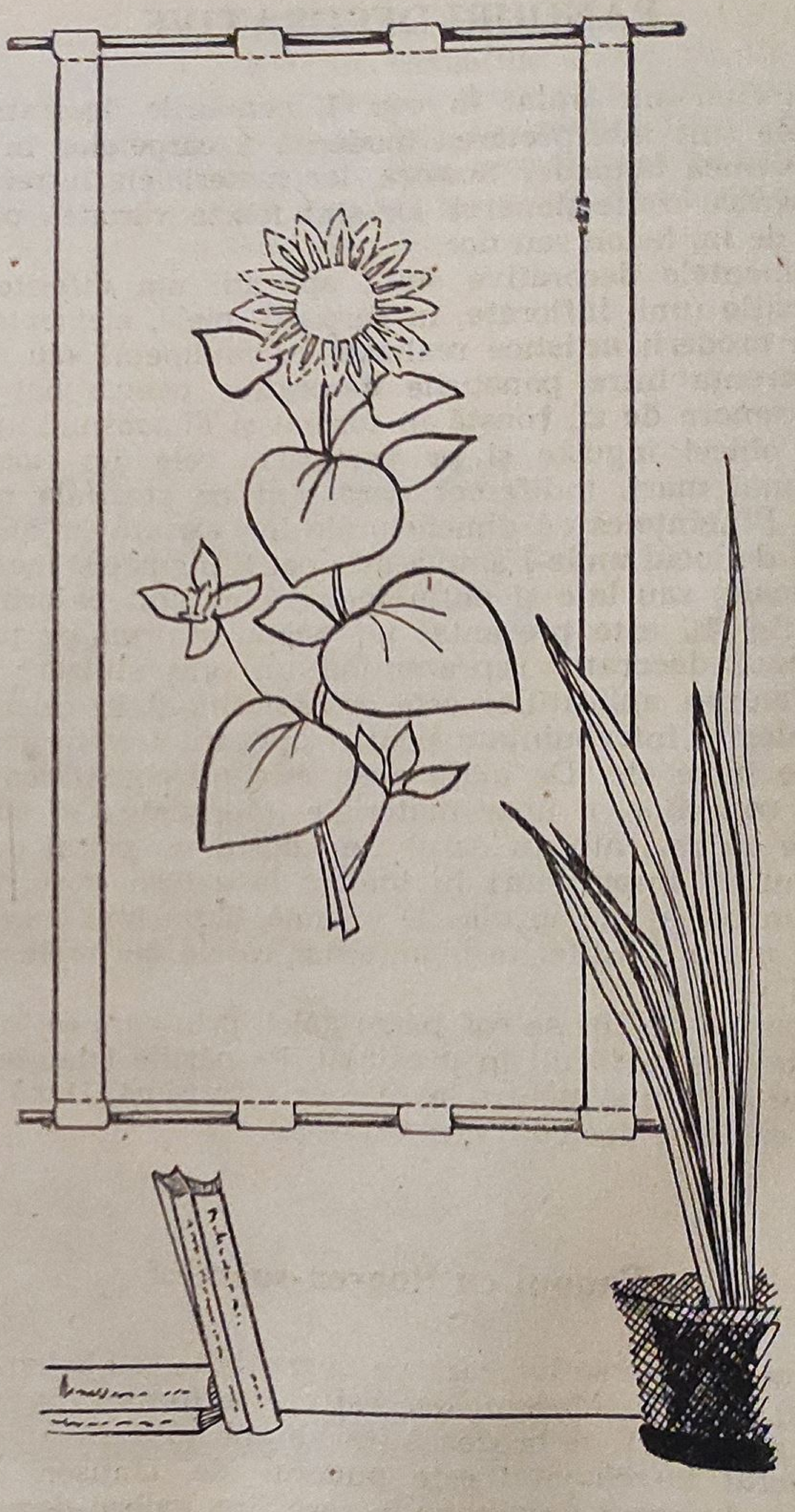

Fig. 17. Panou decorativ cu floarea soarelui.

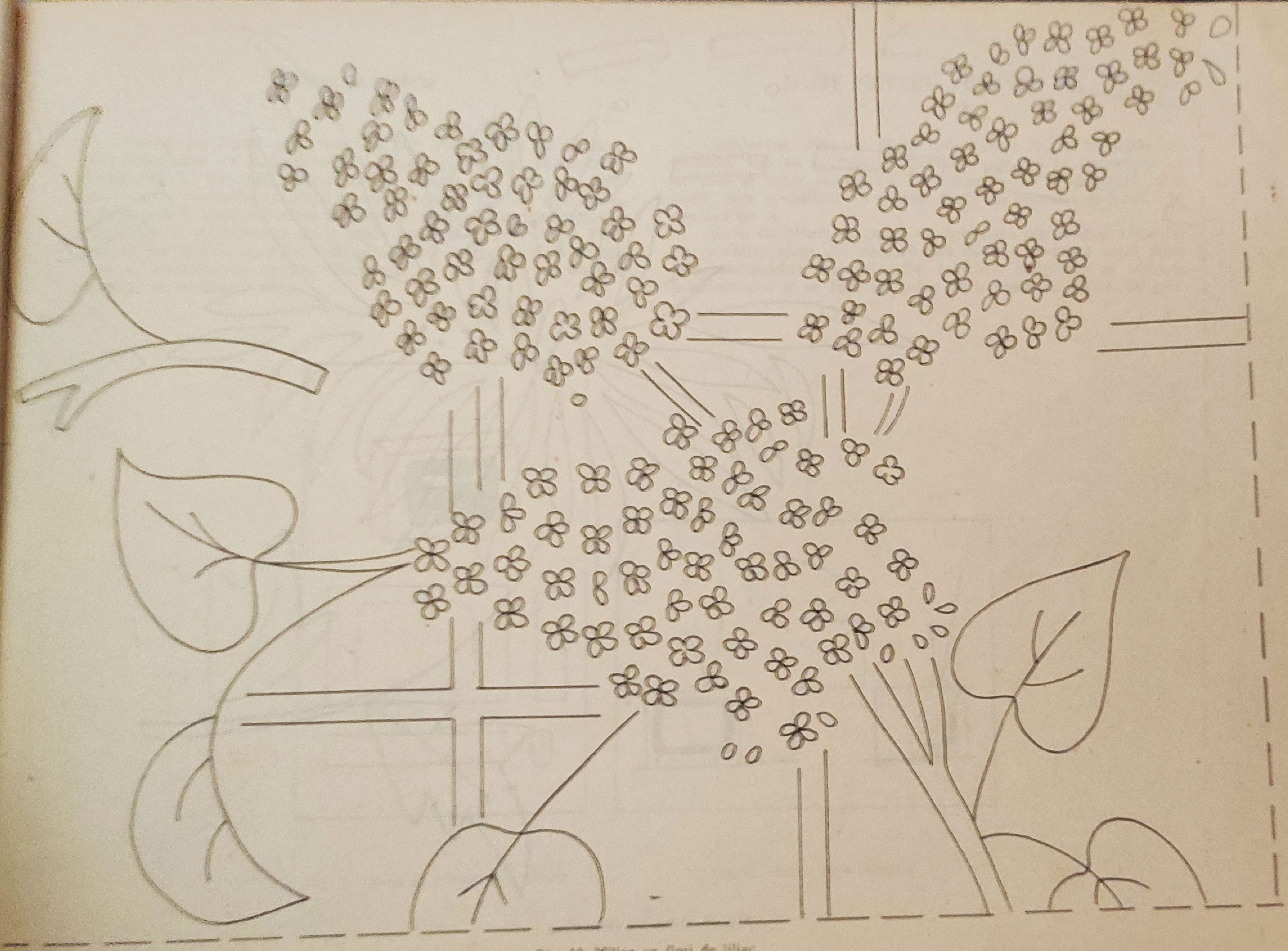

Fig. 18. Milieu cu flori de liliac.

Fig. 19. Milieu cu crizanteme.

Milieu cu violete

Forma milieului este rotundă, iar buchețelele de violete sînt răspîndite pe întreg milieul, după gustul dv. Materialul folosit va fi bej sau argintiu. Ca puncte de lucru se vor întrebuința broderia artistică pentru petalele florilor și frunze, punctul oblic pentru codițe și punctul noduleț pentru mijlocul florii. Se va întrebuința ață muline degrade în patru fire. Florile se vor broda cu mov, mijlocul florii cu galben, iar frunzele și codițele cu verde. Marginile se vor lucra cu feston simplu, cu muline verde.

HUSE PENTRU TELEVIZOR

Indiferent unde ați plasat televizorul, într-o casetă a bibliotecii sau pe o măsuță specială, este foarte important ca ecranul și chiar televizorul în întregime să fie protejat cu o husă, care constituie în același timp un element decorativ în camera de zi.

Husa de televizor poate fi executată din același material cu celelalte huse din cameră sau dintr-o țesătură total diferită, obligatoriu asortată. Se măsoară lungimea și lățimea televizorului și se face un tipar pe o coală de hîrtie. Se pro-

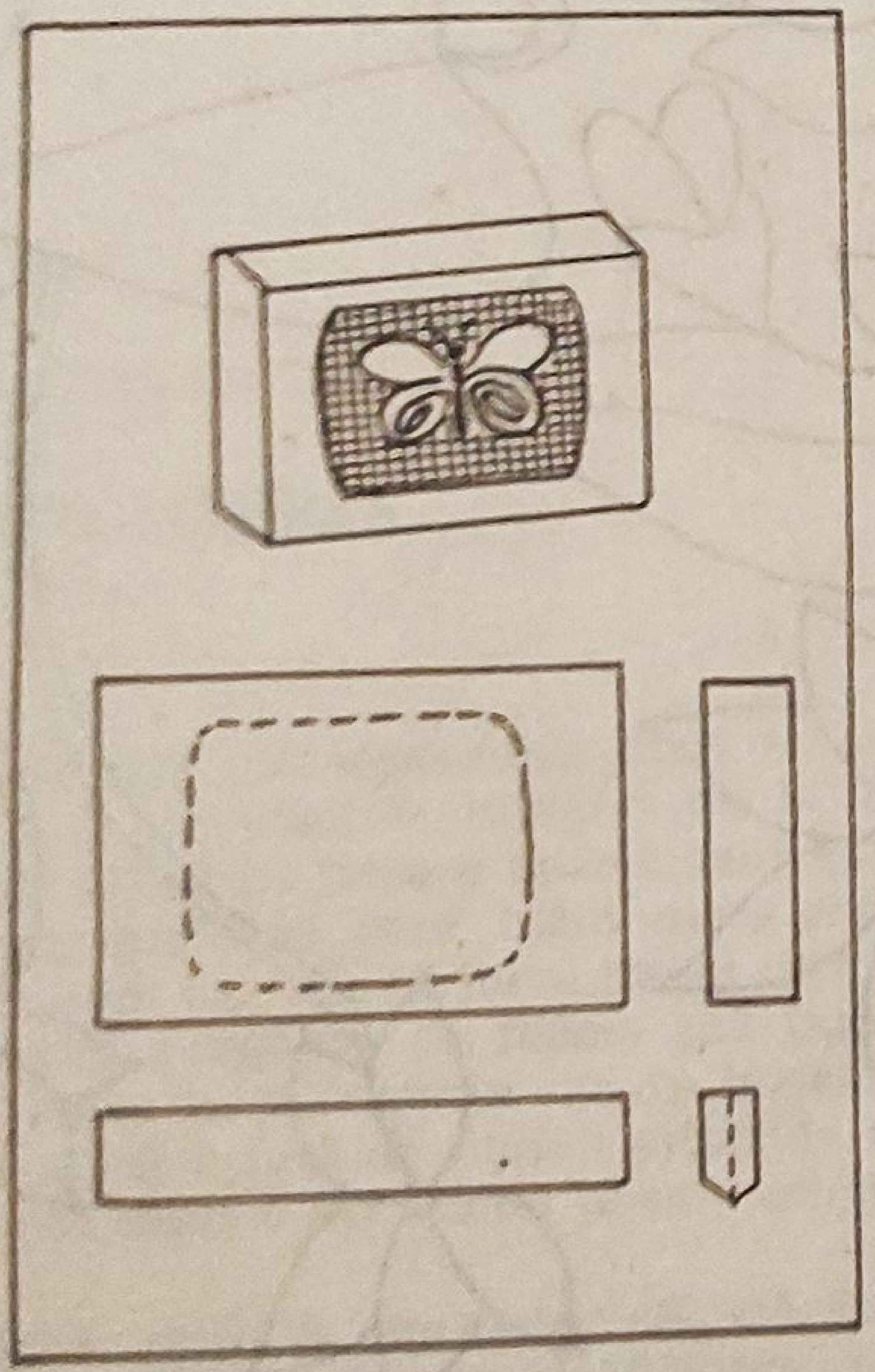

Fig. 21. Husă de televizor cu fluture.

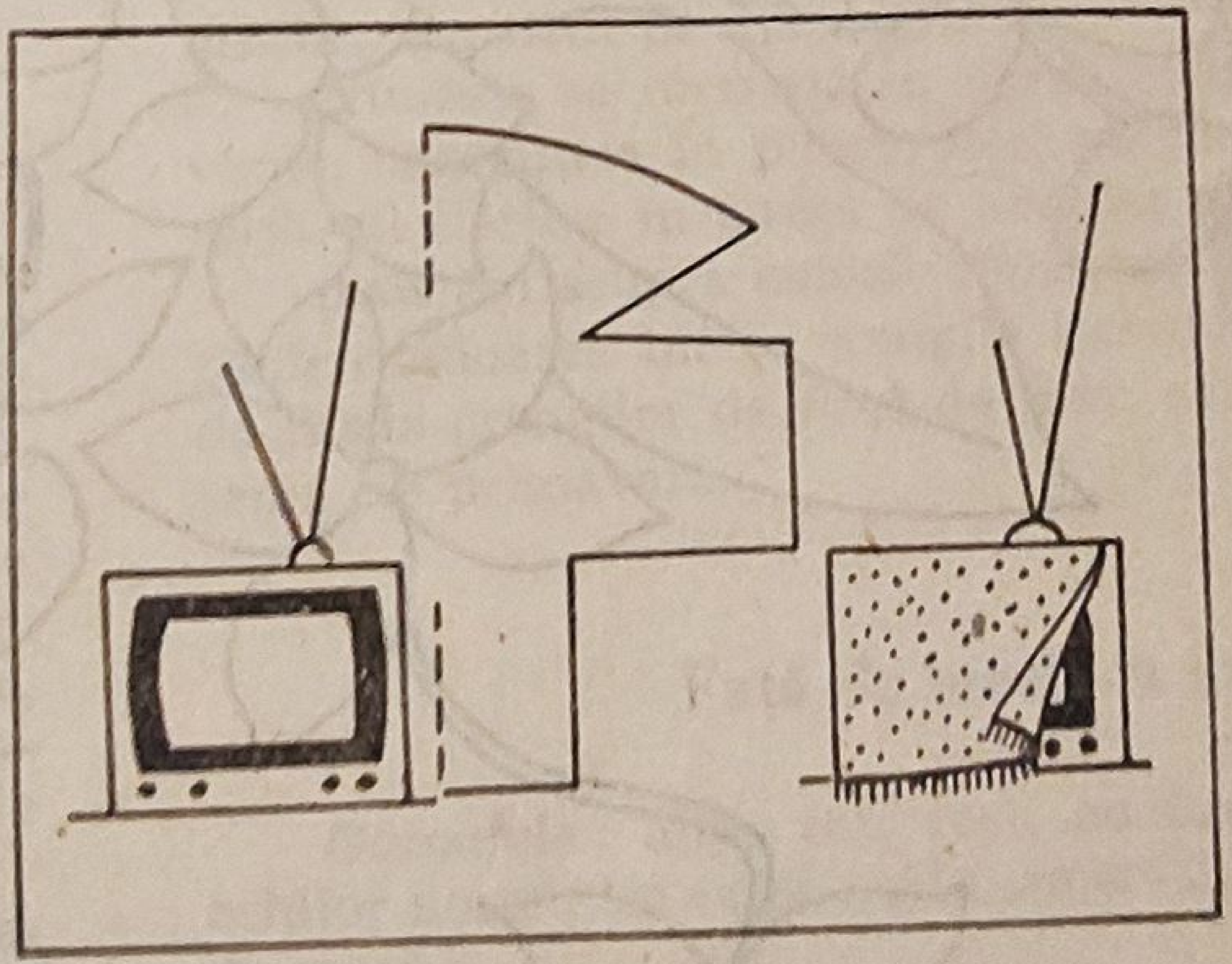

Fig. 22. Schiță husă televizor.

Fig. 20. Milieu cu violete.

cedează la fel și cu părțile laterale. Se așază pe țesătură și se croiește, lăsîndu-se o rezervă de 2 cm de jur-împrejurul tiparelor, rezervă care intră la cusături. Se unește întîi partea din față cu părțile laterale, iar partea din spate se unește cu părțile laterale numai în colțurile de sus, ca să se poată scoate ușor, fără dereglarea butoanelor.

Încheierea suprafeței din spate pe cele laterale se face prin 2—3 bride fixate cu nasturi. Deci partea din spate va fi liberă pentru o ușoară manevrare a husei.

Dacă țesătura este uni se pot lucra pe partea din față, ca ornament, diferite motive. De exemplu, pe o husă din doc se aplică o țesătură de pînză de sac, iar pe ea se aplică un fluture executat din bucățele de fetru (fig. 21).

Un alt tipar pentru husă e cel indicat în fig. 22. La această husă fața se face dublă, pentru a proteja ecranul, iar încheierea celor patru laturi se face fie cu fermoare, fie cu nasturi.

CAPITOLUL III

SUFRAGERIA

CHIAR dacă în cele șase zile ale săptămînii luați masa în bucătărie, pe fugă, fiecare la ora cînd se întoarce de la locul de muncă sau de la școală, totuși în fiecare apartament există și „sufrageria“, clasica sufragerie în care luăm masa măcar duminica, zi în care ne adunăm cu toții în jurul mesei care are și ceva „bun“, surpriza dulce pregătită de mama sau bunica.

Indiferent dacă luați masa în sufragerie sau în bucătărie, vă sfătuim să aranjați pe masă o față de masă : oricît de modestă, este mai „atrăgătoare“ decît o bucată de plastic oricît de înflorat și viu colorat.

Fața de masă de pînză, spălată, apretată, călcată (toate acestea cer destul de puțin timp) e foarte atrăgătoare, chiar dacă este făcută din cele mai modeste materiale și cu ornamentații cît de simple.

Nu orice femeie are talent să brodeze „artistic“ sau nu are timpul necesar. Dar oricărei femei îi place, (chiar dacă amănuntul ni se pare fără importanță) să aranjeze masa pe o față de masă care să reflecte prospețime, curățenie.

Ca regulă generală pentru imprimarea modelelor pe pînză veți folosi doar hîrtie carbon pentru „copiat cu mîna“, nu cea pentru mașina de scris — pentru ca după ce ați terminat de brodat, să se poată spăla ușor indigoul.

Fețele de masă brodate în culori, se spală numai cu detergent pentru lucruri fine (Tim, Perlan alb) pentru a evita eventuala decolorare a ațelor cu care am brodat.

Fețele de masă brodate și spălate se apretează, apoi se calcă umede.

Vă dăm mai departe, diferite modele, mai simple sau mai complicate, pe care le puteți broda pe fețele dv. de masă.

Față de masă cu flori de măr

Această față de masă (fig. 23) se confecționează din olandină bleu. Culoarea olandinei va reprezenta primul cer de primăvară. Motivul decorativ este format din crengi de măr înflorite. Petalele florilor de măr se lucrează în punct artistic cu muline degrade roz. Bobocii se lucrează cu tonul cel mai deschis din firul de ață degrade.

Frunzele se lucrează în punct artistic, cu muline degrade verde, crenguțele în punct oblic cu muline degrade maro, iar mijlocul florilor în punct de noduleț galben.

Insistăm asupra culorii olandinei, pe care veți lucra, adică pentru culoarea bleu : crengile lucrate cu degradeuri roz, vor da iluzia crengilor de flori de măr, care se profilează pe cerul senin de primăvară.

Față de masă cu garoafe

Garoafele : albe, roz, roșii au fost întotdeauna încîntarea ochilor noștri. De ce să nu le „imortalizăm“ și pe fețele noastre de masă ?

Materialul recomandat este olanda sau olandina vernil sau albă, iar pentru broderie, mulineul. Florile vor avea toată

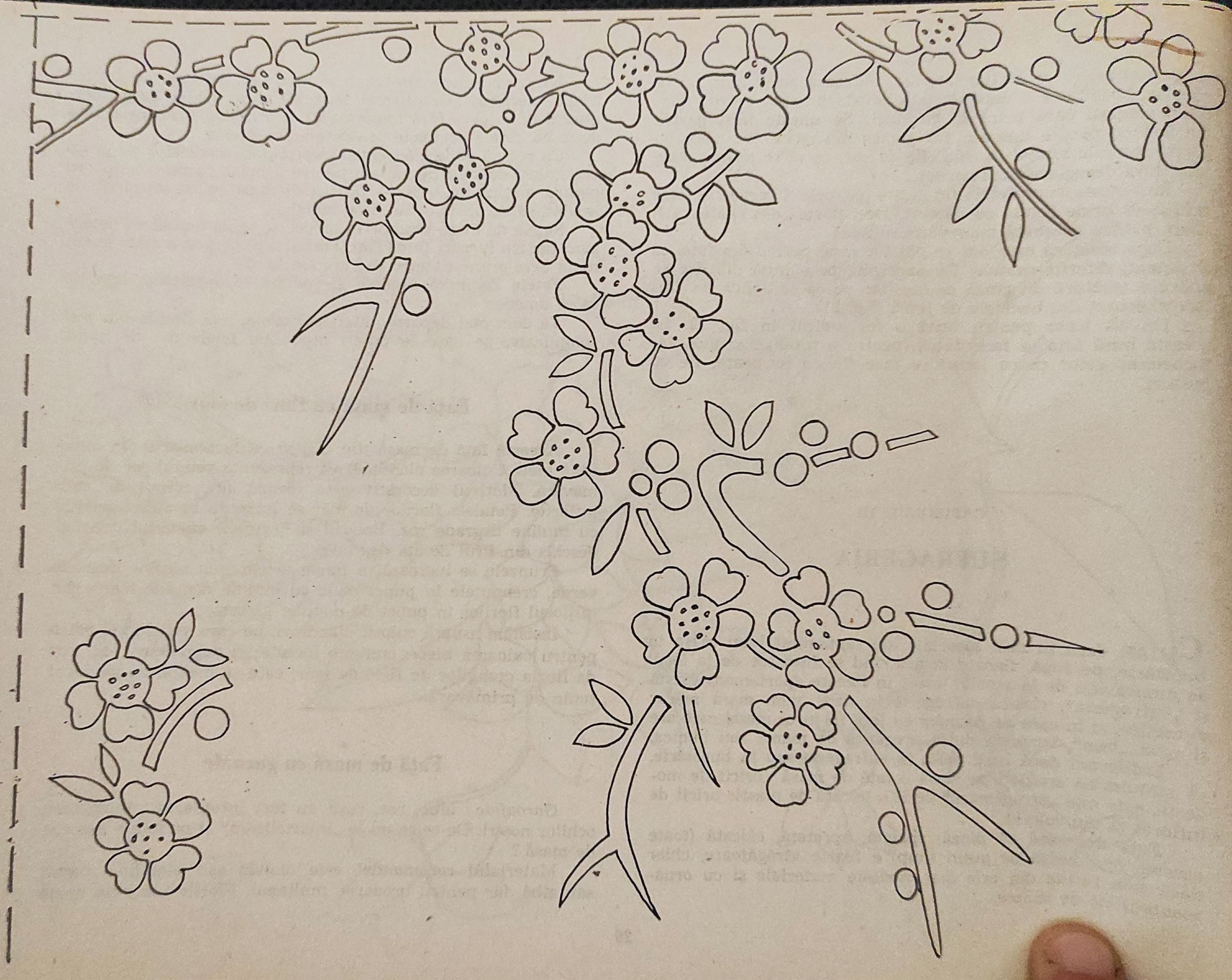

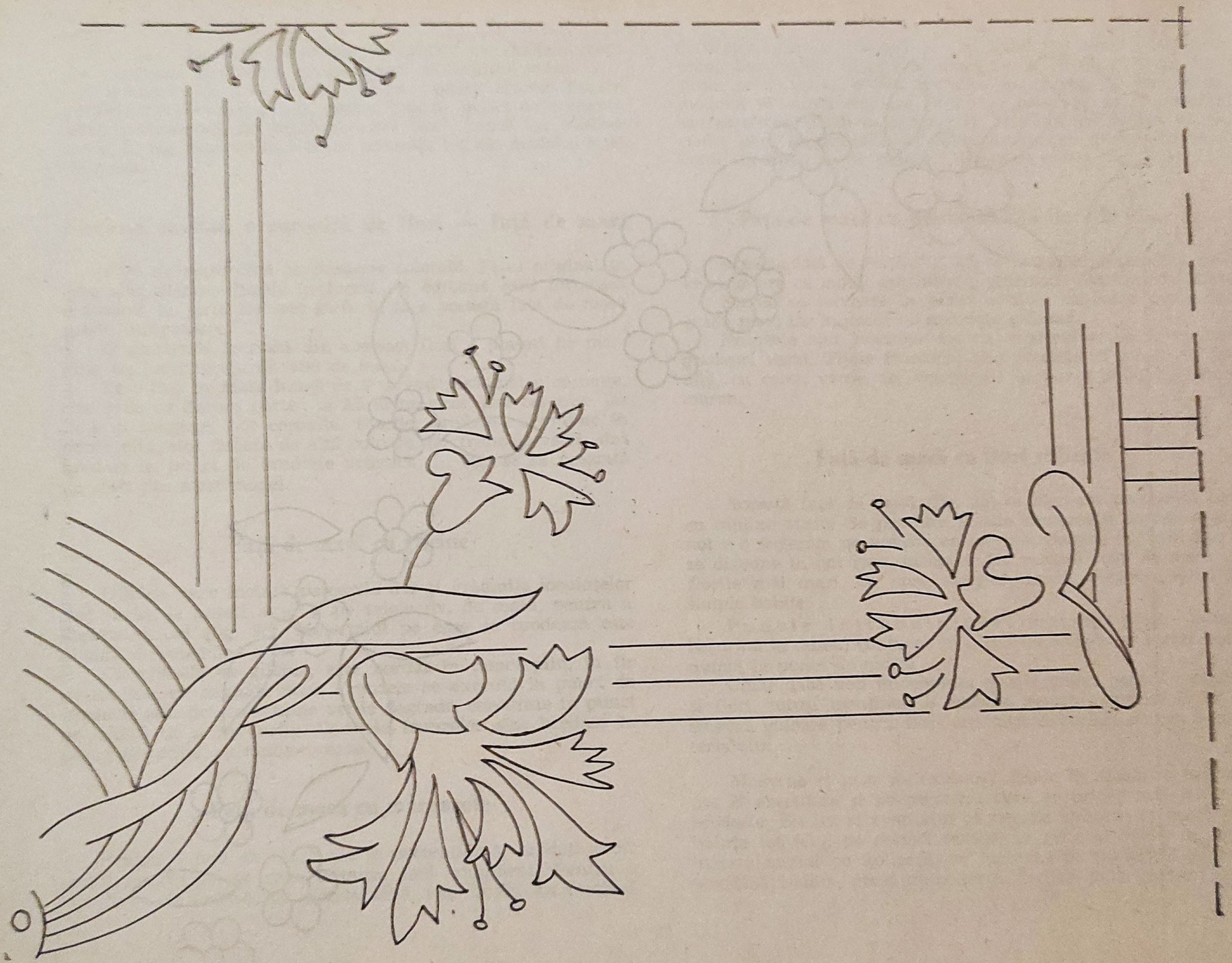

Fig. 24. Model de față de masă cu garoafe.

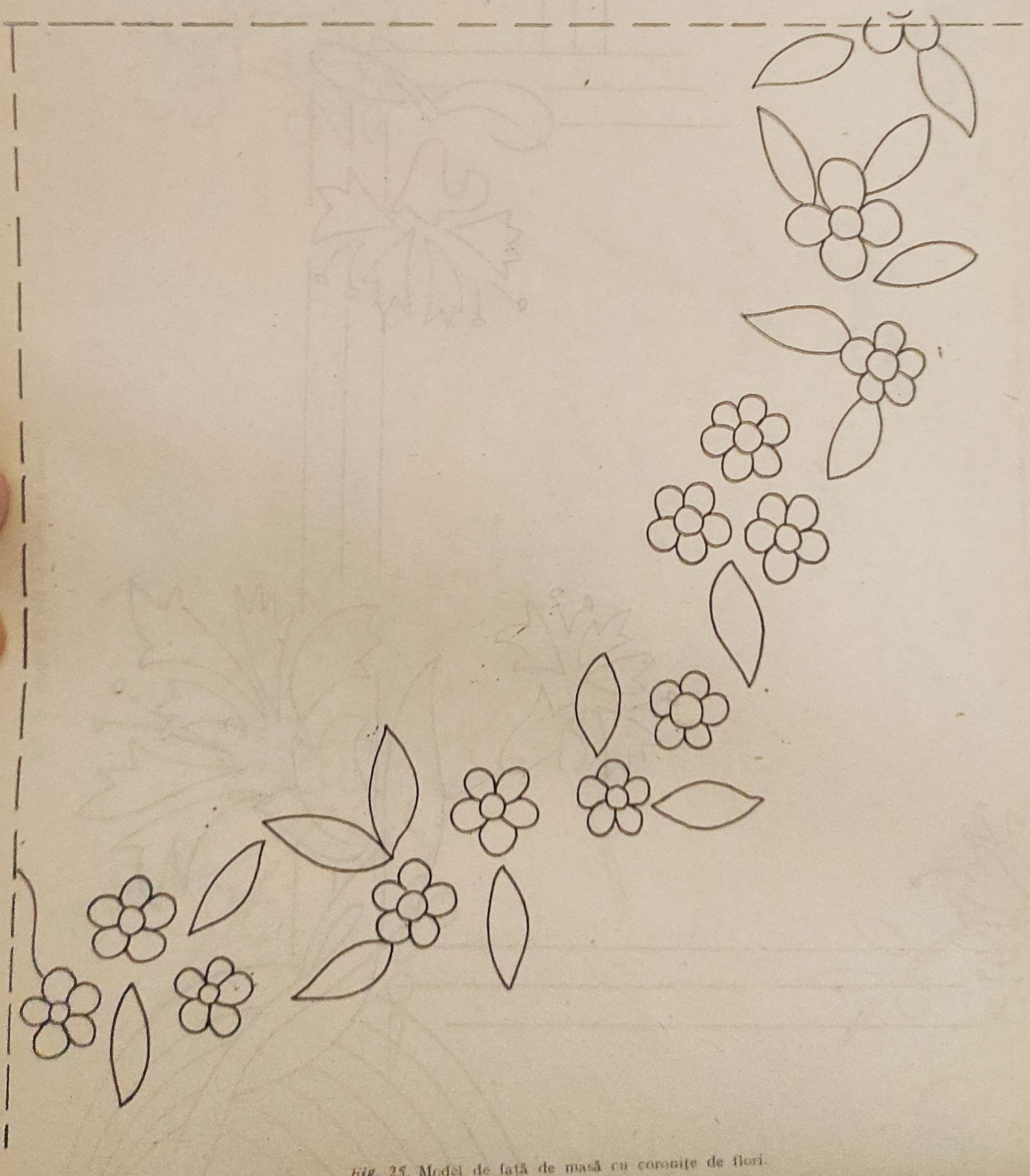

Fig. 25. Model de față de masă cu coronițe de flori.

paleta de culori ale garoafelor naturale: roz, galben, roșu etc.; frunzele sînt verzi, iar elementul de legătură maro.

Punctele întrebuințate: punct artistic pentru petalele florilor, punct plin pentru frunze, punct de crenguță pentru elementul de legătură între flori, lucrat cu muline maro. În fig. 24 aveți în mărime naturală 1/4 din modelul feței de masă.

Fiecărui invitat, o coroniță de flori — față de masă

Față de masă albă cu broderie colorată. Felul original în care sînt dispuse florile în formă de coroană care formează o aureolă în jurul fiecărei farfurii, face această față de masă foarte atrăgătoare.

O ghirlandă formată din aceleași flori o plasați pe margine, de jur-împrejurul feței de masă.

La o față de masă lungă de 2 m veți plasa patru coronițe, cîte două de fiecare parte; la 2,5 m lungime șase coronițe, iar la 3 m lungime, opt coronițe. Florile, brodate cu muline în punct plin, sînt fiecare de altă culoare, iar frunzele verzi, sînt brodate în punct de broderie artistică. În fig. 25 se prezintă un sfert din acest model.

Fața de masă cu glicine

Glicina, care încîntă parcurile dar și grădinile locuințelor mai vechi, le puteți avea și pe fețele dv. de masă, pentru a încînta ochiul (fig. 26). Materialul pe care se brodează este olandă sau olandină albă.

Ciorchinele de glicină, este bordat în punct plin, în fir de muline, cu degrade mov. Frunzele se execută în punct de broderie artistică cu muline verde degrade, conturate în punct de codiță ca și nervurile. Codițele frunzelor sînt brodate în punct de codiță, cu muline verde.

Fața de masă cu margarete

Pentru o față de masă foarte pretențioasă, brodați acest motiv cu margarete care e puțin mai complicat. Pentru o față de masă festivă, pe olandă albă, veți broda tot motivul decorativ chiar și frunzele — cu bumbăcel alb cu broderie plină. Dacă doriți ca fața de masă să fie „originală", dar mai puțin pretențioasă, o veți lucra pe un in ecru și veți broda modelul în culori similare cu florile naturale, adică petalele margaretelor în alb în punct plin, mijlocul, cu galben tot în punct plin, iar frunzele în punct artistic cu muline degrade verde. Codițele se vor broda în punct de codiță (fig. 27).

Fața de masă cu ghirlandă din flori de liliac

Această față de masă (fig. 28) se lucrează pe olandină galbenă, și are ca motiv decorativ, o ghirlandă din flori de liliac.

Florile se lucrează în punct artistic, cu coton perle degrade mov, iar mijlocul cu nodulețe galbene.

Frunzele sînt realizate tot cu broderie artistică, cu degradeuri verzi. Tijele frunzelor sînt brodate în punct de codiță, cu coton verde, iar crenguțele în punct oblic, cu coton maron.

Față de masă cu flori stilizate

Această față de masă (fig. 29) se lucrează pe olandă bej, cu muline auriu. Se pot face și alte combinații de culori dar noi v-o sugerăm pe aceasta ca cea mai reușită. Motivul floral se dispune în opt raze, începînd din centrul feței de masă cu florile mai mari, iar spre margini, florile descresc, pînă la simple bobițe.

Puncte întrebuințate: broderie plină (partea hașurată în desen) conturat cu punct de codiță, iar restul florii numai în punct de codiță.

Chiar dacă veți întrebuința și alte culori pentru material și flori, totuși mențineți o culoare pentru material și tot o singură culoare pentru flori armonizată perfect cu cea a materialului.

Moderne și ușor de executat, fețele de masă cu aplicații pot fi executate și de persoane care se pricep mai puțin la broderie. Ele au și avantajul că pentru aplicații se pot întrebuința tot felul de resturi textile. În general, fețele de masă lucrate numai cu aplicații, se lucrează pe materiale ușoare: olandină, indian, pînză muncitorul. Înainte de a începe lucrul,

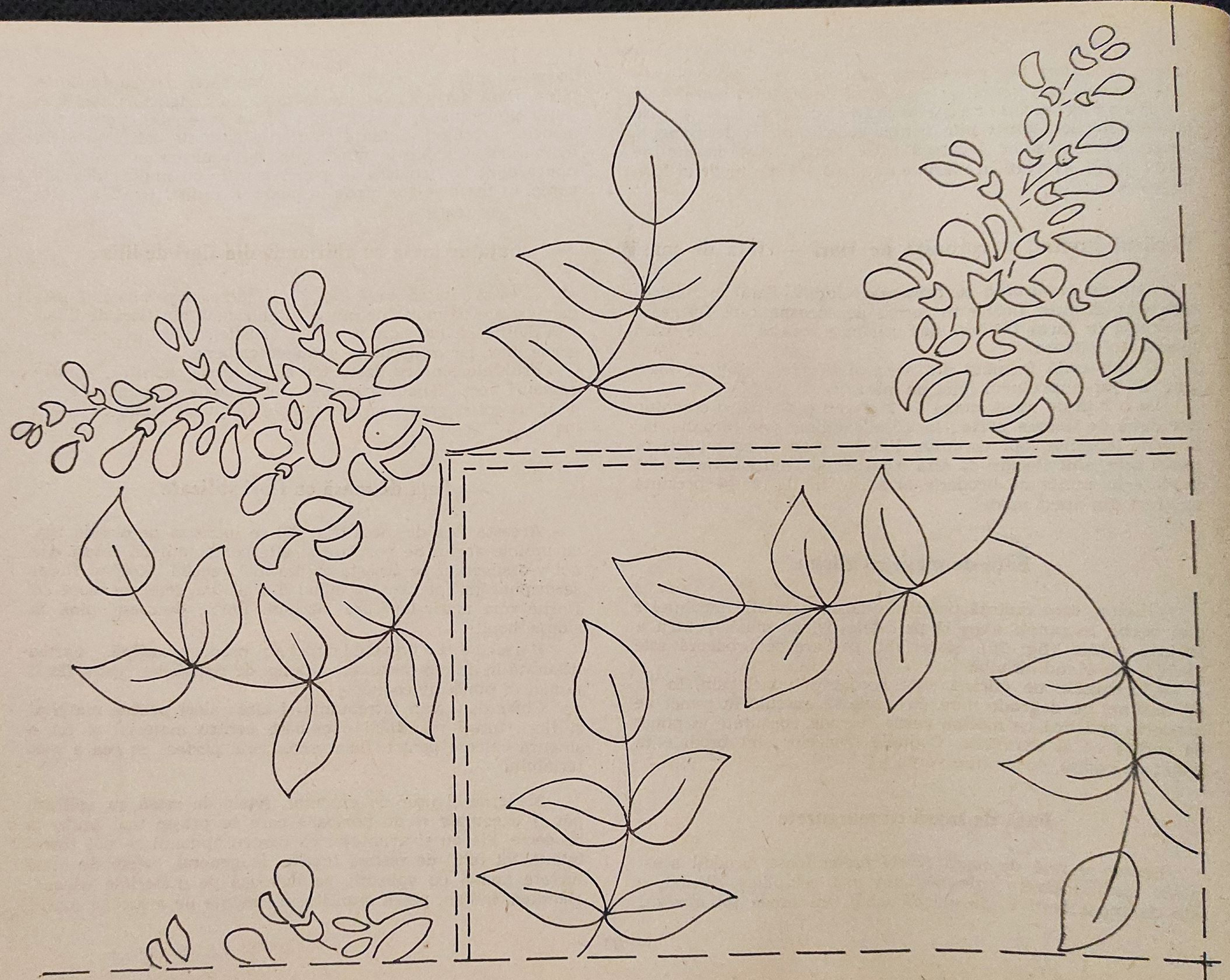

Fig. 26. Model de față de masă cu glicine.

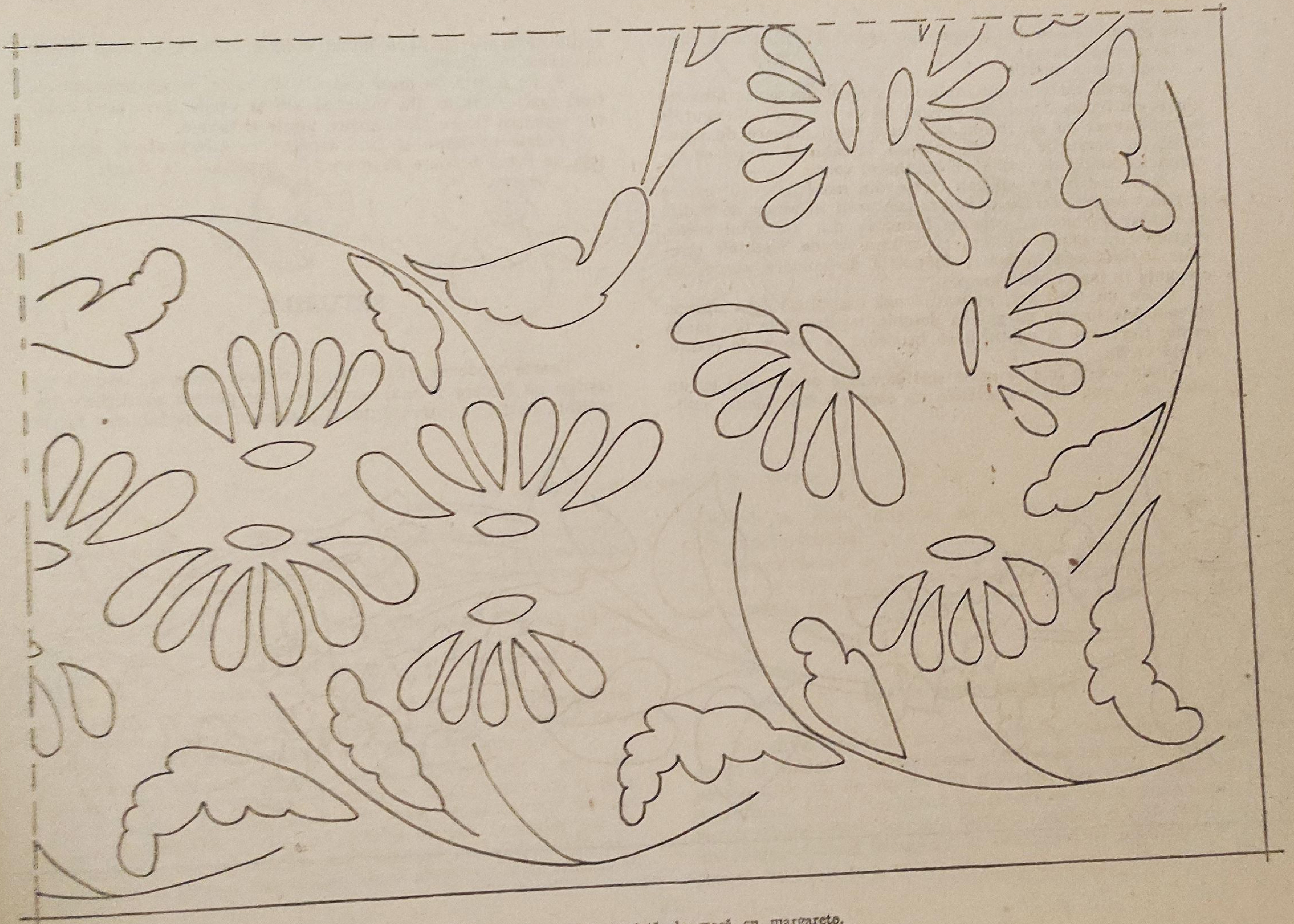

Fig. 27. Model de față de masă cu margarete.

toate materialele se dau la apă, apoi se calcă pentru a nu risca să intre inegal la apă.

Iată cîteva modele :

1. Pe un material alb, aplicați struguri din pînză albastră închis, cu frunze verzi, din același fel de material. Strugurele se conturează cu un feston rar, cu aceeași culoare de bumbăcel, iar nervurile frunzei, codițele, cîrcelul și vrejul se lucrează în puncte de codiță, cu bumbăcel verde.

2. Pe indian alb aplicați cireșe din material roșu, prinse în punct ascuns, iar pe deasupra conturați în punct de codiță cu muline din aceeași culoare. Frunzele, din material verde, conturate cu punct aruncat, cu muline verde. Codițele cireșelor se brodează în punct de codiță de culoare verde, iar crenguța în punct oblic maro.

3. Pe un fond roz, aplicați fragi din pînză frez aprins, cu punctele lucrate cu galben deschis, iar frunzele din pînză verde. Nervurile și conturul se brodează în punct de codiță, cu ață verde.

Toate aceste fețe de masă sînt garnisite pe margini cu un galon de 1 cm, din materialele cu care au fost făcute aplicațiile. Fiecare cu două laturi dintr-o culoare și două laturi din cealaltă culoare.

4. Pe o față de masă din olandă roșie, faceți aplicații cu flori mari stilizate din material alb și verde, inversînd culorile : pentru floare albă, mijloc verde și invers.

Foarte moderne și „îndrăznețe“ ca interpretare, sînt fețele de masă brodate pe materiale pepit sau în dungi.

*
* *

SETURILE

Foarte moderne, chiar pentru mesele de gală, seturile își cîștigă pe fiecare zi mai multe adepte, pentru multiplele lor calități. Astfel se întrebuințează mai puțin material, sînt foarte

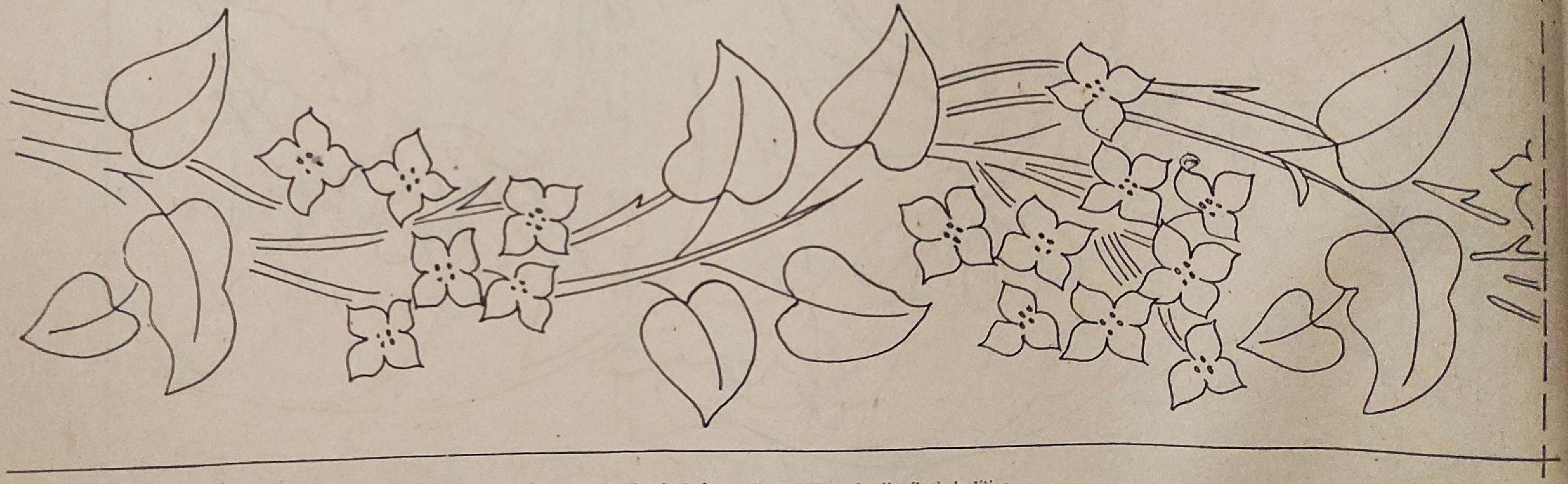

Fig. 28. Model față de masă cu ghirlande din flori de liliac.

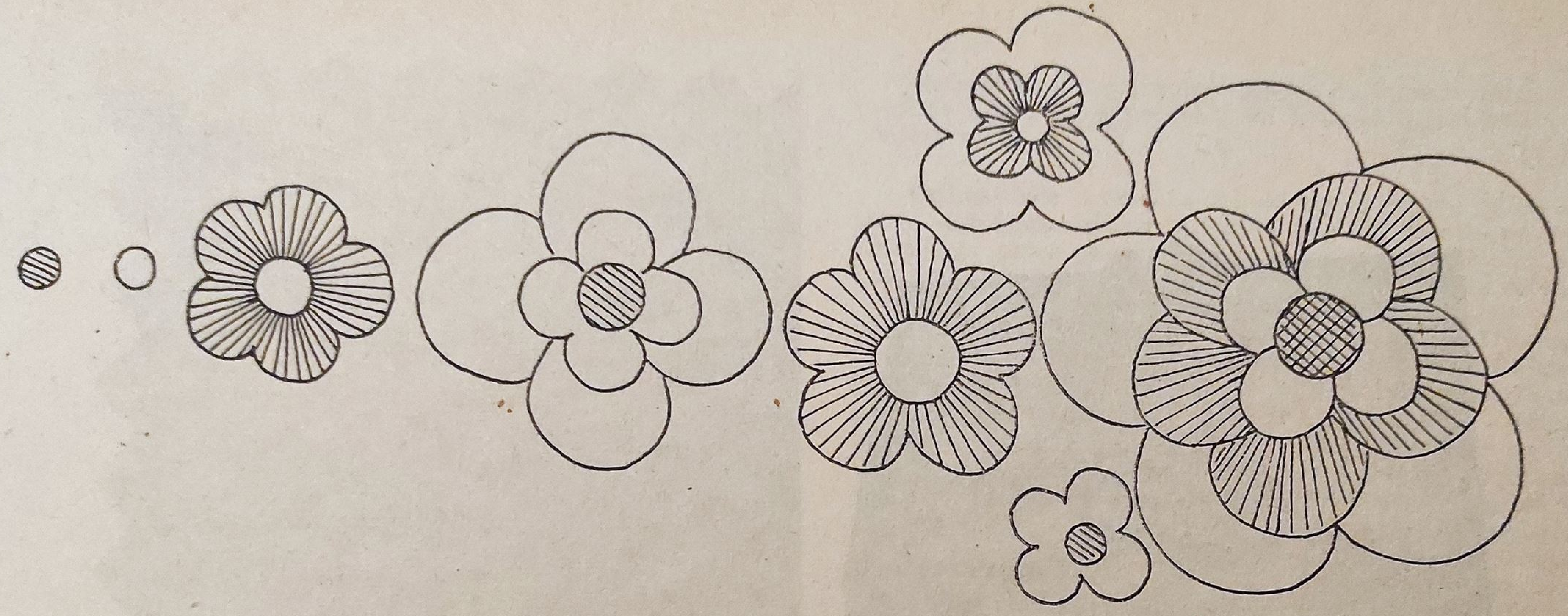

Fig. 29. Model față de masă cu flori stilizate.

decorative pe luciul mesei de sufragerie, se spală și se calcă ușor, fiind mult mai mici decît o față de masă și apoi după o singură întrebuințare nu-i nevoie să spălăm decît setul care eventual s-a murdărit.

Garnitura de seturi este formată de obicei dintr-un milieu care acoperă mijlocul mesei cu dimensiunile de 30 × 60 cm și de niște „șervețele" individuale, care se așază sub fiecare tacîm (30 × 30 cm sau 20 × 30 cm).

În fig. 30 se prezintă o garnitură de seturi confecționată din olandină vernil, care datorită dimensiunilor mai mari decît seturile obișnuite, nu necesită și o piesă centrală.

Fiecare set are dimensiunea de 30 × 40 cm și este festonat de jur-împrejur cu un feston în zigzag lucrat cu muline alb. Garnitura fiecărui set, o constituie un „buzunar" tot din aceeași pînză (15 × 10 cm) brodat de jur împrejur tot cu un feston în zigzag alb. Pe acest buzunar se brodează un model cubist la alegere (cu muline alb și albastru), apoi buzunarul se prinde în colțul stîng jos, pe set, cosîndu-l pe trei părți, cu puncte invizibile.

Pentru fiecare set se confecționează, din același material, cîte un șervețel 30 × 30 cm, avînd ca unică garnitură festonul în zigzag alb. Șervețelul păturit în colț se introduce în buzunarul setului.

Set cu motiv național

Folosirea motivelor populare stilizate într-o manieră modernă și îmbinarea armonioasă a culorilor cu care se lucrează pe pînza de in, de cînepă sau matador, dau efecte neașteptat de reușite. Astfel din pînză de cînepă se poate confecționa o garnitură de seturi, formată dintr-un milieu și șase seturi individuale. Motivul decorativ, se realizează cu mulineuri dife-

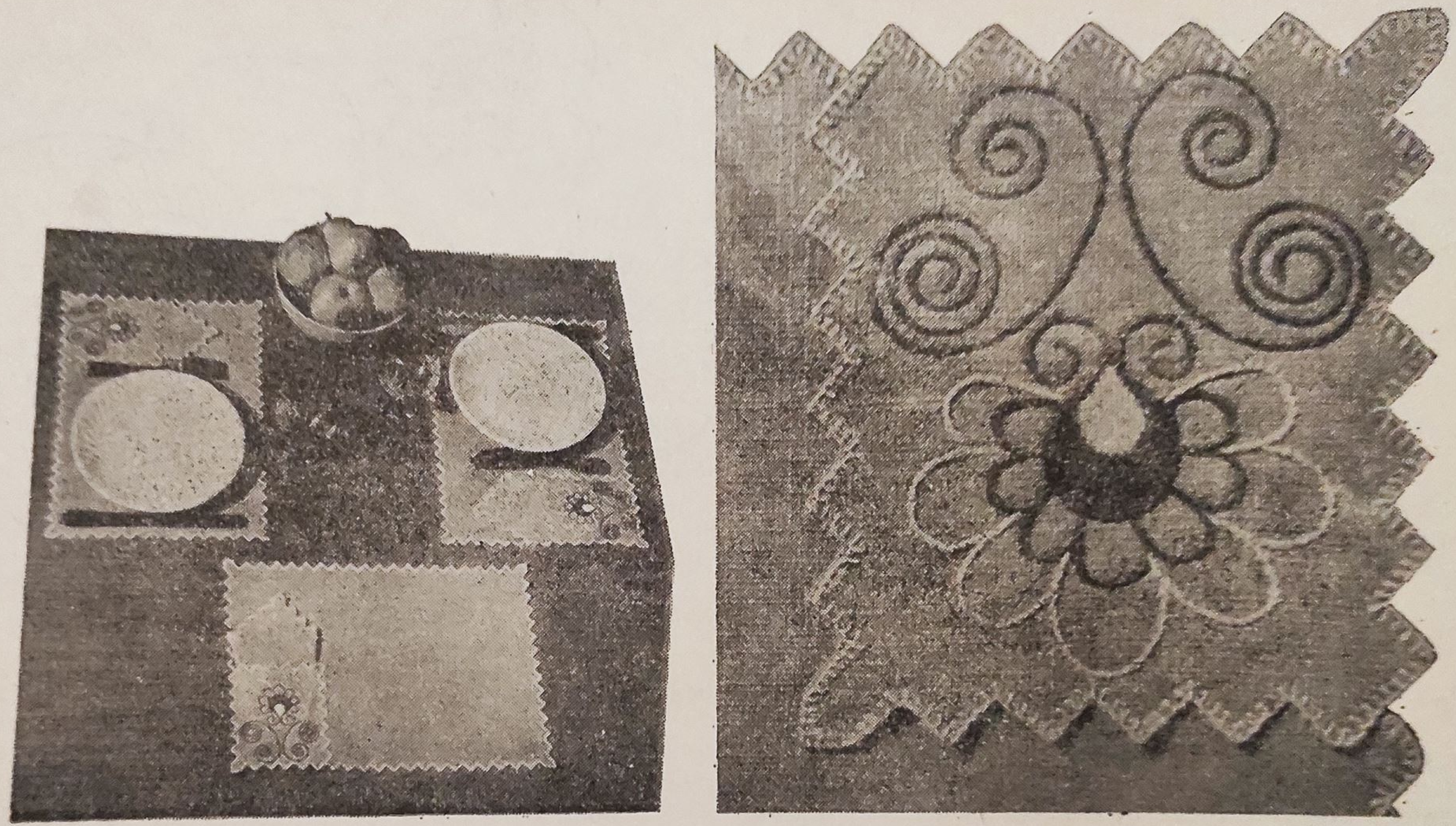

Fig. 30. Seturi din olandină vernil.

rit colorate (dar armonizate între ele) în punct însăilat: se trece ața peste 4—5 fire ale pînzei, se lasă tot atîtea fire trecînd ața pe dedesubt etc. Modelul decorativ se lucrează în cele patru colțuri ale milieului, iar la seturi în colțul din stînga sus.

Alt set cu motive naționale

Pe pînză matador gri-argintiu, se bordează în punct de cruciuliță cu bumbăcel negru și roșu, diferite modele naționale românești.

Pe părțile laterale ale piesei din mijloc și a fiecărui set, se fac franjuri.

* *
*

Și acum, în încheierea acestui capitol, o idee „salvatoare“ pentru fețele de masă pătate.

Desigur că în fiecare casă se găsesc fețe de masă de damasc sau alte materiale, nebrodate, care fie că au fost arse cu țigara, fie că s-au „rărit“ sau „agățat“ în unele locuri sau au pete pe care nu le-ați putut scoate, cu toate strădaniile dv.

Pentru a „reîmprospăta“ aceste fețe de masă, pe care de multe ori ați fost tentate să le faceți cîrpe, vă sugerăm să le faceți „aplicații“ din diferite materiale textile uni sau înflorate, în culori armonizate.

Aceste aplicații (flori, fructe, fluturi), vor fi plasate mai întîi pe locurile pătate, iar restul motivelor decorative le veți răspîndi pe tot restul feței de masă, într-o oarecare simetrie.

CAPITOLUL IV

DORMITORUL

În multe apartamente, dormitorul este aranjat într-o cameră separată și este mobilat cu „clasica“ mobilă de dormitor : pat dublu cu noptiere încadrate în tăblia de la capul patului, șifonier, toaletă și eventual 1—2 fotolii. Deoarece mobila o veți alege după gustul dv., de la magazinele de specialitate, noi vă vom sugera cîteva idei în legătură cu lenjeria de pat și cîteva elemente decorative specifice dormitorului : cuverturi și perne de zi croșetate sau matlasate.

LENJERIA DE PAT

În primul rînd trebuie să țineți seama de culorile pe care le alegeți pentru materialele din care o confecționați deoarece ele influențează asupra stării dv. psihice. Cele mai întrebuințate materiale pentru lenjerie de pat sînt : olanda, olandina, șifonul, indianul, damascul, mai rar inul). Culorile : clasicul alb, vernil, roz, bleu și mai moderne, materiale imprimate.

Lenjeria de pat se compune din : cearșaf de pat, cearșaf de plapumă și fețe de pernă.

Înainte de a croi rufăria de pat, se înmoaie pînza în apă unde se ține 24 ore, pentru a nu intra la spălat după ce s-a confecționat.

Cearșafurile de pat se fac de obicei dintr-o pînză cu lățimea dublă spre a întrebuința o singură foaie la un cearșaf. Dacă însă pînza pe care o aveți este îngustă, atunci se vor lua două lungimi pe care le uniți printr-o cusătură refec.

Cearșaful de pat trebuie să fie destul de lung și de lat pentru a îmbrăca bine salteaua de jur-împrejur. Dimensiunile unui cearșaf de pat pentru o singură persoană sînt : lungimea de 2,20—2,40 m, iar lățimea de 1,60—1,80 m. Pentru un pat de două persoane, lungimea este aceeași, iar lățimea de 2,10—2,30 m.

Cearșafurile de pat se fac simple sau cu garnituri. Cele mai des întrebuințate sînt cele cu colți trași la mașină și care se lucrează în felul următor : se tivește cearșaful pe trei părți cu un tiv lat de 1—1,5 cm ; iar pe partea cearșafului care atîrnă de pe marginea patului se îndoaie 6—7 cm, se însăilează, apoi se desenează în margine (de la îndoitură jumătate cm) colții după modelul ales, se trage la mașină după conturul desenului, se decupează la 1/2 cm de la tighel, se crestează la colțuri și se întoarce pe partea cealaltă (fig. 31).

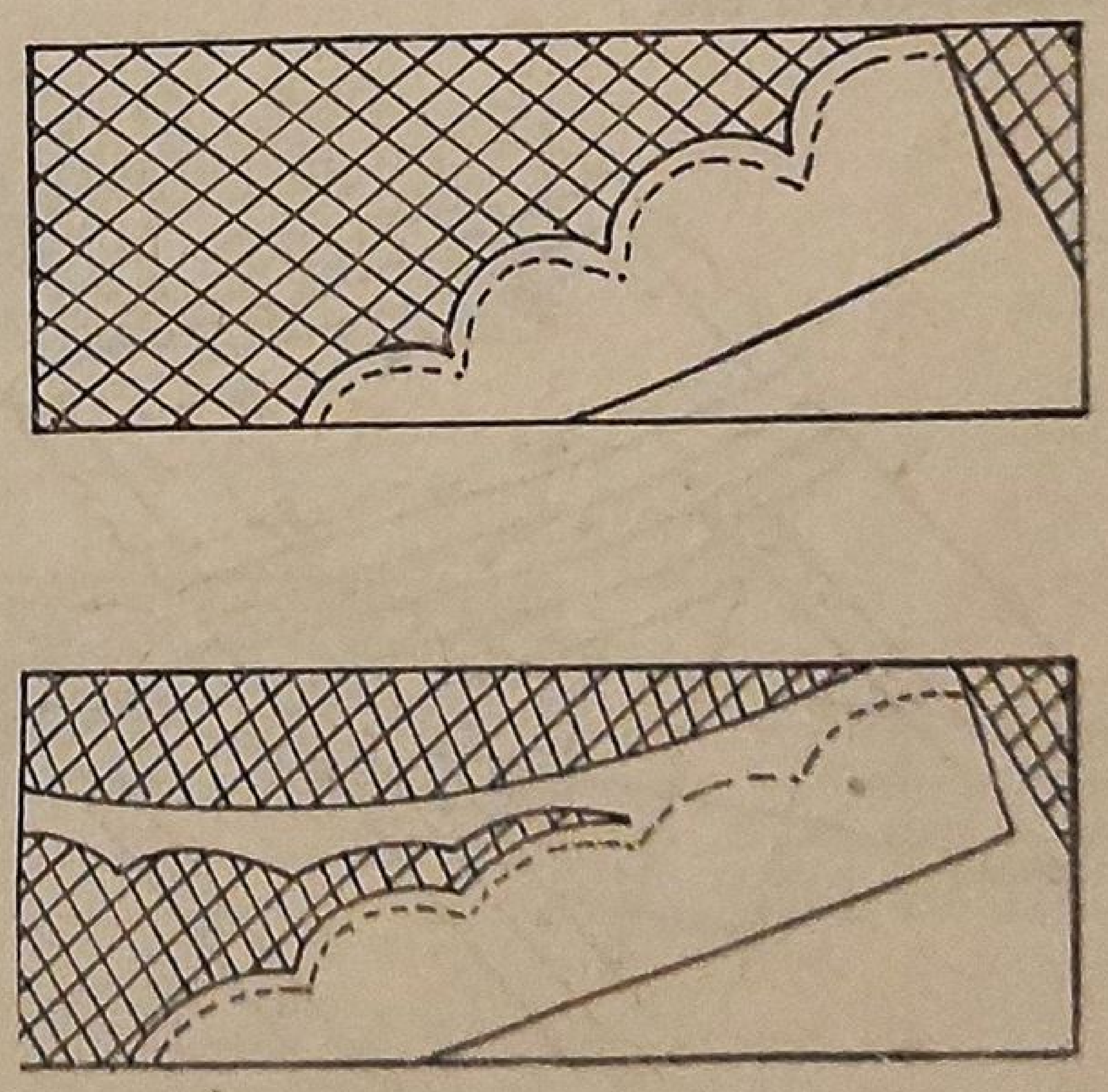

Fig. 31. Confecționarea colților pentru lenjeria de pat.

Se muchează bine marginea colțurilor, se calcă, apoi se tighelesc colții în vîrf, pe față. Marginea tivului se îndoaie înăuntru 1/2 cm, se însăilează și se trage la mașină.

Cearșafurile de plapumă se fac ca și cele de pat, de preferință din pînză dublă. Cearșafurile de plapumă nu au măsuri fixe, ci se croiesc după plapumă. Ele trebuie să se petreacă pe fața plapumei cu 18—20 cm de jur-împrejur, pentru a păstra plapuma curată. Aceste cearșafuri se fac simple sau cu capac.

Pentru croit luăm lungimea și lățimea plapumei, lăsăm apoi (atît în lungime cît și în lățime) de două ori distanța ce se petrece pt fața plapumei, plus de două ori lățimea tivului. De exemplu dacă dorim să se petreacă pe față 20 cm și tivul lat de 4 cm, lăsăm atît în lungime cît și la lățime cîte 50 cm în plus. Apoi se tivesc de jur-împrejur cu un tiv lat de 4 cm.

Pentru cearșaful cu capac se lasă pe trei părți cîte 25 cm, iar pentru partea care vine la cap se lasă 50 cm în plus. Capacul se face lung cît lățimea plapumei și se lucrează pe cele trei părți cu colți, procedîndu-se la fel ca la cearșaful de pat.

Cearșafurile de plapumă se fac cu butoniere de jur-împrejur, care se fixează la distanțe egale, după nasturii de la plapumă, avînd grijă să avem cîte o butonieră în fiecare colț al cearșafului. Abia după aceea butonierele se pot broda cu festonul special pentru ele.

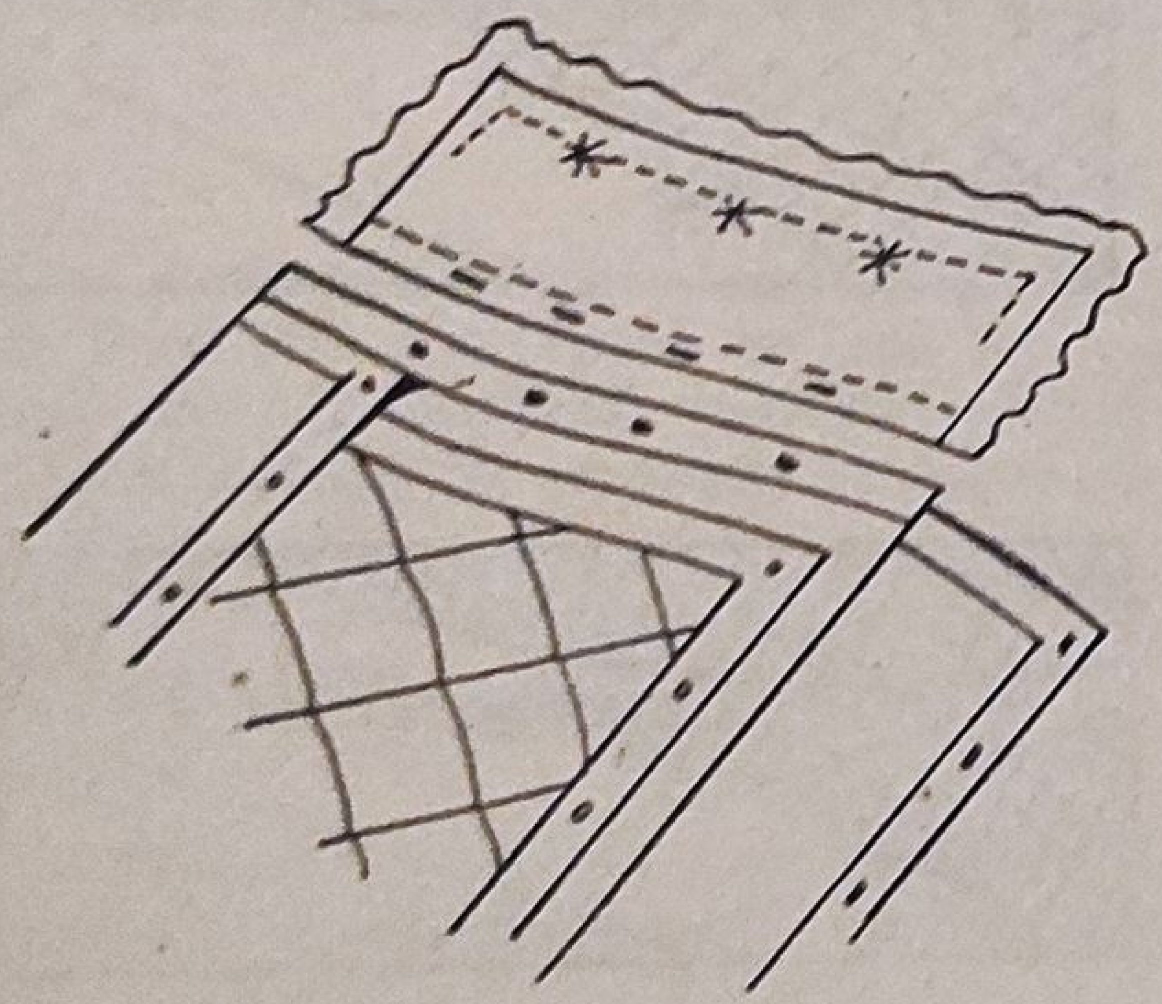

Fig. 32. Capac de plapumă, detașabil.

Fig. 32 reprezintă un capac de plapumă detașabil. Atunci cînd brodați mai bogat capacul de plapumă și cînd doriți să-l schimbați mai ușor, acesta se face separat. Se lasă la cearșaf (sau unde se atașează capacul) un tiv lat de 5 cm în plus pe care se cos nasturii ; capacul se croiește la fel ca cel de mai sus plus tivul, pe care se fac butonierele. Această idee este de folos și atunci cînd se rupe plicul și doriți să-l înlocuiți.

Fețele de pernă sînt de obicei de două mărimi : fețe de pernă mari și fețe de pernă mici, pentru puișori. Fețele de pernă se croiesc după pernele pe care le aveți, deci trebuie să măsurați mai întîi lungimea și lățimea și apoi să croiți.

Fețele de pernă se pot croi cu lungimea pe firul de lungime al pînzei sau invers (nu are importanță, după cum este mai economicos). Ele se închid în partea de dedesubt mai sus de marginea pernei cu 6—8 cm.

Ca și cearșafurile, ele se fac simple sau cu garnituri. Cele simple se croiesc dintr-o singură bucată în felul următor : se ia o bucată de pînză în lățimea pernei plus 2 cm pentru cusături, iar lungimea de două ori lungimea pernei plus 7 cm, din care 5 cm pentru tivuri, iar 2 cm care se vor petrece o parte peste alta cînd se termină fața de pernă.

Se tivesc apoi ambele margini ale lungimii cu cîte un tiv lat de 2 cm, apoi se însăilează unul peste altul. Se îndoiește pînă la 8 cm mai sus de tiv și se însăilează marginile, formînd un dreptunghi în dimensiunile pernei, se coase apoi la mașină cu cusătură întoarsă sau refec.

Pe tivul de deasupra se fac butoniere, iar pe cel de dedesubt se cos nasturii. Partea pe care se încheie perna se numește dosul sau partea de dedesubt, cealaltă este fața.

În cazul cînd doriți să faceți colți la perne procedați ca la cearșafuri, lăsînd pentru croit în plus 8 cm pentru fiecare parte atît la față cît și la dos. Însăilați la fel perna după ce ați făcut tivurile pentru butoniere și nasturi, apoi desenați la margine la 1/2 cm modelul de colțuri ales, preferabil același ca la cearșafuri, formînd astfel o garnitură completă. Pentru ca la toate colțurile pernei modelul să fie exact, îndoiți fața pernei în două, atît pe lungime cît și pe lățime și se va marca mijlocul. Desenați modelul de la colț spre mijloc (completînd două părți).

După ce ați terminat cu desenul, perna se trage la mașină după desen, se taie la jumătate cm, se crestează la colțuri și se întoarce pe față. Se calcă colții și se tighelesc pe margine

Fig. 33. Confecționarea colț... pentru lenjeria de pat cu tipar... carton:
A — confecționarea tiparului de c... B — aplicarea tiparului pe cearșaf... colți tigheliți; D — colți rotunzi tigh...

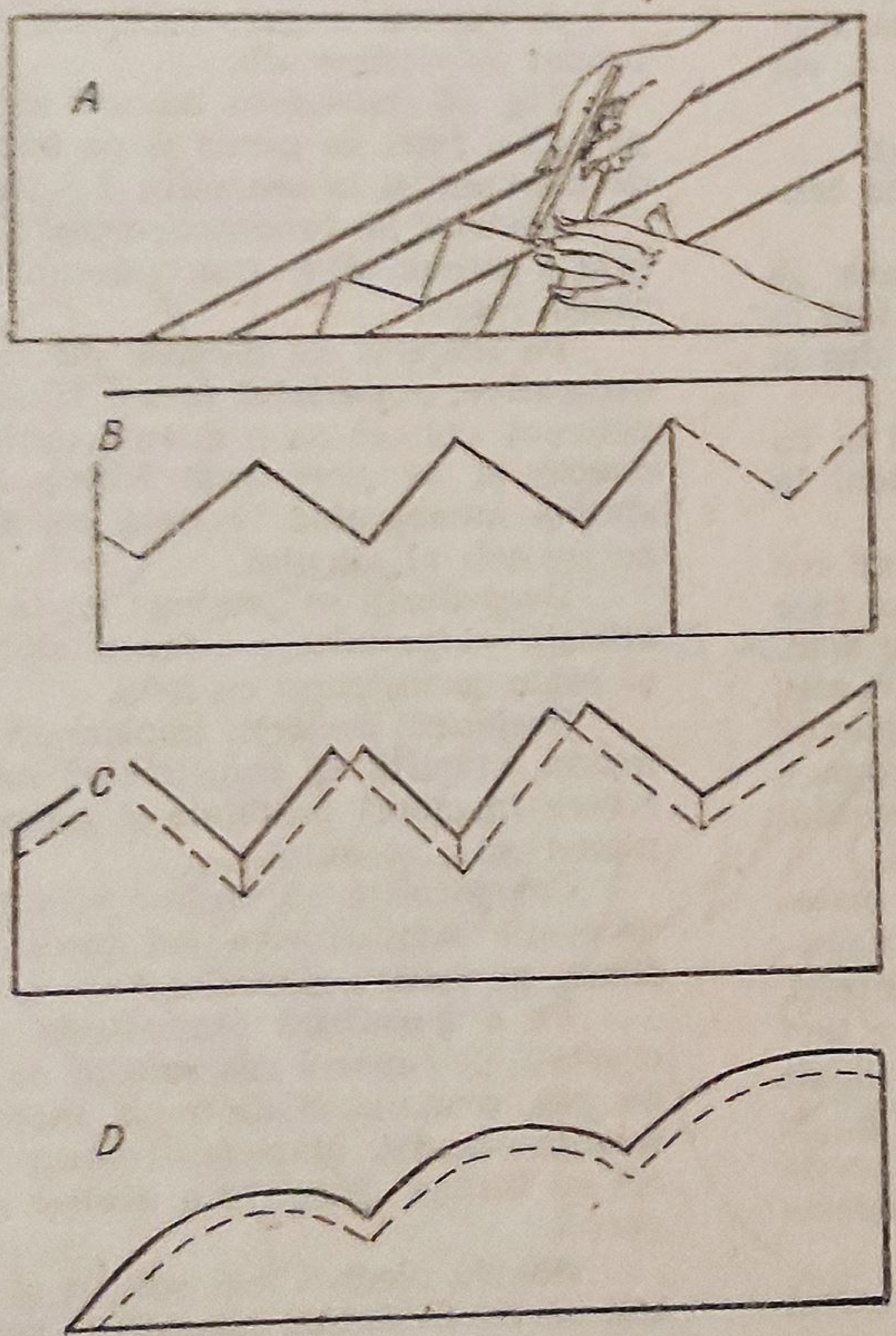

Fig. 33. Confecționarea colților pentru lenjeria de pat cu tipar de carton:

A – confecționarea tiparului de carton; *B* – aplicarea tiparului pe cearșaf; *C* – colți tighelliți; *D* – colți rotunzi tighelliți.

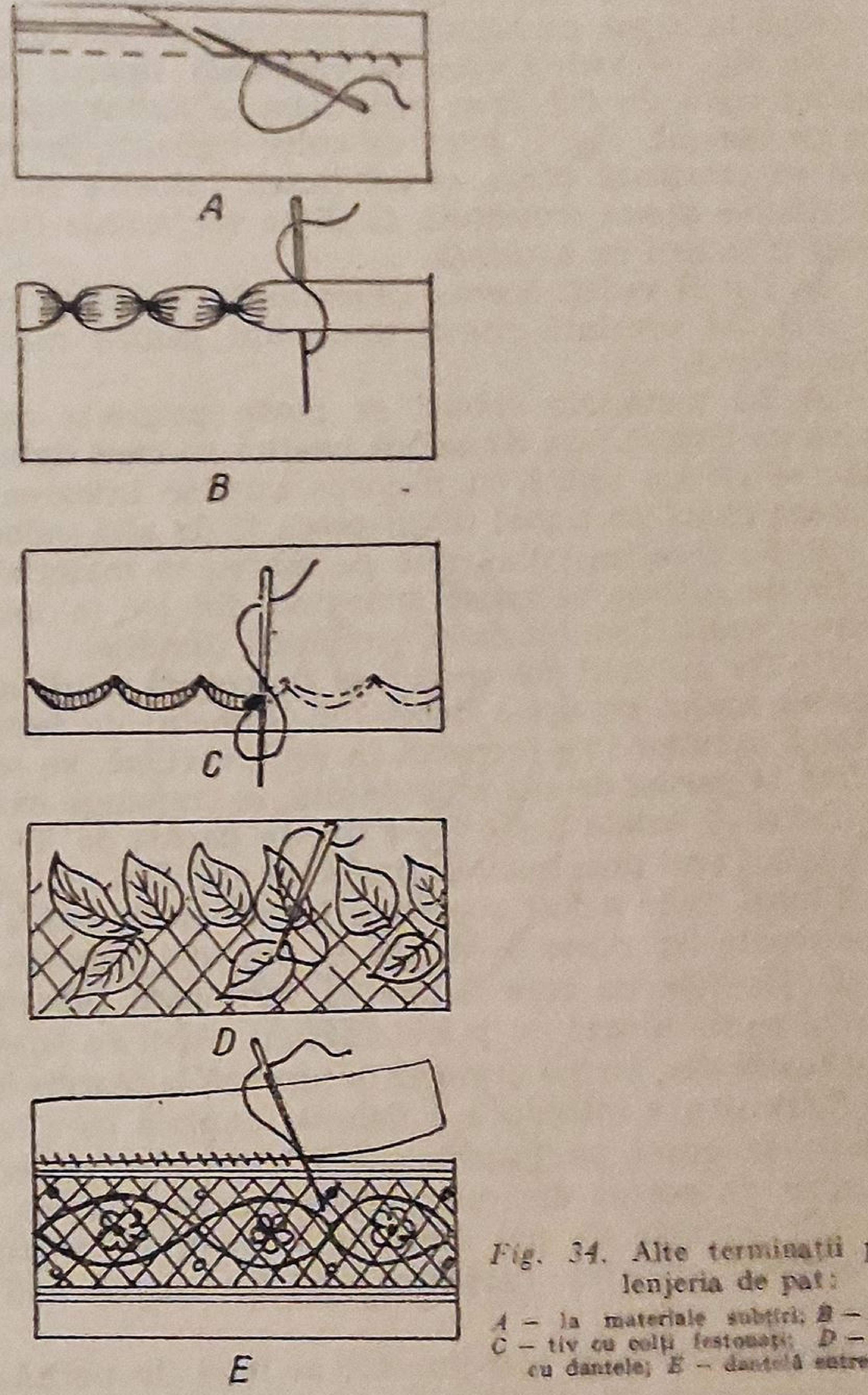

Fig. 34. Alte terminații pentru lenjeria de pat:

A – la materiale subțiri; *B* – fundițe; *C* – tiv cu colți festonați; *D* – margini cu dantele; *E* – dantelă entredeau.

la 2—3 mm. Se măsoară apoi din marginea colţilor spre mijlocul pernei cîte 7 cm de jur-împrejur şi se trage tighelul.

În fig. 33 se prezintă o altă modalitate de realizare a unui tiv cu colţ sau o terminaţie cu colţi perfect egali. Se confecţionează un tipar de carton cu modelul de colţ dorit.

În fig. *A* vedeţi cum se formează tiparul pentru colţi perfect egali. În fig. *B* se vede cum se aplică tiparul de carton pe cearşaf. Fig. *C* prezintă colţii tigheliţi, precum şi felul cum se crestează pînza ca să puteţi întoarce colţii pe faţă. Făcîndu-se aceste crestături, colţii se vor aranja frumos şi vor putea fi întorşi cu uşurinţă.

În fig. *D* vedeţi aceeaşi operaţie dar cu colţii rotunzi.

Fig. 34 prezintă cîteva terminaţii pentru marginile lenjeriei de pat.

A. La materiale subţiri se poate paspoala marginea de jos cu un tivuleţ fals. Se aplică bentiţa cu care tigheliţi faţă la faţă ; se dă un tighel cu piciorus mic, se întoarce pe dos şi se coase exact pe tighel (tivul poate fi de altă culoare).

B. Se face un rulou mic pe marginea materialului şi cu un fir de mătase se coase strîngînd din loc în loc ruloul la distanţe egale, formînd mici umflături (funduţe).

C. Tiv cu colţi festonaţi ; se desenează colţii apoi se cos înaintea acului pe urma desenului. Punctul de feston se face în felul următor : se lucrează în sens vertical, se scoate acul, pe faţă la partea de sus a desenului, se împunge exact în acelaşi loc şi se scoate peste 3—4 fire la partea de jos a desenului trăgînd acul prin bucla formată de aţă. Din nou se împunge lîngă locul unde a fost scos acul în partea de sus a desenului şi se scoate iar peste 3—4 fire şi aşa mai departe.

D. Dantela cu care dorim să terminăm marginea materialului se însăilează cu punct mărunt. Apoi se coase cu druguleţ foarte des, iar pe urmă se decupează la marginea dantelei.

E. Pentru a introduce o fîşie de dantelă care nu are terminaţie se coase pe muchie cu 1/2 cm din material îndoit înăuntru. În partea din margine se face un tiv, ca în fig. *A*.

Atît lenjeria de pat albă cît şi colorată o puteţi broda cu broderii diferite : artistică, plină, spartă sau broderie aplicată.

Broderia se face într-un colţ al feţei de pernă (în colţul din stînga sus), pe plicul cearşafului şi pe marginea cearşafului de pat, care depăşeşte marginea patului.

Pentru lenjeria albă folosiţi pentru brodat muline alb sau bumbăcel, iar pentru cea colorată mulineuri şi bumbăcel fie albe, fie în aceeaşi culoare cu materialul cearşafurilor, sau într-o culoare contrastantă, dar armonizată.

1. Astfel pentru o garnitură albă, folosiţi modelul din fig. 35. El se lucrează cu muline alb, cu următoarele puncte : punct plin pentru petalele florilor, frunzele şi bobiţele şi în punct de rămurică restul desenului. Modelul este jumătate din modelul pentru plic şi cearşaful de pat. Pentru pernă folosiţi cele trei flori din colţ.

2. Pentru o garnitură din olandină galbenă un model brodat cu muline alb.

Fig. 36 reprezintă un colţ al modelului, care se desenează pe colţul feţei de pernă şi pe colţurile de la plicul cearşafului de plapumă şi la cearşaful de pat.

Modelul se brodează astfel : în punct oblic (partea haşurată a desenului) în punct de noduleţ (punctele) şi în punct de codiţă restul.

Pe lenjeria de damasc nu se fac nici un fel de aplicaţii decorative, materialul însuşi fiind destul de încărcat prin imprimeul uni ori cu o nuanţă mai închisă în ţesătură. Tivurile drepte şi de preferinţă foarte late sînt suficiente. Doar o simplă monogramă brodată cu alb, într-un colţ al pernei şi pe un colţ al plicului.

Dacă doriţi să „rupeţi“ cu lenjeria de pat „clasică“, moda actuală vă permite s-o faceţi alegînd materiale înflorate, care să arate ca un cîmp cu flori.

Preferaţi lenjeria imprimată din ţesături uşoare : şifon, indian, stambă cu imprimeuri mici, cu flori, buline, picouri, ecosez în culori pastelate şi neapărat asortate cu nuanţa plapumei ori a pledului.

Cearşafurile se croiesc simplu, cu tivuri drepte, singura decoraţie admisă este cel mult o dantelă de bumbac albă, fixată pe cusătura tivului.

Pe o garnitură din olandă colorată uni aplicaţi ori incrustaţi, pe capacul cearşafului de plapumă şi de-a lungul celui de pat, o manşetă dintr-un material imprimat armonizat cu nuanţa olandei. Materialul pentru garnitură poate fi şi ecosez ori cu buline. Faceţi din acelaşi material tivurile la feţele de pernă.

Pentru pleduri mai subţiri şi cu imprimeuri mai mari puteţi să confecţionaţi cearşafuri din pînză de in pe care puteţi aplica flori decupate dintr-o stambă ori alt material care se aseamănă mult cu florile pledului.

Pentru aceleaşi cearşafuri din in colorat, olandă, şifon puteţi folosi ca ornament fie aplicate pe cusătura tivului, fie

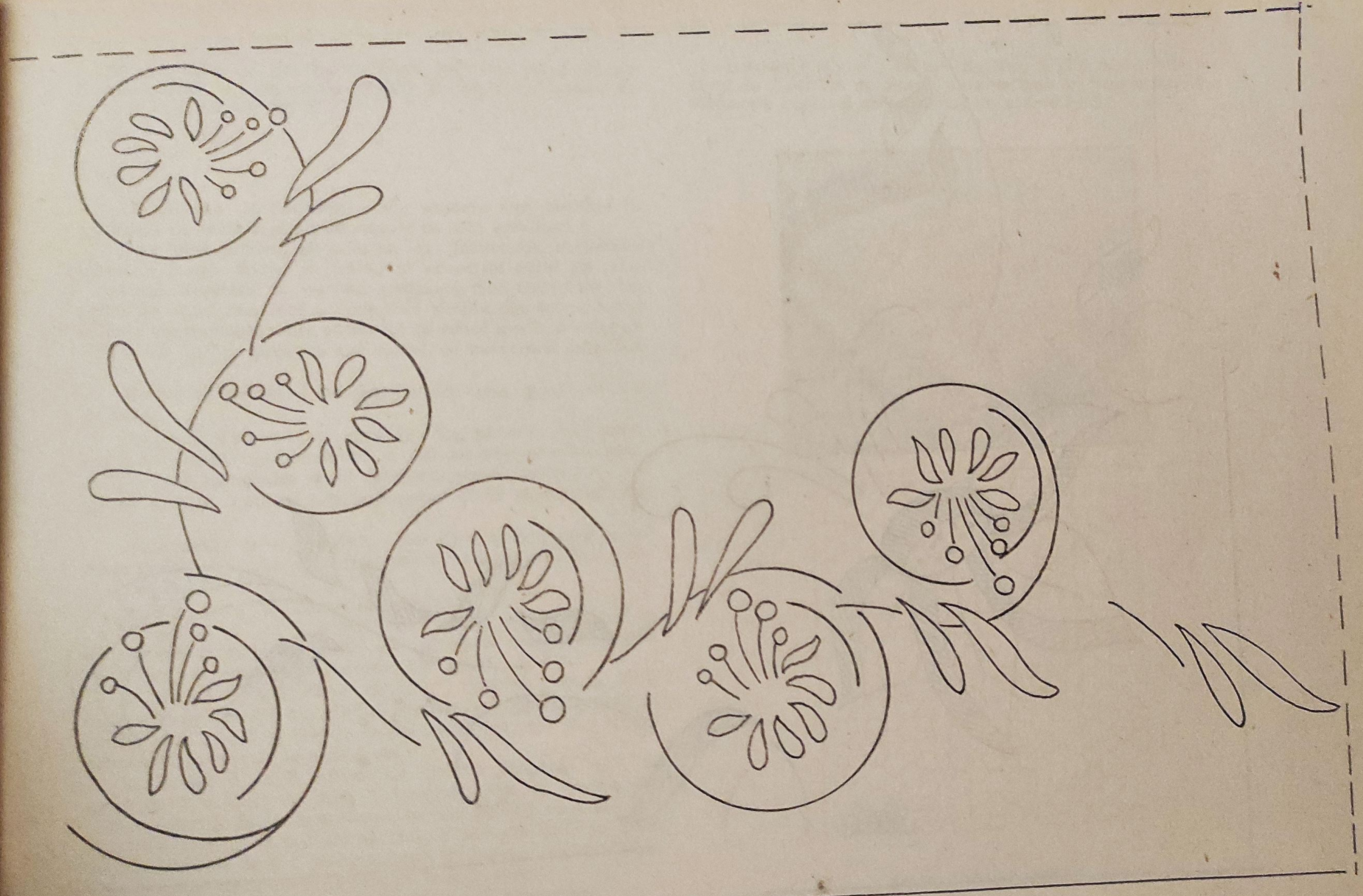

Fig. 36. Model de broderie pentru garnitură de pat.

fixate mai sus de tiv, pasmanterie, garnituri brodate, de lățimea dorită (se găsesc cu modele și broderii deosebit de izbutite în orice mercerie).

* *
*

La paturile de dormitor unele somiere sînt tapisate în materiale de mobilă și nu au nevoie de alte învelitori.

Dacă însă somiera și salteaua sînt făcute din materialul clasic în dungi, atunci va trebui să acoperim patul fie cu o cuvertură croșetată, fie cu una matlasată. Sub cuvertura croșetată se așază mai întîi o cuvertură simplă din saten, într-o culoare contrastantă, care să scoată în relief modelul croșetat.

În fig. 37 se prezintă un model de **cuvertură croșetată.**

Materialul necesar: bumbac (cu fir mai gros) sau fire de PNA;

P u n c t e f o l o s i t e: ochi de lanț, piciorus mic, piciorus înalt. Pentru un pat de 90 × 190 cm sînt necesare aproximativ 218 hexagoane și 14 semihexagoane; pentru un pat lat de 1,40 × 1,80 m, 276 hexagoane și 18 semihexagoane.

Hexagonul: se începe pe un lanț de 4 ochiuri care se încheie pentru a forma un cerc și se lucrează rotund fără a închide rîndurile.

R î n d u l 1: 12 ochiuri luate în cerc.

R î n d u l 2: x 2 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în fiecare din primele 2 ochiuri (se introduce croșeta sub cele două fire ale lănțișorului orizontal) se repetă de 6 ori.

R î n d u l 3: x 2 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arcul de 2 ochiuri de lanț din rîndul precedent, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 2 picioruse înalte care urmează din rîndul precedent, se reia de la x de 6 ori.

R î n d u l 4: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arcul de 2 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 3 picioruse înalte următoare, se reia de la x de 6 ori.

R î n d u l 5: 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arcul de 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 4 picioruse înalte următoare, se reia de la x de 6 ori.

R î n d u r i l e 6 ș i 7: ca rîndurile precedente.

R î n d u l 8: x 3 ochiuri de lanț, 2 picioruse înalte în arcul de 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în fiecare din următoarele 7 ochiuri înalte, se reia de la x de 6 ori.

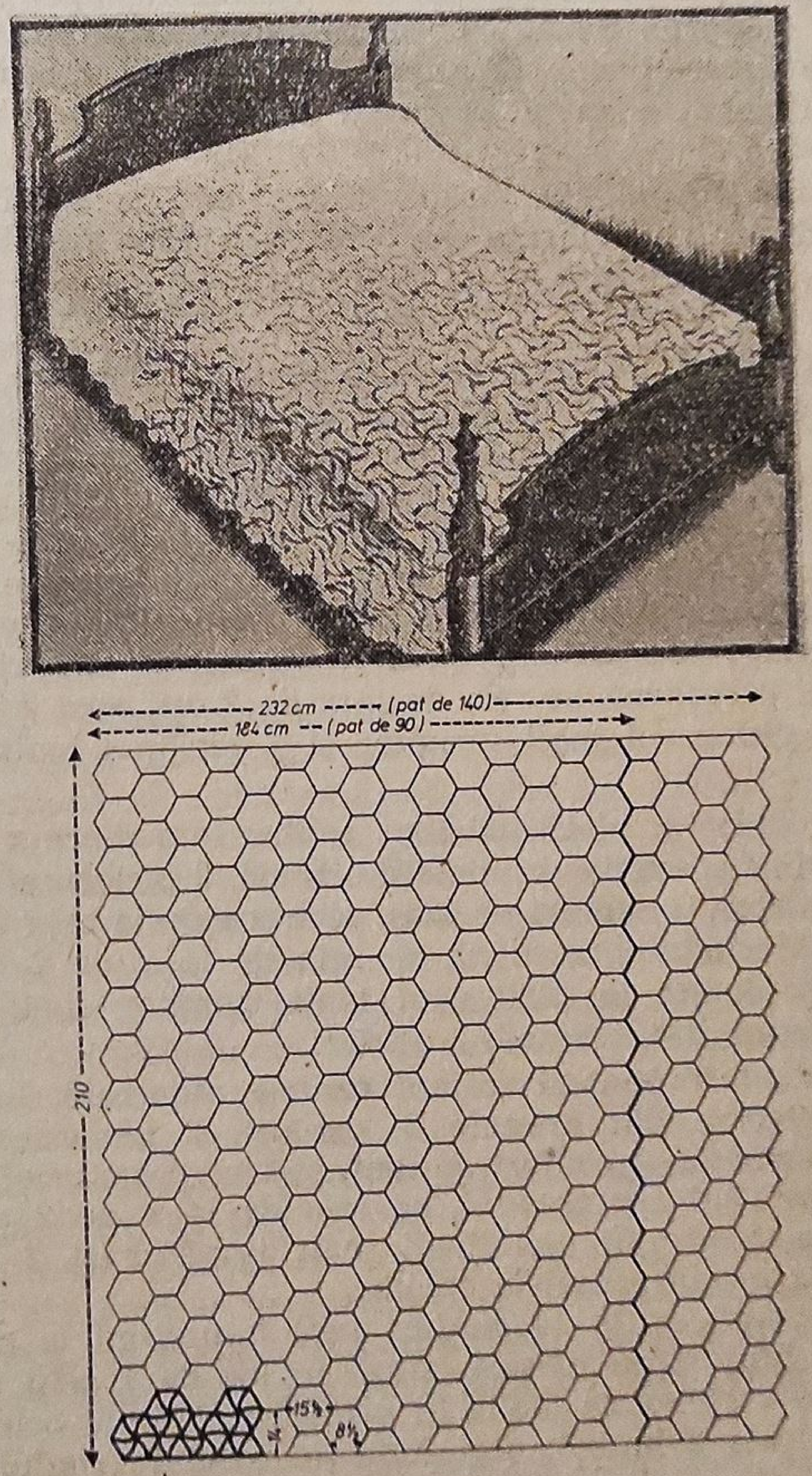

Fig. 37. Cuvertură croșetată.

Rîndul 9: x 3 ochiuri de lanț, 1 picioruș înalt în arcul de 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 9 piciorușe înalte care urmează, se repetă de la x de 6 ori. Se continuă astfel croșetînd în arcuri : 1 piciorus înalt la rîndurile 10 și 11, 2 piciorușe înalte la rîndul 12, apoi 1 piciorus înalt la rîndurile 13 și 14, obținîndu-se astfel 61 piciorușe înalte de fiecare parte. Se întrerupe, croșetînd 1 piciorus mic, în primul ochi de lanț al primului arc.

Semihexagonul : se începe pe un lanț cu 3 ochiuri care se închid pentru a forma un cerc și se lucrează dus-întors.

Rîndul 1: 1 ochi de lanț, apoi 6 piciorușe înalte în cerc.

Rîndul 2: 1 ochi de lanț pentru întoarcere, x 1 piciorus înalt în fiecare din primele 2 ochiuri (se introduce croșeta sub cele 2 fire ale lănțișorului orizontal), 2 ochiuri de lanț, se reia de la x de 2 ori, apoi 1 piciorus înalt în fiecare din ultimele 2 ochiuri.

Rîndul 3: 1 ochi de lanț pentru întoarcere x 1 piciorus înalt în primul rînd, 2 piciorușe înalte în următorul ochi, 2 ochiuri de lanț, se trece peste cele 2 ochiuri de lanț din rîndul precedent, se reia de la x de 2 ori, apoi 2 piciorușe înalte în piciorușul înalt următor și 1 piciorus înalt în ultimul rind.

Rîndul 4: 1 ochi de lanț pentru întoarcere x 1 piciorus, înalt în fiecare din primele 2 ochiuri, 2 piciorușe înalte în ochiul următor, 3 ochiuri de lanț, se trece peste cele 2 ochiuri de lanț din rîndul precedent, se reia de la x de 2 ori, apoi 2 piciorușe înalte în piciorușul înalt următor și 1 piciorus înalt în fiecare din ultimele 2 ochiuri.

Rîndul 5: 1 ochi de lanț pentru întoarcere, 1 piciorus înalt în fiecare din primele 3 ochiuri, 2 piciorușe înalte în ochiul următor, 3 ochiuri de lanț, se trec peste cele3 ochiuri de lanț din rîndul precedent, se reia de la x de 2 ori, apoi 2 piciorușe înalte în piciorușul înalt următor și 1 piciorus înalt în fiecare din ultimele ochiuri.

Se lucrează astfel 14 rînduri însă înmulțind la rîndurile 8 și 12, 2 ochiuri de fiecare latură în loc de 1 ochi (se croșetează cîte 2 piciorușe înalte în primul și ultimul ochi ai fiecăreia din cele 3 laturi), obținîndu-se astfel la rîndul 14, 16 piciorușe înalte de fiecare latură.

Se întrerupe lucrul.

Hexagoanele se leagă între ele cu piciorușe scurte pe dosul lucrului, apoi se lucrează de jur-împrejurul cuverturii un rînd de piciorușe scurte și un rînd de colțișori.

Perna. Se compune din 2 părți identice. Fiecare parte se începe din mijloc, pe un lanț de 4 ochiuri, care se închide pentru a forma un cerc ; se lucrează rotund fără a se întrerupe rîndul.

Rîndul 1: 12 piciorușe înalte în cerc.

Rîndul 2: x 2 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt, în fiecare din primele 2 ochiuri (se introduce croșeta sub cele 2 fire ale lănțișorului orizontal), se reia de la x de 6 ori.

Rîndul 3: x 2 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arcul de 2 ochiuri de lanț al rîndului precedent, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 2 piciorușe înalte care urmează, din rîndul precedent, se reia de la x de 6 ori.

Rîndul 4: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arcul de 2 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 3 piciorușe înalte care urmează, se reia de la x de 6 ori.

Rîndul 5: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arcul de 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 4 piciorușe înalte care urmează, se reia de la x de 6 ori.

Rîndurile 6 și 7: la fel cu ultimele 2 rînduri precedente.

Rîndul 8: x 3 ochiuri de lanț, 2 piciorușe înalte în arcul de 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 7 piciorușe înalte care urmează, se reia de la x de 6 ori.

Rîndul 9: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arcul de 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în fiecare din următoarele 9 piciorușe înalte, se reia de la x de 6 ori. Se continuă astfel croșetînd în arcuri : 1 piciorus înalt la rîndurile 10 și 11, 2 piciorușe înalte la rîndul 12, astfel obținîndu-se 14 piciorușe înalte de fiecare parte. Se încep acum 6 noi vîrfuri :

Rîndul 13: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arc, 1 ochi de lanț, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 14 piciorușe înalte următoare, se reia de la x de 6 ori ;

Rîndul 14: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arc, 1 piciorus înalt în primul piciorus înalt, 2 ochiuri de lanț, se trece peste ochiul de lanț din rîndul precedent, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 14 piciorușe înalte, se reia de la x de 6 ori.

Rîndul 15: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arc, 1 piciorus înalt în fiecare din următoarele 2 piciorușe înalte,

3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arcul de 2 ochiuri de lanț din rîndul precedent, cîte 1 piciorus înalt în următoarele 12 piciorușe înalte și 2 piciorușe înalte lucrate împreună în ultimele 2 ochiuri, se reia de la x de 6 ori.

Rîndul 16: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arc, 1 piciorus înalt în fiecare din următoarele 3 piciorușe înalte, 3 ochiuri de lanț, se trece peste al doilea arc de 3 ochiuri de lanț, cîte unul piciorus înalt, în următoarele 14 piciorușe înalte, se reia de la x de 6 ori.

Rîndul 17: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arc, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 4 piciorușe înalte care urmează, 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arc, cîte 1 piciorus înalt în cele 12 piciorușe înalte care urmează și 2 piciorușe înalte luate împreună în ultimele 2 ochiuri, se reia de la x de 6 ori; se repetă rîndurile 16 și 17 croșetînd de la rîndul 22 cîte 2 piciorușe înalte în arcurile precedînd cele 6 noi colțuri, astfel ca noile colțuri să ajungă la 14 piciorușe înalte adică la rîndul 25.

Rîndul 26: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arc, 1 ochi de lanț, cîte 1 piciorus înalt în următoarele 14 piciorușe înalte, 3 ochiuri de lanț, se trece peste arc, 1 piciorus înalt, în fiecare din cele 14 piciorușe înalte care urmează, se reia de la x de 6 ori.

Rîndul 27: x 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arc, 1 piciorus înalt în primul piciorus înalt, 2 ochiuri în lanț, se trece peste ochiul de lanț din rîndul precedent, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 14 piciorușe înalte care urmează, 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arc, cîte 1 piciorus înalt în următoarele 12 piciorușe înalte, 2 piciorușe înalte luate împreună în ultimele 2 ochiuri, se reia de la x de 6 ori.

Rîndul 28: 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus luat în arc, 1 piciorus înalt în fiecare din cele 2 piciorușe înalte care urmează, 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus înalt în arc, cîte 1 piciorus înalt în următoarele 12 piciorușe înalte, 2 piciorușe înalte luate împreună în ultimele 2 piciorușe înalte, 3 ochiuri de lanț, 1 piciorus în arc, cîte 1 piciorus înalt în următoarele 12 piciorușe înalte, 2 piciorușe înalte luate împreună în ultimele 2 piciorușe înalte, se reia de la x de 6 ori.

Se continuă astfel pînă la al treilea vîrf, care are de asemenea, 14 piciorușe înalte, adică se ajunge pînă la rîndul 39.

* * *

CUVERTURI MATLASATE

Cuverturile matlasate se execută totdeauna din mătase lucioasă, dublată cu saten de ață sau mătase, iar între ele se introduce vatelină, sau o folie de buret, care dă relief modelului. Aceste cuverturi se pot face matlasate în întregime, sau numai pe suprafața patului.

Măsuri necesare unei cuverturi pentru un pat de două persoane:

— lungimea suprafeței patului;
— lățimea suprafeței patului;
— înălțimea patului, care se ia de la marginea patului pînă la podea minus 2—3 cm;

Primele două măsuri se iau la fel ca și pentru cearșaful de pat. Calcularea materialului necesită un plus în lungimea și lățimea patului, ținînd seama că prin tighelire la mașină, matlaseul se strînge și modifică dimensiunile cuverturii. Afară de aceasta mai necesită două lungimi de satin cu lățimea de 0,90 m cu care urmează să se dubleze suprafața cuverturii, plus două lungimi de vatelină albă cu lățimea de 0,90 m. La molton sau vatelină se socotește în plus rezerva pentru ceea ce intră prin tighelirea modelului.

Pentru cuvertura fără volane făcută dintr-o singură bucată, materialul se calculează adăugînd la măsurile pentru suprafața patului, de două ori ceea ce cade în josul patului, la lățime, iar la lungime o dată aceeași măsură, avînd grijă atît pe lungime cît și pe lățime să se lase rezerve de 10—12 cm pentru ce se strînge prin matlasare. Același calcul se face și pentru dublură, cît și pentru vatelină sau molton.

Pentru confecționarea unei cuverturi matlasate dintr-o singură bucată, după ce s-au calculat lungimile necesare se croiește materialul, se calcă fiecare bucată separat pentru a nu avea nici o cută sau îndoitură, apoi se așază pe o masă cu o suprafață mare în felul următor: întîi lîna sau moltonul, pe care se așază mătasea cu dosul pe vatelină, se fixează una de alta cu ace apoi se însăilează bine fața pe vatelină, pentru a nu aluneca, în același timp obținîndu-se și o suprapunere perfectă; se așază și dosul cuverturii cu fața peste fața de mătase.

Se prind bine și exact cu ace cu gămălie, toate aceste trei materiale, avînd grijă ca suprapunerea lor să fie exactă;

se verifică din nou măsurile, apoi se însăilează de jur împrejur la 2 cm de margine. Se trage la mașină pe marginea însăilată, lăsînd la un capăt al cuverturii o distanță de 20 cm netrasă la mașină, prin care se va întoarce cuvertura pe față.

Înainte de a o întoarce pe față, se decupează moltonul sau vatelina ce depășește tighelul spre margine ca prin întoarcerea pe față a celor trei materiale, moltonul sau vatelina să nu producă grosimi la marginile cuverturii.

După ce cuvertura a fost întoarsă pe față, se așază din nou pe masa de lucru. Se netezește ușor cu fierul de călcat și apoi urmează fixarea celor trei materiale prin însăilări dese atît pe lungime cît și pe lățime, făcîndu-se curat — cosînd în puncte ascunse și porțiunea laturii rămasă deschisă prin care s-a întors cuvertura pe față.

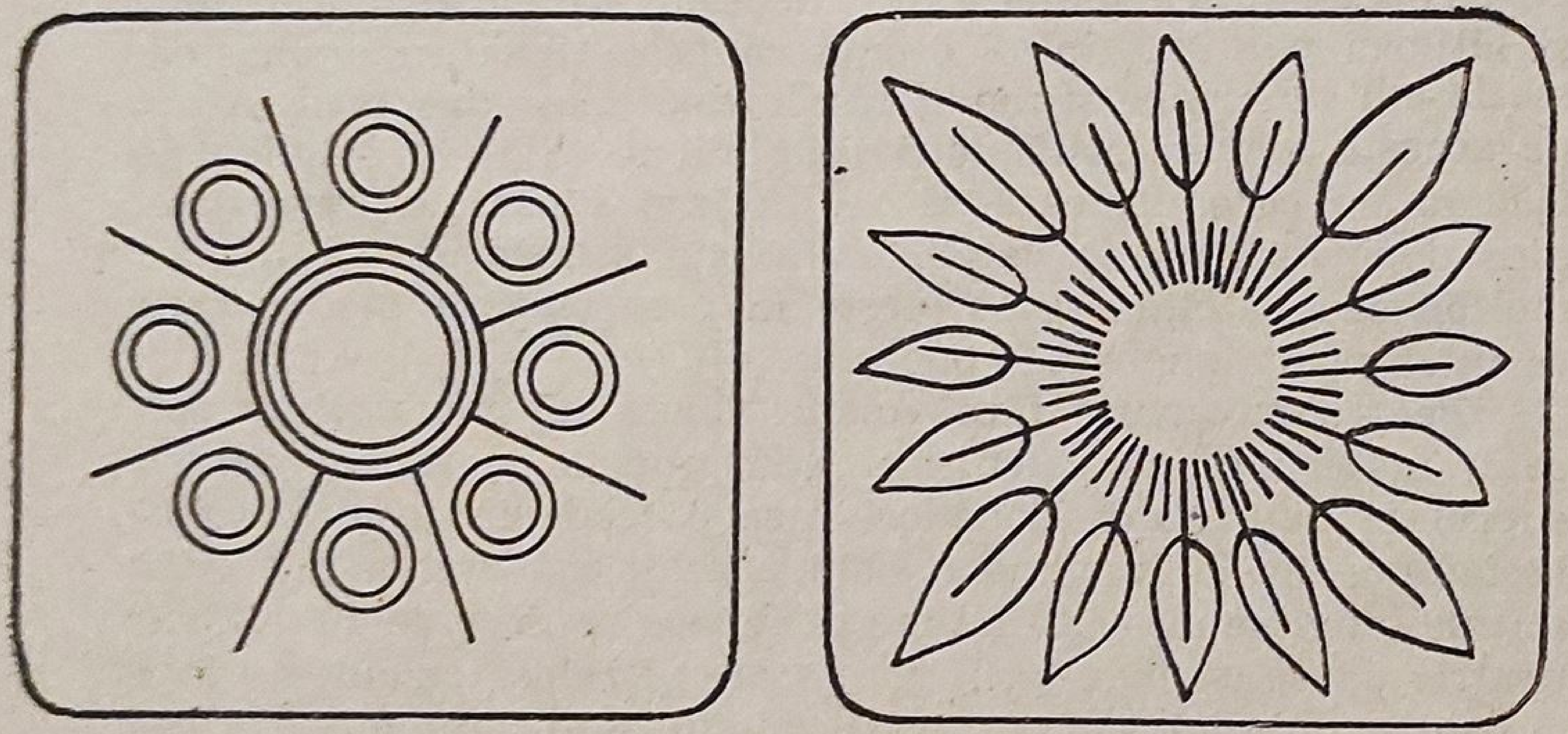

Fig. 38. Perne matlasate pătrate.

CAPITOLUL V

CAMERA COPIILOR

CAMEREI copiilor trebuie să i se acorde o atenție cel puțin tot atît de mare ca și restului locuinței. În această cameră se va căuta să se creeze o atmosferă de veselie, de optimism, care va contribui la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Desenarea și imprimarea modelului pe cuvertură: modelul stabilit se desenează pe hîrtie de calc, se fixează cu ace cu gămălie pe cuvertură și cu un ac cu ață albă se trage un punct de saia, pe conturul desenului. Se scoate apoi hîrtia de calc cu grijă ca să rămînă saiaua.

După aceste operațiuni urmează tighelirea la mașina de cusut, exact pe liniile saielelor. Lucrată astfel cuvertura va avea două fețe și poate fi întrebuințată după dorință pe ambele fețe.

În același fel în care ați văzut că se confecționează cuvertura matlasată, se pot face și diferite perne din același material cu al cuverturii și eventual și draperii pentru ferestre. În fig. 38 se văd cîteva modele de matlasat pentru perne pătrate. În fig. 39 vă prezentăm două modele pentru perne matlasate, de formă rotundă.

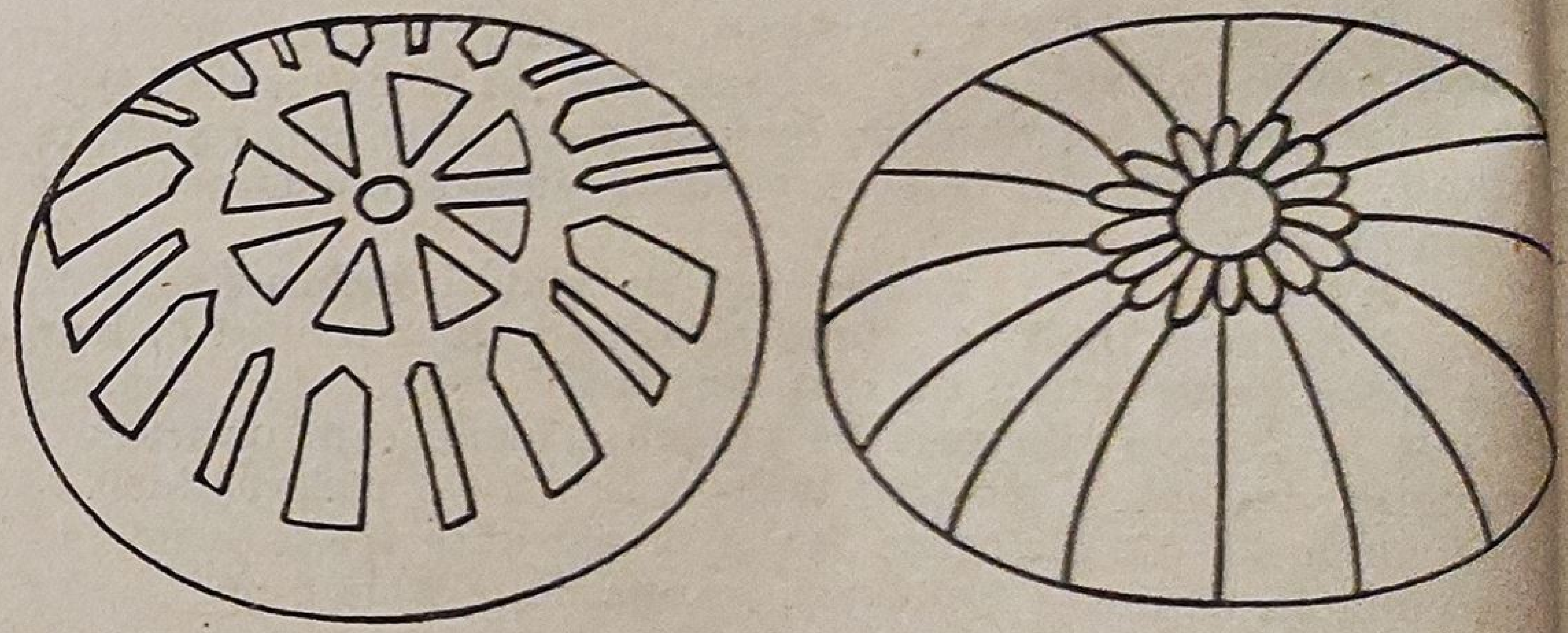

Fig. 39. Perne matlasate rotunde.

În camerele rezervate copiilor nu se vor așeza decît obiecte absolut necesare confortului lor. Se va lăsa cît mai mult spațiu liber, pentru a li se da posibilitatea să se miște și să se joace în voie.

Dulapurile pentru copii, e recomandabil să fie mari, încăpătoare, cu sertare multe și rațional împărțite, pentru ca ei să se obișnuiască să-și țină în ordine hainele, lenjeria și jucăriile.

Fiecare copil trebuie să aibă patul lui, chiar dacă din lipsă de spațiu, veți apela la paturile suprapuse.

Masa la care scriu și învață copiii trebuie să fie adaptată înălțimii lor, în așa fel încît să nu determine o poziție necorespunzătoare și să provoace devieri ale coloanei vertebrale, înălțimi diferite ale umerilor, o poziție strîmbă a capului sau a mîinii etc.

În camera copiilor se va evita îngrămădirea de obiecte care se șterg greu de praf, deoarece nu sînt deloc igienice, și se vor pune cît mai puține obiecte care se sparg ușor, pentru a se evita accidentele. Perdelele vor fi ușoare, eventual de tul, pentru a permite soarelui și luminii să pătrundă nestingherit în cameră. Sursele de lumină vor fi diferențiate: pentru masa de lucru cu abajur metalic care să dirijeze lumina pe caiet sau carte, iar la capul patului o veioză. Este igienic și frumos ca lemnul mobilei din camera copiilor să fie dat cu vopsea Duco pentru a întreține cu ușurință curățenia, iar cuverturile de pe pat să fie din materiale care se pot spăla și apreta ușor: stambă sau creton imprimat; veți evita satenul, catifeaua, cuverturile plușate.

Bineînțeles aceasta este schema foarte simplă a unei camere de copii, urmînd ca în cele ce urmează să vă dăm cîteva sugestii, pentru realizarea unei camere cît mai atrăgătoare.

Pereții camerei vor fi vopsiți în culori pastelate, odihnitoare: bleu, roz, verde pal. Dacă doriți puteți picta ici colo cîte un motiv decorativ: urs, rață, elefant.

Dacă copilul este mic de 2—4 ani se poate fixa de jurîmprejurul pereților, în partea de jos, pe o vergea, la o înălțime de 1/2 m, o perdea creață, confecționată fie din creton înflorat sau stambă (un material ieftin care să se poată spăla ușor). Această perdea va proteja pereții deoarece la această vîrstă copiii sînt tentați să-și arate talentele de artiști, scriind și desenînd pe pereții camerei.

Mobilele pentru camera copiilor trebuiesc vopsite (cum am arătat mai sus) cu Duco alb, bleu sau roz, în armonie cu tapetul camerei iar pe ușile dulapurilor se pot picta de asemenea animale și păsări dragi copiilor: ursuleți, rățuște etc. sau personaje din basme.

Pentru ca micuții dv. să aibă unde să-și țină jucăriile în ordine, iată cîteva idei:

— Din niște simple rafturi de lemn, cărora le puneți în față o perdea puteți face alt dulăpior pentru jucării. Pe perdea veți broda cîteva elemente decorative adecvate: fluturași și libelule, sau o cloșcă cu pui, sau o gărgăriță lucrată în punct de cruciuliță.

Tot pentru „depozitarea" jucăriilor, faceți un tren din cîteva lădițe din lemn, pe care le vopsiți în culori vii și pictați pe prima lădiță o locomotivă, iar pe celelalte vagoane, în care „călătoresc" diferite animale: pisica, ursul etc.

Prindeți între ele aceste lădițe — vagoane, cu bucăți de sfoară groasă și aranjați-le într-un colț al camerei. Copiii se vor amuza să-și „încarce" jucăriile în acest tren improvizat de dv. și în același timp își vor ține și jucăriile într-un loc anumit.

Tot pentru menținerea în ordine a jucăriilor, prindeți pe unul din pereți o fișie din pînză de sac sau de in, lungă de 1,5 m și lată de 0,5 m. Pe ea aplicați o locomotivă și vagoane (fig. 40) făcute din bucăți de material textil diferit colorate. Vagoanele coaseți-le de panou doar pe trei părți, partea de sus rămînînd liberă, pentru a forma un buzunar. În aceste „buzunare" își vor găsi locul păpușile, ursuleții, și celelalte animale de pluș ale copiilor.

Mai mult decît în restul casei, elementele decorative au o mare importanță în camera copiilor, dezvoltîndu-le imaginația și gustul de frumos. Ele sînt constituite din diferite ju-

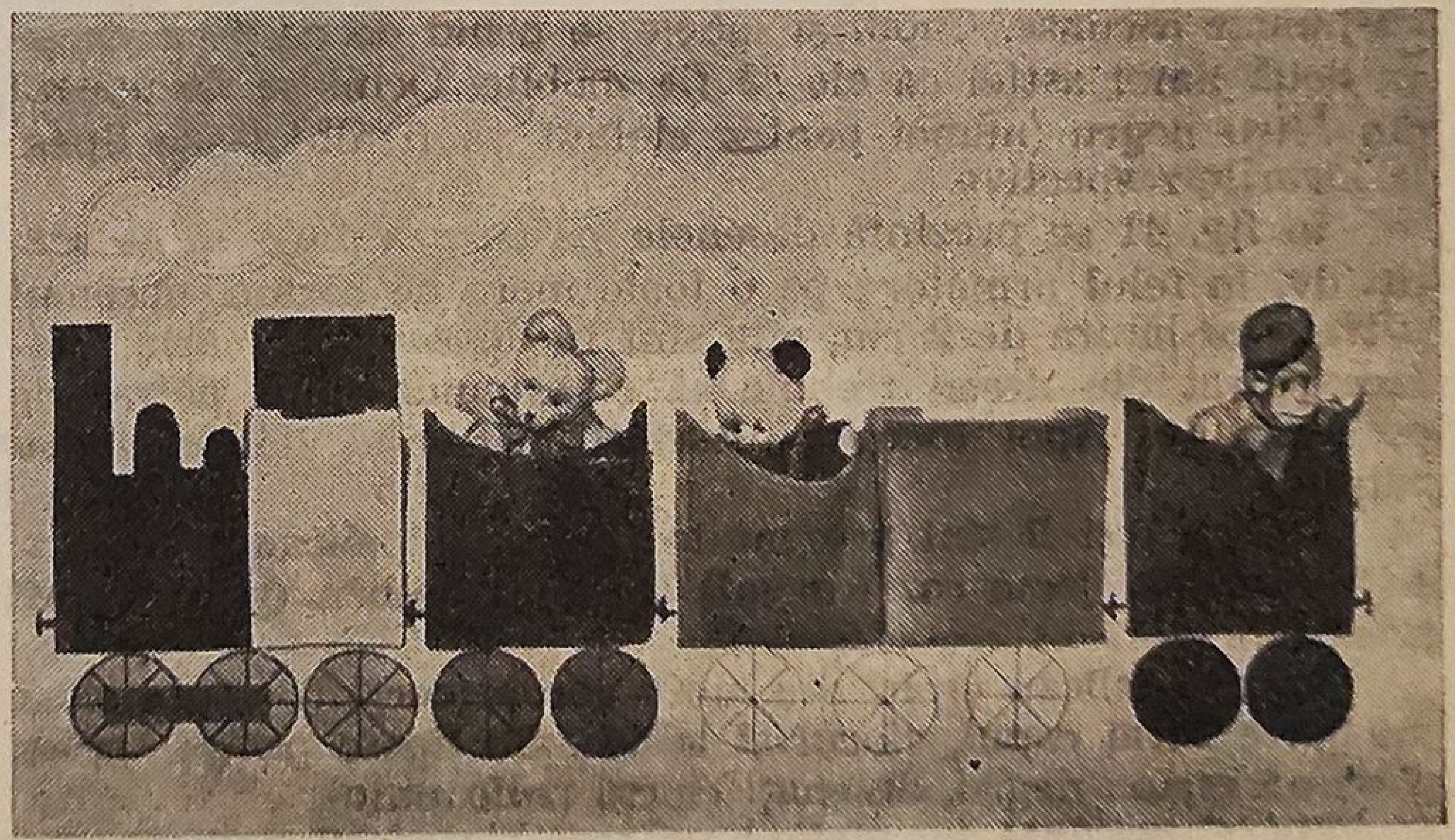

Fig. 40. Panou decorativ cu vagoane.

cării confecționate de dv. din panouri decorative mici și mari, de perne de divan și de joc, de fețe de masă.

Vom începe cu jucăriile, „mobile" și saci pentru pijamaua copiilor.

JUCĂRII PENTRU COPII

Aceste jucării amuzante vor forma un element decorativ pentru camera copiilor. Ele sînt realizate din carton, îmbrăcat în jerse uni sau în dungi, catifea reiată, pînză de eponj. Jucăriile se realizează cu ușurință, în felul următor:

Din carton gros de 2—3 mm, tăiați de cîte două ori fiecare parte a corpului, iar altele, cîte patru exemplare pentru păsări (pelican, struț) și cîte opt pentru mamifere (elefant, leu, cămilă). Decupați din pînză aceleași tipare, în același număr, avînd grijă să le croiți cu jumătate cm mai mari de jur-împrejur, decît tiparele de carton pentru a putea îndoi marginile. Fiecare piesă din carton o îmbrăcați, lipind materialul potrivit pe el și îndoind marginile de jur-împrejur. Se lasă să se usuce lipiciul, așezîndu-le sub o greutate (un teanc de reviste). Se unesc cîte două piese din același fel prin cusătură cu puncte ascunse. Capul și labele se prind de corp cu clame cu două limbi astfel ca ele să fie mobile. Ochii se decupează din fetru negru (numai pentru elefant va fi alb) și se lipesc la locurile respective.

În fig. 41 se prezintă desenele pe care trebuie să le măriți dv. în felul următor: pe o foaie mare de carton, desenați pătrate cu latura de 2 cm, cîte sînt în desenul din carte. Fiecare pătrat din desen trebuie să corespundă unui pătrat de pe foaia dv. Apoi începeți desenul urmărind liniile dintre pătrate.

În fig. *A* și *B* sînt prezentate struțul și pelicanul. Struțul se îmbracă în jerse roz (corpul) și eponj galben (gîtul, capul și labele).

Pentru pelican croiți din stofă verde (corpul) și din silon sau jerse corai capul, ciocul și labele. Se lipesc pe un carton și cu un creion negru, desenați ciocul pelicanului.

Fig. *C* prezintă un elefant pe care-l confecționați din catifea reiată albastră, iar urechile și coada vor fi căptușite din mătase roz și nu vor avea carton pentru a nu fi rigide.

Fig. *D* prezintă un leu care va fi confecționat din pînză eponj galbenă (corpul, capul, labele și coada); pentru coamă întrebuințați jerse verde. Ochii și botul le brodați în punct de rămurică cu muline negru.

Fig. *E* reprezintă o cămilă care se confecționează din pînză eponj corai, iar pentru ochi se vor folosi mărgele negre.

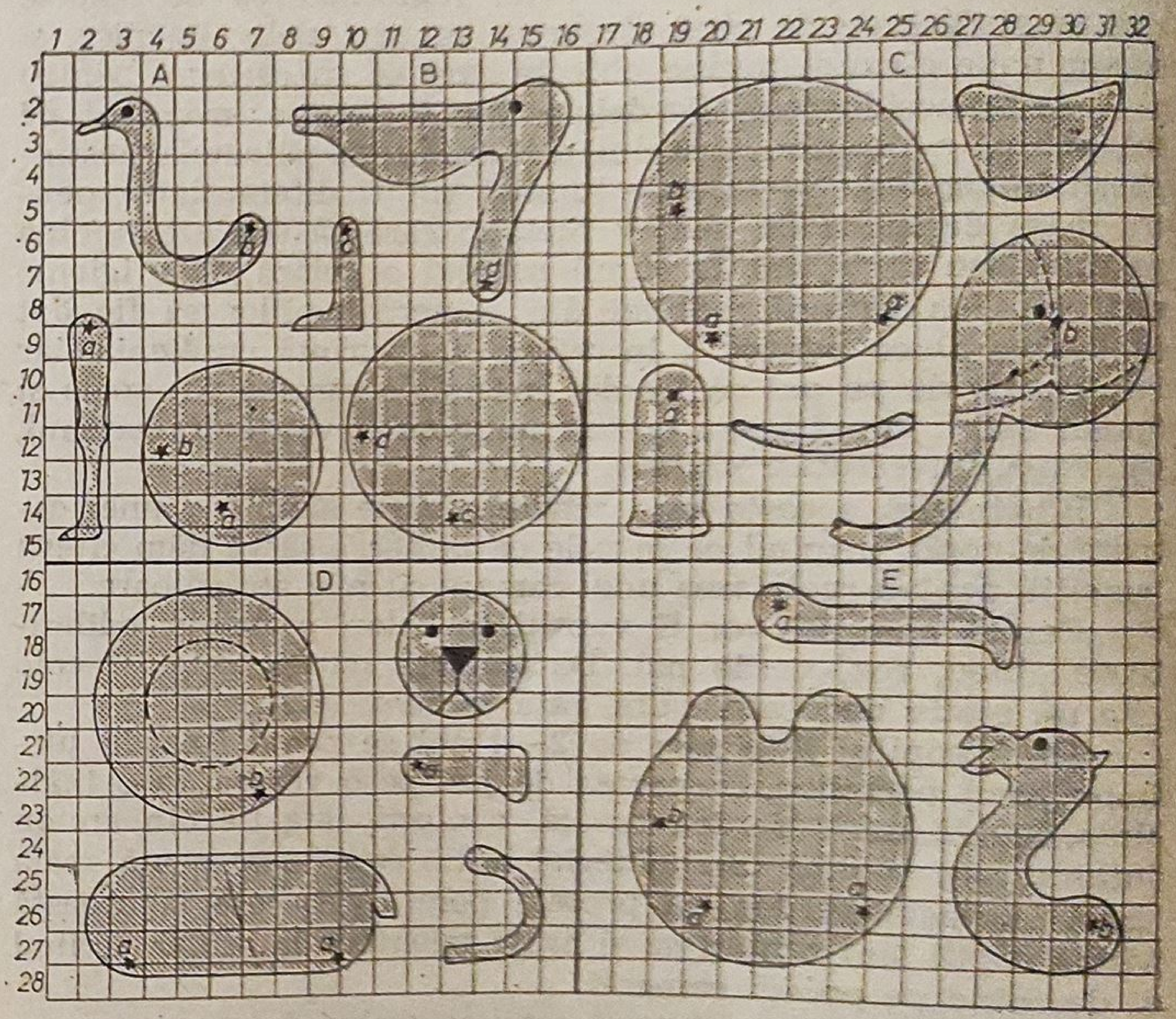

Fig. 41. Tipare jucării din carton, îmbrăcate în material textil.

DIFERITE ALTE JUCĂRII

Simplu de realizat, peștele, broasca și elefanul sînt compuse fiecare din două părți identice, croite din orice material viu colorat (uni, înflorat sau în carouri).

La realizarea **peștelui** (fig. 42) aveți nevoie de 55 × 70 cm pînză roșie sau aurie pentru corp ; bucățele de fetru (tot roșu) pentru coadă și aripi și fetru negru și alb pentru ochi. Croiți părțile componente după tiparul din fig. 42, astfel : Din pînză roșie se croiește tiparul *1* de două ori, apoi tiparul *2* de două ori, din fetru roșu ; aripa de pe spinare, *3*, o dată din fetru roșu. Tiparul nr. *4* se croiește de două ori din fetru roșu, iar tiparele *5* și *6* de două ori din fetru alb și respectiv negru.

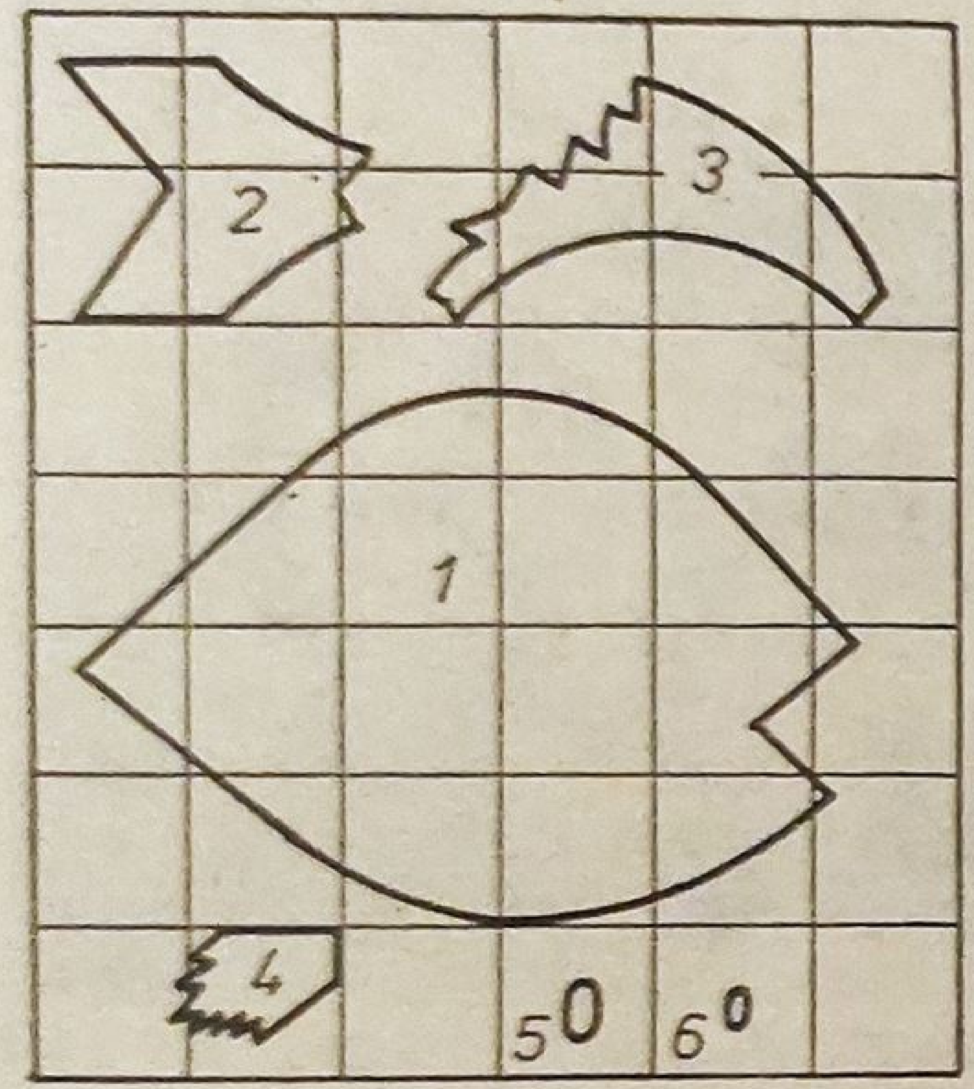

1 careu = 10 cm.

Fig. 42. Tipar de pește.

Elefantul. Pentru realizarea lui (fig. 44) aveți nevoie de 40 × 60 cm pînză în carouri pentru corp și urechi ; 15 × 20 cm fetru alb pentru colți și ochi și o bucățică de fetru negru pentru pupilă. Croiți bucățile tiparului (fig. 44) în felul următor : tiparul *1* se croiește de două ori din pînză cadrilată, pentru corpul elefantului.

Tiparul *2* se croiește de patru ori din aceeași pînză, pentru cele două urechi (sînt duble) ;

Tiparul *3* se croiește de patru ori din fetru alb, pentru colții de fildeș, iar tiparele *4* și *5* se croiesc de cîte două ori

Broasca. Pentru realizarea ei (fig. 43) aveți nevoie de 40 × 45 cm tricot uni și pînză verde pentru corp, apoi bucățele mici de pînză verde deschis, galben, portocaliu și verde închis pentru ochi. Croiți părțile tiparului (fig. 43) în felul următor : tiparul *1* se croiește o dată din pînză uni, și o dată din pînză imprimată, acestea vor forma corpul broaștei, pînza imprimată fiind dedesubt. Tiparele *2*, *3*, *4* și *5* se croiesc de două ori din fetru verde deschis, galben portocaliu și verde închis, toate pentru ochii bulbucați ai broaștei.

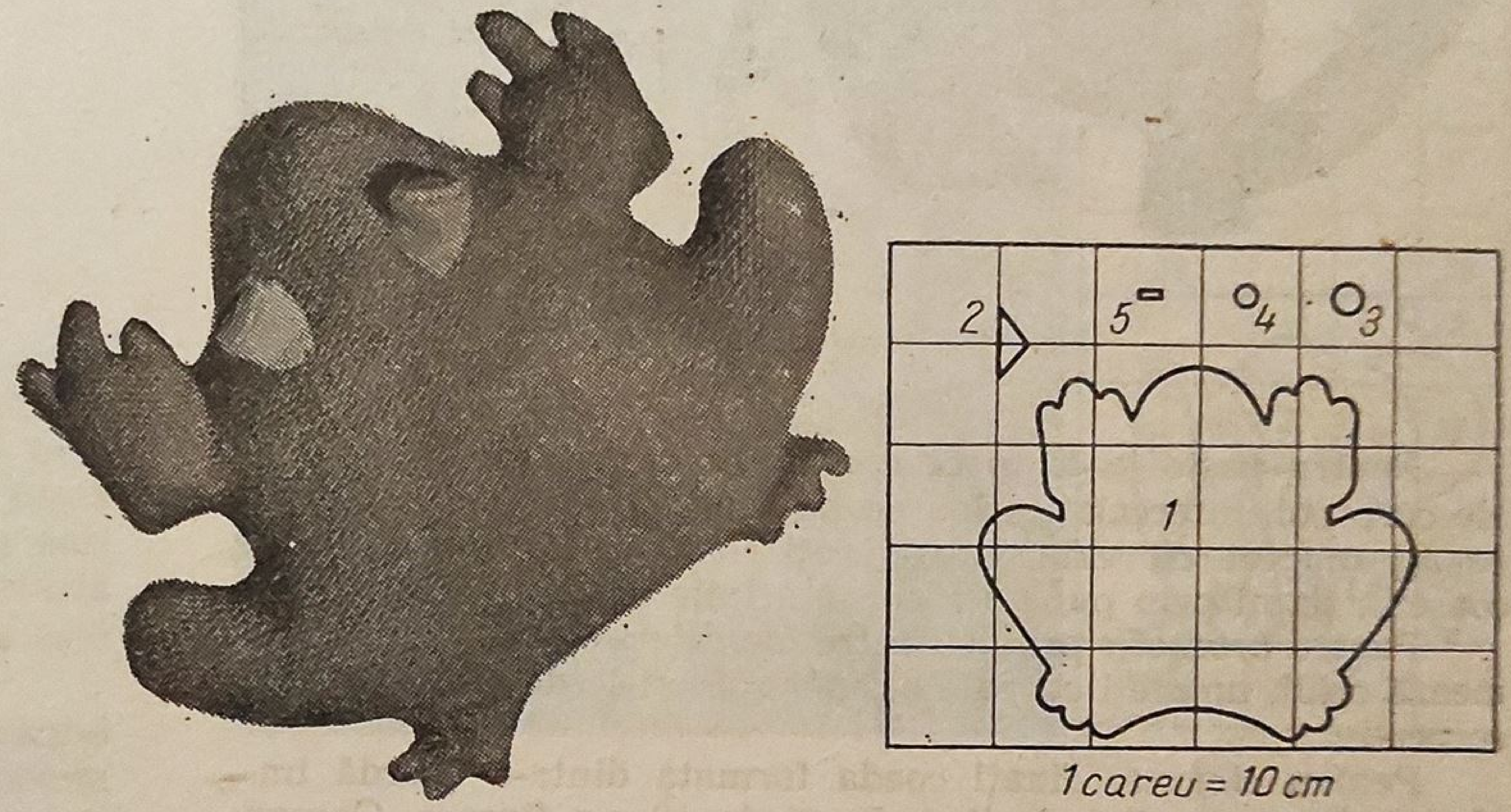

1 careu = 10 cm

Fig. 43. Tipar de broască.

din fetru alb și respectiv negru, pentru ochi. Codița o împletiți din lînă.

Tiparele pentru cele trei jucării prezentate se măresc în felul următor : se desenează pe o hîrtie mare contururile date pe schema în pătrate, avînd grijă ca fiecare pătrat de pe hîrtia dv. să aibă latura de 10 cm.

Asamblarea animalelor. Așezați cele două părți mari ale tiparul față în față, coaseți de jur-împrejur, lăsînd spre coadă o deschizătură, ca să puteți întoarce pe față. Apoi umpleți corpul cu vată și coaseți deschizătura cu puncte ascunse. Urmează apoi aplicarea detaliilor.

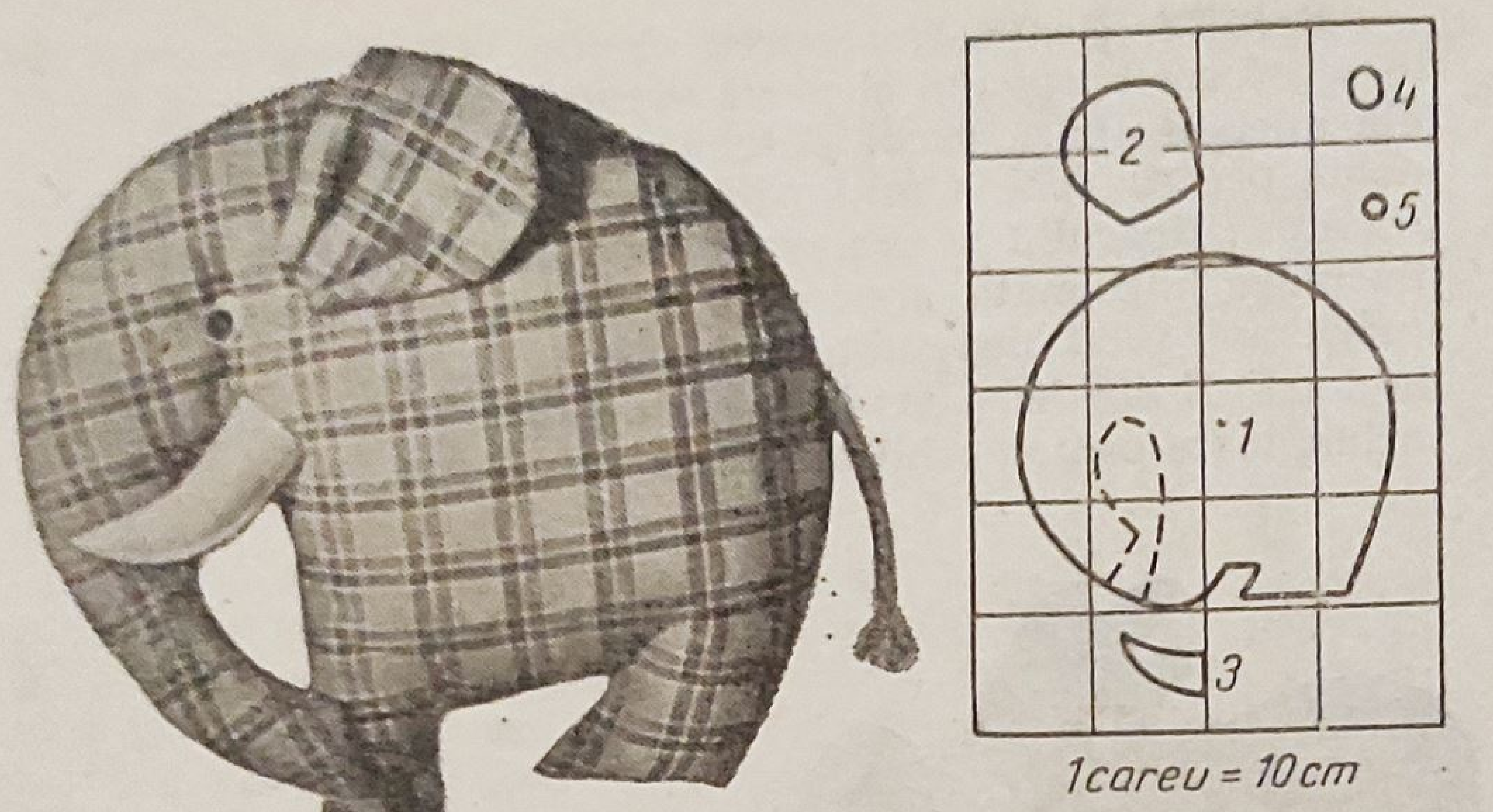

Fig. 44. Tipar de elefant.

Pentru *pește* în timp ce coaseți împreună cele două fețe ale corpului, intercalați aripa de pe spate și apoi coaseți. După ce ați umplut cu vată, introduceți în deschizătură coada și coaseți ; fixați prin puncte ascunse aripile de pe burtă și ochii.

Pentru *broască :* prindeți între ele diferitele părți care formează ochii, umpleți cu vată și apoi coaseți-le de corp, la locul respectiv.

Pentru *elefant :* fixați coada formată dintr-o coardă împletită din patru fire de lînă, lungi de 12 cm fiecare. Coaseți apoi cîte două părțile care formează colții și îi umpleți cu vată. În final se cos ochii și urechile, la locurile respective.

După modul de lucru de mai sus puteți confecționa din diftină sau blăniță sintetică, un iepure, o pisică etc.

Tiparele le puteți desena chiar dv. orientîndu-vă după tiparele de mai sus și adaptîndu-le după specificul animalului.

Șoriceii care dansează în jurul pisicii. Agățați de lampa din camera copiilor, acest „mobil" care este format dintr-o pisică neagră în jurul căreia dansează șapte șoricei, fiecare de altă culoare : galben, verde, albastru, roșu, mov, alb, corai (fig. 45). Aceste animale sînt confecționate din fetru, pisica din opt bucăți de material, iar șoriceii (toți de aceeași mărime) din cinci bucăți fiecare.

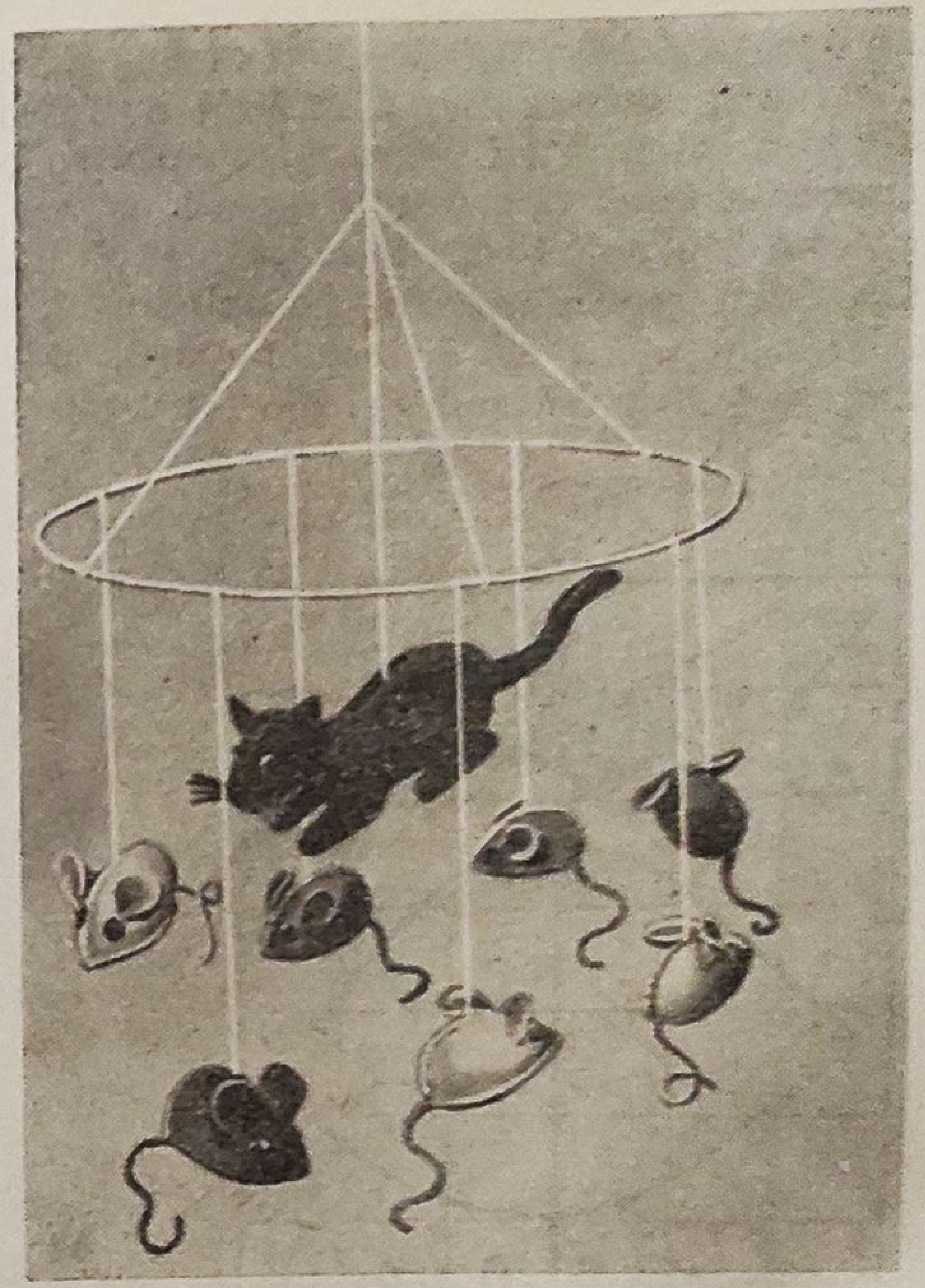

Fig. 45. „Mobil" pisică cu șoricei.

Tiparele le găsiți în fig. 46 și le veți croi în felul următor :

Pisica : formați coada, reunind cele două bucăți care o compun *1* și o umpleți cu vată. Uniți de asemenea cu o cusătură cele două părți de dedesubt *2*, asamblați fețele *3* la partea de dedesubt *3*, apoi faceți cusătura în mijlocul spatelui *3* avînd grijă să rezervați o fentă prin care umpleți pisica cu vată sau cîlți.

După ce ați umplut-pisica coaseți fenta, iar coada o fixați prin cusături ascunse la locul ei. Îndoiți urechile în două și coaseți-le de o parte și alta a capului, dîndu-le forma cît mai naturală *(4)*. Pentru ochi coaseți două paiete verzi, iar mustățile le faceți din cîteva fire de păr de cal luate dintr-o perie.

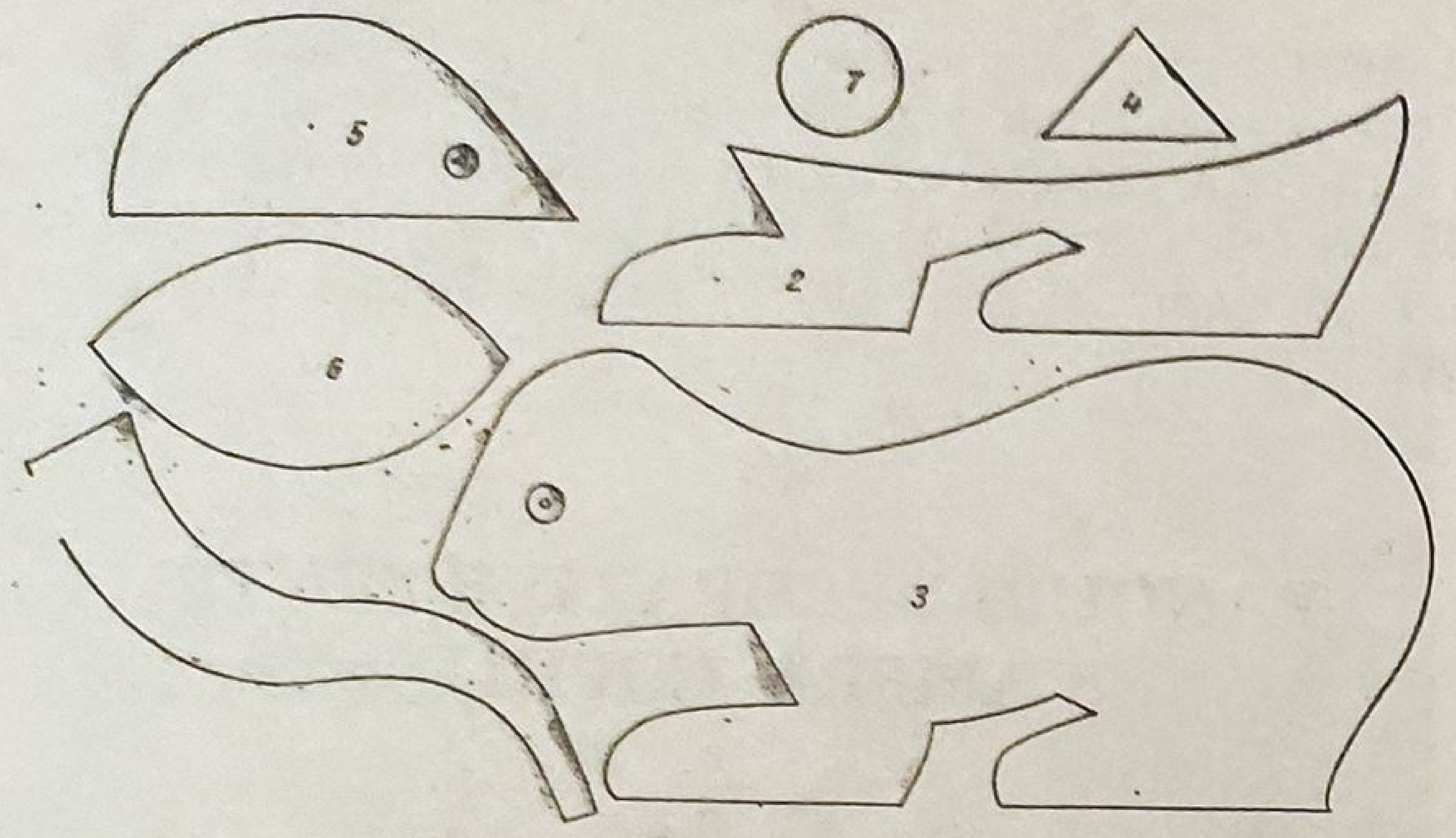

Fig. 46. Tiparele pentru pisică și șoricei.

Șoriceii: asamblați cele două fețe *(5)* printr-o cusătură în mijlocul spatelui, apoi reuniți partea de dedesubt *(6)*, lăsînd o deschizătură pentru a umple cu vată sau burete cum ați procedat la pisică. După ce ați umplut, apăsînd bine, coaseți fenta și fixați urechile îndoite *(7)* la bază și foarte deschise în sus. Pentru ochi veți folosi două mărgele negre, iar pentru coadă un simplu fir de lînă de aceeași culoare cu fetrul din care este confecționat șoricelul.

M o n t a r e a „m o b i l u l u i". Faceți un cerc din sîrmă groasă cu diametrul de 27 cm. Pe acest cerc se vor suspenda prin fire de lungimi diferite șoriceii (8—16 cm), iar pisica va fi agățată în centru, de firul ce va susține acest „mobil". Atîrnați „mobilul" de lampa din camera copiilor, aranjîndu-l în echilibru.

„Mobil" cu peștișori. După schema de mai sus, puteți face un „mobil cu peștișori" mici care se pot modela ușor din sîrmă de cupru și se pot „îmbrăca" în fire de rafie, material plastic sau lînă. Cîțiva din acești peștișori pot forma o „neliniștită", care se va undui și va mișca peștișorii, întocmai cum se mișcă ei în apă.

Rața jocheu. Acest element decorativ pentru camera copiilor este în realitate un sac pentru pijamaua copilului.

Fig. 47. Rață — sac.

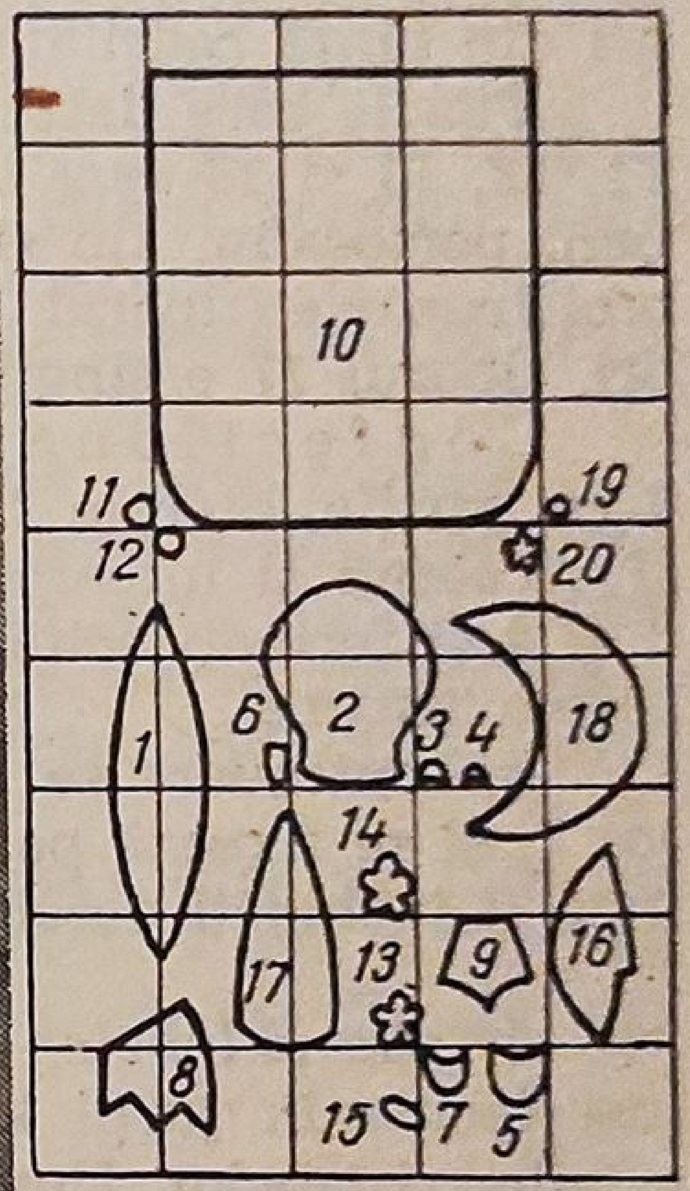

Fig. 48. Tipare pentru rață-sac.

La confecționarea acestui sac pentru pijama (fig. 47) aveți nevoie de 40 × 60 cm pînză cadrilată verde cu alb; 35 × 35 cm fetru galben; 20 × 45 cm fetru verde; 20 × 35 cm fetru portocaliu; bucăți de fetru negru, alb și roz; 75 cm panglică verde, un inel mic.

Tiparele (fig. 48) se măresc cum am arătat mai înainte, latura unui pătrat mare, fiind de 10 cm.

Croiți toate părțile exact după tipare, deoarece rezerva pentru cusături a fost cuprinsă în tipar, pentru o mai mare ușurință.

Pentru cap, tiparul *1* se croiește o dată din fetru galben, iar tiparul *2* de două ori din fetru galben.

Pentru ochi, tiparul *3* se croiește de două ori din fetru verde, iar tiparul *4* de două ori din fetru negru.

Pentru cioc tiparele *5* și *7* se croiesc o singură dată din fetru portocaliu, iar pentru limbă, tiparul *6* se va croi numai o dată din fetru roz.

Pentru aripi, tiparul *8* se croiește de patru ori din fetru galben, iar pentru labe, nr. *9* de patru ori din fetru portocaliu. Pentru sacul, propriu-zis se croiește tiparul *10* de două ori din pînză cadrilată.

Florile care decorează sacul vor fi realizate după tiparele *11*, *12*, *13* și *14* care se vor croi o singură dată din fetru galben, portocaliu, alb și respectiv roșu. Din fetru verde se vor croi frunzele (tiparul *15* de 2 ori) și pălăria (tiparul *16* de două ori, tiparul *17* o singură dată, iar *18* de două ori).

C o n f e c ț i o n a r e a. *Capul:* uniți partea de deasupra *1* cu părțile laterale *2*, deasupra fiind partea mai lată a benzii *(1)*; coaseți și întoarceți pe față. Suprapuneți cele două piese *3* și *4* și formați ochii, apoi fixați prin coasere pe locurile corespunzătoare.

În continuare se suprapune ciocul *5*, limba *6* și ciocul de jos *7*, și se fixează pe locul indicat pe tipar. Umpleți capul cu vată și închideți deschizătura prin puncte solide.

Aripile și labele: uniți cîte două piesele *8* și *9*, prin cusături făcute în jurul lor și apoi cîte două cusături în lungul aripilor și labelor. Umpleți cu puțină vată pentru a le da relief și închideți extremitățile.

Sacul propriu-zis. Faceți o fentă în mijlocul spatelui, tighe-liți de jur-împrejurul deschizăturii, apoi brodați o bridă la bază. Formați florile, suprapunînd detaliile *11*, și *12* în mijlocul petalelor *13* și *14* și fixați-le pe fața sacului, împreună cu frunzele. Asezați față pe față, spatele și fața sacului, intercalînd aripile și labele la locurile respective, le coaseți împreună și le întoarceți pe față.

Îndoiți spre interior marginea părții superioare a sacului, treceți două rînduri de fire cu ajutorul unui ac, ca atunci cînd însăilați, apoi trageți firele, încrețind, lăsînd o deschidere cît e grosimea gîtului raței, apoi coaseți solid sacul de cap. Legați panglica și faceți o fundă pentru a ascunde această cusătură, apoi confecționați șapca de jocheu cu ajutorul tiparelor *16*, *17* și *18*.

Fixați șapca de capul raței și sacul este gata. În vîrful șepcii coaseți un inel metalic, pentru a putea agăța sacul.

Pentru realizarea acestui sac, aveți nevoie de 40×60 cm pînză cadrilată roșu, alb, negru ; 45×30 blănița sintetică gri ; 20×25 cm fetru gri ; 15×25 cm fetru alb ; bucăți mici de fetru vechi, roșu, negru și roz ; 50 cm panglică roșie și cîteva fire de lînă gri.

PANOURI DECORATIVE PENTRU CAMERA COPIILOR

În camera copiilor vă recomandăm ca în locul tablourilor să împodobiți pereții cu 1—2 panouri decorative, pe care le puteți confecționa singure, cu minimum de cheltuială și puțină muncă. Aceste panouri decorative (peretare) au avantajul că se pot spăla, apreta și călca cît doriți de des.

Baba iarna. Una dintre poveștile care se spun copiilor iarna, este și aceea că atunci cînd ninge, înseamnă că baba iarnă își scutură pernele și-i ies fulgii din perne, care pe pămînt se transformă în fulgi de zăpadă. În fig. 49 se prezintă un panou, care „materializează“, această poveste. Pe o pînză de in sau doc albastră cu dimensiunile de 50 × 100 cm faceți următoarele aplicații : în partea de sus stînga, baba iarna căreia îi faceți rochia și basmaua dintr-un imprimeu bleumarin cu buline mici albe, mînecile bluzei albe, ca și garnitura din jurul gîtului, brațele și fața bej, părul galben, conturul feței în punct de tighel cu ață neagră. Sorțul (care de fapt este un nor) ca și ceilalți nori, se fac din pînză gri. Fața de pernă o faceți din material pepit alb cu albastru, iar perna roșie.

În partea de jos a panoului, un peisaj de iarnă, pe care îl aplicați în întregime din pînză albă. Pereții caselor și copiii se vor confecționa din materiale uni în diverse culori.

Toate celelalte detalii, negre sau colorate, le lucrați cu muline în punct de codiță sau punct plin. Pentru a desăvîrși panoul lipiți în jurul pernei cîțiva fulgi albi, adevărați, iar mai jos, deasupra peisajului, lucrați cu muline alb, steluțe de zăpadă.

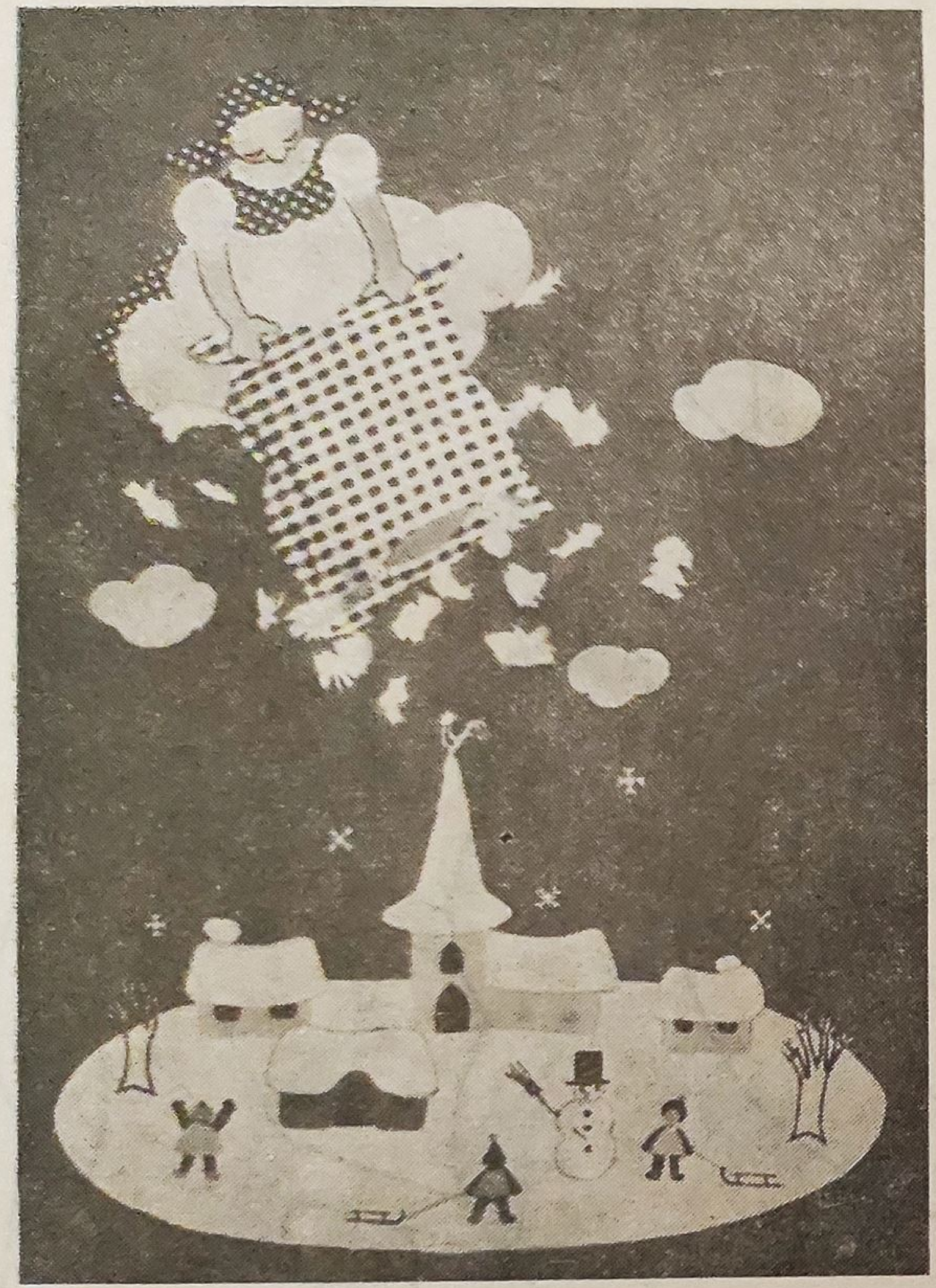

Fig. 49. Baba iarna — Panou decorativ.

În final panoul se tighelește pe trei laturi, iar pe partea de sus i se face un tiv lat prin care trece o tijă metalică pentru a se fixa pe perete.

În ideea celor prezentate mai sus se pot realiza diverse alte modele de panouri cu recomandarea ca subiectele și culorile să fie alese după gustul celor mici.

TABLOURI PENTRU CAMERA COPIILOR

Dacă totuși doriți să faceți tablouri pentru camera copiilor, iată cum veți proceda : se copiază modelul cu hîrtie carbon, pe pînză de in sau șantung. Apoi fiecare parte componentă a desenului, se decupează din fetru sau stofă care nu se destramă, în culorile adecvate.

Fiecare element decupat, se lipește apoi cu pelicanol, pe pînză de in, în locul respectiv, lăsîndu-se să se usuce bine sub o greutate. Detaliile se desenează cu tuș sau carioca.

Pe dosul tabloului se lipește un carton gros, apoi tabloul se așază între două foi de sugativă, cu cîteva greutăți mari deasupra. Se lasă pînă a doua zi să se usuce bine.

Se fac două orificii cu perforatorul în partea de sus și se vor agăța pe perete cu ajutorul unui șnur.

În fig. 50, 51, 52, și 53 sînt prezentate cîteva modele.

A l t p r o c e d e u pentru confecționarea tablourilor pentru copii : decupați motivele de aplicat din fetru colorat, exact pe contur, deoarece nu se îndoaie marginile. Se decupează toate părțile componente, apoi se fixează pe fetru alb, cu ajutorul unor ace cu gămălie.

Apoi se începe aplicația propriu zisă : care se face cu ajutorul unor puncte mici la distanță egală de 2 mm și dirijată perpendicular pe marginea materialului, cu un fir de ață (muline sau coton) alb.

PERNELE

În camera copiilor, pernele de zi se pot împărți în trei categorii : perne de divan, perne de joc (care se așează direct pe covor sau pe podea) și stau pe ele copiii cînd fac diferite construcții cu cuburi sau se joacă cu trenulețe și mașini ; și perne-scaune, care înlocuiesc foarte bine scaunele în camerele de copii, fiind și decorative.

Pernele de divan. Pernele de divan pentru camera copiilor se fac din materiale textile în culori vii, materiale care se pot spăla ușor. Aplicațiile se fac din materiale uni, înflorate etc.

Fig. 50. Model pentru tablou.

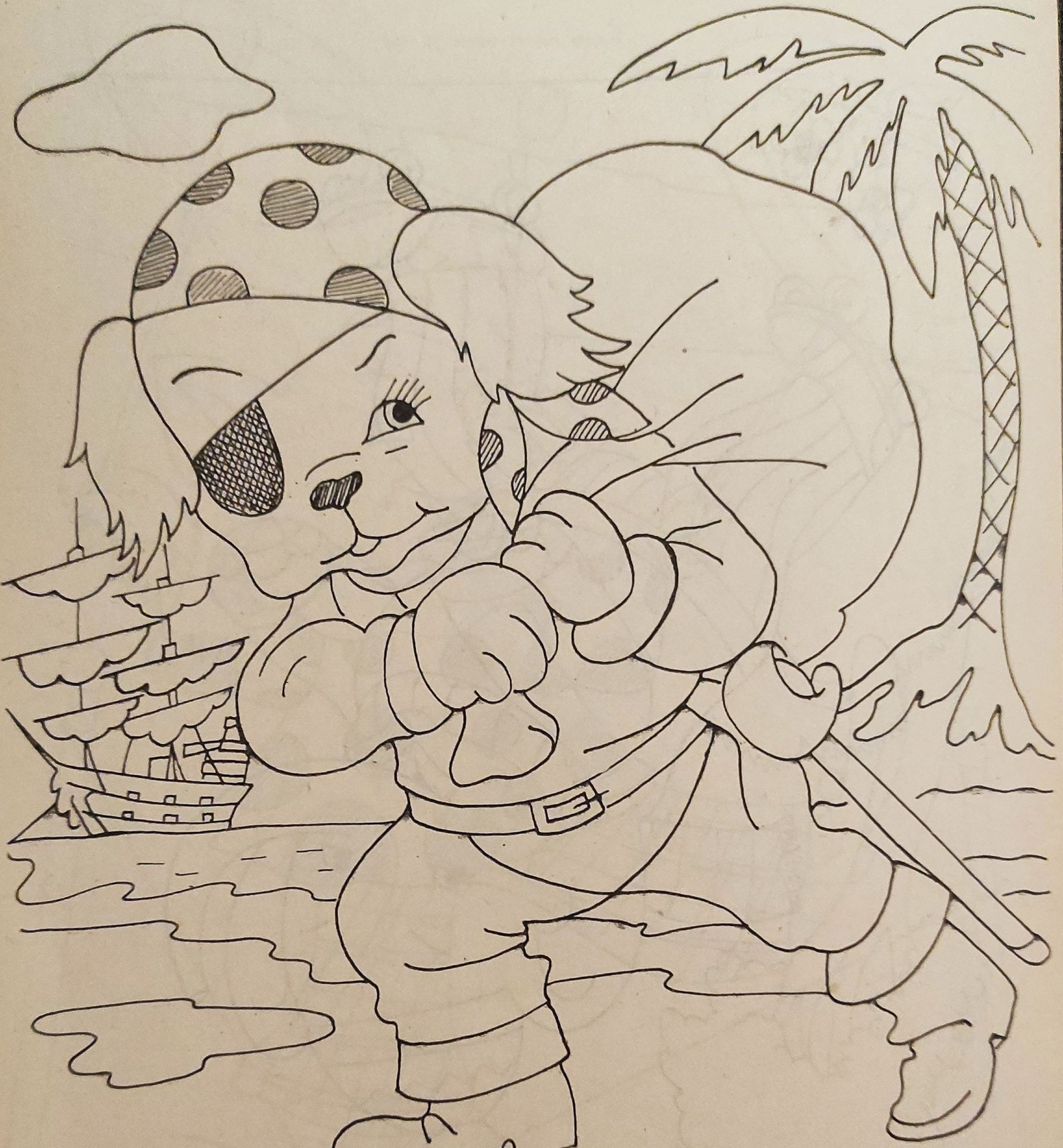

Fig. 51. Model pentru tablou.

Fig. 52. Model pentru tablou.

Fig. 53. Model pentru tablou.

Iată cîteva exemple : în fig. 54 se prezintă cîteva perne de divan confecționate din resturi de materiale textile, uni, imprimate, în dungi.

Execuția lor este foarte simplă : se desenează pe o hîrtie tiparul (care este schematic), apoi se decupează și după el se croiește din material, de două ori, corpul propriu-zis al animalului. Pe una din părți se fac aplicații și se cos în punct de crenguță, detaliile figurii animalului respectiv. Apoi se suprapun cele două părți croite (cu fețele înăuntru), se trag la mașină de jur împrejur lăsînd o deschizătură de 3—4 cm pe unde întoarceți perna pe față și tot pe acolo o umpleți bine cu vată sau lînă.

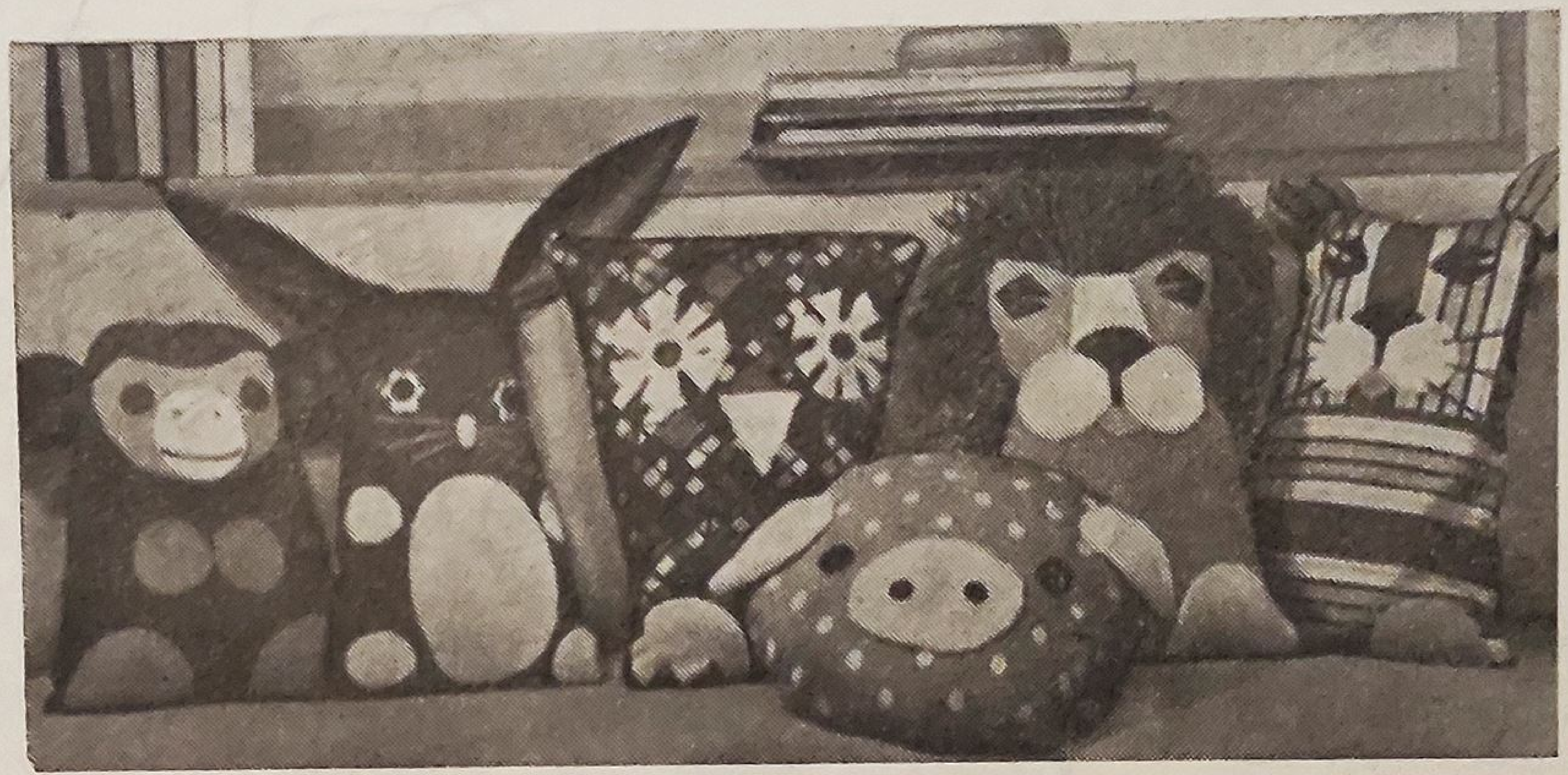

Fig. 54. Perne decorative de divan.

Coaseți fenta cu puncte ascunse și perna e gata.

Iată și cîteva detalii suplimentare :

Maimuța se confecționează din diftină maron, fața și lăbuțele tot din diftină, dar havan, botul este alb, iar ochii sînt negri.

Iepurașul se confecționează din catifea verde închis, burta, lăbuțele, botul și mustățile sînt galbene, iar ochii alb cu negru. În urechi veți introduce o sîrmă îndoită ca să le țină drepte.

Cocuveaua se face din pînză imprimată, labele și ochii sînt albe, iar ciocul va fi galben.

Leul se confecționează din diftină maro și galbenă, nasul și ochii sînt negri, iar limba e roșie. Coama o faceți din fire de lînă maro prinse cu acul de jur-împrejurul capului.

Capul purcelului e de fapt o pernă rotundă din material roșu cu buline albe, cu botul și urechile, albe iar ochii și nasul sînt negre.

Cățelul este confecționat din material în dungi, viu colorate (corpul, capul și urechile). Ochii, nasul și mustățile sînt negre, botul galben și limba și labele roșii.

Perne de joc. Și aceste perne se pot împărți în două categorii : perne obișnuite, asemănătoare cu cele de divan, pătrate, rotunde sau ovale cu diferite aplicații vesele : jocuri de linii și figuri geometrice, flori, un ceas etc. Aceste perne sînt umplute cu vată sau lînă.

Alte modele de perne de joc sînt cele formate dintr-o pernă propriu-zisă, umplută cu vată sau lînă, căreia îi prindem

capul şi labele unui animal îndrăgit de copil: cal, girafă, broască ţestoasă, zebră. Şi aceste „accesorii" se croiesc, se cos între ele, se umplu cu acelaşi material cu care am umplut perna şi se cos cu puncte solide la locurile respective.

În funcţie de animalul pe care doriţi să-l realizaţi veţi întrebuinţa materiale adecvate. Carapacea broaştei ţestoase este foarte amuzantă dacă o veţi croi în hexagoane, din materiale diferit colorate şi imprimate, pe care apoi le coaseţi între ele, armonizînd culorile. Burta, capul şi labele se fac toate din acelaşi material uni.

Fig. 55. Perne de joc — broască ţestoasă.

Pernele scaun sînt nişte taburele, care pot fi pătrate sau rotunde (fig. 56). Ele sînt formate dintr-un schelet rezistent, umplute cu vată sau fîn şi îmbrăcate apoi în materiale diferite care au pe ele aplicaţii vesele (flori sau diverse animale).

Fig. 56. Perne-scaun.

FEŢE DE MASĂ PENTRU COPII

Copiii iau masa la ore deosebite de cei mari din casă. Ei mănîncă la măsuţe speciale şi de aceea se vor broda special pentru ei, feţe de masă. Bineînţeles că şi pentru feţele de masă vom folosi tot motive naive. Vă sugerăm ca pe o faţă de masă, lucrată pe olandă vernil sau în bej, să le daţi întîlnire celor mai mici vieţuitoare şi flori ale pădurii: iepuraşul, veveriţa, gărgăriţa, fluturaşii, ciupercile şi florile de primăvară (fig. 57).

Fig. 57. Model pentru față de masă.

Fig. 57. Model pentru față de masă.

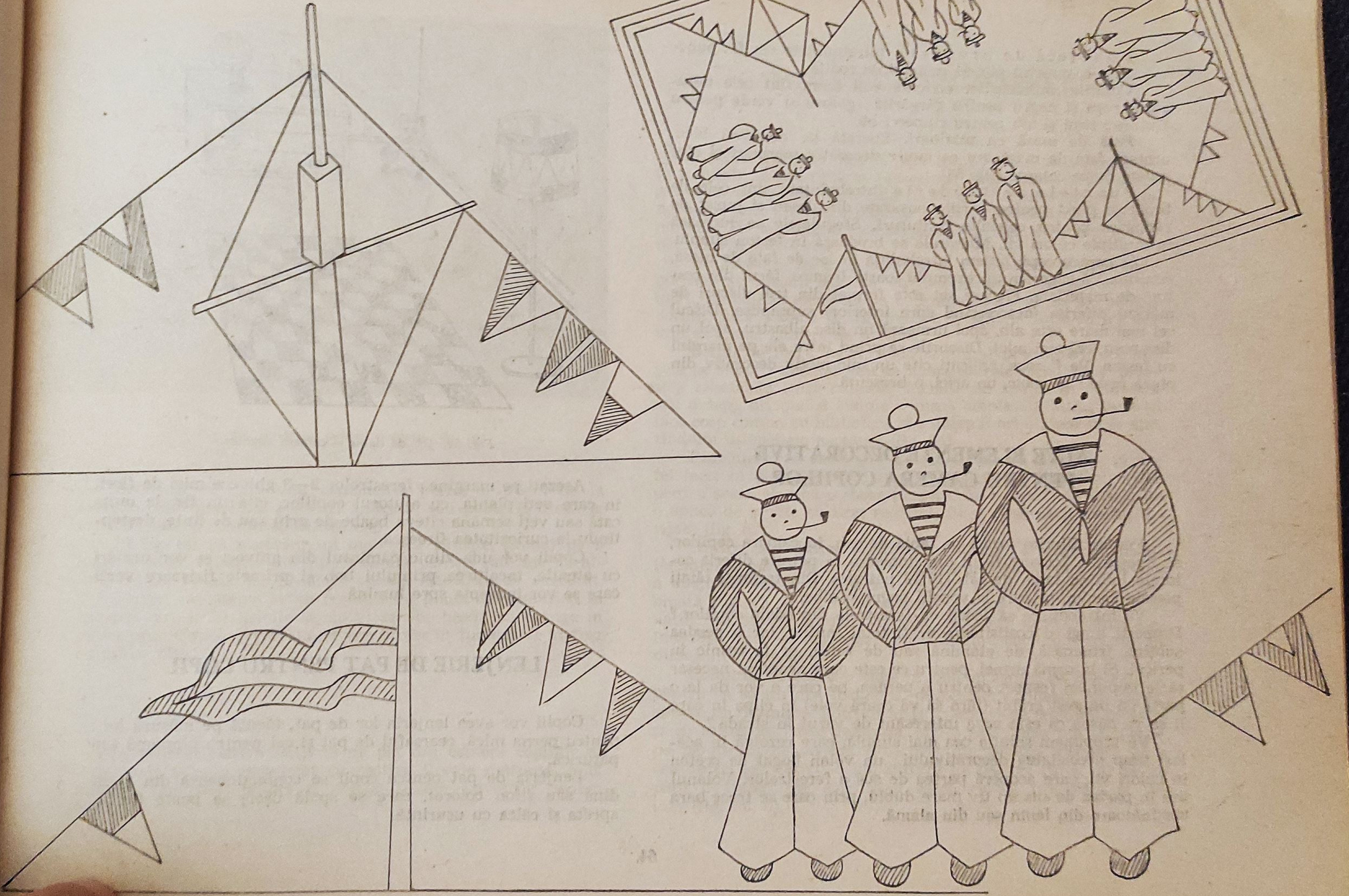

Fig. 58. Față de masă cu marinari.

Punctele de broderie întrebuințate vor fi : punctul artistic, punctul plin și punctul de codiță.

Culorile mulineurilor cu care veți lucra sînt cele naturale : roșu și negru pentru gărgăriță ; galben și verde pentru fluture ; roșu și alb pentru ciuperci etc.

Față de masă cu marinari. Lucrată pe olandină bleu, această față de masă are ca motiv decorativ marinari și steguleţe de pe catarge (fig. 58).

Punctele de broderie întrebuințate sînt cele de broderie plină pentru părțile hașurate din desen și punct de rămurică pentru celelalte contururi. Stegulețele se lucrează în multiple culori vii. Marginile se brodează în feston simplu.

Și pentru copii putem întrebuința în loc de față de masă, *seturile*. Vă sugerăm un exemplu foarte frumos, făcut din resturi de materiale. Fiecare set este format din trei discuri de mărimi diferite (descrescînd spre interior) suprapuse. Discul cel mai mare este alb, apoi urmează un disc albastru, apoi un disc roșu (cel mai mic). Discurile se prind între ele pe margini cu feston. Pe fiecare, aplicați cîte un mic motiv decorativ din pînză roșie : un melc, un arici, o broscuță.

ALTE ELEMENTE DECORATIVE PENTRU CAMERA COPIILOR

Pentru diferite jocuri pe tablă de șah, în camera copiilor, se lipește un „covor“ făcut din linoleum în pătrate diferit colorate imitînd tabla de șah (10/10 pătrate). Din traforaj tăiați piesele jocului, pe care le vopsiți negre și albe.

Vă întrebați ce să faceți cu ferestrele din odaia copiilor ? Draperii lungi și costisitoare ar fi total inutile, iar o perdea subțire, frumoasă, de etamină sau de rețea, ar fi veșnic în pericol. Și la urma urmei, pentru ce este oare neapărat necesar să le impunem respect pentru o perdea, pe care o vor da la o parte cu un gest grăbit (fără să vă ceară voie) în clipa în care li se va părea că este ceva interesant de văzut în stradă ?

Vă propunem soluția cea mai simplă, care rezolvă în același timp necesitatea decorativului : un volan bogat de creton în culori vii, care acoperă partea de sus a ferestrelor. Volanul are în partea de sus un tiv mare dublu, prin care se trece bara susținătoare din lemn sau din alamă.

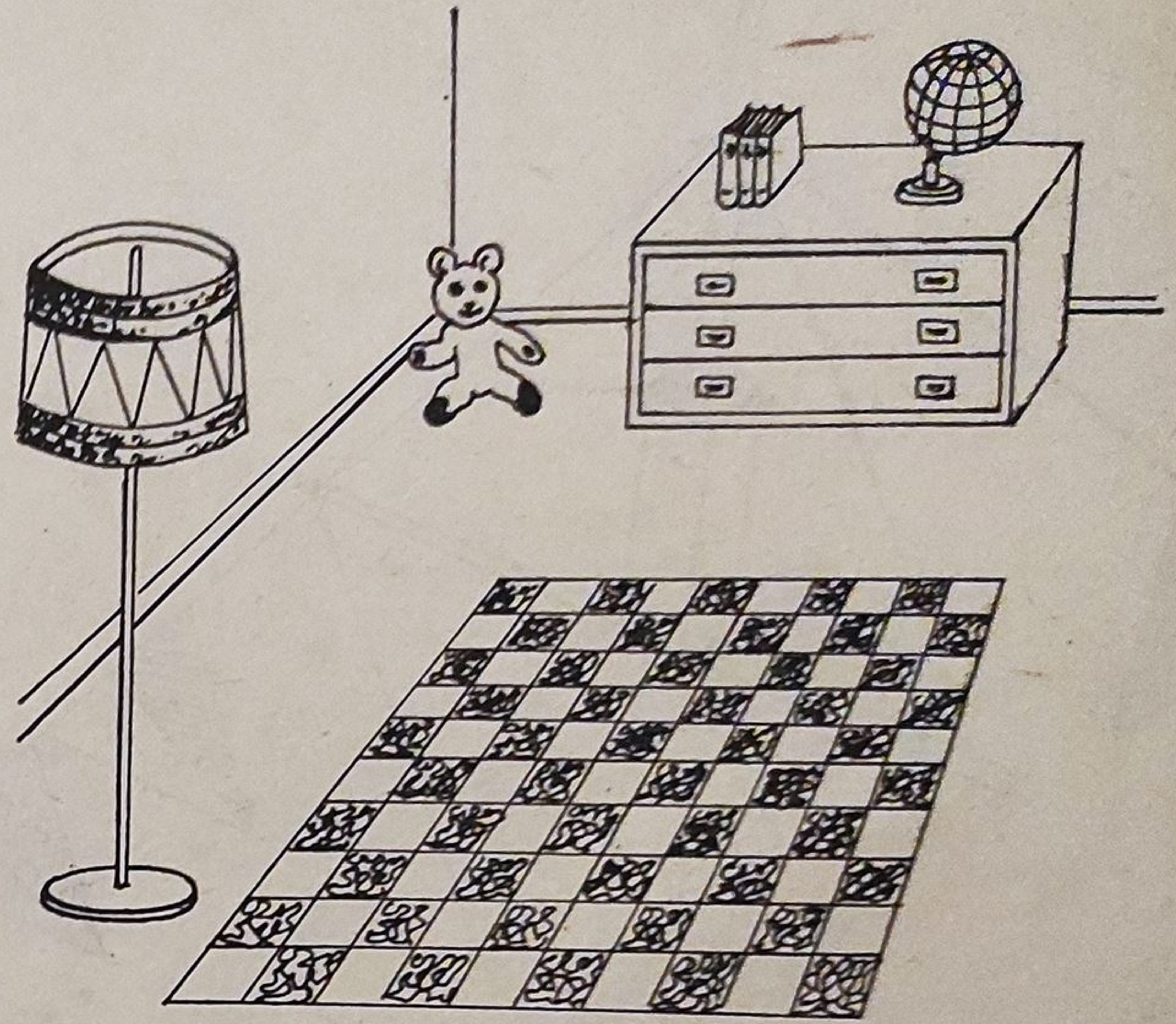

Fig. 59. Joc de dame — camera copiilor.

Așezați pe marginea ferestrelor 2—3 ghivece mici de flori, în care veți planta, cu ajutorul copiilor, cîte un fir de muștată sau veți semăna cîteva boabe de grîu sau de linte, deșteptîndu-le curiozitatea firească.

Copiii vor uda zilnic pămîntul din ghiveci și vor urmări cu atenție, încolțirea primului bob și primele firișoare verzi care se vor îndrepta spre lumină.

LENJERIE DE PAT PENTRU COPII

Copiii vor avea lenjeria lor de pat, făcută pe măsura lor : pentru perna mică, cearșaful de pat și cel pentru plapumă sau păturică.

Lenjeria de pat pentru copii se confecționează din olandină sau șifon colorat, care se spală ușor, se poate fierbe, apreta și călca cu ușurință.

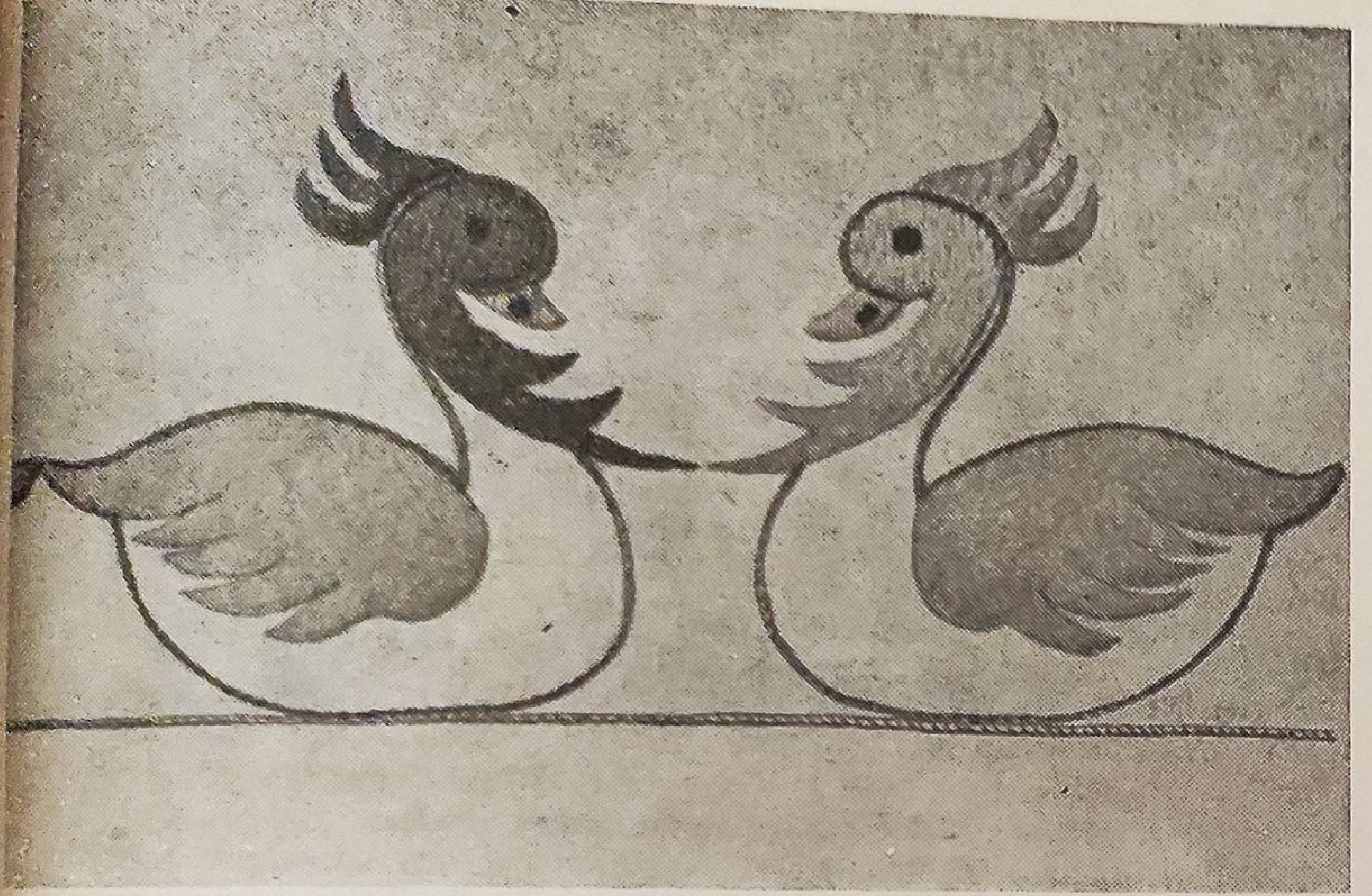

Fig. 60. Broderie pentru lenjeria de pat.

Broderia cu care veţi ornamenta perna şi plicul de la cearşaful de plapumă, poate fi aplicată, sau poate fi broderie artistică, sau o combinaţie între ele.

În fig. 60 vă sugerăm un motiv cu răţuşte, brodat pe o lenjerie albă. Culorile vii întrebuinţate pentru raţe fac garnitura de pat veselă, iar broderia simplă este uşor de executat.

Corpul răţuştelor se va contura cu punct de rămurică în culoare vernil, iar aripile şi ciocul se vor broda cu orange în punct plin. Capul şi creasta se vor broda în turcoaz şi în frez cu punct plin.

*
* *

În general pentru lenjeria de pat din camera copiilor se recomandă şifonul imprimat cu motive florale mărunte, mici figurine, animale, păsări şi personaje din poveştile pentru copii.

CAMERA PENTRU TINERET

ACEASTĂ încăpere, intimă prin definiţie, are totuşi destinaţii multiple şi este utilă în consecinţă. Asemănătoare din acest punct de vedere cu camera de zi, ea trebuie înzestrată cu cele necesare pentru lucru, păstrarea cărţilor, îmbrăcămintei, a sumedenie de mărunţişuri ce se adună în sertarele dv. (chiar cînd sînteţi foarte tineri).

De aceea, la fel ca şi camera de zi, păstrînd desigur proporţiile, şi camera aceasta va fi organizată pe „zone": de lucru, de odihnă etc. Deci va cuprinde neapărat un loc pentru dormit, care trebuie totuşi aranjat în aşa fel încît să nu dea impresia unei camere de dormit.

Colţul de lucru va fi, după spaţiu şi preocupări, o planşetă pe suporţi metalici sau de lemn, un mic birou sau o planşetă rabatabilă (care ridicată, închide un spaţiu în bibliotecă sau dulap), ori pur şi simplu o masă amplasată astfel încît să facă corp comun cu biblioteca sau dulapul ori etajera unde sînt rînduite ustensilele necesare (fig. 61).

Bineînţeles că acest colţ de lucru trebuie amplasat în aşa fel încît să beneficieze de lumina optimă în timpul zilei, iar pentru seară să aibă o sursă proprie, fie o lampă de masă, fie o aplică de perete cu braţ reglabil, fie o plafonieră special dirijată (fig. 62).

Pentru depozitarea cărţilor, a hainelor, a lenjeriei, încălţămintei, a mărunţişurilor, eventual a picupului, discurilor sau a magnetofonului, e bine să existe o piesă de mobilier combinată (fig. 63 *a*) cu spaţii speciale pentru toate aceste destinaţii. Biblioteca, dulapul, comoda, separate, independente sînt îndeobşte greu de organizat într-o singură cameră, mai ales de dimensiuni reduse.

Colţul de odihnă este bine să aibă un aspect cît mai neutru, pentru ca să nu dea încăperii, după cum spuneam, un aspect special de dormitor. Potrivit ar fi un cadru de lemn cu picioare şi cu saltea de latex deasupra, sau o sofa încărcată cu perne, pe perete un panou sau o carpetă din aceeaşi mochetă ca şi cea de pe jos sau cu o împletitură de pai ori rafie, iar la căpătîi o etajeră pe care vom aşeza cartea preferată şi veioza (fig. 63, *b*).

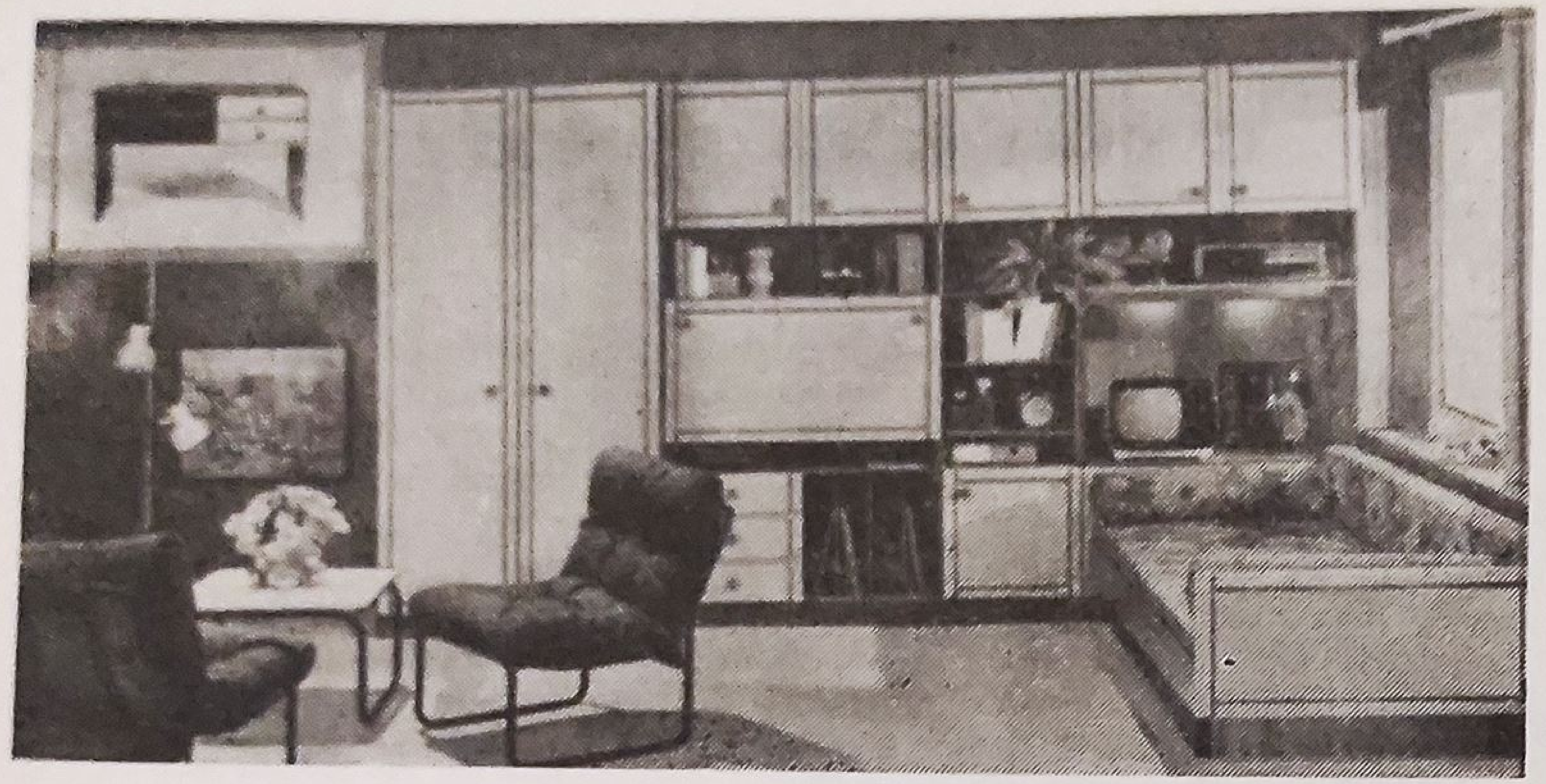

Fig 61. Camera pentru tineret: colț de lucru.

Fig. 62. Camera pentru tineret.

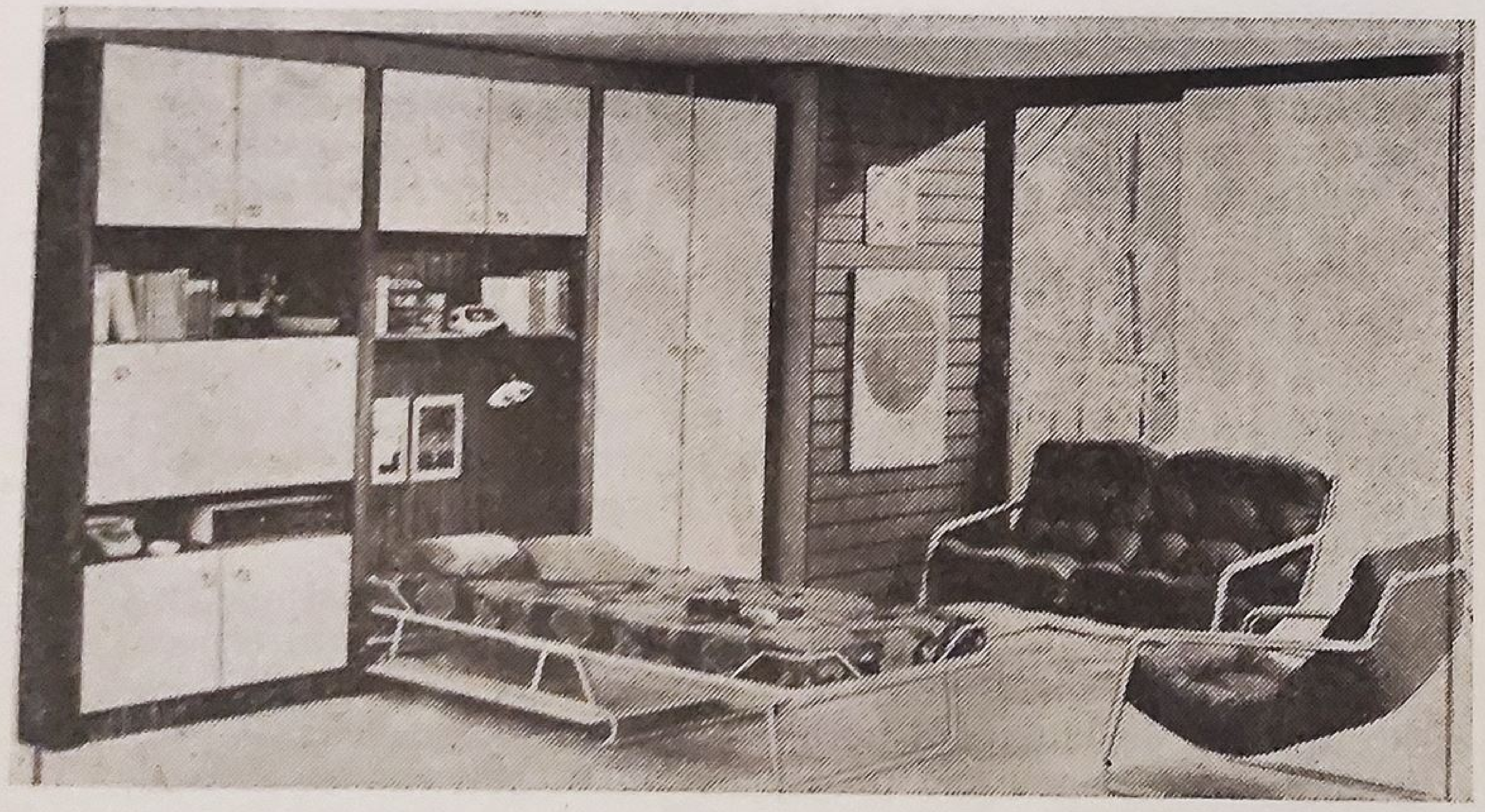

Fig. 63, a. Camera pentru tineret cu bibliotecă combinată.

Fig. 63, b. Camera pentru tineret — colț de odihnă.

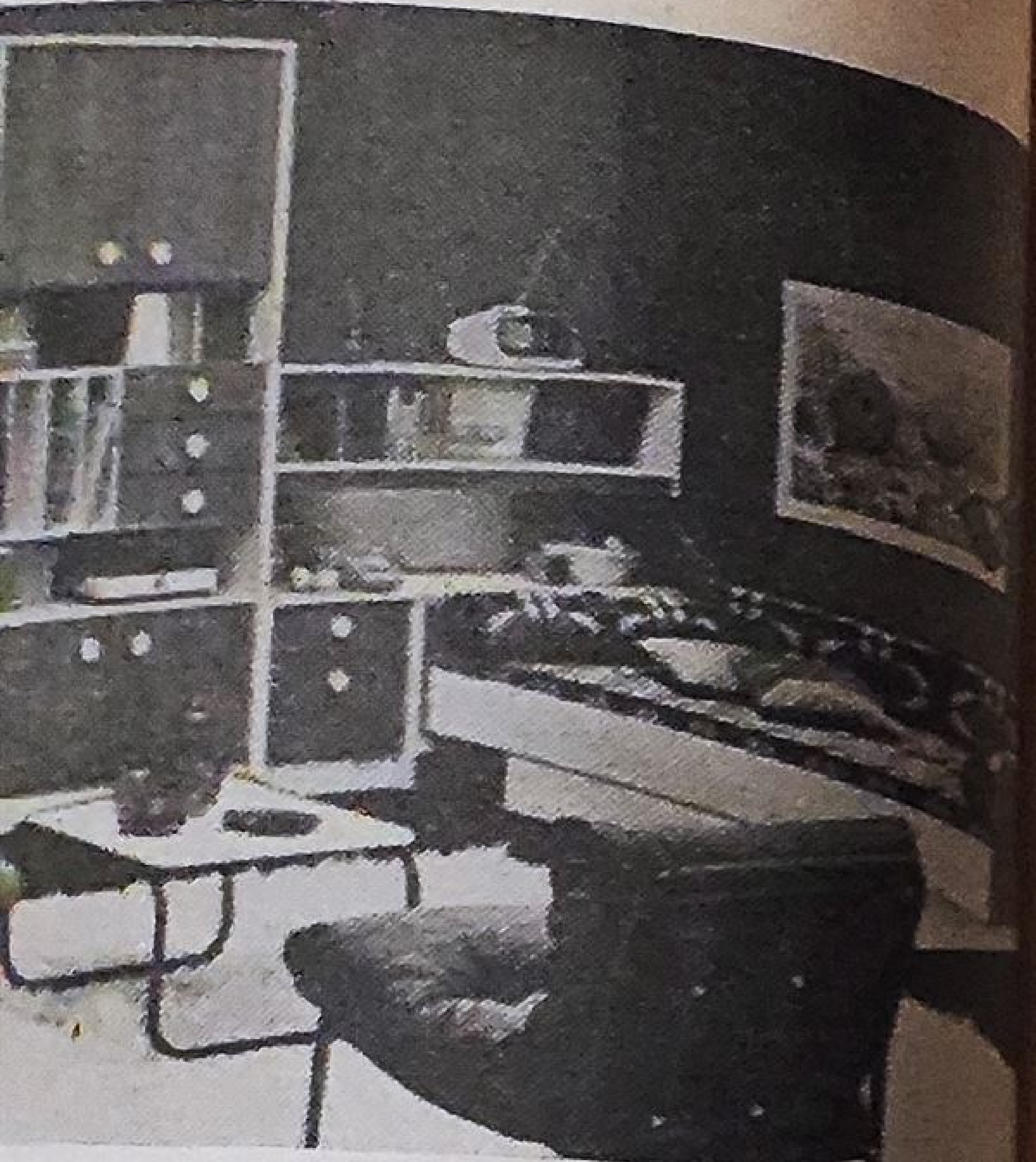

ra pentru tineret.

ineret — colț de odihnă.

Să nu uităm oglinda, absolut necesară, care dacă prin forma sau rama ei nu poate constitui un element de decor în sine, mai bine să o fixăm pe partea interioară a ușii dulapului.

Cam acesta ar fi scheletul, schema strictului necesar acestei încăperi. Pentru concretizarea ei acordați tot creditul fanteziei, ingeniozității și îndemînării celor tineri.

Aranjamentele concepute de tineri, reflectîndu-le preocupările, individualitatea, universul interior, au de cele mai multe ori un caracter și o intuiție pe care mulți oameni maturi le-o pot realmente invidia.

Îndrăznim totuși să vă dăm cîteva sfaturi multă grijă la ambianța coloristică. Fie că optați pentru discreție, delicatețe, sau chiar pentru îndrăzneală, căutați să vă încadrați în armonia pe care aceste opțiuni o impun totuși.

Alegeți un ton discret pentru zugrăveală sau lemnărie, pe care plasați petale de culoare delicate sau vesele ale tapiseriei, covorului sau draperiei.

Ca exemplu, iată cîteva game de tonalități : alb, vernil, galben, citron, sau alb, mov, galben-pal ; maroul lemnului lustruit cu gri-perle și roz.

Ori dimpotrivă, pe un tapet de un ton susținut, eventual două tonuri complimentare, pentru pereți deosebiți, plasați mobilierul lăcuit în alb și negru, ori tonalitatea deschisă a lemnului de paltin sau stejar natur cu tapiseria și covorul în culori contrastante, dar alese cu grijă : roșu-negru-alb ; alb-oranj-verde ; alb-oranj-verde stins cu accente negre ; mov-galben-citron-alb ; violet-alb-ciclamen.

Un efect amuzant puteți obține lăsînd pereții albi și dînd plafonul cu culoarea mochetei cu condiția să se creeze astfel un spor de luminozitate ; alegeți pentru aceasta tonalități calde : galben, oranj sau chiar roz cald, deschis.

Pentru decorarea pereților unei camere de adolescent, este admisă orice fantezie. Obiectele chiar cele mai banale pot căpăta aici un efect decorativ, dacă sînt puse cu gust în valoare : vasul de ceramică, șiragurile de mărgele din lemn sau din semințe viu colorate, un afiș turistic, un panou decorativ, chitara sau racheta de tenis, pălăria de pai cu panglică găsiți-le un loc potrivit și vor împodobi odaia.

Scoicile și pietricelele colorate, culese în vacanțe la mare sau la munte, așezați-le într-un pahar mare de sticlă și plasați-le pe un raft sau pe masă.

De asemenea frunze de toamnă, puse sub cristalul mesei, spini decorativi, trestie și fire de secară cu spice coapte, puse în vase mari de lut pe podea ; florile, păpușile și ursuleții de pluș ai copilăriei, pernele de divan, toate vor deveni elemente decorative în camera unui adolescent sau adolescente.

Iată cîteva sugestii pentru aranjarea unei camere pentru tineret.

Sugestii pentru colțul de „studiu" al băiatului

1. Într-o cameră cu spațiu restrîns, veți plasa „biroul", chiar sub fereastră : trei lădițe suprapuse, o planșetă, care se va sprijini cu un capăt pe lădițe, iar cu celălalt de un cîrlig fixat apoi în tocul ferestrei. Pe marginea ferestrei, în dreptul părții care nu se deschide, aranjați cîteva cărți. Drept mapă de birou o hartă mare, lipită pe un carton. Ca suporturi pentru creioane 1—2 cutii de conserve goale, pe care le-ați pictat cît mai vesel la exterior. Veioza o confecționați dintr-o damigeană veche de 3 l, pe care o lăcuiți cu alb. Abajurul tot o hartă, pe care ați uns-o pe dos cu parafină, ca să devină translucidă.

2. O fereastră condamnată o tapisați cu un carton alb sau colorat, în partea de jos îi faceți două sertare, iar deasupra două rafturi pentru cărți. O planșetă rabatabilă, fixată în perete chiar sub biblioteca-fereastră, va deveni biroul. Ca elemente decorative, trei pahare de apă din sticlă, prinse între ele cu o sîrmă din care se face și un suport, pe care-l vopsiți cu roșu, devenind astfel un suport amuzant pentru creioane și condeie. Pentru a sprijini cele cîteva cărți de pe birou, faceți două „rezemătoare" din tablă, pe care apoi le vopsiți în roșu sau două mașini de călcat din podul bunicii (din acelea cu cărbuni), pe care le pictați cît mai viu.

Alte sugestii. În camera unui adolescent, o bibliotecă din suporți de frînghie fixați în partea de sus pe console de metal prinse în perete. Rafturile din scîndură lăcuite negru, în care sînt făcute găuri prin care se trece frînghia, fixarea rafturilor la înălțimi variate prin noduri făcute în frînghie, sub rafturi (pentru fiecare raft cîte doi suporți la fiecare capăt — pentru a împiedica basculare).

Peretele din spate acoperit cu un material textil viu colorat ; peste cărți cîteva jucării și bibelouri nostime.

În camera unui student, rafturi din scînduri fixate între butuci din lemn, cu scoarța necojită, din trunchiul unui pom uscat. Cu minimum de investiție și maximum de fantezie, puteți realiza ceva atrăgător.

Pentru camera băiatului care visează la călătorii și reportaje, creați un colț de cameră modern, cu ajutorul unui paravan vechi de hîrtie, vopsit și un cufăr de lemn pe care-l țineți în pod. Paravanul vopsiți-l în verde deschis, așezați o placă pe care lipiți desene, ziare vechi și reportaje, tot felul de fotografii, titluri, articole etc. Lipiți-le asimetric pe paravan. Din cufărul de lemn, pentru realizarea unui mic bar, puneți cîteva rafturi pe care le veți vopsi în culori vii. Pe deasupra cufărului pus în picioare și deschis așezați o placă de cristal. La perete puneți un aranjament de steaguri din toate țările prietene. Pe rafturi așezați pahare și sticle cu băuturi răcoritoare.

CAMERA TINEREI FETE

Desigur că o cameră de fată va fi diferită de cea a unui băiat, dar numai în ceea ce privește accesoriile decorative, piesele principale ale mobilierului rămînînd aceleași (fig. 64).

În cazul cînd aveți două fete cam de aceeași vîrstă care trebuie să locuiască amîndouă în aceeași cameră, veți proceda astfel : cele două divane le veți dispune în unghi într-un colț

Fig. 64. Camera pentru tineret — fete.

al camerei, pe pereții care nu au ferestre sau uși. Divanele le acoperiți cu huse din cretoane viu colorate. Între cele două divane, în colțul rămas între ele și colțul camerei, așezați o ladă, pe care o veți acoperi cu același creton. În ea veți pune ziua așternutul și lenjeria de pat. O veioză cu abajurul din același creton și un bibelou sau o carte vor fi puse pe ladă. Pe colțul camerei, deasupra lăzii, fixați un raft-colțar, îmbrăcat în același creton care va folosi ca raft pentru cărți. Un fotoliu îmbrăcat într-o singură culoare asortată, din același material cu pernele de pe divan și o mochetă vie vor completa camera.

Iată în continuare cîteva sugestii pentru *camera unei adolescente :* o draperie pentru fereastră și o cuvertură pentru divan confecționate din bucăți de materiale textile imprimate divers, cusute între ele. Bineînțeles veți respecta obligatoria lege a armoniei coloristice și a rafinamentului.

Pentru fetele care știu să împletească cu andrelele, o altă idee pentru o cuvertură de pat : din resturi de lînă, se tricotează în punct de jerse, pătrate cu latura de 10 cm, fiecare din altă culoare. Cînd ați tricotat cîteva zeci de astfel de pătrate, le prindeți între ele cu puncte invizibile și ați confecționat o frumoasă cuvertură pentru patul dv. Aveți însă grijă la îmbinarea culorilor.

Tot din resturi de lînă, tricotați cu andrele în punct leneș (toate rîndurile pe față) hexagoane cu latura de 10 cm. Le îmbinați între ele, ținînd seama ca în jurul unui hexagon de culoare deschisă să prindeți șase din culoare închisă (aceeași culoare pentru toate șase) și invers. E o cuvertură amuzantă, căreia îi puteți pune seara cearșaf, transformînd-o în plapumă.

CAPITOLUL VII

BUCĂTĂRIA

DEȘI bucătăria este prin excelență încăperea unde gospodina prepară dejunurile, ea nu trebuie să aibă totuși și aerul „rece" al unui laborator, ci trebuie să-i dăm un aspect vesel, prin

diferite accesorii lucrate de noi, căci acolo ne petrecem zilnic destul de multe ore. Multe familii servesc masa chiar în bucătărie.

Bucătăria modernă este adeseori comparată cu un laborator datorită atît utilajului ei perfect cît și curățeniei care trebuie să predomine.

Linoleumul în culori deschise (atît de proaspăt și de plăcut la vedere) este ușor de întreținut și va da bucătăriei dv. un aspect cochet și îngrijit. El poate avea întrebuințări multiple și variate: în primul rînd va acoperi bufetul de bucătărie, apoi masa, eventual rafturile din dulap și cele din cămări.

Pentru *perdelele* din bucătărie nu vă sfătuim să recurgeți la perdelele de muzelină care împodobeau ferestrele bucătăriei bunicilor dv. Întreținerea lor este astăzi și costisitoare și complicată. În schimb o draperie din material plastic în carouri vii este în primul rînd extrem de frumoasă și decorativă, iar în al doilea rînd este o achiziție de o durabilitate excepțională.

Pentru a confecționa *draperiile* de material plastic, sînt necesare două lungimi de material (lungimea dorită plus 5 cm). Pregătiți fiecare draperie în parte, îndoind în partea de sus un tiv de 4—5 cm sub care treceți în prealabil un șiret alb de pînză. Prindeți totul cu cîteva ace, apoi treceți pe la un atelier de cismărie sau de genți care vă va fixa la distanțe egale (de-a lungul tivului) 5—6 capse din acelea care se întrebuințează la genți, saci etc.

De aceste ochiuri veți lega apoi cu mici bucățele de șiret, inelele barei speciale pe care fixați draperia.

Lustră din forme de savarină. Cu trei forme de savarină de mărimi diferite, (fig. 65) se poate face o lustră originală pentru bucătărie. Odată montate pe fasunguri, ele vor fi suspendate pe fire de trei lungimi diferite, de plafon.

Pentru a ascunde locul unde sînt agățate de plafon întrebuințați a patra formă, cea mai mică (de tarte).

Formele-abajur le puteți lăsa naturale sau le puteți vopsi cu alb în interior și în culori vii (armonizate cu culoarea mobilei) în exterior.

Pentru cuierul din bucătărie pe care să atîrnați cîrpele de vase etc., vă sugerăm o lingură de lemn cu coada lungă pe care o lăcuiți și pe care veți fixa cîteva cuie-cîrlige. Tot cu două cîrlige îl veți fixa pe perete.

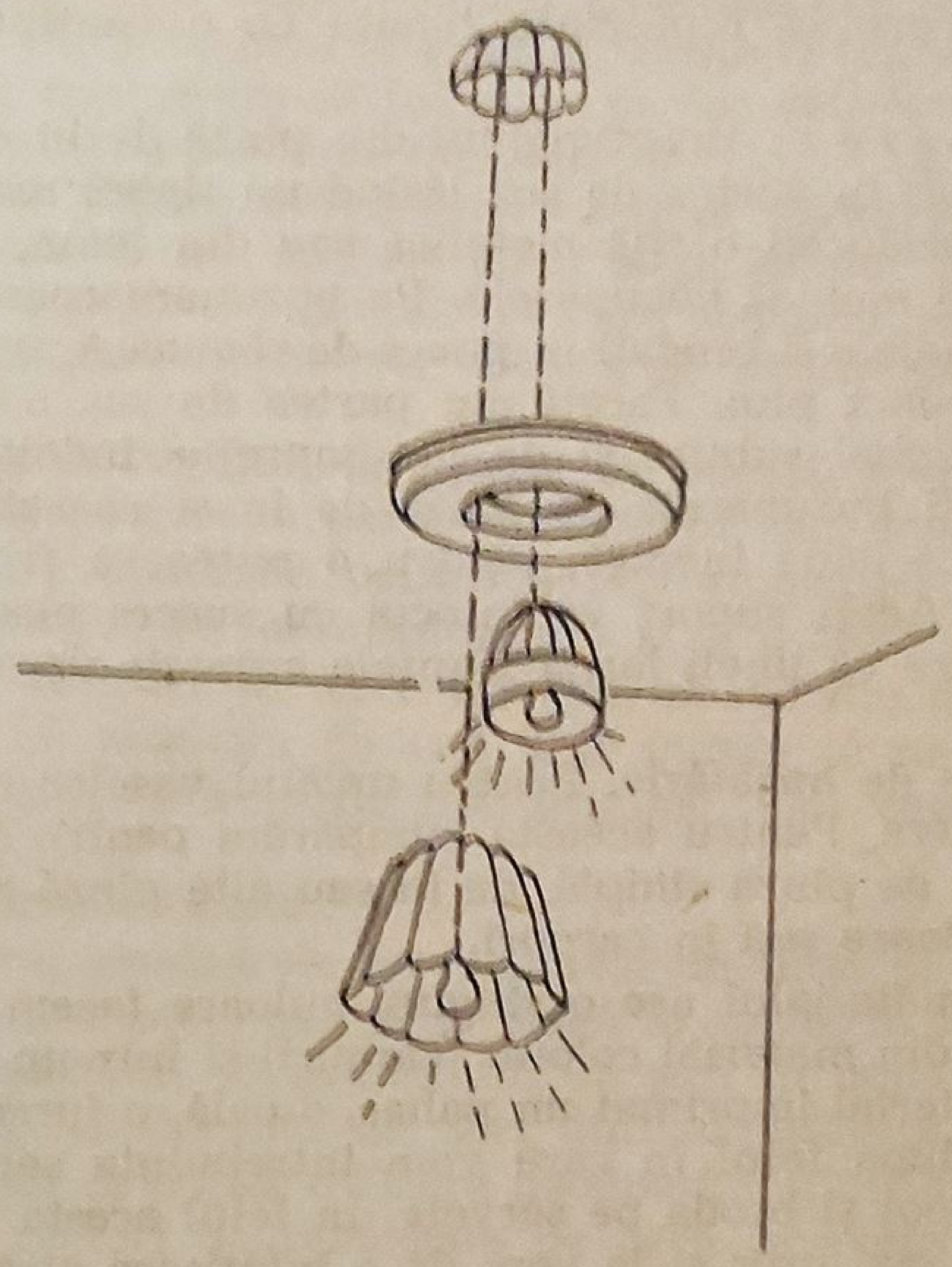

Fig. 65. Lustre din forme de savarină.

Tot pe un astfel de cuier puteți atîrna și pungulițe de pînză, în care țineți în timpul iernii, frunzele de leuștean, țelină, mărar, pătrunjel, uscate în timpul verii.

Dacă dispuneți de timp puteți face și...

Un suport pentru plante aromate. Pentru a avea la îndemînă în bucătărie plantele aromate uscate pe care le întrebuințați în timpul iernii (cimbru, mărar, pătrunjel, leuștean) faceți un suport pe care îl agățați pe unul dintre pereții bucătăriei constituind și un element decorativ. Suportul este format dintr-un dreptunghi din pînză de in, cînepă sau sac, 34 × 52 cm. Pe el se aplică patru buzunare din pînză groasă galbenă, fiecare buzunar avînd mărimea de 14×21 cm. Fiecare buzunar va avea brodat cu coton perle sau muline maron, verde și mov,

un motiv care să reprezinte planta ce o conține buzunarul respectiv.

M o n t a r e a : dreptunghiul din pînză de in se tivește de jur-împrejur, în partea de sus lăsînd un tighel mai lat (2 cm) în care introduceți o tijă metalică sau din lemn, după ce ați terminat de montat buzunarele. Pe buzunare coaseți cu hîrtie carbon modelele și brodați în punct de rămurică, punct de margaretă și punct plin. Faceți din partea de sus a fiecărui buzunar un tighel subțire și de jur-împrejur îndoiți o margine mică. Fixați buzunarele pe pînză de in și coaseți la mașină. Prindeți sus două inelușe, pentru a putea să fixați suportul pe perete. Acest suport va înlocui cu succes clasicele „săculețe“, în care vă țineți iarna plantele aromate uscate.

Cîrpele de bucătărie. Pentru uscatul vaselor ne trebuie și cîrpe de șters. Pentru aceasta cumpărăm pentru fiecare cîrpă cam 60 cm de pînză simplă, de in sau altă pînză ieftină într-o singură culoare sau în carouri.

Dacă materialul are o singură culoare facem șervețelului o margine din material colorat (carouri) și într-un colț aplicăm tot din material imprimat un pahar, o oală, o furculiță, lingură sau cuțit după felul în care vom întrebuința șervetul. Toate acestea se pot și broda pe șervete. În felul acesta vom deosebi șervețelele mai ușor și le vom da o înfățișare atrăgătoare.

În bucătărie ne mai folosim și de șervețele sau mănuși de apucat cratițele fierbinți. Acestea pot fi de diferite forme: mănuși matlasate sau simple cu aplicații; măr, gărgăriță sau cănițe, croșetate; cîrpe cu diverse aplicații din materiale textile.

Toate acestea se țin agățate deasupra aragazului, pentru a le avea la îndemînă și le folosiți ca să luați de pe foc cratițele și oalele fără să vă frigeți.

Mănușă matlasată : este o mănușă cu un singur deget, care se croiește din resturi de materiale înflorate sau alte materiale atrăgătoare. Iată cum se face tiparul : așezați mîna cu cele patru degete lipite și degetul cel mare depărtat, desenați conturul mîinii pe o coală de hîrtie, cu 2—4 cm mai mare, pentru ca în afară de rezerva pentru cusături, mănușa să fie mai mare, lejeră.

După ce ați decupat tiparul, croiți din materiale diferite, de două ori, și de patru ori dintr-un rest de finet. Se matlasează apoi în pătrate cîte o foaie croită din creton, (fața) și două foi de finet. Apoi le coaseți între ele, le întoarceți pe față, faceți un tighel în partea de sus și o agățătoare pentru a putea fi prinsă în cuier. Tot astfel veți proceda și la confecționarea altor mănuși, dar în loc să le matlasați le veți face diferite aplicații pe partea de deasupra : măr, pară, cireșe.

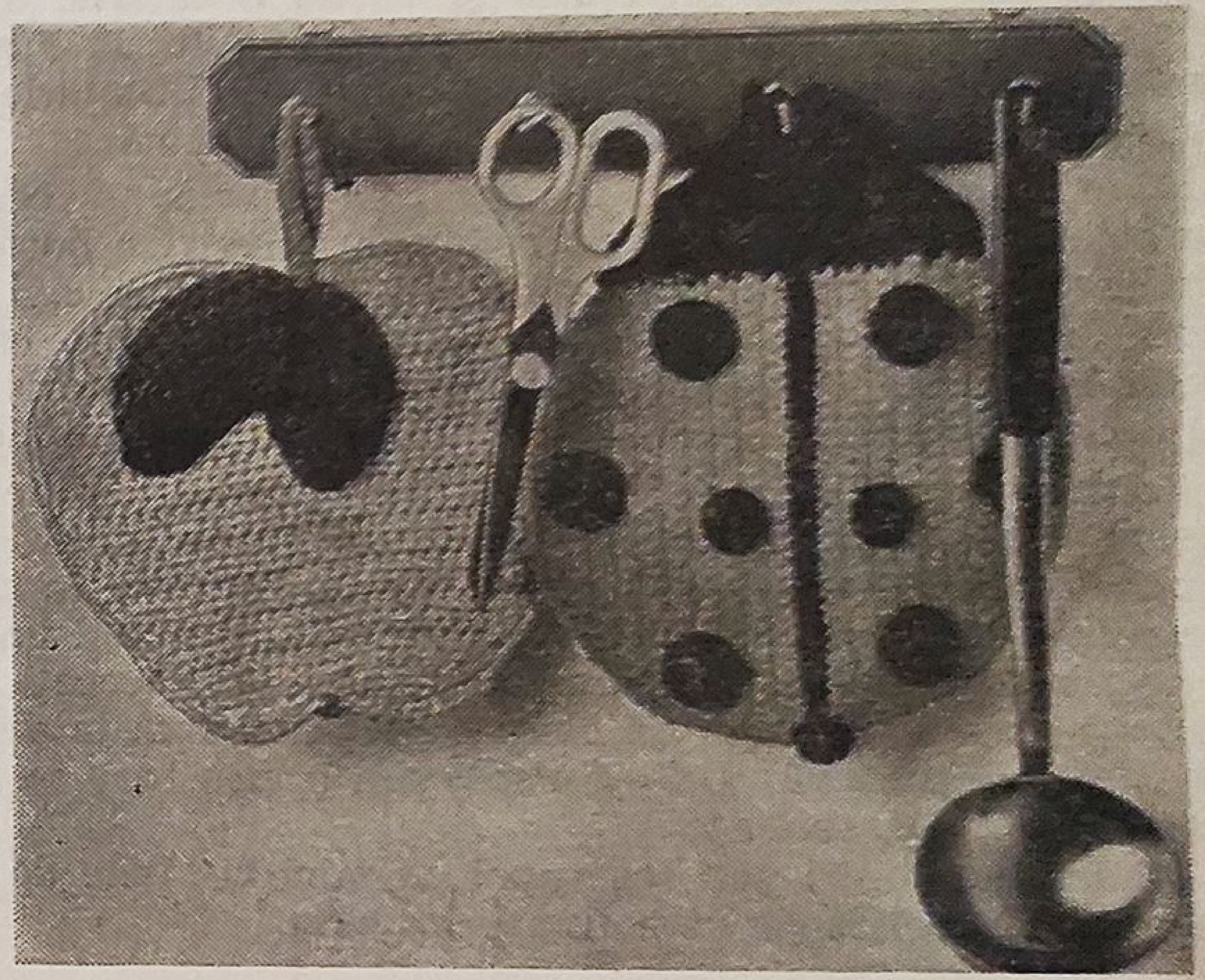

Fig. 66. Cîrpe de bucătărie croșetate: mărul și gărgărița.

Alte cîrpe care sînt foarte necesare gospodinei pentru a lua cratițele de pe foc fără să se frigă, pot avea o înfățișare atrăgătoare dacă sînt croșetate din diferite resturi de bumbac sau lînă.

Mărul din fig. 66 se croșetează din circa 50 g bumbac verde deschis, foarte puțin verde închis și puțin cărămiziu. Mărimea mărului este de circa 20 × 17,50 cm. Se începe cu un lanț din 23 ochiuri pe care se croșetează piciorușe mici, foarte strînse 8 rînduri. Începînd de la rîndul 9 se înmulțește de o parte și de alta cu cîte un picioruș, pînă ce se ajunge la

rîndul 35. Se lucrează mai departe, cîte un piciorus astfel ca să-i dăm mărului o formă cît mai apropiată de cel natural. Cu bumbacul verde închis facem două frunzulițe, iar cu cel cărămiziu codițe (duble) care vor ține loc și de agățătoare.

Gărgărița : are nevoie de 50 g bumbac roșu, 20 g bumbac negru. Se începe din mijloc cu bumbacul negru pe un lanț format din 35 ochiuri. Se lucrează două rînduri de picioruşe mici, după care se continuă cu bumbac roșu. Începînd de la rîndul al cincilea, rotunjim într-o parte, scăzînd din două în două rînduri cîte un piciorus, cealaltă parte de sus rămîne dreaptă. Cînd am terminat o parte, facem și pe a doua exact ca prima, începînd picioruşele mici cu roşu iar de la mijloc cu negru. Lucrăm apoi vîrful tot cu negru. Începem cu picioruşe mici din partea nerotunjită a gărgăriței. La fiecare al doilea rînd scădem din ambele părți cîte un piciorus. Separat, facem niște cerculețe mici, tot din picioruşe mici, pe care le coasem pe spinarea gărgăriței.

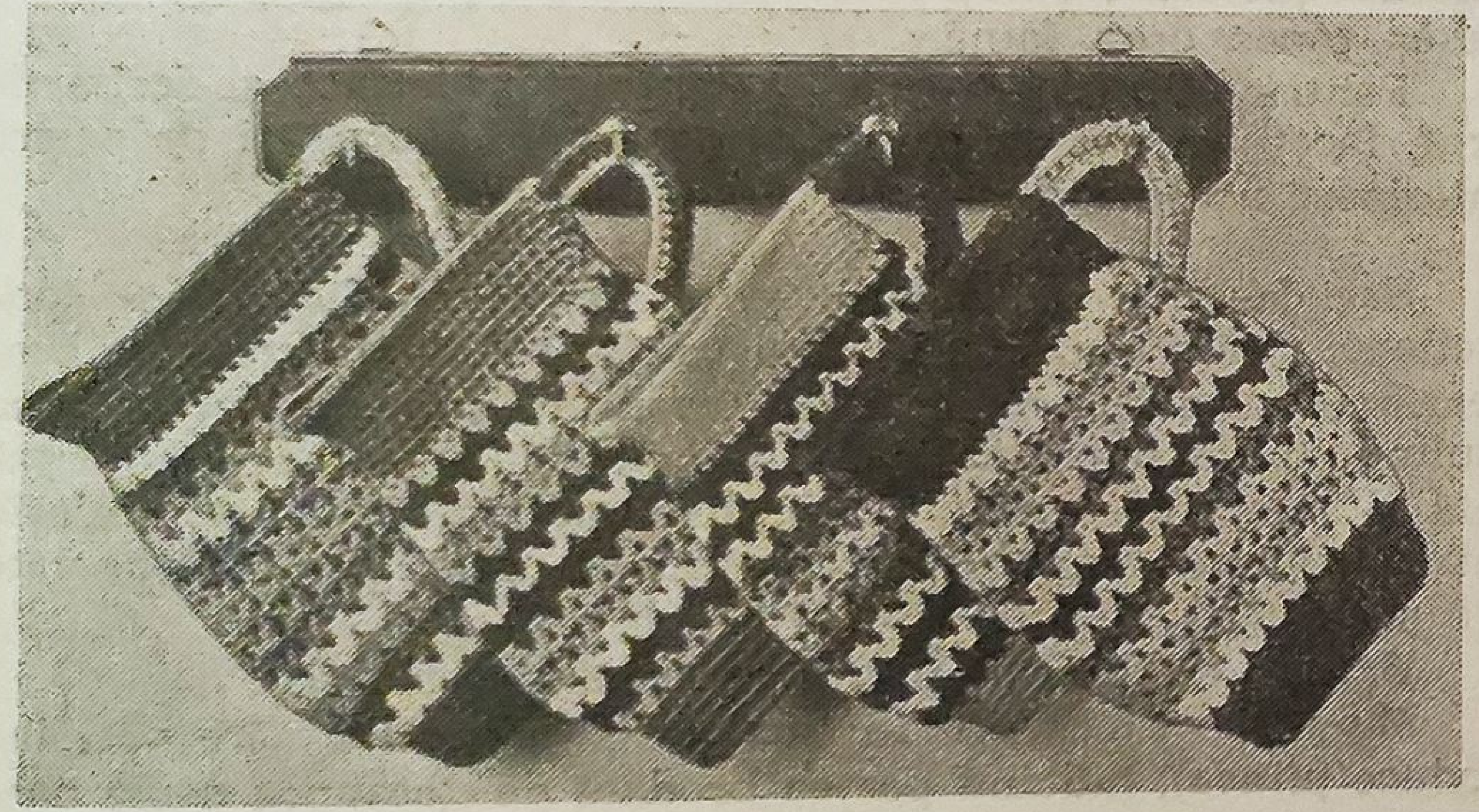

Fig. 67. Cirpe de bucătărie croșetate: cănițe.

În fig. 67 sînt prezentate niște cănițe croșetate care se pot folosi în același scop. Pentru căniță nu ne trebuie mai mult de 50 g bumbac sau lînă, dar din mai multe culori. Se lucrează tot cu croșeta, numai în picioruşe mici, din două bucăți cusute pe părți. Cu cît sînt mai viu colorate cu atît sînt mai frumoase. Cănița fiind dublă poate fi croșetată mai larg, chiar cu găurele, în afară de baza și gîtul ei. Poate fi folosită ca o mănușă atunci cînd vrem să luăm de pe foc sau să scoatem din cuptor o cratiță sau o tavă fierbinte.

Șorțurile pentru gospodărie. Cred că sînteți de acord cu noi că trebuie să fiți cochete chiar și în timpul treburilor de gospodărie. Șorțul este „luxul" pe care ni-l permitem în bucătărie, un lux care ne ferește hainele de neastîmpăratele picături de ulei.

A respecta regulile de igienă în bucătărie, unde fiecare gospodină își petrece o parte din timpul său, înseamnă a ști și cum să fii îmbrăcată pentru a feri alimentele, prepararea lor, de contactul cu îmbrăcămintea și a o proteja și pe ea.

Putem cumpăra un șorț din stambă sau din material sintetic de la un magazin de stat. Dar putem să ne aranjăm și singure un șorț care să fie mai original, mai vesel, mai plin de fantezie.

Iată cîteva exemple :

1. Pentru amatoarele de croit iată un tipar de șorț practic care se îmbracă peste cap și se leagă la spate, în talie (fig.69'. În stînga tiparului, vă prezentăm un șorț în două culori contrastante, iar în dreapta un șorț dintr-o țesătură uni sau în dungi, pe care se aplică o floare decupată din alt material.

2. Din resturi de materiale pe care le aveți în casă, vă sugerăm să confecționați un șorț decorativ, decupînd triunghiuri de material și unindu-le cu ajutorul unui tipar dinainte stabilit.

3. Un șorț care se poate lucra rapid : îndoiți colțurile unui șervet de bucătărie și adăugați cordonul și breteaua din alt material.

4. Un șorț înflorat care se confecționează din doc sau pînză de in albastru deschis (fig. 68). Șorțul este ornamentat cu două margarete mari a căror petale, dispuse în jurul unui disc galben (care formează buzunarele șorțului) sînt marcate cu zigzag alb, cusut pe liniile desenate în prealabil pe șorț. Același șnur este întrebuințat pentru a ascunde tivul din jurul șorțului și a marca linia de suprapunere ale celor două flori mari, care dau forma generală a șorțului. Deci șorțul se va croi din pînză albastru deschis (48 cm înălțime și 75 cm lărgime) și se va desena conturul florilor. Coaseți șnurul, apoi cele două buzunare rotunde din pînză galbenă, care mai întîi s-au căptușit. Aveți grijă ca în partea de sus a buzunarului să lă-

sați o porțiune liberă, în care să intre mîna. Faceți tighelul în jurul șorțului și coaseți deasupra șnur zigzag.

În partea de sus fixați șorțul pe un cordon făcut din același material albastru-deschis.

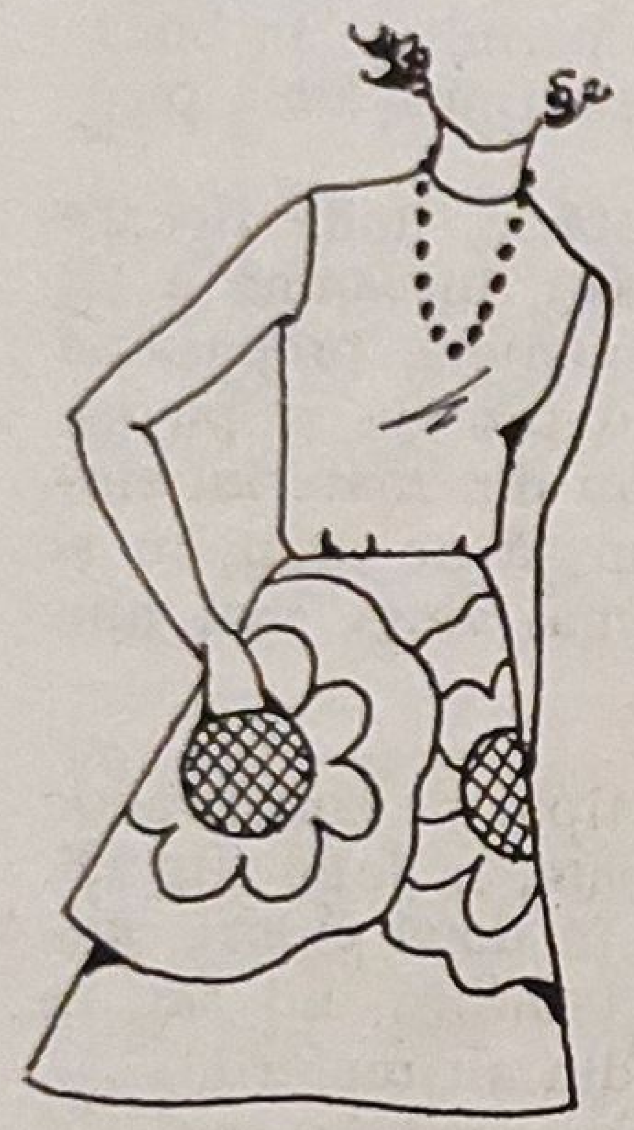

Fig. 68. Șorț de bucătărie.

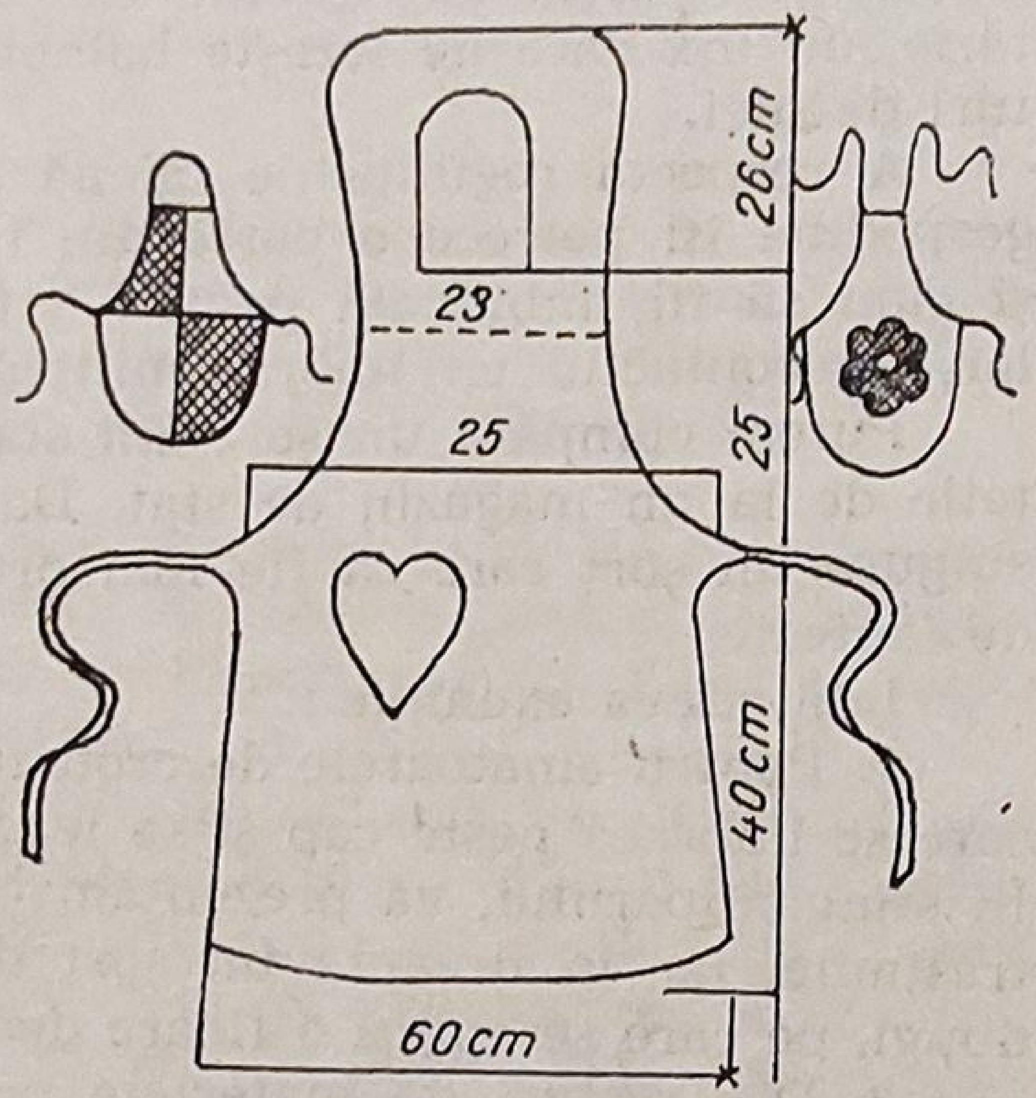

Fig. 69. Tipar șorț bucătărie.

CAPITOLUL VIII

CĂMARA

CĂMARA este locul de depozitare al alimentelor nealterabile. Chiar dacă este „depozit“ nu înseamnă că nu poate fi și ea înfrumusețată, adică să ținem seama și de aspectul ei estetic, nu numai igienic.

Rafturile le acoperim cu foi de hîrtie albă, sau mai practic, cu foi de plastic, care se șterg cu o cîrpă umedă, păstrîndu-le curate cu mai multă ușurință.

Pe marginile rafturilor, prindeți *benzi* de pînză brodată, care vor da un aer de veselie cămării dv.

Astfel croiți din pînză de in sau matador de culoare albastră, benzi late de 10 cm, pe care le brodați în punct de cruciuliță, cu motive naționale românești, cu mulineuri roșu, albastru închis și alb. Pe marginea de jos a benzii faceți un feston, cu muline roșu sau alb.

În fig. 70 vă prezentăm un motiv decorativ pentru benzile de la rafturile cămării : șoricei care dau tîrcoale borcanelor dv. cu dulceață. Materialul folosit este olandina roz sau vernil, iar modelul este lucrat cu mulineuri în culori după fantezia dv.

P u n c t e î n t r e b u i n ț a t e : pentru broderie punct de rămurică și punct saia.

Tot pentru „înfrumusețarea“ cămării, pictați pe borcane și sticle goale, diferite motive decorative, cu uleiuri sau vopsele, folosind șabloane. Țineți în aceste borcane și sticle „decorative“ zahăr, piper, orez, făină.

Pentru pîine, pentru a o menține proaspătă și ferită de praf, faceți un sac de pînză, pe care apoi îl agățați pe partea interioară a ușii din cămară.

Sac de pîine cu spice de grîu. Acest sac (fig. 71) se confecționează din pînză de in albastră de 1,70 × 40 cm și se brodează cu spice de grîu, în felul următor : paiele și frunzele cu muline alb, în punct de codiță, iar spicele în punct de margaretă și punct de codiță, cu muline galben. Sacul se croiește într-o singură bucată care se îndoaie după liniile punctate *a-b* și *c-d*.

Brodați motivul pe plic și pe sacul propriu-zis.

M o n t a r e a : formați buzunarul adînc (în care veți introduce pîinea), îndoind partea brodată de deasupra peste partea de dedesubt, făcînd pe dos cele două cusături de pe părțile laterale. Tiviți partea de deasupra (plicul). Buzunarul mare îl împărțiți în trei „compartimente“, prin două cusături făcute de-a lungul buzunarului mare. În partea de sus, fixați în interior (invizibil) o tijă metalică care să țină sacul întins. De el prindeți un șnur cu care să agățați sacul în cămară.

Bineînțeles acestea sînt doar modeste sugestii, dv. veți putea broda și alte elemente decorative, pentru „modesta“ cămară.

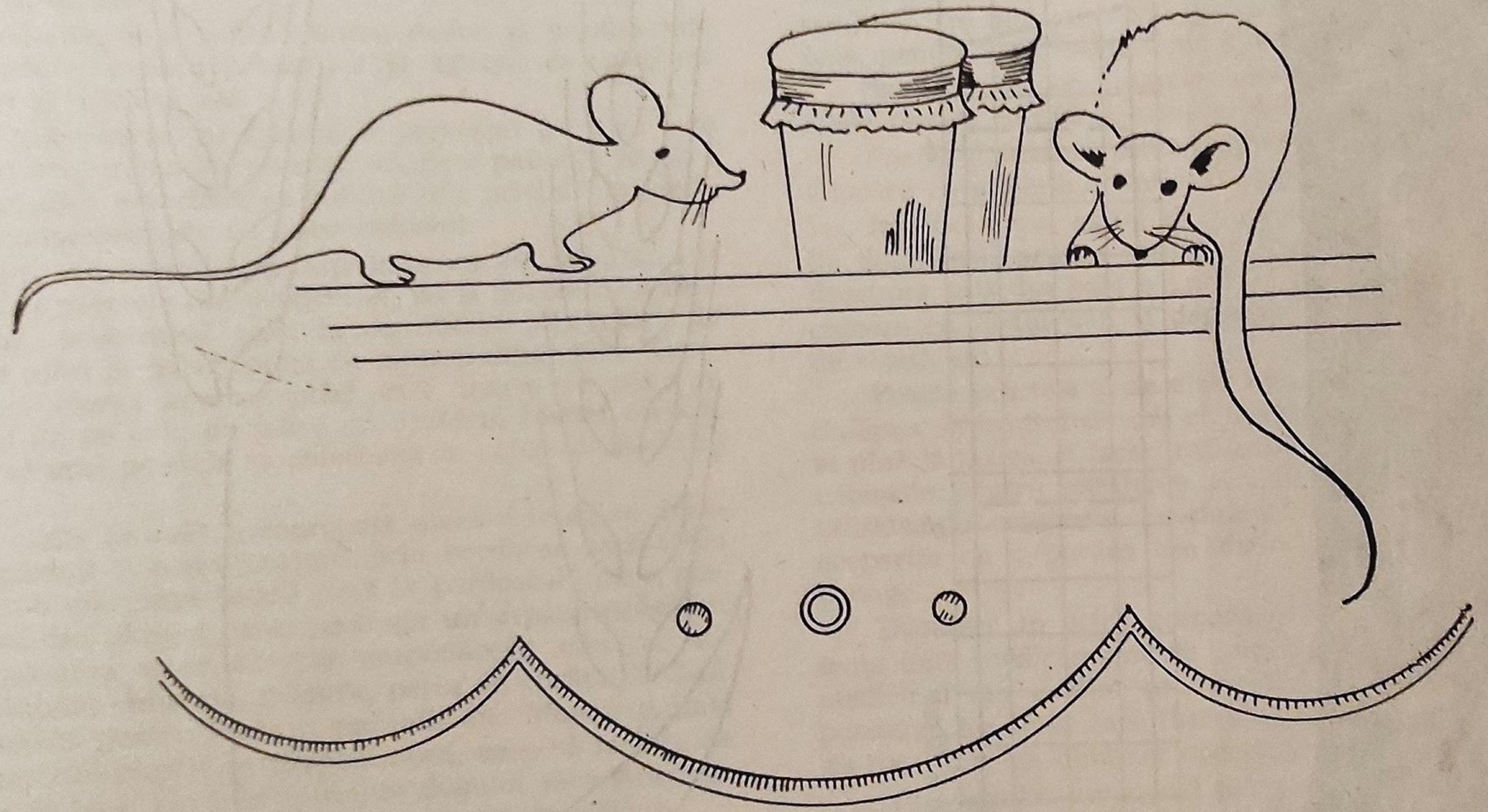

Fig. 70. Model pentru ornat rafturi din cămară.

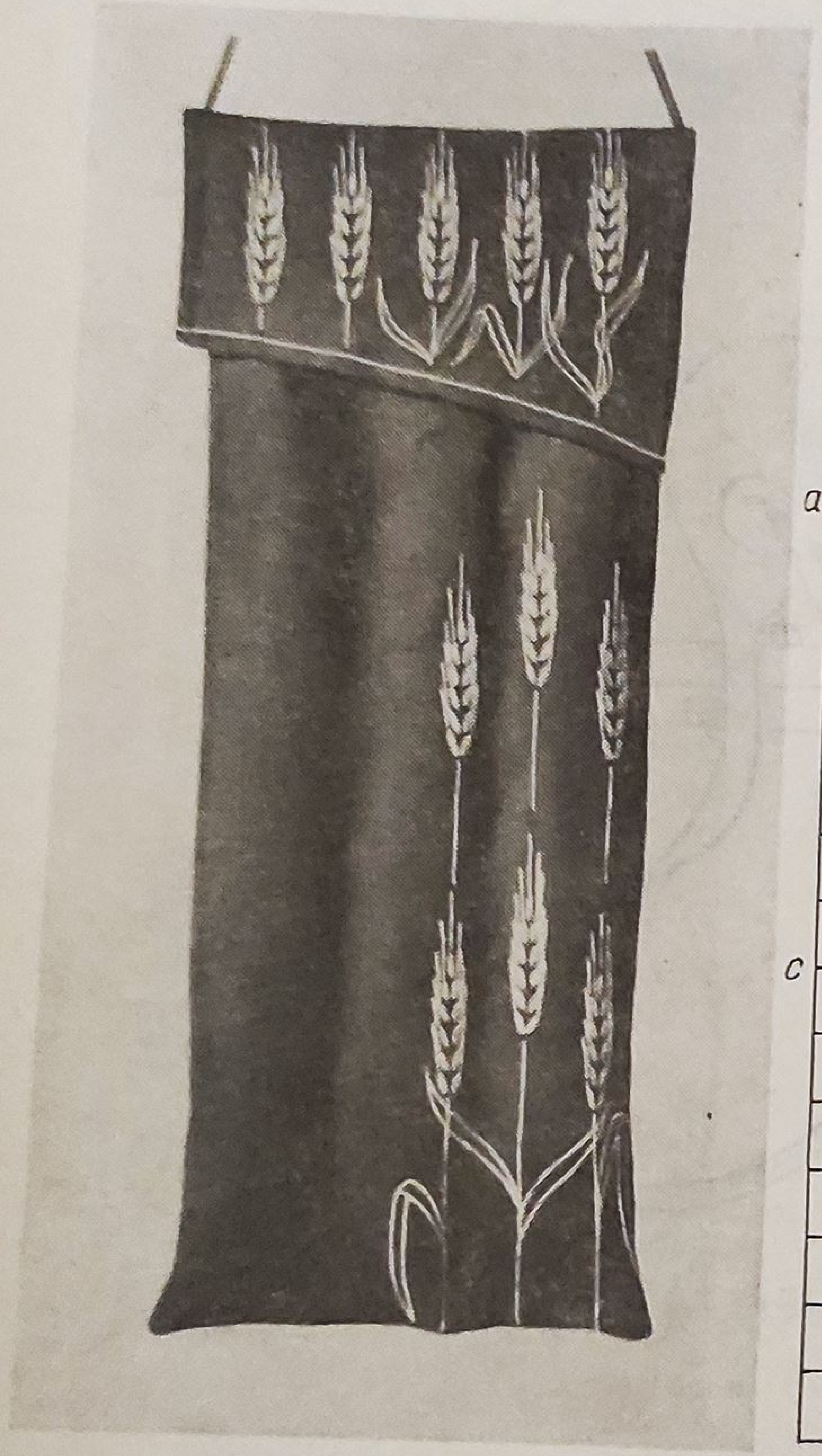

Fig. 71. Sac de pîine;

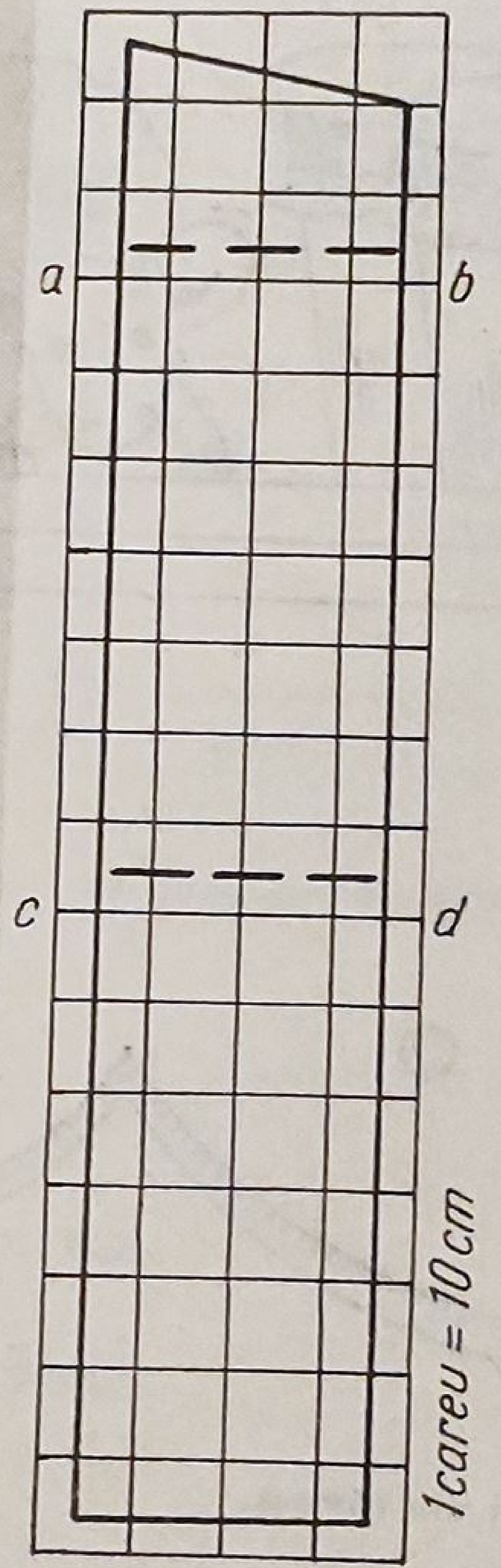

Fig. 71 A. Tipar pentru croirea sacului din fig. 71

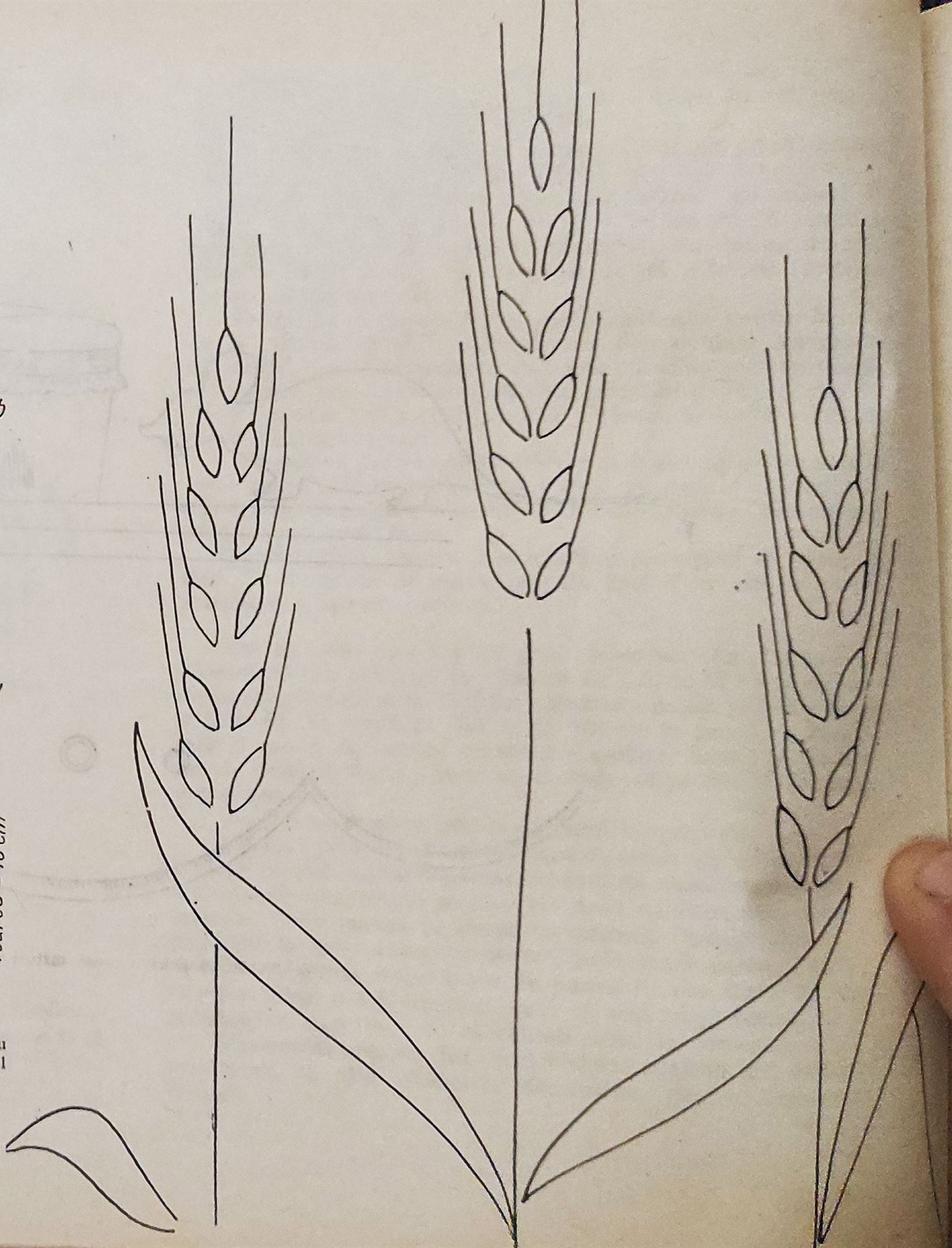

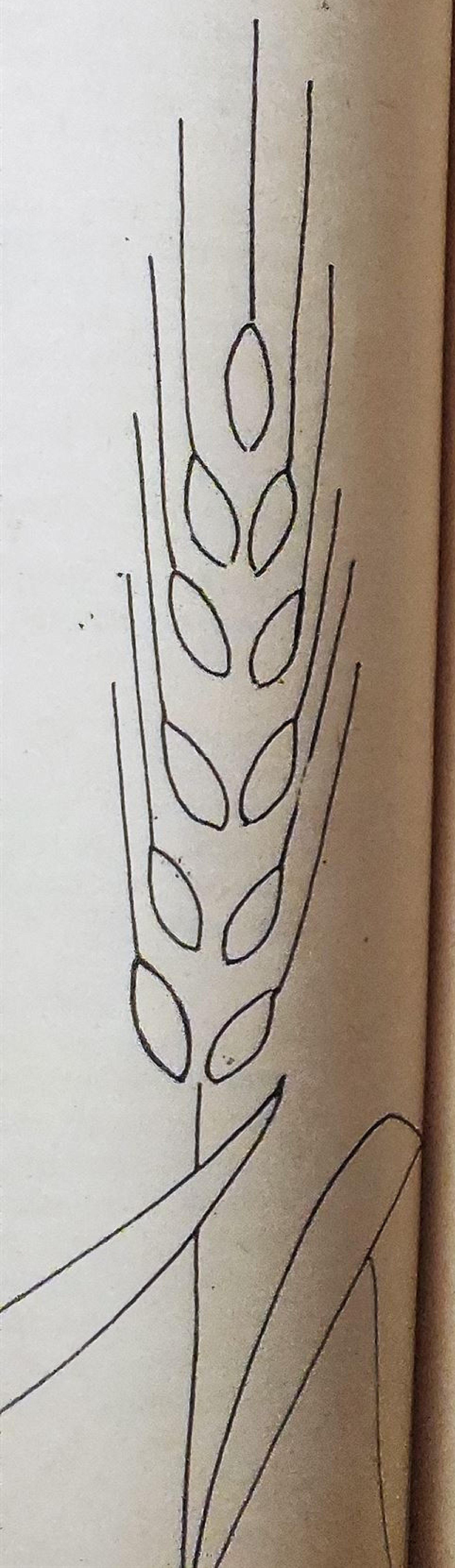

CAPITOLUL IX

CAMERA DE BAIE

SIMPLITATE, curățenie și bună aerisire: iată de ce are nevoie o cameră de baie.

Cîteva auxiliare, mai puțin pentru decor și impuse mai mult de necesitate, pentru cosmetică și igienă, completează aspectul plăcut al oricărei băi.

De pildă, îmbrăcarea cu faianță a peretelui pe care este fixată cada sau acoperirea lui cu ulei, ori cu o peliculă adezivă de plastic, împiedică deteriorarea zidului din pricina umezelii, condiție ce permite dezvoltarea unor ciuperci.

Dacă sînteți îndemînatici, puteți îmbrăca cu faianță, atît baia îngropată și peretele din dreptul ei, cît și peretele de deasupra chiuvetei, precum și oglinda cu chenar din plăci de faianță. Aceste plăci le puteți picta cu motive decorative (flori, pești exotici). Pictarea acestor plăci este foarte simplă; se scoate modelul de pe calc pe placă cu ajutorul hîrtiei carbon, apoi cu ajutorul unei pensule se colorează cu culori de ulei sau Duco.

Deoarece căzile de baie neîngropate oferă o imagine dezagreabilă, îndepărtați și acest neajuns prin bordarea căzii (prin simpla lipire sub marginea cadei) pînă la pardoseală cu o perdeluță înflorată din plastic, care, pe lîngă un aspect atrăgător, permite și mascarea unor obiecte gospodărești cum ar fi: pompa de desfundat chiuveta, mătura, peria de curățat WC-ul, cutia cu accesoriile pentru lustruit pantofii etc. Montarea unei draperii de material plastic în dreptul căzii, care să izoleze restul camerei de baie, permite folosirea dușului fără stropirea suprafeței camerei de baie și dă un aspect estetic plăcut.

În funcție de fantezia fiecăruia, se pot alege pentru această perdea materiale cu desenele cele mai diferite. De exemplu pentru locuințele cu copii de vîrstă preșcolară, un desen reprezentînd un basm, niște pitici, copii jucîndu-se sau diverse animale, îmbie copiii să folosească baia cu plăcere și frecvență mai mare.

Pentru ca multitudinea articolelor de cosmetică și a ustensilelor de toaletă ce se adună în această încăpere să nu-i dea un aer de neglijență, depozitarea lor trebuie foarte bine gîndită. Este necesar să avem niște spații închise — dulăpioare — în care să le păstrăm, să le ferim de umezeală, avîndu-le totuși la îndemînă. Dulapurile suspendate pe pereți, închise cu uși glisante, sînt ideale în acest scop. Din lemn lăcuit în alb sau în culori pastel, armonizate cu restul încăperii, din placaj vopsit, plăci melaminate, cu suprafața ușilor îmbrăcată eventual în oglinzi, aceste dulapuri sînt și practice și decorative. În aceste dulapuri vom destina rafturi pentru fiecare dintre membrii familiei. Tot aici vom ține prosoapele curate, cearșafurile de baie, pentru a descongestiona șifonierele.

Separat, într-un dulăpior, veți depozita detergenții, ustensilele pentru curățenia camerei de baie etc.

Foarte amuzanăt este capitonarea interiorului acestor dulăpioare cu materialul înflorat al perdelelor.

În lipsa unui astfel de dulăpior sau din lipsă de spațiu (la dulăpiorul pentru medicamente nu puteți renunța), faceți deasupra ușii din baie o „poliță" din lemn vopsită în aceeași culoare cu restul băii și depozitați pe ea detergenții, rezerva de săpun etc.

Foarte practică și de efect estetic este confecționarea unui dulăpior în spațiul de sub chiuvetă, amenajat de sub marginea ei pînă la podea. Îi faceți rafturi și depozitați în ele detergenți, ustensile pentru curățenie etc. În cazul cînd nu aveți posibilitatea să construiți un dulap, veți face doar niște rafturi, acoperite cu o perdea din material plastic sau din țesătură eponge.

Deoarece în orice gospodărie este absolut necesară existența unor medicamente de prim ajutor, a unei sticle cu alcool medicinal sau a altor produse farmaceutice, este bine ca depozitarea lor să se facă într-un singur loc și anume în camera de baie, într-un dulăpior special amenajat.

Vă sugerăm un model pentru farmacia familiei.

Se execută din placă aglomerată de lemn. Spatele și tăblia ușii din placaj sau placă fibrolemnoasă. Polițele și despărțiturile din interior din scînduri de brad. Pe ușă, vor fi amplasate cutiuțele cu diferite drajeuri sau fiole. Pentru a evita căderea lor, le veți face un sprijin din benzi de elastic lat. De asemenea, trebuie să aveți grijă să fixați dulăpiorul cît mai sus pentru a nu fi la îndemîna copiilor și tot din același motiv, este bine să-i asigurați închiderea cu cheia.

ȘI ACUM : DESPRE CONȚINUTUL FARMACIEI DE CASĂ

Mai întîi cîteva indicații de care trebuie neapărat să ținem seamă : *siropurile* și *loțiunile* (de tuse, calmante, nervoase) au tendința de a fermenta. După 8—10 zile de la începerea flaconului (deschiderea sticlei) medicamentul rămas în sticluță nu mai poate fi folosit ; rămîn eficace timp de o lună numai siropurile foarte dense.

În ce privește *picăturile* : valeriană, anticolerina etc. avînd alcool în compoziția lor, lichidul are tendința de a se evapora. Astfel, după un timp, soluția rămasă devine mult mai concentrată și riscăm să absorbim o doză mai mare de medicament decît era necesar.

Apa oxigenată își pierde foarte ușor tăria, chiar în sticle ermetic închise. *Alcoolul* și *tinctura de iod* se evaporă destul de repede. Tinctura de iod își pierde proprietățile dacă este prea veche și nu se va întrebuința, fiind caustică.

Tabletele (antinevralgicele, piramidoanele etc.) vor fi ținute în cutii ermetic închise, de preferință cutii de plastic de la alte medicamente pentru a se conserva bine. În general, o tabletă pentru a putea fi consumată nu trebuie să fie fărîmițată.

Este bine să punem etichete scrise citeț pe fiecare sticlă și cutie.

Și acum cîteva medicamente și materiale sanitare uzuale ce nu trebuie să lipsească din nici o casă :

— antinevralgicele — 20 tablete ; amidopirin — 20 tablete ; antiseptic — 20 comprimate ; bicarbonat de sodiu — 100 tablete sau pulbere 100 gr ; carmol sau frecție — 1 flacon ; chinină — 20 tablete ; codenal — 20 tablete.

În camera de baie să se găsească neapărat un cuier și încă cu multe brațe, căci atunci cînd facem baie avem multe de agățat. În lipsă de spațiu, se fixează pe tăblia ușii înspre interior, un cuier special pentru baie.

Un alt element de mobilier de care nu ne putem lipsi, este o banchetă sau un taburel. Se confecționează din lemn, placă aglomerată sau placaj lăcuit, cu partea de deasupra capitonată cu foaie de plastic în culori vii. Acest taburel poate fi de fapt o cutie de lemn vopsit, cu capacul capitonat, în care putem ascunde prosoapele folosite, sau periile de haine etc.

Pe peretele de lîngă cadă, în afară de suportul pentru bureți și săpun, putem amenaja o etajeră de sticlă pe suporți metalici nichelați sau o nișă de faianță, care ne va permite să avem la îndemînă loțiunile, sărurile, spuma de baie, săpunul.

Aveți grijă cu oglinda, obligatorie în această încăpere, de deasupra chiuvetei, să fie fixată etanș pe perete, pentru ca să nu permită infiltrarea vaporilor de apă care o degradează.

Dacă doriți ca baia dv. să fie mai frumoasă și să pară mai mare, puneți pe un perete și anume pe cel pe care există chiuveta o oglindă de dimensiuni mai mari, de exemplu de 2—3 m^2. Aceasta poate să fie montată într-o ramă foarte subțire de lemn, vopsită în alb sau în culoarea zidului.

Sursa de lumină din camera de baie, mai ales dacă este una singură, trebuie plasată neapărat în preajma oglinzii (deasupra dacă este una singură, pe părți dacă sînt două) și trebuie să fie destul de puternică.

Dacă nu vă convine culoarea mozaicului de pe podea, acoperiți-o în întregime cu linoleum într-o culoare veselă, care să se armonizeze cu restul încăperii ; bleu, vernil, ciclamen.

Tot în scop estetic, dar și practic, deoarece păstrează mai bine curățenia, puteți acoperi pardoseala cu 1—2 covoare de plastic. Un grătar de lemn sau plastic pus în dreptul căzii sau sub duș, evită contactul cu apa de scurgere și izolează talpa de podeaua mai rece.

O idee originală este aceea de a cumpăra de la drogherie un covor pentru baie din burete (într-o culoare vie, armonizată cu restul băii) și să decupați din el conturul unui picior gol, bineînțeles cît mărimea covorașului.

Pentru un plus de confort în baia dv. pentru ca în lunile reci, prosoapele, halatele de baie, cearșaful să se usuce mai repede, așezați un al doilea port-prosop, confecționat dintr-o țeavă metalică, în fața caloriferului, la o distanță de 6—7 cm, ancorat în zid de o parte și de alta a acestuia. Dacă veți face astfel încît bara port-prosopului să poată fi ridicată la 60—70 cm deasupra caloriferului, ea va putea servi și la agățarea prosoapelor pe umerașe puse la uscat.

Tot pentru uscarea șervetelor, a prosoapelor, a articolelor de lenjerie spălate, se găsesc în comerț dispozitive speciale, stative, cu posibilități de a fi fixate în perete. Evitați să întindeți sfori, care dau un aspect urît și neglijent încăperii. Pentru uscarea tricotajelor pe plan orizontal, o plasă din bumbac sau din fir plastic, montată pe o ramă metalică cît mărimea cadei, se așază deasupra ei cînd punem obiectele la uscat și se îndepărtează cînd nu avem nevoie de ea.

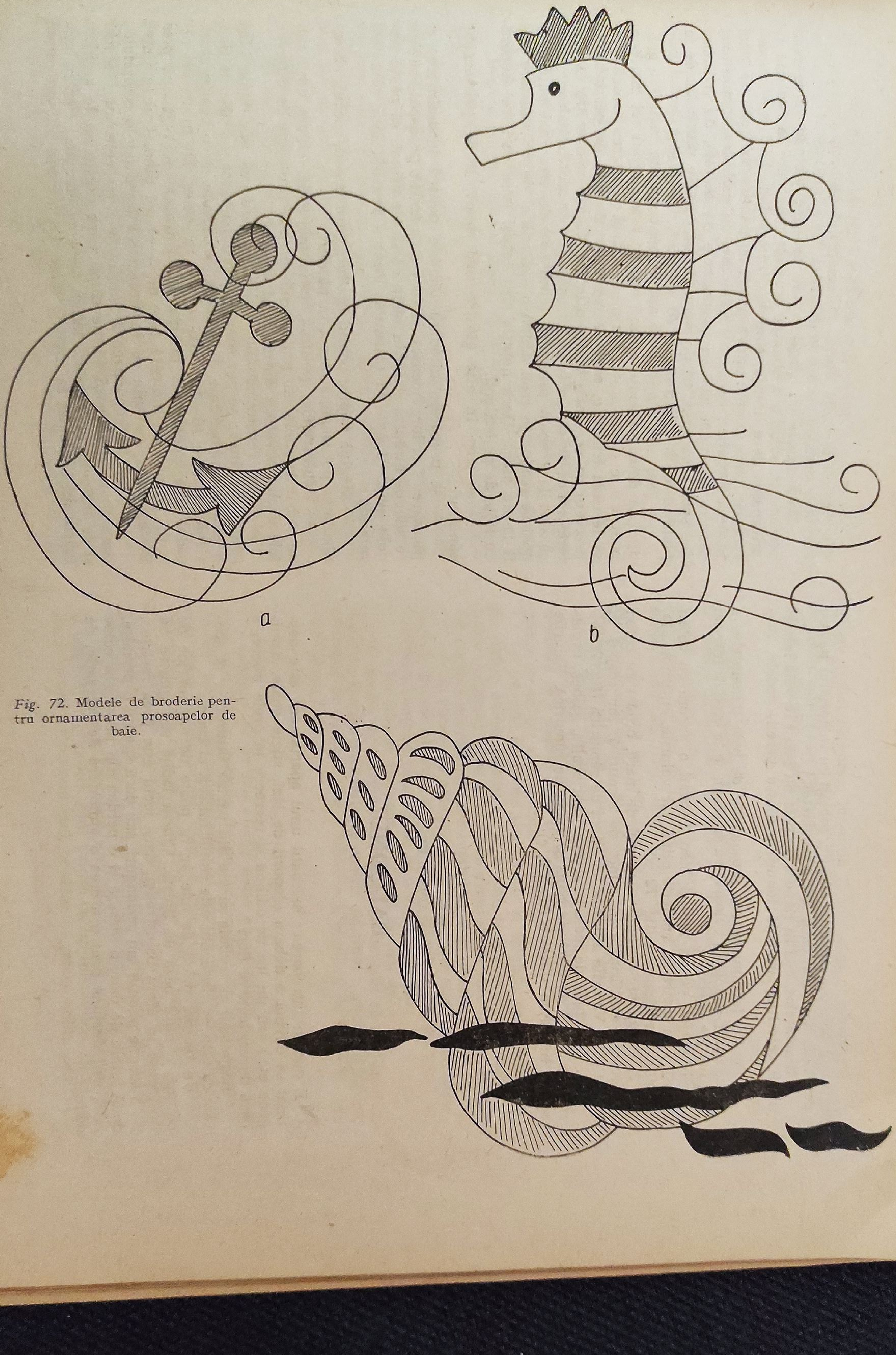

Fig. 72. Modele de broderie pentru ornamentarea prosoapelor de baie.

Perdelele în baie, vor fi dintr-un creton în culori vesele sau mai bine din material plastic, același cu materialul pentru perdeaua din jurul căzii sau a banchetei.

Bineînțeles, nici în camera de baie nu lăsați la voia întîmplării coloritul, armonia tonurilor dintre pereți, podele, mobilier etc.

Pentru înfrumusețarea prosoapelor de baie (bineînțeles a acelora într-o singură culoare) vă sugerăm să le brodați într-un colț motive adecvate.

1. Astfel, pe un prosop bleu, brodați o ancoră cu coton albastru în punct de broderie plină, iar valurile, cu coton alb, în punct de rămurică (fig. 72, *a*).

2. Pe un prosop galben, un cal de mare, brodat cu coton portocaliu, contururile în punct de rămurică, iar corpul în punct plin. Valurile albastre, în punct de rămurică (fig. 72, *b*).

3. O cochilie de melc brodată cu portocaliu, galben, cyclamen în punct de broderie plină și punct de rămurică. Valurile se vor broda cu albastru (fig. 72, *c*).

CAPITOLUL X

BALCONUL

Ne punem întrebarea : balconul unui apartament este destinat să devină o debara (depozit de lăzi, sticle goale, damigene etc.) sau un loc de odihnă și recreere în orele libere, o oază de verdeață și flori ?

Răspunsul ar trebuie să vie din partea tuturor — și sperăm că este — : balconul este colțul înflorit al casei.

Un balcon, oricît de mic ar fi, poate deveni un loc de odihnă, o mică oază de liniște. Cîteva lădițe sau glastre cu flori puse în afara balustradei, dacă locul este prea restrîns, 2—3 scaune pliante sau șezlonguri, sau dacă spațiul o permite, două fotolii de paie, o măsuță și o perdea din pînză viu colorată, sînt deajuns pentru a crea o atmosferă de recreație, de odihnă.

Pe balcon copilul își poate face lecțiile, putem citi o carte sau împleti în orele libere, putem primi oaspeți, cărora să le servim o oranjadă sau o înghețată.

Dacă florile au „legile" lor, pe care trebuie să le respectăm, în schimb ambianța grădinii face apel la fantezia și priceperea de a aranja, combina, improviza, de a crea atmosferă, cu foarte puțin : cîteva pungi cu pămînt de flori, (se vînd în orice florărie), cu vase ingenioase, cu mobilier simplu (din fericire îl putem găsi în magazinele de mobilă, de artizanat sau sport), cu răsaduri ori semințe pe care le procurăm de la piață ori de la „Agrosem." Vă sugerăm cîteva idei :

— mai întîi plantele de apartament-„prima zestre" a grădinii. A doua jumătate a lunii aprilie este timpul cel mai bun pentru a le scoate afară. Nu dintr-o dată : trecerea bruscă face să le cadă frunzele, care se regenerează greu, le perturbează procesul de vegetație și de înflorire. Cîteva zile se țin în fața ferestrei deschise (ferite de curent), apoi se scot în balcon cîteva ceasuri la vremea prînzului (cînd soarele este mai puternic), apoi se readuc în casă. După o săptămînă de aclimatizare pot fi lăsate afară. Dacă nopțile sînt totuși prea reci, se acoperă cu foiță de polietilenă.

— se trec în alte glastre mai mari, li se primenește pămîntul ;

— se pregătesc totodată lădițele pentru însămîntarea și plantarea florilor. Aceasta se face cu pămînt proaspăt, la care se adaugă mraniță și puțin nisip ca să fie afînat, să poată circula aerul și apa cu ușurință. Pentru reușită, iată cum veți proceda :

— Regina nopții, ochiul boului, gura leului, macul, obrăznicuța se pot semăna direct în pămînt.

— Albăstrelele, petunia, circiumăresele, salvia etc., sub un cadru de sticlă sau polietilenă ca să le protejeze de diferențele de temperatură dintre zi și noapte ;

— Cum reușim răsadul ? aprilie, este cea mai bună lună pentru semănat ; se pot semăna aproape toate speciile de flori și plante ornamentale. În general, e nevoie de o temperatură a solului între 10—15°. Nu se udă în exces. De multe ori răsadul este compromis pentru că semințele se îngroapă prea mult. Adîncimea indicată este de 3—4 ori diametrul seminței. De exemplu, petunia se însămînțează aproape la suprafață ;

— cum se repartizează semințele ? cu cele mari e mai simplu : se desenează forma după care dorim să le aranjăm și le înfigem în pămînt, tasăm ușor și stropim. Pentru cele foarte mici apelăm la ingeniozitate. Le așezăm într-un cornet

de calc, cu o deschizătură foarte mică sau într-o foaie de hîrtie foarte mică și le presărăm atent. Le acoperim cu pămînt, tasăm ușor cu o scîndurică, udăm ușor cu stropitoarea ;

— arborii de talie mică, arbuștii, trandafirii nu se taie oricînd. Cei care înfloresc primăvara timpuriu se taie după înflorire, în schimb cei care înfloresc în timpul verii suportă toaleta coroanei în martie-aprilie. Glicina nu se taie decît după ce i s-au trecut florile ;

— frunzele florilor bulboase nu se taie decît după ce li s-au trecut florile, dar înainte ca ele să fie în parte uscate.

*
* *

Dar reușita grădinii noastre din balcon depinde nu numai de flori și plante, ci și de ambianța generală pe care o creăm.

Un balcon prea însorit are nevoie de „perdeaua de protecție" care este preferabil să fie naturală (din glicină, iederă, viță sălbatică, zorele, din plante agățătoare fixate pe invizibile fire din plastic sau sîrmă fină).

Pentru balcon putem apela și la o perdea din pînză înflorată, în culori solare, în nuanțele florilor ori în verdele frunzelor.

Jardinierele din fier forjat, agățate pe pereții balcoanelor ori de tip stativ, care să poarte ghivecele cu plante exotice ori cele care cad în cascade, mici lampioane și bineînțeles mobilierul completează cadrul. Coșulețele și micile jardiniere suspendate, confecționate din pămînt ars, șipci, răchită, sîrmă galvanizată împletită, pot fi procurate din comerț sau confecționate de cei care au îndemînare.

În ele se recomandă să așezați plante cum ar fi : căltunașii, asparagus, mușcatele care atîrnă.

Pe stelajele destinate plantelor urcătoare se pot dezvolta în voie vița de zid, ficusul agățător, zorelele, fasolea decorativă, hrișca urcătoare și altele.

Toate tipurile de lampadare care se găsesc în magazinele de obiecte electrice, chiar și cele foarte joase cu abajur de sfoară ori rafie, sînt perfect adaptabile balcoanelor, teraselor, logiilor.

Mobila din rafie, de nuiele, pe care o găsim în magazinele artizanat e foarte potrivită teraselor unde se poate sta la odihnă, unde se poate lua ceaiul ori chiar masa.

Mobilierul de balcon trebuie să fie simplu, să ocupe loc puțin, să poată fi depozitat iarna fără complicații. Mesele și scaunele pliante sînt cele mai potrivite. Dacă avem spațiu, un scaun balansoar cu cîteva perne colorate, drept măsuță o cutie de lemn vopsită, cu capac rabatabil, care să fie și un mic bar pentru răcoritoare, aduc o notă de originalitate.

*
* *

Deci balcoanele nu sînt locuri de depozitare și nici nu pot fi folosite ca uscătorii de rufe. Nu le lăsați pline de praf și de frunze. Folosiți cîteva ceasuri libere pentru a le curăța și pentru a pune pămînt de flori în jardiniere și glastre și pentru a semăna sau sădi flori. Astfel veți avea :

— un filtru de praf pentru aerul din locuință, deoarece pe frunzele plantelor întotdeauna ușor umede sînt oprite și fixate particulele de praf provenite din stradă ;

— o oază răcoroasă în timpul verii ;

— un loc încărcat de oxigen prin funcția pe care o are clorofila de a descompune bioxidul de carbon degajat prin procesele de ardere și respirație a omului ;

— un mic teren de joacă liber și salubru pentru copilul dv. Orice obiect depozitat pe balcon în picioarele copilului îl poate accidenta. Apa scursă din eventualele rufe întinse la uscat conține microbi cu care copilul vine în contact ;

— un sistem de educație a deprinderilor copiilor dv. deoarece îi puteți obișnui să ude zilnic florile, ceea ce ajută la formarea simțului datoriei de la o vîrstă fragedă ;

— un colț de recreere și odihnă pentru dv.

O seamă de cercetări științifice au dovedit că parfumul și culoarea florilor influențează pozitiv sistemul nervos. Un balcon ornamentat cu gust este o mîndrie a familiei, de ce să nu recunoaștem ?

*
* *

Desigur că pentru micile mese cu oranjadă și înghețată vom așterne pe măsuța de pe balcon fețe de masă din materiale ușoare, nepretențioase, cu motive decorative adecvate, sau chiar simple seturi, care se pun sub paharul cu răcoritoare sau cupa cu înghețată. Iată doar cîteva exemple :

1. Față de masă din olandină bleu, vernil sau roz (culori pastelate) brodată cu motive decorative formate din pahare, paie pentru băut răcoritoarele și citrice (fig. 73).

Lămîile și portocalele sînt aplicate din olandină galbenă și respectiv portocalie. Sînt prinse cu un mic feston, lucrat de jur-împrejur. Frunzele sînt brodate în punct oblic, lucrat cu

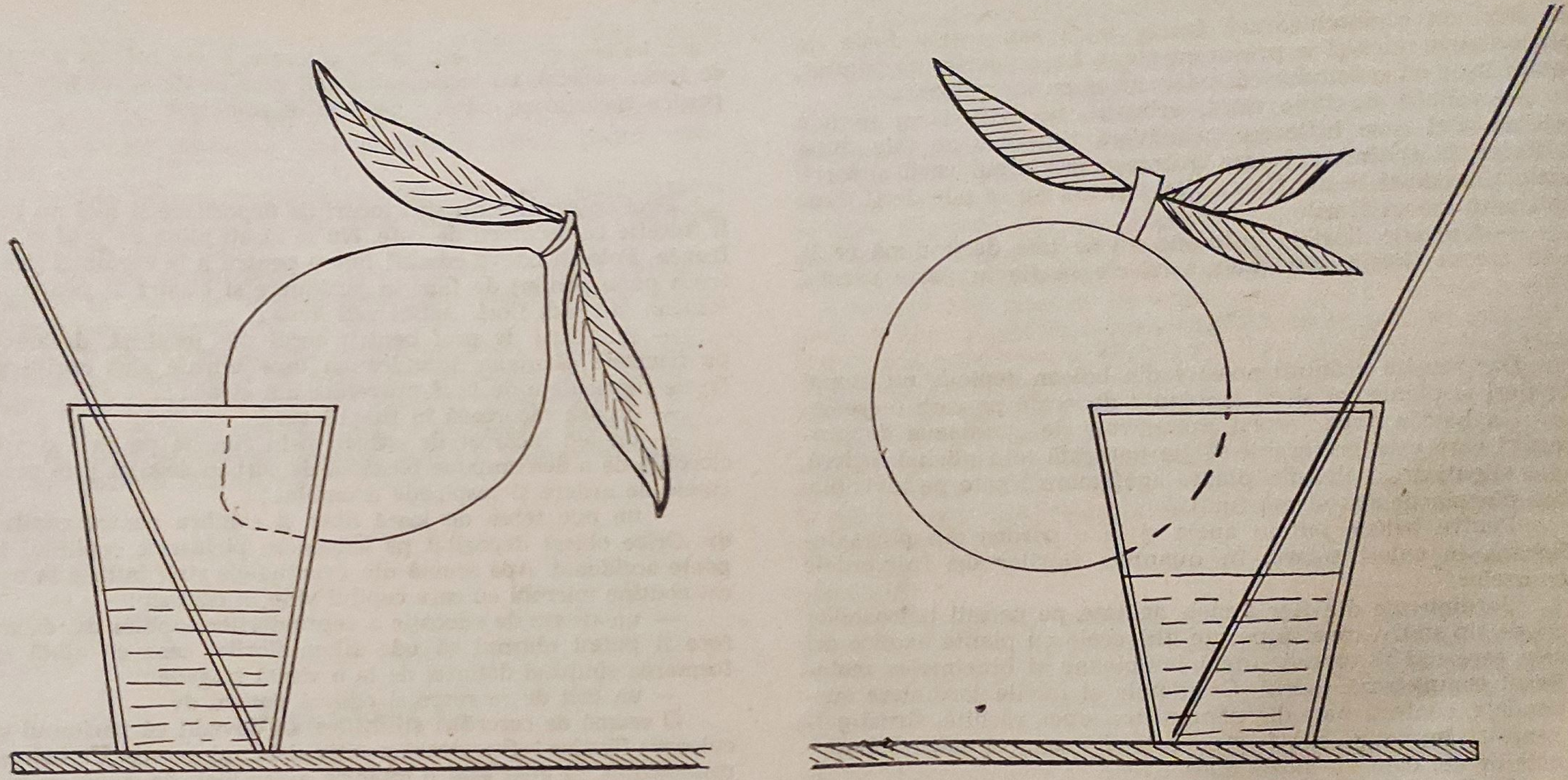

Fig. 73. Model ornamental pentru o față de masă.

muline verde. Paiele, în două șiruri alăturate de punct de crenguță, cu ațe în culori diferite, vii ; celelalte detalii în punct oblic : paharul cu alb, masa cu maro, iar sucul cu galben sau portocaliu, după fructul care e lîngă pahar. Pe margine faceți un tiv îngust, și pe el coaseți zigzag verde (care se cumpără de la mercerie).

*
* *

Cei care n-au balcoane pot folosi diverse stelaje pentru înfrumusețarea pervazelor exterioare ale ferestrelor. Acestea se confecționează din lemn, material plastic, tablă ondulată.

Pentru flori ca : petunii, gura leului, creasta cocoșului, pufuleți, dalia pitică se vor întrebuința cutii adînci de 25—30 cm, iar pentru plante mai mari în genul mușcatei, cercelușului, calei este nevoie de o adîncime mai mare (30—35 cm). Lungimea lor va fi stabilită în funcție de locul pe care le vom amplasa.

De asemenea o fereastră devine un colț de grădină, așezînd în afara ei o lădiță vopsită în verde. Două arcuri paralele, înfipte cu vîrfurile în lădiță, avînd înălțimea ferestrei, se vopsesc în alb. Semănați din vreme flori agățătoare și veți avea în iunie o adevărată „grădiniță suspendată".

Dacă fereastra este prea lată pentru aceste arcade, puteți fixa în lădiță, pe părțile laterale, de fiecare parte, cîte un grilaj,

făcut din trei tije metalice verticale, fixate între ele cu cîte două tije metalice orizontale.

Semănați în lădițe tot plante agățătoare : călțunași, rochița rîndunicii, iederă, care vor îmbrăca într-o mantie înflorită, grilajul de fier.

CAPITOLUL XI

AVEȚI ȘI GRADINĂ ?

DACĂ aveți norocul să aveți și grădină, o cît de mică grădiniță, cu un pom, aveți grijă să o faceți cît mai atrăgătoare : orele libere petrecute acolo vă vor răsplăti din plin strădaniile dv. Cîteva straturi cu flori, o masă și cîteva scaune de grădină cu perne pe ele, un hamac sau un șezlong, vor „mobila" grădina dv.

Dacă spațiul nu vă permite, atunci veți căuta să folosiți la maximum și spațiul de sub copac, sub care nu puteți face straturi de flori, din cauza umbrei. În schimb, veți putea face, din lemn, o masă rotundă care să aibă în centru chiar trunchiul copacului. În jurul mesei veți pune scaune sau băncuțe.

În cazul cînd nu aveți nici un pom, veți face dv. singuri un umbrar din nuiele împletite în felul următor :

Cele două rînduri care susțin bolta sînt din nuiele mai groase, bine înfipte în pămînt. Completăm bolta cu sfoară sau sîrmă subțire, pe care se vor agăța iedera, zorelele sau altă plantă agățătoare. De jur-împrejur plantăm floarea reginanopții, care va da un parfum plăcut întregii grădini.

O idee pentru înfrumusețarea unui colț al grădinii :

Rondul cu glastră : Însemnăm centrul unui rond cu un țăruș de care legăm o sfoară cît raza cercului dorit. Cu un cui sau tot cu un țăruș tragem cercul jur-împrejur. La mijloc fixăm pe un stîlp un lighean sau o cratiță mare ce nu mai pot fi folosite în gospodărie, umplut cu pămînt, în care răsădim flori cu verdeață bogată. Rondul se completează cu alte flori.

Deoarece mobila din grădină, chiar cea cumpărată din magazinele de specialitate, este din lemn, nuiele sau tije metalice, e neapărată nevoie să avem perne, care au avantajul că pot fi așezate și direct pe iarbă.

Materialele din care se confecționează sînt : sacul, docul, pînza de in sau cînepă și chiar plasticul. Nu șovăiți să combinați, pentru aceste perne, culori cît mai vii.

Ele sînt înfrumusețate cu motive adecvate. De obicei numai motivul principal al fiecărei perne este aplicat ; motivele mici și detaliile sînt brodate cu muline, în punct de rămurică.

Fețele de masă pentru grădină sînt deosebite de cele pe care le folosim în mod obișnuit — nu prin material și lucrătură ci printr-un singur amănunt : rotundă sau ovală, i se face de jur-împrejur un tiv lat de 2 cm, prin care se trece un elastic lat de 1 cm. Cînd așezăm fața de masă, tragem marginea mesei, astfel ca să stea fixă, să nu o ridice o eventuală pală de vînt. Iată cîteva exemple de fețe de masă și de perne, pentru mobila de grădină :

1. Atît fața de masă cît și îmbrăcămintea pentru pernele de pe scaune, sînt confecționate din stambă în pătrățele roșii și albe. Fața de masă e decorată cu două volane : unul lat (de 20 cm) din aceeași țesătură și celălalt îngust (de 7 cm) din poplin verde-uni. Volanele sînt simple benzi drepte încrețite.

Pernele se vor confecționa tot din stambă în pătrățele.

2. Fața de masă, tot din stambă pepit, roșu sau albastru cu alb. Modelul decorativ îl formează niște flori stilizate, aplicate din poplin roșu. Din același material faceți o margine lată, de jur-împrejurul feței de masă.

3. Tot pentru grădină, vă recomandăm o față de masă rotundă și 4—5 perne care se vor confecționa din pînză groasă galbenă, iar motivul decorativ va fi format din diverse crengute sau flori. Pe fața de masă și pe perne motivele de broderie vor fi dispuse radial, din centru spre margini.

Aceste perne au avantajul că pot fi aranjate fie pe mobila de grădină, sau în lipsă, direct pe iarbă.

CAPITOLUL I

MONOGRAMA: ELEMENTUL DECORATIV CEL MAI SIMLU PENTRU ÎNFRUMUSEȚAREA DIFERITELOR OBIECTE TEXTILE

UNUL dintre motivele de ornamentare a lenjeriei de pat, fețelor de masă, batistelor, îl constituie monogramele brodate. Monogramele sînt formate din îmbinarea a două sau trei inițiale. Monogramele se pot broda cu diferite puncte : în punct de rămurică, în punct de lanț, în punct plin, în punct de feston sau punct de cruciuliță.

Dacă în modelele date nu găsiți monograme care să coincidă cu inițialele numelui dv. puteți compune singure o monogramă cu inițialele respective, observînd ca la compunerea ei liniile celor două inițiale să nu se suprapună și să se împletească armonios și, pe cît posibil, liniile îngroșate ale uneia să treacă peste cele subțiri ale celeilalte.

Pentru înfrumusețarea monogramelor se folosesc diferite ornamentații în formarea conturului, inițialelor și în plus mai pot primi și diferite desene suplimentare, fie printr-o încadrare în figuri geometrice, fie prin combinație cu flori, panglici etc.

Deci o monogramă frumoasă este garnitura cea mai indicată pentru lenjerie. Se obișnuiește ca același model să fie folosit la diferite obiecte de lenjerie, diferind mărimea : 3 cm pentru batiste, 5 cm pentru prosoape, șervete de masă, fețe de pernă ; 8 cm pentru cearșafuri de pat și de plapumă.

În fig. 74 se prezintă o monogramă care se pretează la mărire sau micșorare fără a solicita o îndemînare mai deose-

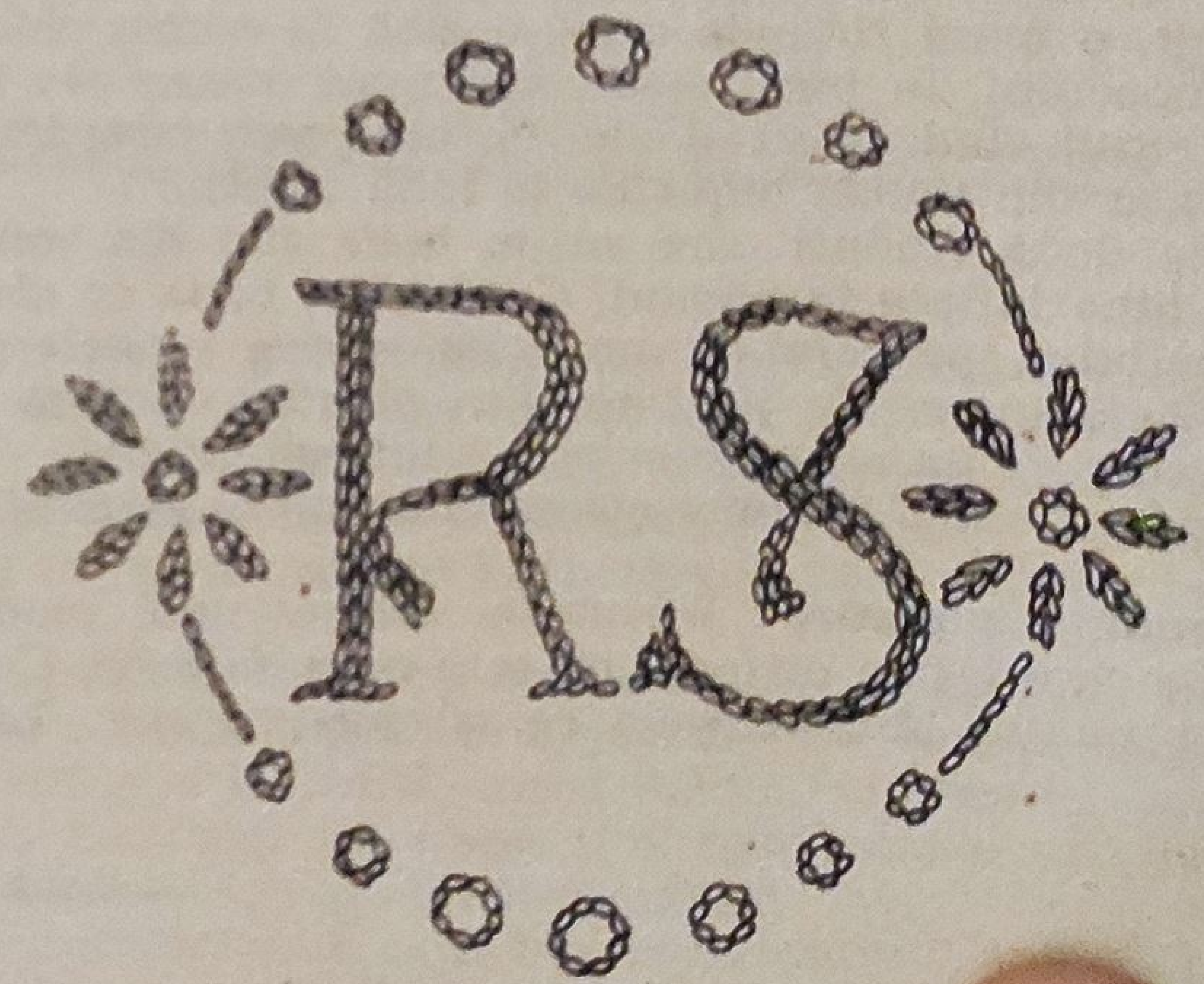

Fig. 74. Model de set.

bită. Pentru a mări sau micşora literele unei monograme se copiază desenul pe o hîrtie în pătrate şi după aceea se desenează pe o altă foaie de hîrtie cu pătratele mai mari sau mai mici, după cum trebuie mărit sau micşorat desenul.

Monogramele brodate pe lenjerie pot fi formate fie din împletirea celor două iniţiale ale numelui, fie doar din iniţialele prenumelui.

În fig. 75 vedeţi „alfabetul înflorat“, care se lucrează cu muline sau coton perle alb, în punct plin. Dacă doriţi puteţi broda litera propriu-zisă cu alb, iar floricica cu o aţă colorată. Mărimea literelor prezentate este indicată pentru batiste.

În fig. 76 vedeţi primele trei litere ale alfabetului, avînd drept garnitură crenguţe cu frunze, în două interpretări : la primele crenguţa face parte din literă, la a doua variantă crenguţa este în interiorul literei.

Litera propriu-zisă cît şi crenguţa se lucrează cu punct drug, frunzuliţele cu punct oblic, iar codiţa pe care stau frunzele în punct de codiţă.

În fig 77 sînt prezentate cîteva modele de monograme complicate, care, pe lîngă ornamentaţia literelor, mai au şi cîte un ornament suplimentar. Ele se lucrează astfel : litera propriu-zisă cu muline alb, în punct plin (părţile groase ale lite-

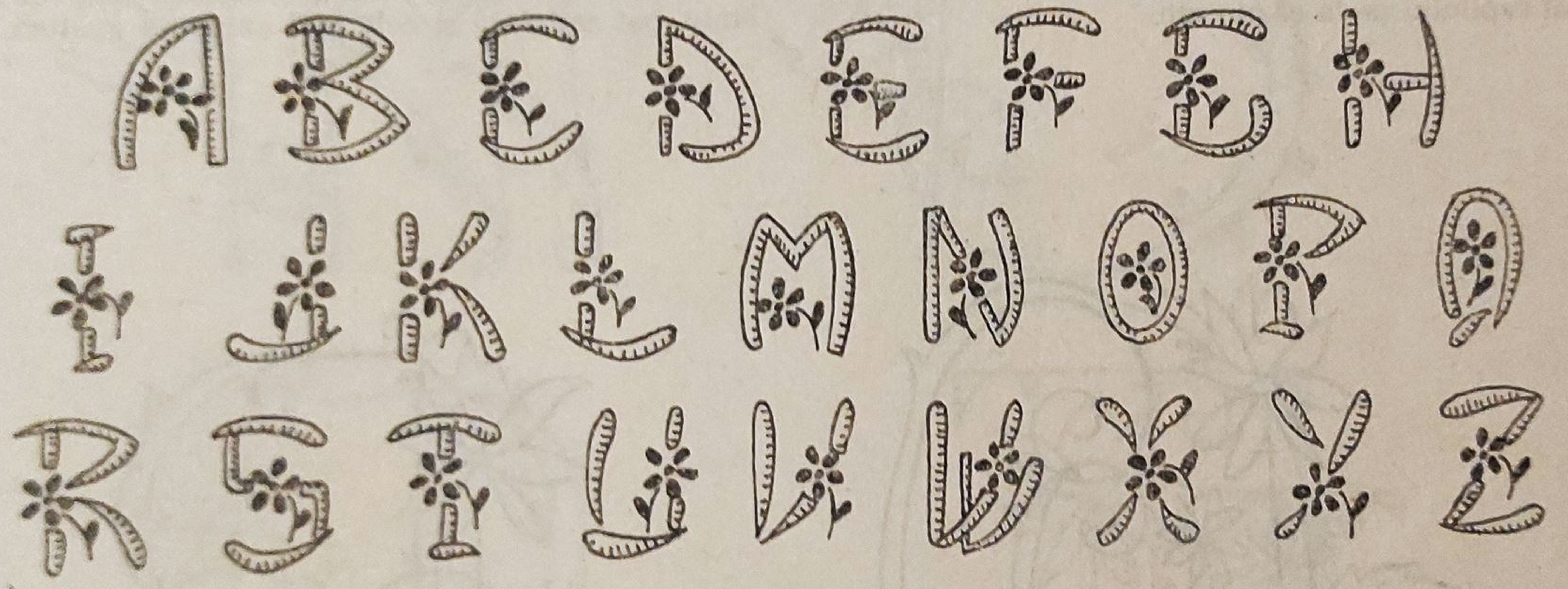

Fig. 75. Monograme.

Fig. 76. Monograme.

rei) și în punct de rămurică (părțile subțiri ale literei). Frunzele, sepalele și codițele trandafirului se execută în punct de rămurică verde, iar petalele trandafirului cu roz în punct plin.

Literele mari sînt pentru monogramele de pe cearșafurile de pat sau fețe de masă, literele mai mici sînt pentru fețe de pernă și prosoape.

Pentru cearșafurile de pat, la formarea unei monograme cu două inițiale se poate combina o literă mare cu o literă mai mică.

Pentru copii monogramele constituie un element decorativ foarte mult folosit pe șorțulețe, rochițe, lenjerie de pat, săculețul personal al copilului de la cămin etc.

Alfabetul din fig. 78 se recomandă la ornamentarea lucrurilor pentru copii. Litera propriu-zisă se lucrează în punct de lănțișor, puiul în punct plin, iar inima se conturează în punct de rămurică.

În fig. 79 se prezintă modelul unor monograme „înflorate“, pentru lenjeria de pat a copiilor. Literele se conturează în punct lănțișor, iar florile în punct plin (petalele și frunzele) și în punct de rămurică, codițele.

Din varietatea de monograme prezentate puteți alege pe cele care vă plac și care se potrivesc piesei de lenjerie pe care doriți să le brodați. Monogramele, mai simple sau mai complicate, sînt decorative, ușor de executat și, prin marea lor varietate, pot satisface și cele mai exigente gusturi.

Fig. 77. Monograme.

Fig. 77. Monograme.

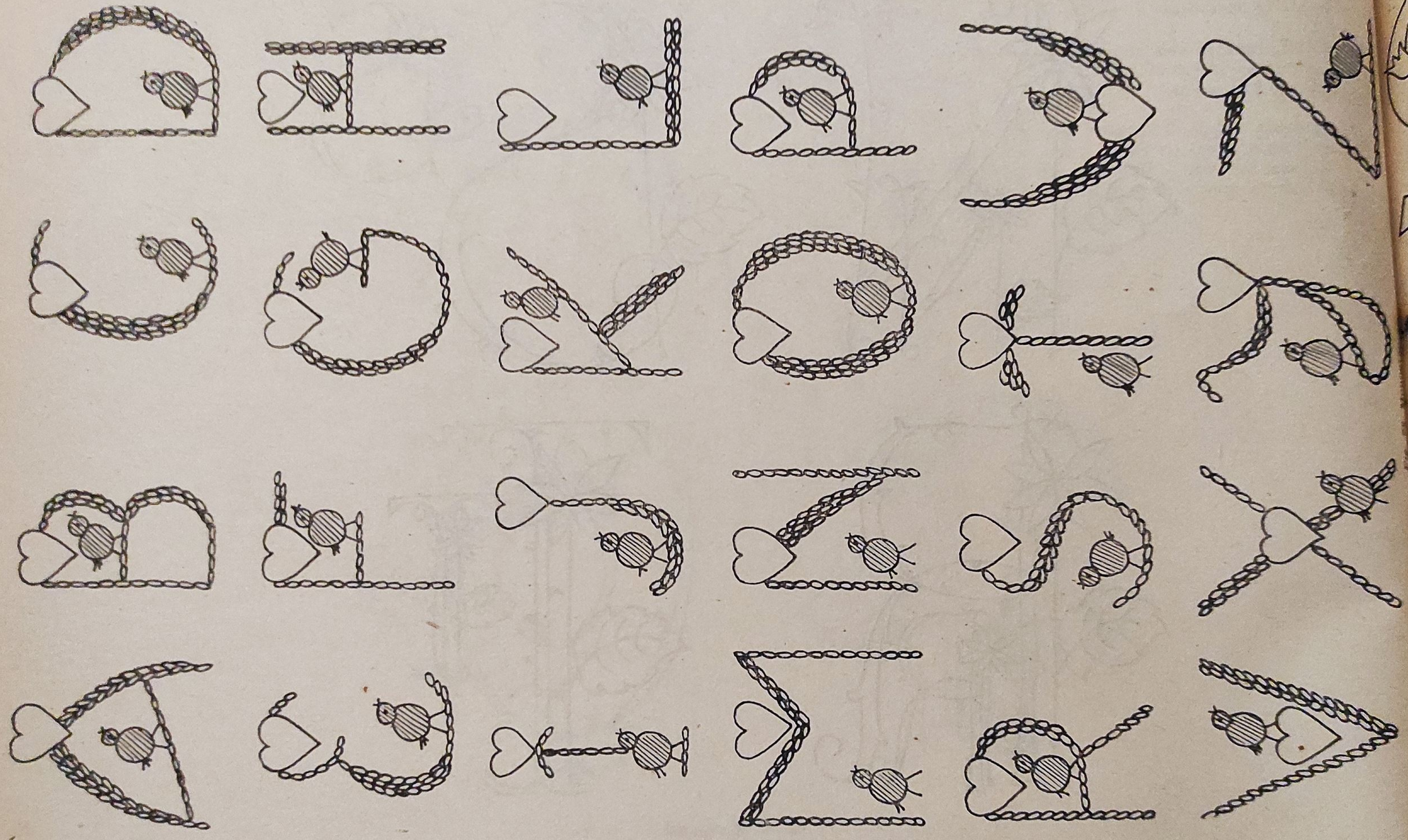

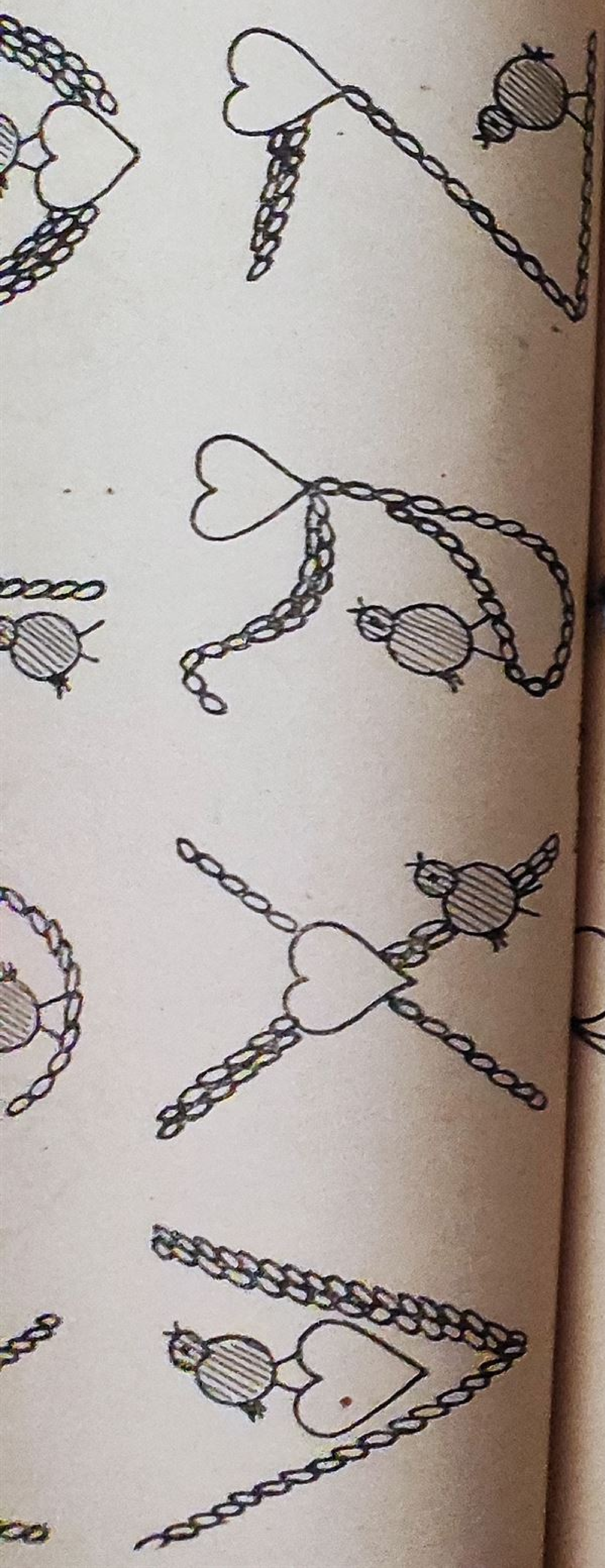

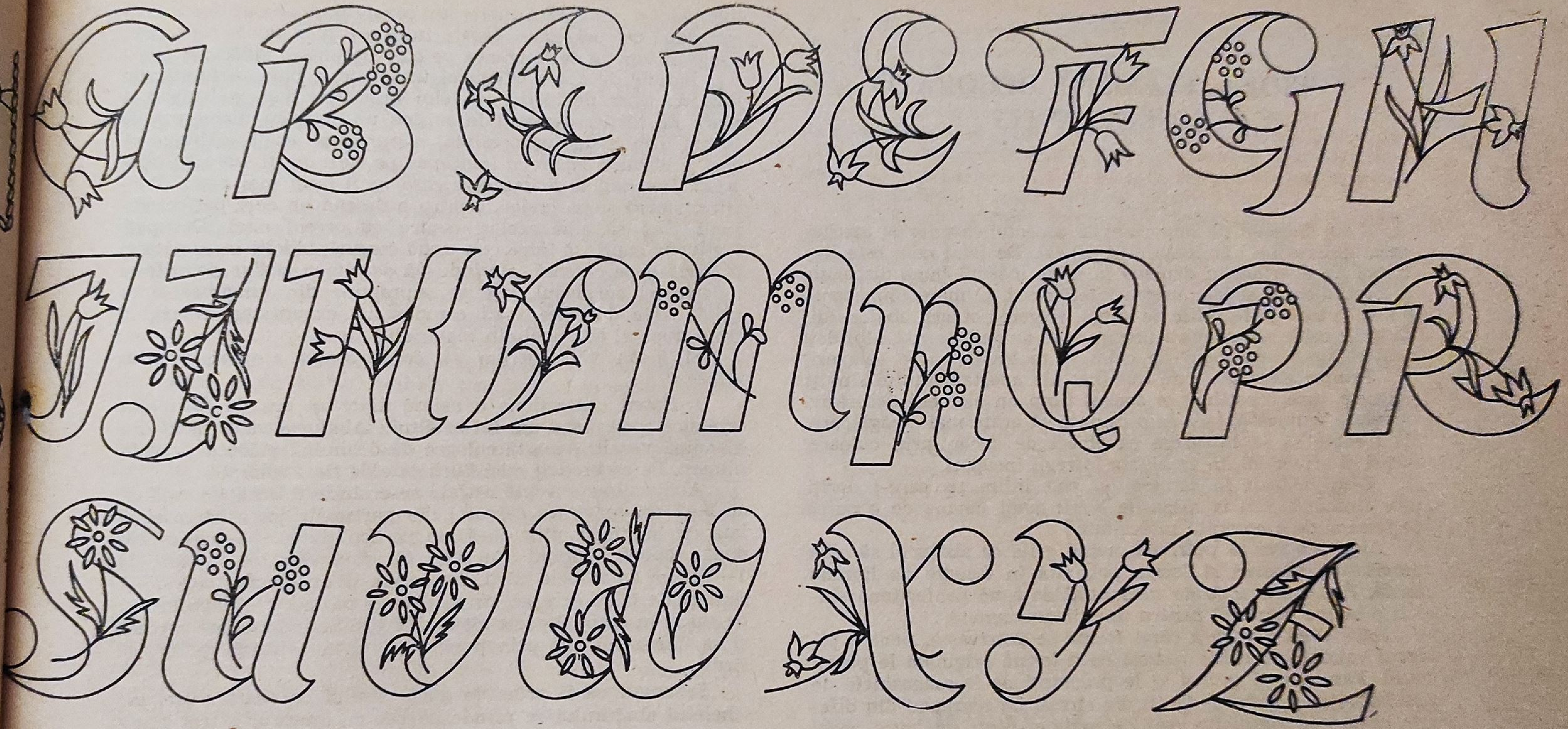

Fig. 79. Monograme.

VEIOZA, ELEMENT DECORATIV AL LOCUINȚEI

Un rol deosebit de important în aspectul interior al apartamentului revine iluminatului artificial. De felul cum este iluminat un apartament depinde în mare măsură buna dispoziție a locatarilor ca și frumusețea interiorului. O mare importanță o are, la toate categoriile de lămpi, alegerea culorii abajurului. Culorile calde ale abajururilor (nuanțe de galben, roz, alb) dau naștere unui sentiment de calm și te invită să te relaxezi.

Printre elementele de iluminat ale apartamentului sînt și veiozele, care constituie în același timp un element decorativ. O veioză frumoasă, face ca o cameră să arate mai atrăgătoare. Ea trebuie să se integreze ca obiect de decor, prin culoare, formă și ornament, în ambianța întregii încăperi.

V-ați instalat în cameră un colț intim pe care-l doriți ușor iluminat, sau la masa de lucru aveți nevoie de o sursă de lumină de o anumită intensitate?

Alegeți o veioză potrivită, avînd grijă ca abajurul să aibă materialul, culoarea și forma potrivită în funcție de lumina dorită. Există nenumărate modalități de a vă confecționa singuri o lampă potrivită pentru una dintre camere.

Dacă aveți o vază a cărei formă se potrivește, pentru piciorul veiozei sau chiar o sticlă cu o formă originală le puteți folosi. Fasungul și șnurul vi le procurați de la magazinele de specialitate, scheletul îl faceți din sîrmă, iar abajurul din diferite materiale: dintr-un rest de mătase, dintr-un batic vechi înflorat, din hîrtie pergament, din hîrtie de desen îmbibată cu ulei de in (se unge de cîteva ori cu o pensulă muiată în ulei). Chiar și un coșuleț din rafie sau nuiele îl puteți folosi ca abajur la o veioză confecționată de dv.

Deci veioza este formată dintr-un picior și un fasung cu bec și șnur și un abajur. Abajurul la rîndul lui este format dintr-o carcasă (schelet) din sîrmă și pe el abajurul propriu-zis, din diferite materiale. În principiu, diametrul din partea de jos a carcasei, trebuie să fie superior înălțimii piciorului veiozei. Carcasa este formată din două cercuri de sîrmă, unul mai mic și altul mai mare (în cazul unui abajur tronconic) sau două cercuri egale, legate între ele prin două-trei sîrme, lungi în funcție de lungimea pe care dorim s-o aibă.

Înainte de a croi abajurul tronconic, e bine să faceți mai întîi un tipar de hîrtie, în felul următor: luați o foaie mai mare de hîrtie, desenați în mijloc un cerc cu diametrul de 10 cm. Din marginea acestuia, măsurați pe coală, către margini, o distanță egală cu înălțimea pe care doriți s-o aibă abajurul. Desenați al doilea cerc care va fi mult mai mare (folosiți o sfoară și un creion, pentru a desena un cerc perfect rotund, care să aibă același centru cu cercul mic). Decupați porțiunea cuprinsă între cele două cercuri, îndoiți în jumătate, potriviți-o pe carcasă, ajutîndu-vă de cîteva cîrlige de rufe și îndepărtați surplusul care se suprapune din lungimea tiparului. Abia după ce v-ați convins de exactitatea tiparului, croiți după el abajurul din materialul ales.

Și acum vă sugerăm să confecționați singuri diferite veioze:

1. Puteți confecționa o *veioză dintr-un vas de flori*, din ceramică neagră sau din lut smălțuit. Abajurul va fi făcut din olandină vernil. Această culoare dă o lumină plăcută și odihnitoare. Pe ea brodați mici buchețele de flori colorate.

Abajurul se execută astfel: se croiește o bucată lungă cît de 2—3 ori lungimea cercului din partea de jos a carcasei și lată cît înălțimea plus 3—4 cm pentru tivuri. Se unesc cele două capete, formînd un cerc. Se face cîte un tiv lat de 1—1,5 cm în ambele părți. Pe aceste tivuri se dau cîte două rînduri de creți care se string (într-o parte cît circumferința de sus și în cealaltă parte cît cea de jos. Se îmbracă pe carcasă și se fixează cu ață prin puncte mărunte, prinzînd pe dos și sîrma.

Fasungul va fi prins de gura vasului cu ceară roșie, iar scheletul abajurului se prinde de bec cu ajutorul a trei brațe de sîrmă, prinse de cercul de sus al carcasei. Carcasa pe care se fixează abajurul este formată din două cercuri de sîrmă, cel mic (de sus) cu diametrul de 10 cm, iar cel mare cu diametrul egal cu diametrul vasului plus 10 cm. Aceste două cercuri sînt unite între ele prin trei bare de sîrmă, lungi atît cît dorim să fie de înalt abajurul.

2. Foarte moderne sînt *abajururile confecționate din rafie sau papură*. Acestea se confecționează prin legarea firelor respective, direct pe carcasa abajurului, de jur-împrejur, fie pe orizontal, fie pe vertical.

3. Un alt *abajur* îl puteți confecționa *din hîrtie albă de desen*. După ce o veți croi în forma dorită veți declalca pe ea desenul preferat, apoi veți trece la colorat. În primul rînd veți trage contururile în tuş negru şi apoi veți colora motivele, armonizînd bine culorile. După ce culorile s-au uscat, se dă hîrtie în întregime pe dos cu ulei de in, care-i va da transparență. La un interval de timp se va mai unge de două ori. După ce s-a uscat bine îl coaseți de carcasă.

4. *Abajurul buclat*. Se confecționează din pergament gros, pictat. Se taie o fîşie de pergament, lungă odată şi jumătate cît cercul inferior al carcasei şi înaltă cît cere vasul. Se împarte această fîşie în 8—10 benzi paralele şi se însemnează uşor cu creionul marginile acestor benzi. Cu ajutorul unei linii se face un semn de 0,5 cm la stînga fiecărei benzi, pe linia despărțitoare, la o distanță de 3 cm de marginea hîrtiei. Semnele se fac toate la fel, uşor înclinate în sus. Se îndoaie hîrtia, de-a lungul liniei care marchează banda, apăsînd bine cu unghia. Se decupează puțin hîrtia (ambele margini) în dreptul semnului de 0,5 cm.

Se prinde uşor fiecare pliu cu cîteva împunsături, cu ață groasă, ca să nu se desfacă. La 2 cm distanță de marginea fiecărui pliu şi la 2 cm sub tăieturile decupate anterior se face, cu ajutorul unui puanson pentru brodat sau cu un cui, o mică gaură prin care se trece şiretul. Se unesc cele două margini libere ale benzii de pergament, pentru a o închide, tot cu ajutorul mai multor împunsături cu ață (la jumătate cm distanță ca şi atunci cînd s-au fixat pliurile).

Se pune abajurul peste carcasă şi se fixează în aşa fel încît cercul de oțel superior să intre în micile şanțuri care au fost decupate la distanța de 3 cm de margine. Se trece prin găurile făcute sub tăietură un şnur de mătase colorată în acelaşi ton cu vasul şi se strînge bine şi cu atenție pentru ca abajurul să se fixeze pe carcasă ; după aceea se face un nod frumos din şnur.

5. *Abajur plisat*. Confecționarea unui abajur plisat se aseamănă cu cea a abajurului buclat. Banda de pergament are însă de trei ori circumferința cercului de jos, iar pliurile se fac adînci de 2,5—4 cm, îndoindu-se hîrtia o dată într-un sens, o dată în celălalt, astfel încît să semene cu o armonică.

Găurile prin care se trece şiretul se fac în mijlocul pliului la 6—8 cm distanță de marginea de sus a abajurului. Cînd pliurile acestor abajururi sînt mici nu trebuie să li se facă micile şanțuri în care se fixează cercul superior al carcasei, deoarece ele se pot menține singure pe carcasă.

6. *Abajur din dantelă sau muselin colorat*. Abajururile din dantelă sau muselin colorat sînt foarte grațioase şi dau o lumină frumoasă. Locul lor este în dormitor ; se confecționează astfel :

— Se fixează materialul direct pe sîrma carcasei, încrețindu-se cu atît mai mult cu cît materialul este mai subțire. Se face cîte un volănaş creț în partea superioară şi inferioară, iar pentru ca materialul să nu se rupă în dreptul sîrmei, se întăreşte pe dinăuntru cu un şiret de aceeaşi culoare ;

7. *Abajururi pictate*. Se cumpără carton subțire de culoare gălbuie. Se taie o bucată de 1—2 cm mai mică decît mărimea carcasei. Pe marginea de sus şi pe cea de jos a cartonului se fac, cu ajutorul unui perforator, mici găuri circulare. Acelaşi fel de găuri la aceeaşi distanță se fac şi pe cele două margini care se vor uni.

Cu un şiret sau cu un şnur subțire se prinde cartonul direct pe sîrma carcasei, trecînd cu şnurul prin găuri şi peste sîrmă.

Pe carton se pot picta diferite flori, o imagine marină, ursuleți etc., sau se pot lipi diferite ilustrații. La acest fel de abajururi carcasa se face exact de mărimea abajurului.

Dacă cartonul din care se confecționează abajurul nu este suficient de transparent, se îmbibă hîrtia cu puțin ulei de in. Uleiul de in îl face să devină translucid.

CAPITOLUL III

ORDINEA LA NOI ACASĂ

ÎN orice gospodărie, oricît de „tînără", se găsesc 1 000 de lucruri mai mărunte cărora nu le putem găsi locul potrivit şi parcă mereu ne ies în cale cînd nu avem nevoie de ele şi „se ascund" cînd sîntem grăbiți şi avem neapărată nevoie de ele.

De aceea vă sugerăm cîteva „sacoşe" care nu vă vor ajuta la căratul diferitelor cumpărături, ci vă vor ajuta să păstrați în ordine, diferite lucruri mărunte : ciorapi, batiste, pantofi etc.

Iată cîteva sacoşe care se montează pe modestele umeraşe pentru rochii.

1. *Un etui pentru perii, piepteni şi alte obiecte mici de toaletă*, de ţinut în camera strîmtă de baie sau în colţişorul unde ne spălăm de dimineaţă (fig. 80).

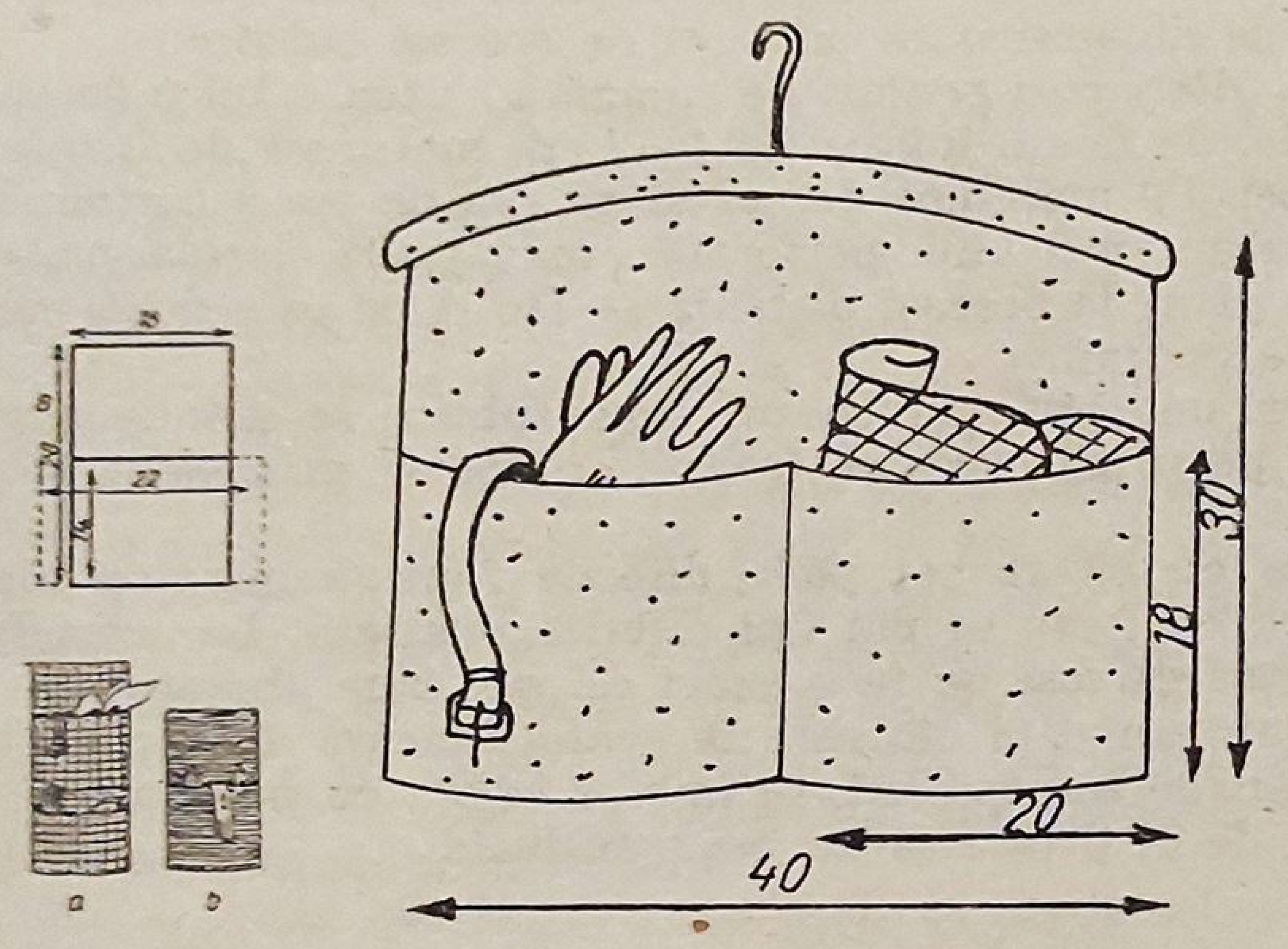

Fig. 80. Etui şi săculeţe pentru perii sau alte accesorii.

Un umeraş pentru rochii îl îmbrăcaţi într-un material înflorat, stambă pepit sau cu floricele. Apoi se croieşte după cum arată desenul, un carton care se îmbracă cu o pînză uni (mai bine cu un prosop scos din uz, pentru că este lavabil). Din acelaşi material faceţi şi buzunarele cu cute laterale (ca să fie încăpătoare) şi decorate cu benzi din aceeaşi stambă cu care aţi îmbrăcat cuierul, trageţi la maşină sau coaseţi solid de mînă.

Coaseţi sus, de ambele părţi, cîte o agăţătoare şi-l atîrnaţi de umeraş. Într-o locuinţă nu prea încăpătoare unde nu se află prea multe dulapuri şi sertare, este foarte practic să se facă pentru fiecare membru al familiei cîte un asemenea etui. În felul acesta veţi avea mereu lucrurile în ordine şi fiecare le va găsi la locul lor.

Se indică desigur ca fiecare etui să fie de altă culoare sau să aibă o garnitură diferită ce se poate realiza din orice rest de stambă, dintr-o bluză veche imprimată etc.

2. *Sac de dulap, pentru mărunţişuri.* Pe un umeraş din lemn cu cîrlig, prindeţi o tăblie de pînză cu un carton în interior. Două buzunare mari vor forma punga sacului. În ele ţineţi mărunţişuri : batiste, fulare, mănuşi şi strecuraţi printre ele un săculeţ cu levănţică.

Îmbrăcarea umeraşului nu este întotdeauna suficientă. De multe ori se văd urme de rugină pe îmbrăcăminte (care iese greu). Cauza : cîrligul. Remediul : îmbrăcarea lui cu un feston dintr-o aţă mai groasă. De asemenea să nu se uite nici cîrligele mici de care se agaţă la mijloc un mic săculeţ în care se pune levănţică sau alt odorant preferat.

3. Tot în fig. 80 se prezintă *săculeţe pentru diverse mărunţişuri* pe care le aplicaţi în locurile cele mai potrivite. Tiparul după care se va croi materialul este prezentat tot în această figură.

4. În aceste punguliţe (fig. 81) îşi găsesc loc fularele, mănuşile, căciuliţele şi alte lucruri ale copiilor dv. Totodată îi învăţaţi pe copii să fie ordonaţi, Punguliţele se fixează pe cuiere şi se închid cu fermoare. Toate aceste sacoşe-umeraş, se agaţă în şifonier sau în debara.

Tot pentru păstrarea ordinei în casă şi în dulapuri, iată alte cîteva sugestii :

5. *Punguţe pentru uşa dulapului cu haine*. Aceste punguliţe se pot confecţiona uşor aşa cum ne arată desenul (fig. 82) din resturi de pînză sau stofă de diferite culori. Pentru a fi cît mai frumoase le brodăm cu diferite motive.

6. *O sacoşă practică pentru călătorii.* Această trusă de călătorie care are în interior mai multe buzunare de diferite mărimi, serveşte a duce diferite obiecte care nu-şi găsesc locul în alt bagaj şi a căror talmeş-balmeş creează o dezordine neconfortabilă şi neplăcută. Această trusă încăpătoare, se confecţionează dintr-o pînză groasă, colorată, se garniseşte de jur-împrejur cu un şnur dintr-o culoare asortată, şi se poate ţine şi

Fig. 81. Punguțe pentru lucrurile copiilor.

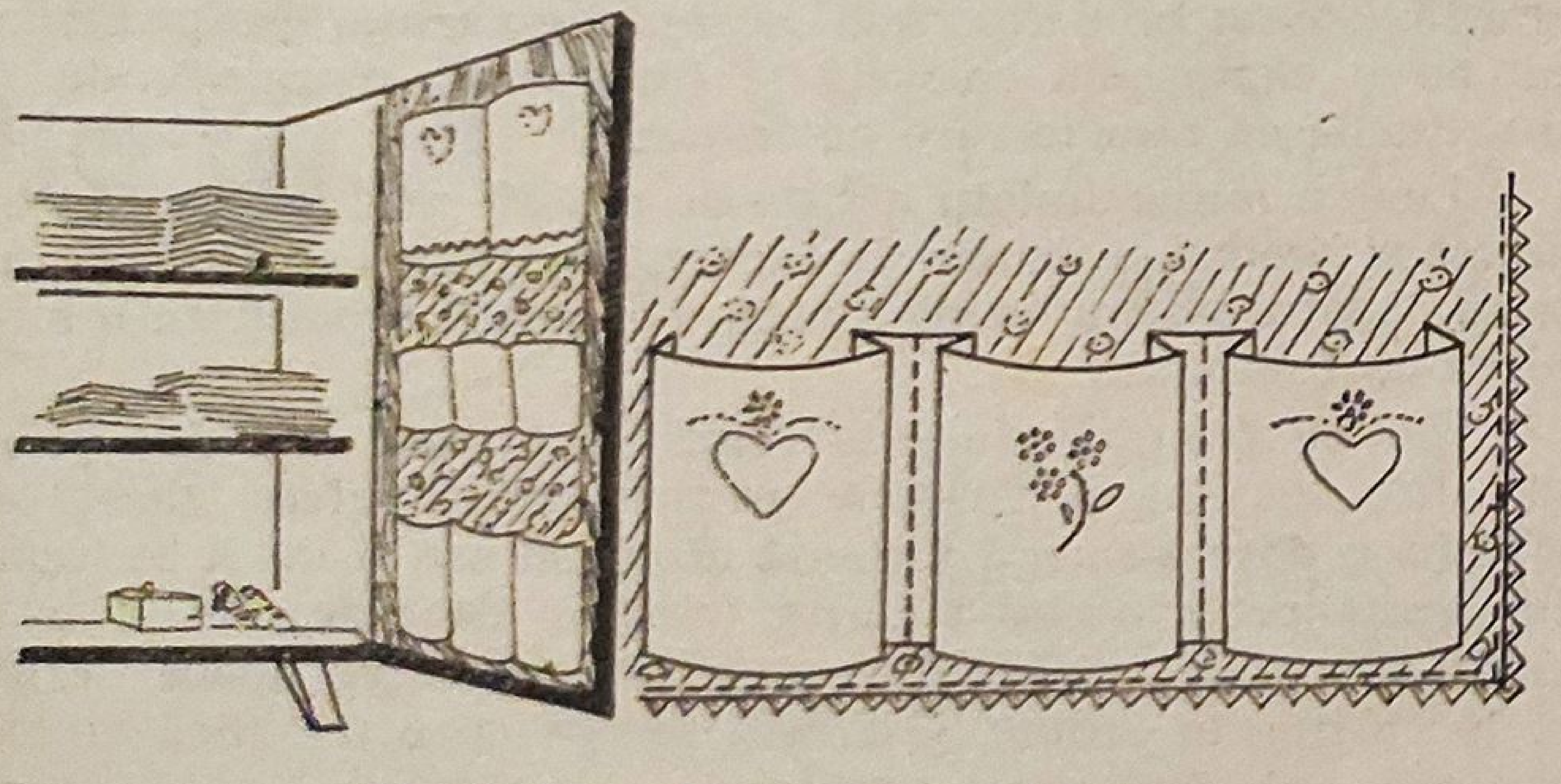

Fig. 82. Punguțe pentru ușa dulapului.

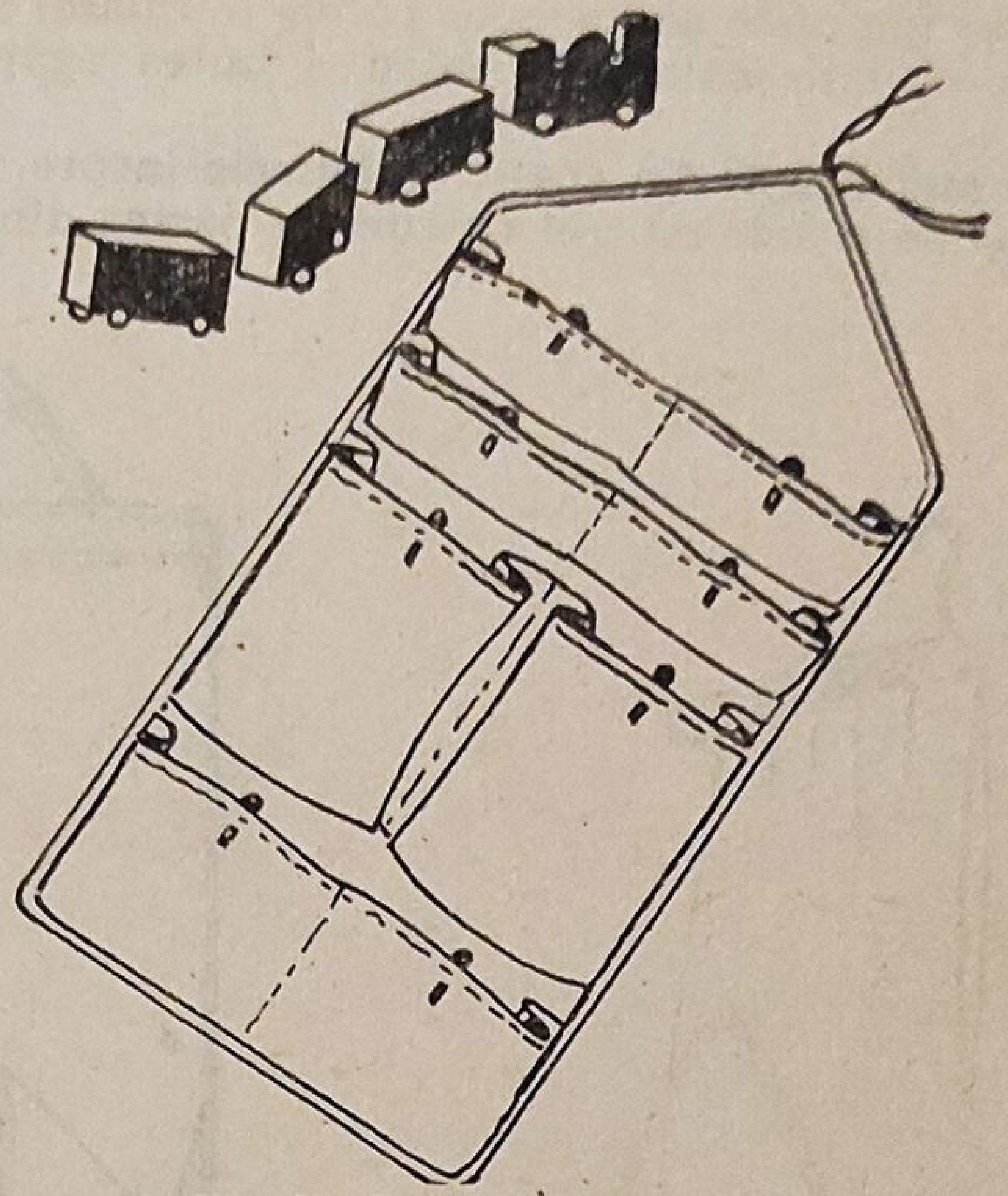

Fig. 83. Sacoșă pentru călătorii.

desfăcută, atîrnată de un cui, ca un dulăpior, unde le aveți pe toate la îndemînă sau se poate rula și lega cu o panglică.

Pentru păstrat rufele murdare, iată cîteva modele de sacoșe :

1. *Sacul* din fig. 84 *destinat lenjeriei fine de corp* va ocupa un locșor într-unul din dulapurile din debara. Se confecționează din creton sau alt material înflorat, de 1,20 m lungime (necesită două lungimi de material) prevăzut cu un fermoar în partea de jos și o deschizătură de cca 25 cm în mijlocul uneia dintre fețe. Odată terminat, sacul se încrețește ușor în partea de sus și se montează pe un cuier de haine. Se poate împodobi sus, la mijloc, cu un buchețel de flori decupate din creton, sau cu un săculeț umplut cu flori de levănțică.

Lenjeria se poate scoate foarte ușor prin deschizătura fermoarului din partea de jos.

2. *Sacul* din fig. 85 se confecționează din doc albastru cu dimensiunile de 60 × 45 cm partea din față, iar partea din spate cu 10 cm mai lungă. Sacul se coase pe părțile laterale (lăsînd plusul de material în partea de jos) apoi se întoarce pe față și se paspoalează de jur-împrejur cu un șnur alb. În

partea de sus (pe unde se introduc rufele murdare) se fac două mînere din acelaşi material, pentru a putea agăţa sacul în dulap.

Partea mai lungă, din spate, se îndoaie înspre faţă, se fac trei cheiţe şi se prinde cu trei nasturi de partea din faţă a sa-

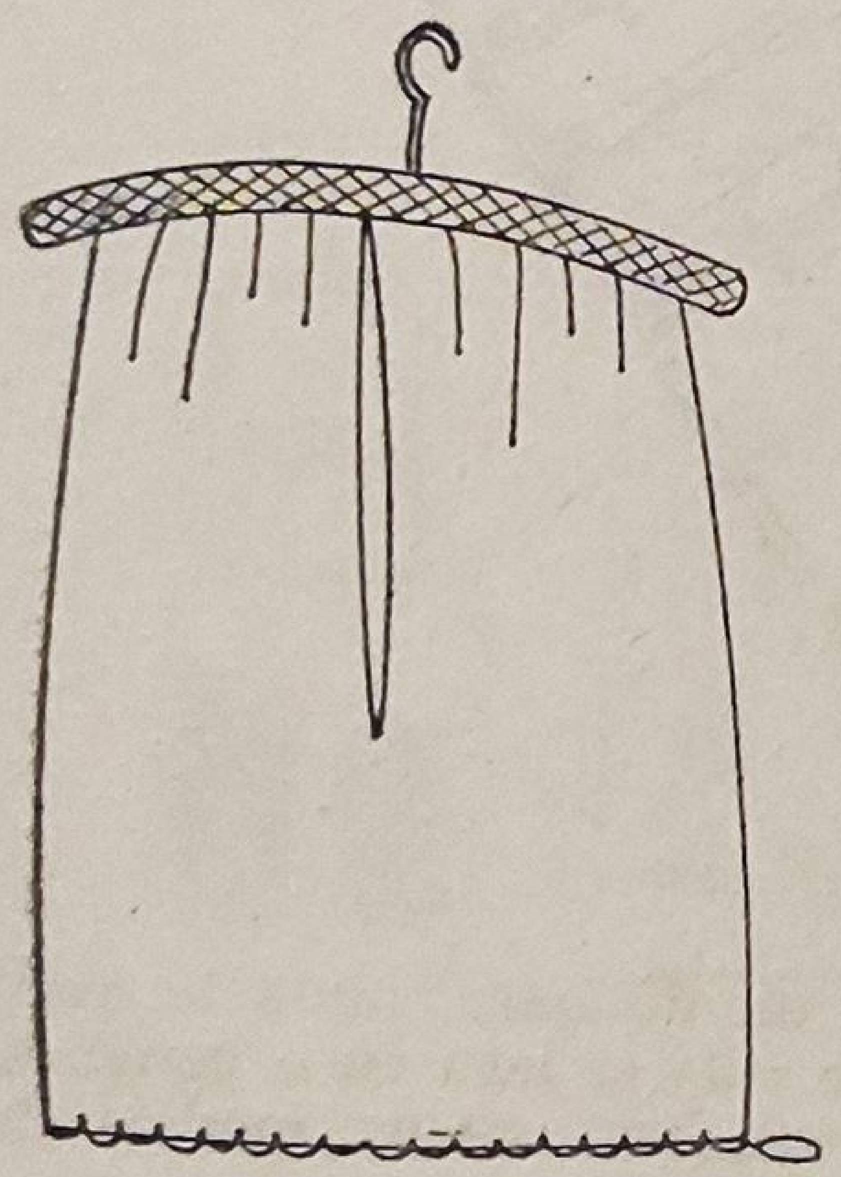

Fig. 84. Sac pentru lenjerie fină.

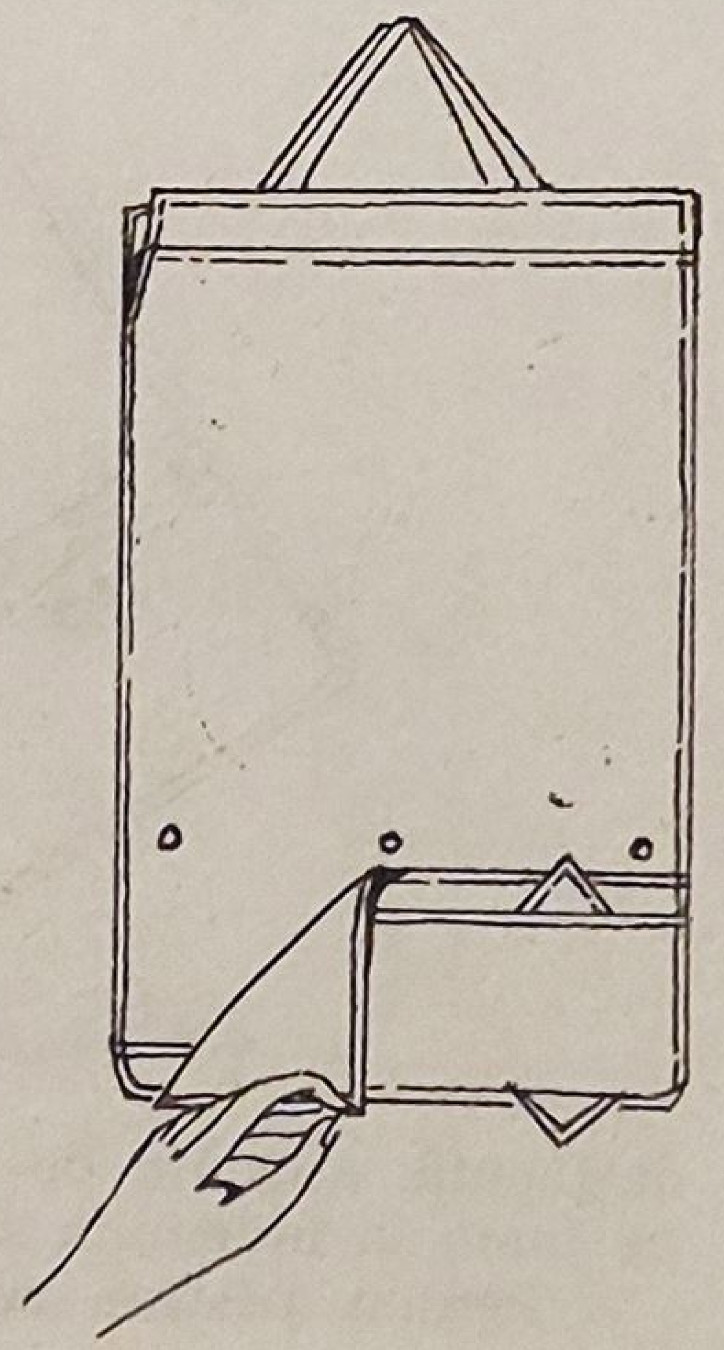

Fig. 85. Sac pentru rufe murdare

cului. Cînd dorim să golim sacul de lenjeria murdară, desfacem cei trei nasturi şi sacul se goleşte fără ca măcar noi să atingem lenjeria cu mîna.

3. *Al treilea model de sac pentru lenjerie* (fig. 86) este puţin mai greu de executat, dar şi mai frumos. El se confecţionează din pînză de in de culoare naturală. Croiţi un disc cu diametrul de 25 cm şi o bandă dreptunghiulară lată de 60 cm şi lungă cît să înconjoare discul. Brodaţi fîşia dreptunghiulară cu un motiv decorativ, de exemplu cel sugerat de fig. 86. Încheiaţi fîşia brodată, apoi la baza ei fixaţi fundul, formînd astfel un sac. În partea de sus a sacului faceţi un tiv lat de 10 cm, prins cu puncte invizibile. La un cm deasupra faceţi butoniere, cîte două la distanţa dorită de dv. Aceste butoniere le veţi festona cu bumbăcel alb prin ele treceţi două şnururi albe cu care se strînge sacul la gură şi se atîrnă.

Şi acum vom trece la nişte modeste *sacoşe,* care îşi vor avea locul în bucătărie sau în cămară; sînt foarte uşor de făcut:

— două dreptunghiuri cusute pe margini pe dos şi un tiv la marginea lăsată liberă, un cordon de trecut prin tiv; întoarceţi lucrul pe faţă şi sacoşa este gata. Se poate face din orice rest de creton, de stambă, de stofă de mobilă. Veţi vedea la cîte lucruri pot servi asemenea sacoşe din care este bine să aveţi mai multe în casă:

— puteţi ţine în sacoşe ziare vechi; ca să nu se curbeze introduceţi în tiv o vergea sau o stinghie de lemn. În felul acesta ziarele nu vor mai sta răvăşite prin casă, pe mese, pe etajere.

Dintr-o bucată mai mică de stambă, faceţi alte două sacoşe pentru dopuri pe care să le aveţi la îndemînă.

Vă recomandăm un *sac* practic şi original, *pentru ghemul de sfoară* (fig. 87).

F u r n i t u r i: o bucată de stambă sau altă pînză de 30—60 cm, lînă neagră şi puţin bumbăcel colorat.

Îndoiţi pînza, o tăiaţi jos la colţuri aşa cum se vede în desen şi nu uitaţi să lăsaţi cîte 1 cm pentru cusături. Brodaţi cu lînă neagră corpul pisicilor în puncte de lanţ mai dese. Panglicuţele de la gît le brodaţi în două culori diferite. După ce aţi terminat broderia faceţi cusăturile necesare, căptuşiţi sacul cu o căptuşeală colorată şi împodobiţi marginea de sus şi colţurile cu puncte rare de feston.

Pentru mîner îndoiţi o fîşie de cca 35 cm lungime şi 6 cm lăţime şi brodaţi-o frumos la capete. Nu uitaţi orificiul pe unde trece capătul ghemului de sfoară, pe care îl brodaţi ca o butonieră cu feston rar.

Pentru frînghia de rufe (indiferent dacă este din plastic sau fire textile) şi cîrligele pentru prins rufele, faceţi din stambă o poşetă-sacoşă formată dintr-un sac şi două buzunare. În sacoşa propriu-zisă păstraţi frînghia de rufe, iar în buzunarul din afară, cîrligele. Această sacoşă le va apăra de praf şi le va ţine în ordine. Garnisiţi sacoşa cu o panglică de rips, din care veţi face şi agăţătoarea.

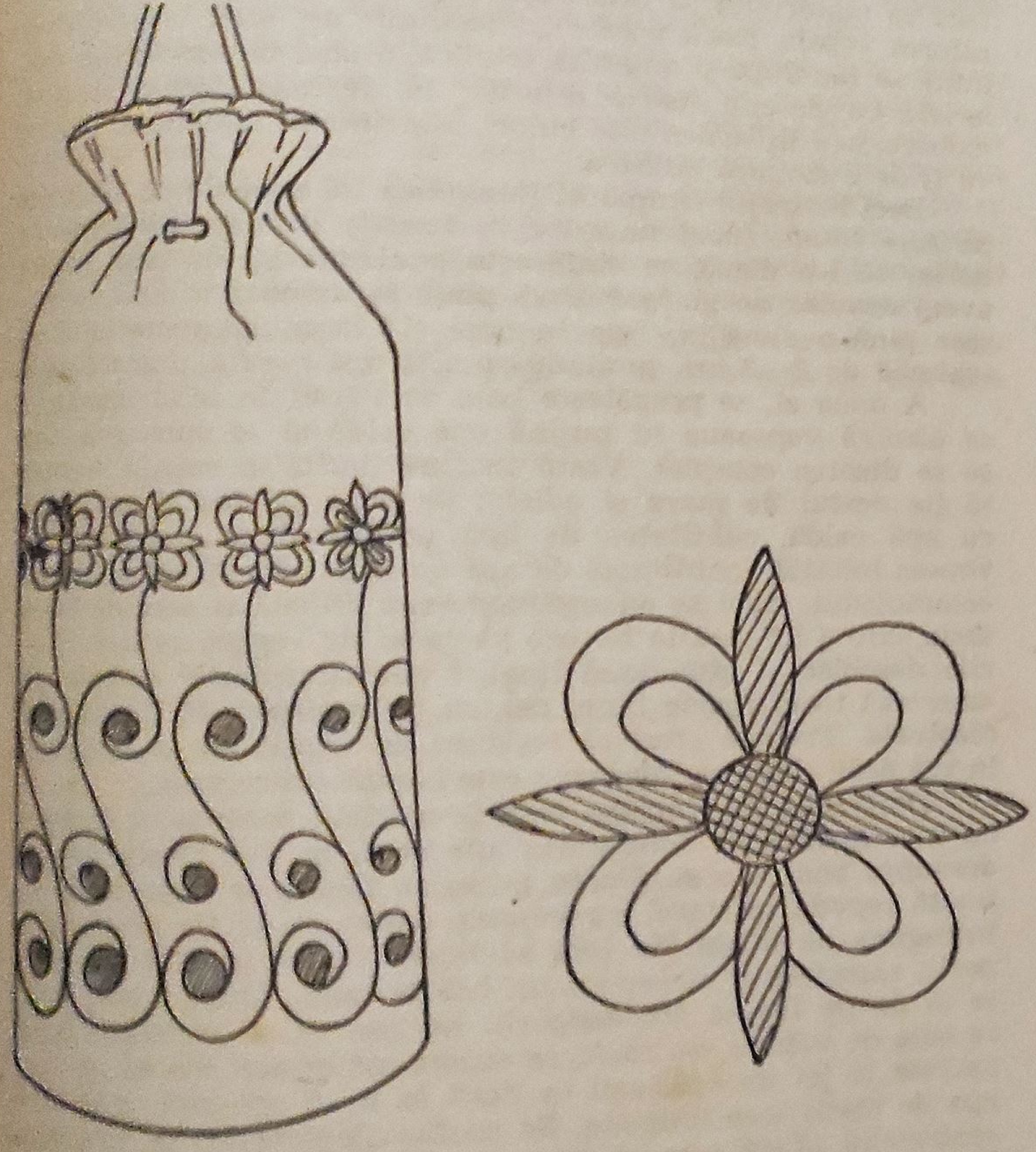

Fig. 86. Sac pentru lenjerie.

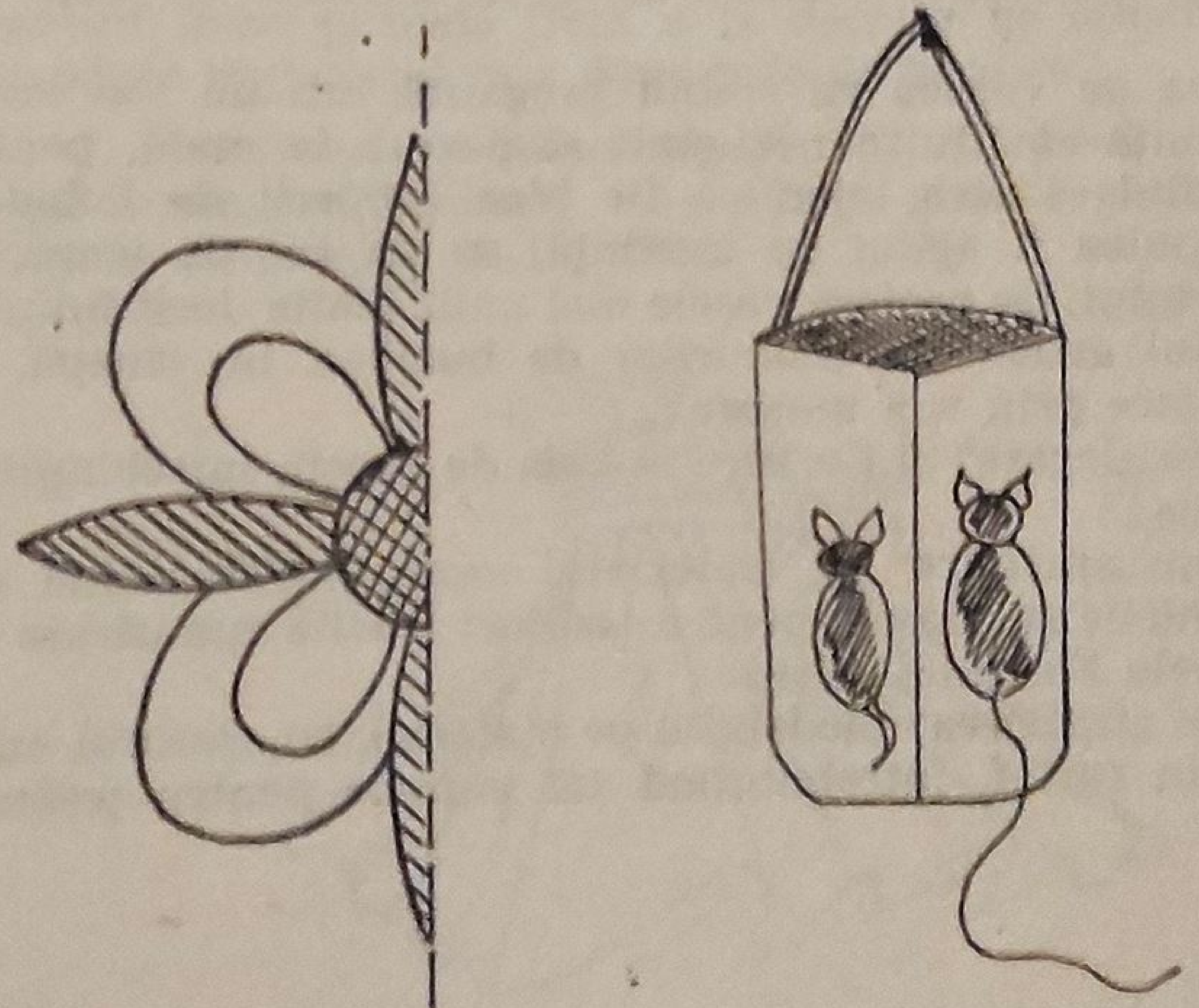

Fig. 87. Sac pentru gheme de sfoară.

VOPSITUL ARTISTIC AL ȚESĂTURILOR

PUTEȚI vopsi în casă, diferite țesături textile obținînd în felul acesta materiale decorative din care apoi puteți confecționa : fețe de masă, draperii, huse pentru mobilă, șorțuri pentru bucătărie etc. Nu se recomandă a se vopsi țesăturile din fibre sintetice.

Vopsitul în casă nu este complicat dacă se respectă cîteva reguli generale :

— materialul uscat se cîntărește pentru a ști exact cîtă cantitate de vopsea este necesară (un pachet Galus vopsește 150 g material uscat) ;

— materialul trebuie să fie curat și bine înmuiat în apă (firele bine pătrunse) înainte de a fi introdus în baia de vopsea ;

— baia de vopsea va trebui pregătită într-un vas curat (de preferință smălțuit), neruginit și destul de mare, pentru ca materialul să stea lejer, să fie bine acoperit de lichid și pentru a putea fi agitat cu ușurință, cu un băț de lemn, în timpul fiertului. Se preferă vasele mai mult înalte decît întinse.

Vopsitul artistic al țesăturilor de bumbac, in, cînepă, în metraj se face prin trei metode :

— prin „legare" și fierbere în baia de vopsit, întrebuințînd culori Galus ;

— prin „sprițuire" pe materialul uscat, întrebuințînd șabloane de hîrtie și vopsele pentru țesături textile cumpărate de la magazinele Fondului plastic ;

— prin „tipărirea" modelului pe material, cu ajutorul unor ștampile din cartof, întrebuințînd tot vopsele pentru țesături textile.

VOPSITUL ARTISTIC PRIN „LEGARE"

Tehnica acestei vopsiri constă în a „lega" materialul înainte de vopsire în diferite moduri, cu sfoară mai subțire sau mai groasă, a-l pături sau a-l restrînge, în a trage cu acul pe el, după niște desene schițate anterior, saiele pe care apoi le strîngem etc. Deci „secretul" acestei vopsiri artistice constă tocmai în „defectele" unei vopsiri obișnuite : cea mai mică cută a materialului sau faptul că el stă înghesuit în baia de vopsea, face ca materialul să iasă după vopsit „pătat", cu dungi, neuniform vopsit. Dacă aceste „defecțiuni" ale unei vopsiri obișnuite se fac după o anumită tehnică, atunci putem obține materiale cu desene foarte diferite, în degrade, într-o singură culoare, sau în mai multe culori. Bineînțeles materialul inițial va fi de o singură culoare.

Deci metrajul cumpărat (lungimea lui depinde de calculele pe care le-am făcut anterior în funcție de întrebuințarea ce dorim să i-o dăm), se cîntărește pentru a ști de cîtă vopsea avem nevoie ; se „leagă" și se pune la înmuiat în apă curată, rece pînă a doua zi. Apa în care stă la muiat materialul se schimbă de 2—3 ori, punîndu-se altă apă curată, dar tot rece.

A doua zi, se pregătește baia de vopsit în felul următor : se dizolvă vopseaua în puțină apă caldă și se amestecă bine să se dizolve complet. Vasul în care doriți să vopsiți trebuie să fie destul de mare și adînc ; se pune pe foc și se umple cu apă caldă, cantitatea de apă variind după cantitatea de vopsea folosită ; cantitatea de apă va fi de 15—20 ori greutatea colorantului. Apoi se adaugă vopseaua diluată și sare de bucătărie, cîte o lingură la fiecare pachețel de vopsea pentru culorile deschise și cîte două linguri pentru culorile închise. Se amestecă totul foarte bine, pentru ca vopseaua să fie complet dizolvată. Trebuie știut că țesătura de vopsit nu se introduce în vas decît după ce vopseaua este complet dizolvată.

Deci baia de vopsire este pregătită ; materialul înmuiat cu o zi înainte, se scoate din apa rece, se ține cîteva minute deasupra pentru a se scurge puțin și, fără a se stoarce, se cufundă repede în vasul cu vopsea, astfel ca să fie acoperit în întregime de lichid. Se lasă să fiarbă la foc încet o oră, acoperit, amestecînd mereu cu un băț de lemn. După o oră, vasul se ia de pe foc și, tot acoperit, se lasă să se răcească. După ce baia de vopsea s-a răcit, se scoate materialul din ea, se limpezește la jet de apă, sau în lipsă în 5—6 ape reci, pînă cînd apa de clătit iese limpede. Se desfac „legăturile" se apretează materialul (dacă este cazul), se pune la uscat, apoi se calcă. În felul acesta se obține un imprimeu în două culori, cu diferite nuanțe în degrade între ele. Materialul pe care doriți să-l vopsiți trebuie să fie într-o singură culoare, dar nu este nevoie să fie neapărat alb, decît în cazul cînd doriți ca imprimeul să aibă desenul alb și fondul culoarea cu care se vopsește. În ce

lelalte cazuri, materialul va avea culoarea pe care o doriți pentru desen, iar fondul îl obțineți prin vopsire. Bineînțeles că desenul trebuie să fie mai deschis decît fondul, deci materialul pe care se vopsește trebuie să fie mai deschis decît vopseaua în care se vopsește, iar culorile armonizate între ele.

În cazul cînd doriți ca imprimeul să aibă trei culori, atunci materialul scos din baia de vopsire se usucă fără a fi „dezlegat" după ce s-a uscat se fac noile „legături" și se vopsește din nou ca prima oară în culoarea a doua. Trebuie avut grijă ca prima baie de vopsire să fie mai deschisă decît a doua. Astfel pentru a obține un material cu bej, verde, maro, materialul inițial va fi bej, apoi se vopsește în verde și la sfîrșit în maro. Iată tehnica „legării" pentru cîteva imprimeuri :

1. Se desenează pe material mai multe cercuri cu diametre diferite (fig. 88). Se trage cu acul o saia cu ață tare

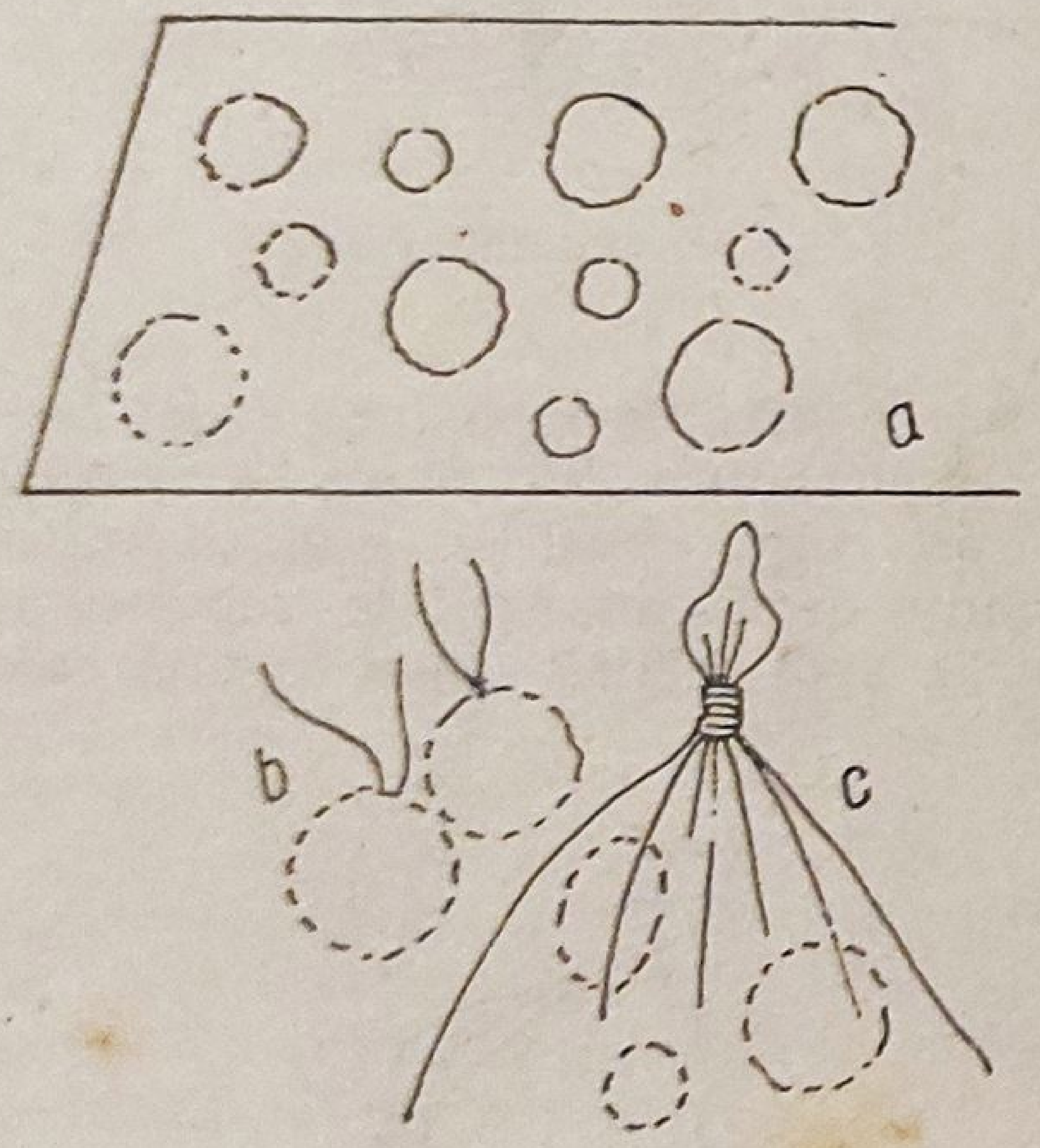

Fig. 88. Vopsitul artistic.

(fig. 88, *b*), apoi se strînge și se leagă, pe o distanță mai mică sau mai mare (fig. 88, *c*). După vopsire, materialul va prezenta niște rozete, mai mici sau mai mari, după cum materialul a fost mai puțin sau mai mult legat.

2. Materialul se „plisează" în lungime în pliuri late de 4—5 cm. Apoi, cu o sfoară groasă, se leagă din loc în loc, pe lățime de 3 m, la distanțe de 25 cm (fig. 89). Se vopsește apoi. Dacă doriți ca materialul să fie în trei culori, primele „legături" se fac mai rar, apoi după prima vopsire, se mai fac alte legături între primele (fără a le desface pe acestea), apoi se introduce materialul în a doua baie de vopsire.

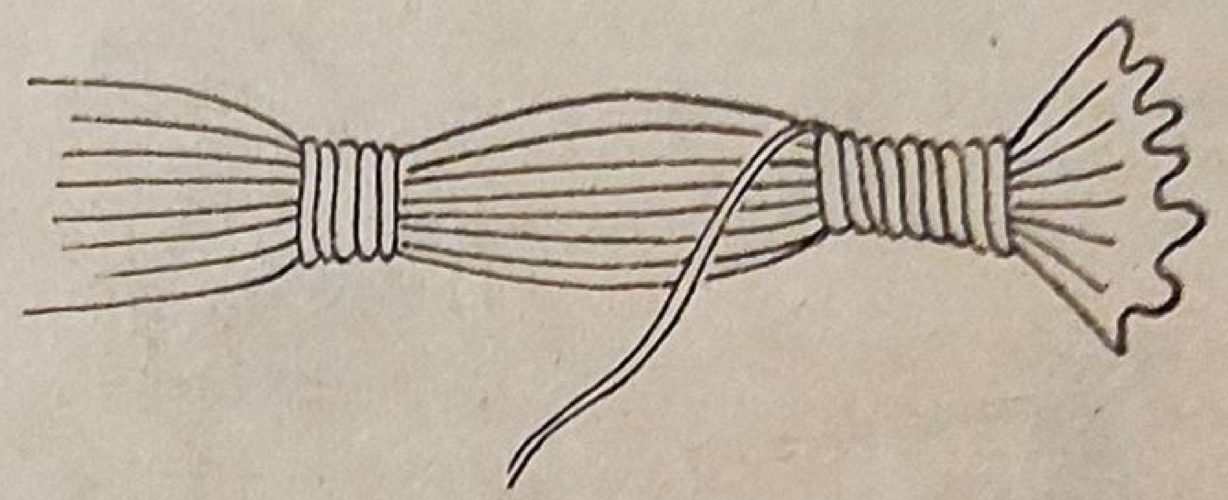

Fig. 89. Vopsitul artistic.

3. Materialul se păturește pe lat, de 5—6 ori, apoi se leagă la unul din capete cu o sfoară groasă, pe lățime de o pătrime cum vedeți în fig. 90.

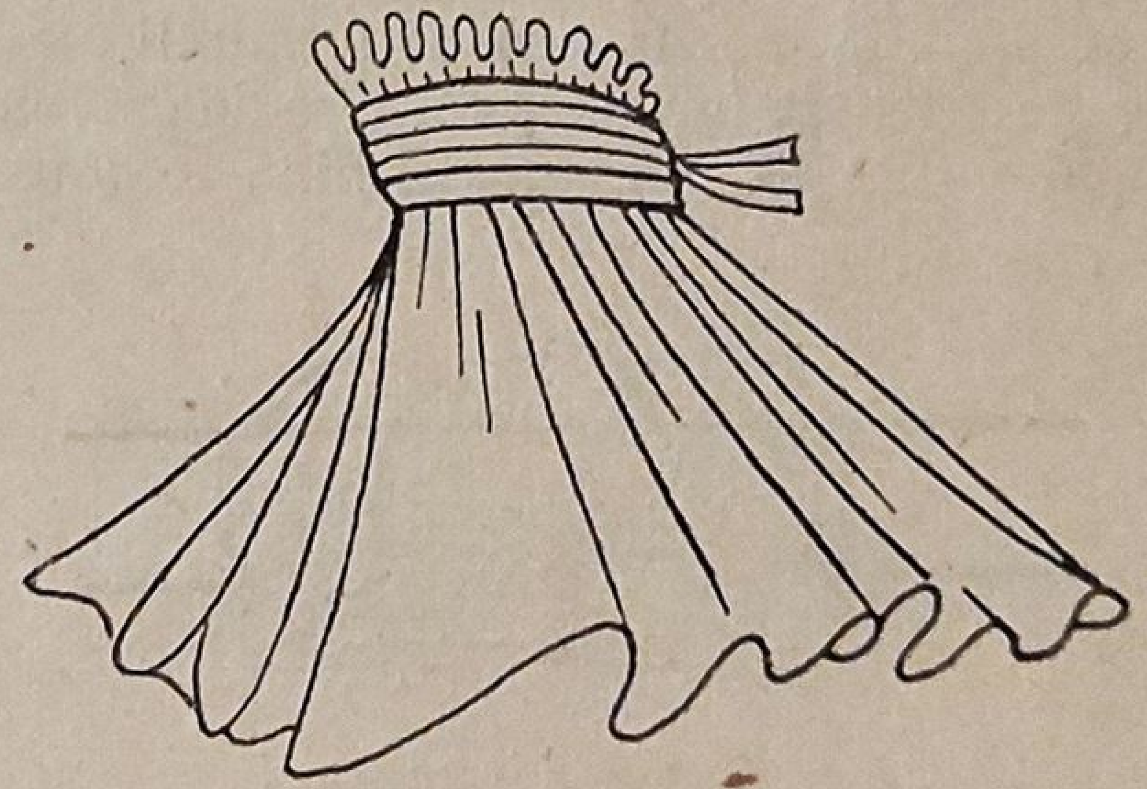

Fig. 90. Vopsitul artistic.

4. Materialul de vopsit se păturește întîi pe lung, apoi pe lat, astfel ca să obțineți un dreptunghi de 25/35 cm. După păturire materialul se introduce între două bețișoare legate

pe diagonală, ca în fig. 91, *a*. Se vopsește întîi unul dintre colțuri și după ce s-a uscat se vopsește și celălalt colț, în altă culoare, cum vedeți în fig. 91, *b*. Abia după a doua vopsire se scot cele două bețișoare late.

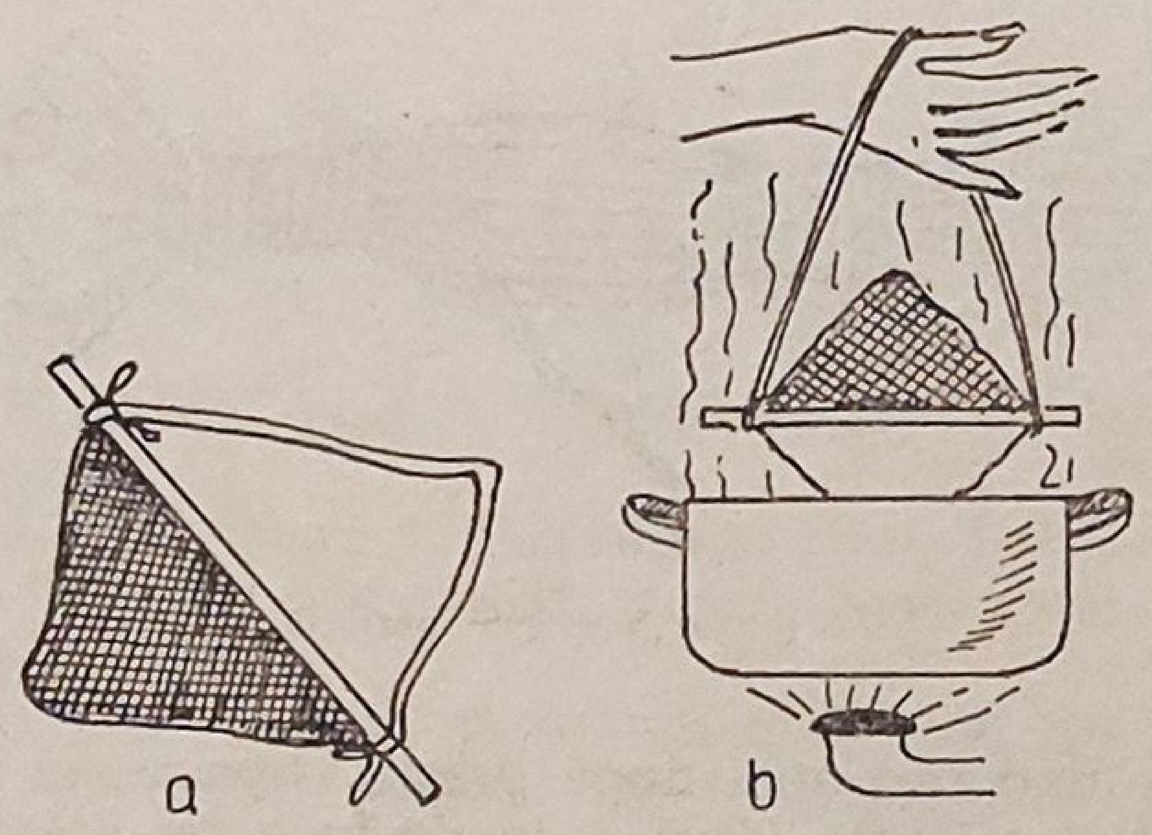

Fig. 91. Vopsitul artistic.

5. Materialul se așază în lungime în falduri, (cute) ca burduful acordeonului, late de 6 cm. Apoi se pătureşte și pe lat de 4—5 ori în funcție de lungimea materialului. Se leagă în două locuri cu sfoară, apoi în sensul lungimii, se prinde între două andrele de tricotat (groase) care se leagă bine între ele, la ambele capete (fig. 92), se moaie pînă a doua zi, apoi se vopsește.

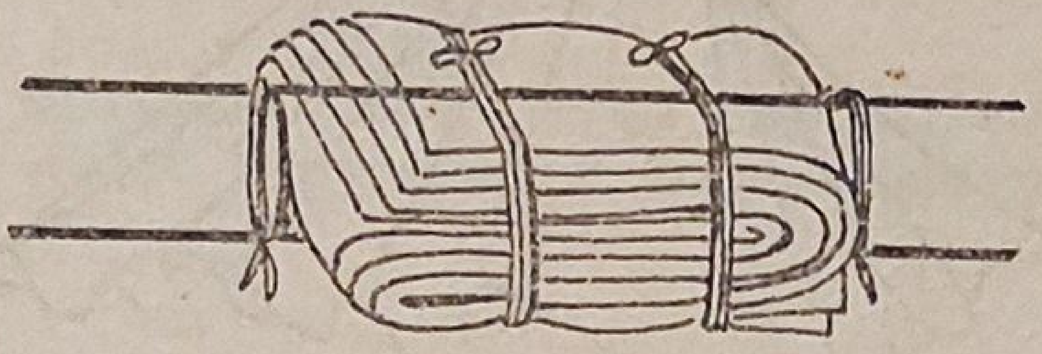

Fig. 92. Vopsitul artistic.

6. Materialul se pătureşte pe lung, apoi pe lat, astfel ca să se obțină un pătrat cu latura de 50 cm. Apoi materialul se rulează lejer de la unul din colțuri în diagonal spre colțul opus. La mijloc se leagă foarte strîns pe o lățime de 1 cm, apoi spre ambele capete la distanțe de 10 cm (fig. 93).

Fig. 93. Vopsitul artistic.

7. Materialul se așază în sensul lungimii sale în cute late de 2,5 cm; după aceea, pachetul de material se strînge încă o dată transversal tot în cute asemănătoare, late de 4 cm. Materialul astfel așezat se leagă o dată pe mijloc pe o lățime de 1 cm (fig. 94). Se vopsește întîi o parte (pînă la legătură), apoi partea cealaltă în altă culoare.

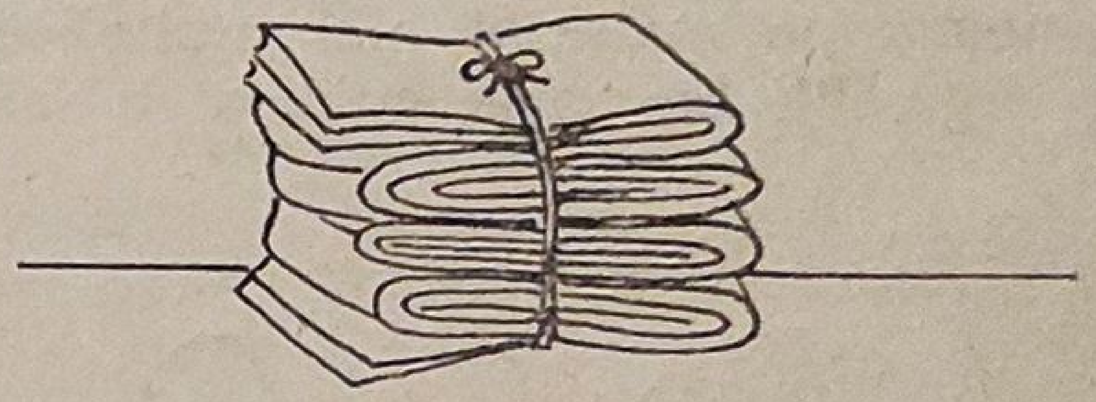

Fig. 94. Vopsitul artistic.

8. Materialul se pătureşte pe lung, apoi pe lat, ca să se obțină un pătrat cu latura de 0,5 m. Se rulează de la unul dintre colțuri, spre colțul opus. Se leagă în mijloc cu o sfoară groasă, pe distanța de 4 cm. Apoi se vopsește întîi un capăt (pînă la legătură), apoi celălalt capăt în altă culoare (fig. 95).

Fig. 95. Vopsitul artistic.

VOPSITUL ARTISTIC PRIN „ȘPRIȚUIRE"

Imprimarea materialelor prin sprițuire se face fără fierbere și fără apă, astfel că se pot imprima și stofe.

În loc de vopsele Galus, se întrebuințează vopsele pentru textile, care se găsesc la magazinele fondului plastic.

Pentru această imprimare, este nevoie în afară de materialul de imprimat, de „șabloane" tăiate din hîrtie, de vopsele pentru textile, de o pompă de flit și de cîteva ace cu gămălie.

Și acum iată cum se procedează : așezați pe masa din bucătărie o pătură, și peste ea o hîrtie albă care s-o acopere complet, apoi pe hîrtie se întinde materialul ce urmează a fi imprimat. Ambele trebuie să fie complet netede. Se fixează apoi șablonul de hîrtie, cu ace de gămălie. La fixarea șablonului este foarte important pentru reușita perfectă a desenului, ca acesta să fie perfect fixat pe material, să nu se găsească nici o umflătură sau cavitate sub el, în care ar putea pătrunde culoarea. După ce toate marginile șabloanelor au fost fixate cu ace de gămălie, se va putea începe sprițuirea. Acest lucru se face cu o pompă de flit, în rezervorul căreia s-a pus vopseaua pentru textile.

Înainte de a introduce culoarea în pulverizator, aceasta se trece printr-o sită sau se amestecă foarte bine. Sub duza de pulverizare, în jurul rezervorului pompei se înfășoară o cîrpă pentru prinderea eventualelor scurgeri de vopsea. Apoi se începe pulverizarea pe stofă. După ce se atinge intensitatea dorită a culorii, se scot șabloanele, iar acele se introduc imediat în apă fierbinte pentru dizolvarea culorii.

Modelele apar acum deschise, pe un fond închis. Dacă se dorește realizarea modelelor colorate, atunci se acoperă fondul cu șablon, pulverizînd cu vopsea desenul imprimeului. După ce culoarea s-a uscat, stofa se calcă apăsat pe dos, tot cu o hîrtie dedesubt. Prin călcat, culoarea devine rezistentă la spălare.

Pentru acest fel de imprimare se recomandă materialele într-o singură culoare, care n-au țesătura în relief.

În cazul cînd materialul pe care doriți să-l imprimați are metraj mai mare decît poate fi imprimat o dată pe suprafața mesei, se imprimă începînd de la unul din capete, partea imprimată se trage și se sprijină pe un scaun să se usuce și se imprimă în continuare cu șabloane curate.

VOPSITUL ARTISTIC PRIN IMPRIMARE CU ȘTAMPILE DIN CARTOF

Pentru acest gen de vopsire, aveți nevoie în afară de materialul de imprimat, de ștampile din jumătăți de cartof, de o pensulă și de culori pentru pictura pe textile.

Întîi se confecționează ștampilele. Cartoful se taie în două, se desenează în mijlocul tăieturii modelul decorativ, apoi se scobește cartoful în jurul desenului, astfel ca aceasta să rămînă proeminent (în relief).

Pentru imprimarea aceasta se pretează stofele sau materialele textile care nu au țesătură în relief. Țesăturile apretate se opăresc înainte de imprimare, pentru îndepărtarea apretului, se usucă și se calcă.

Materialul se întinde pe o masă sau planșetă, cu o foaie de sugativă sub el, se fixează cu pioneze, ca să stea fix. Apoi se începe imprimarea.

Ștampila din cartof se unge cu vopsea (vopsea de ulei sau culori pentru textile), cu ajutorul unei pensule moi (bineînțeles numai modelul în relief), apoi se apasă puternic ștampila pe material, culoarea imprimîndu-se pe aceasta. După fiecare imprimare, ștampila se unge din nou cu un strat de vopsea.

După ce s-a terminat imprimarea materialului în întregime se lasă să se usuce bine. În cazul cînd ați folosit vopsele pentru țesături textile, se va călca materialul pe dos, după ce s-a uscat, avînd grijă să se pună sub el o foaie de hîrtie albă.

Din materialele vopsite artistic cum am văzut mai sus, se pot confecționa cele mai variate obiecte pentru înfrumusețarea locuinței dv. : seturi, fețe de masă, huse, perdele, saci pentru păstrat haine etc.

CAPITOLUL V

MODERNIZAREA MOBILELOR VECHI

În fiecare locuință există piese de mobilă „demodată", de care totuși nu ne putem despărți, aruncîndu-le, fie din motive sentimentale (sînt de la mama sau de la bunica) fie din

motive utilitare (ne mai putem servi de ele). Totuși păstrate în forma lor inițială, formează o notă discordantă cu mobilele și apartamentele moderne ale zilelor noastre.

Vom încerca să vă dăm cîteva sugestii, pentru modernizarea lor.

Bineînțeles, scaunele ocupă primul loc, deoarece niciodată nu avem destule scaune cînd avem musafiri și din această cauză nu ne putem dispensa de cele vechi.

Pentru a le moderniza le veți înlocui îmbrăcămintea veche, cu tapete noi, lucrate de dv., fie pe pînză de sac sau etamină, cu motiv în cruciulițe sau chelim (gen tapiserie), fie cu tapete amuzante croșetate sau tricotate în culori vesele (dar armonioase).

Pentru aceasta se vor folosi fire din lînă, de PNA sau de bumbac pentru tricotat.

La fotoliile mari, se înlocuiește tapiseria de pe spătar, perna, dar și pernițele de pe brațe.

Unui fotoliu cu lemnăria aurită sau vopsită în alb, îi veți broda tapițeria nouă pe saten gri sau argintiu, cu motive florale. Motivele sînt brodate cu mătase degrade în broderie artistică (fig. 96). Tot pentru fotoliile mari dar cu lemnăria de culoare închisă vă sugerăm tapițerie lucrată în punct „goblen", pe etamină rară (fig. 97). Motivul îl constituie ghirlande

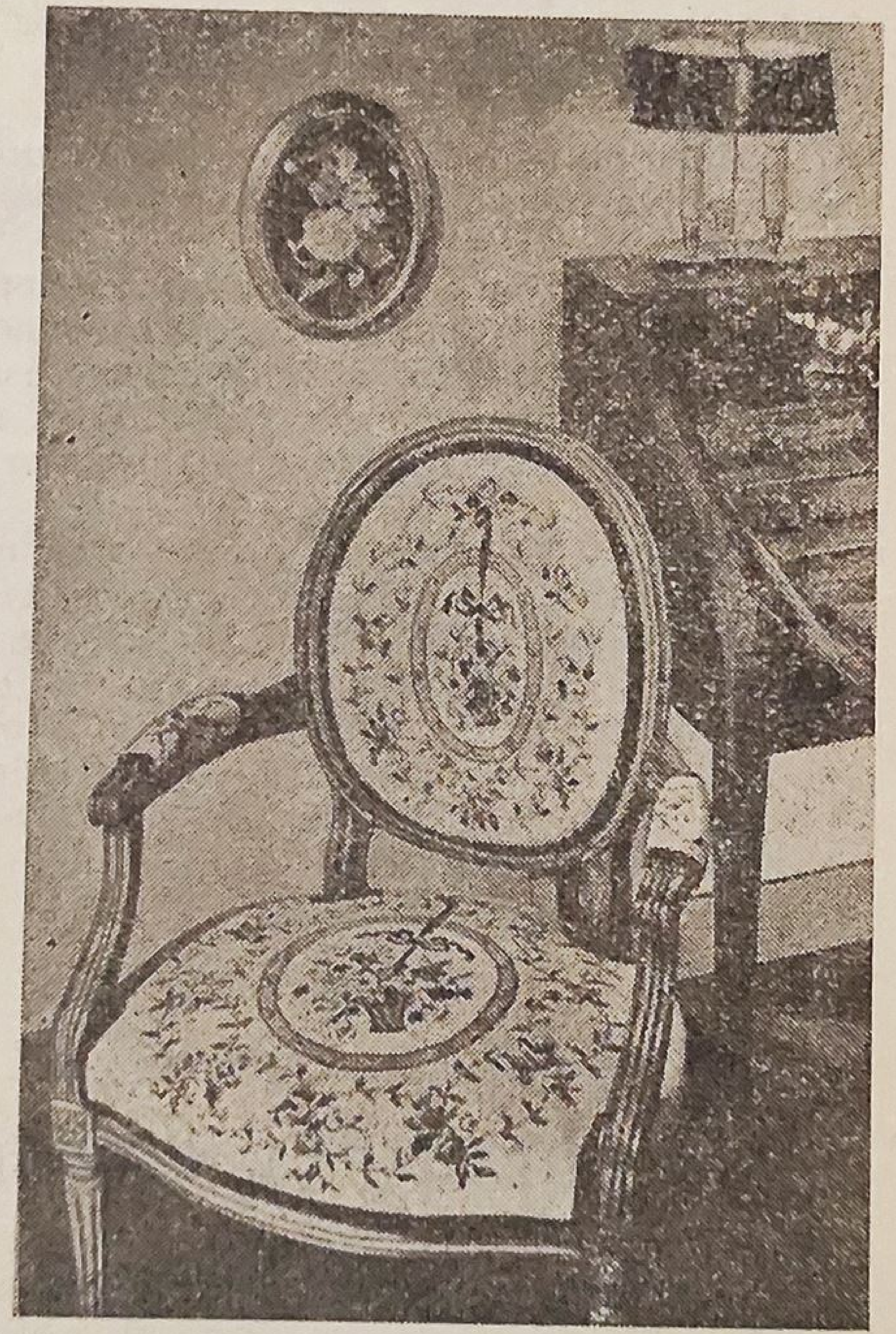

Fig. 96. Modernizarea unui scaun.

Fig. 97. Modernizarea unui scaun.

de flori, în jurul unui medalion ce poartă un coş de flori, atîrnat de o panglică. Fondul tapiţeriei este auriu, şi două nuanţe de bej — pentru medalion — iar ghirlandele şi florile din coşuleţe, cît mai viu colorate.

*
* *

În zilele noastre patul de bronz a ieşit de mult din modă. Acesta poate fi transformat foarte uşor într-o mobilă modernă, confecţionîndu-i o îmbrăcăminte dintr-o stofă plină, în culoarea coajei de nucă. Marginile sînt bordisite cu o fişie de voal tare încreţit. Tăblia exterioară a patului este îmbrăcată în stofă pînă jos, avînd ataşat pe margini banda încreţită din voal.

Partea interioară (care nu poate ajunge pînă jos, din pricina somierei), are şi marginile din stofă pe care coaseţi la mici intervale butoni îmbrăcaţi în material. De aceşti butoni se încheie voalul încreţit, formînd astfel un tot perfect.

CAPITOLUL VI

SĂRBĂTORILE DE IARNĂ

SĂRBĂTORILE de iarnă, cu tot fastul lor, încîntă aproape în aceeaşi măsură pe cei mici şi pe cei mari. Atmosfera de sărbătoare se menţine în toate zilele Anului nou şi fiecare îşi dă toată silinţa ca acestor zile să le dea un cadru festiv. Pregătirile încep cu mult înaintea sărbătorilor deoarece feţele de masă festive pe care le veţi broda, suporturile pentru lumînări şi celelalte elemente decorative pentru apartament vă vor lua puţin timp.

Mai departe vă dăm cîteva sugestii pentru ca sărbătorile de iarnă să aibă într-adevăr un aer festiv :

— La ferestre, pe geamurile bine închise se aplică uşor conturul unui brad şi steluţe colorate sau fulgi de zăpadă stilizaţi, tăiaţi din staniol alb, sau se cos pe perdele steluţe tăiate din staniol ;

— Pe o lampă cu abajur se atîrnă fire de beteală, care se lasă libere sau se strîng jos cu o panglică ;

— Pentru a parfuma aerul, se taie cîteva mandarine pe lăţime în două jumătăţi şi se scoate cu atenţie miezul, astfel ca să rămînă coaja întreagă. Se pune în fiecare o lumînare colorată şi se acoperă cu al doilea capac în care se face o gaură, prin care să poată trece lumînarea. Cînd se aprind aceste mici lampioane, în apartament se degajă un parfum plăcut ;

— Pe servantă se poate aranja o branşă din cîteva crengi de brad pe care fixaţi lumînări colorate ;

— Draperia se împodobeşte cu ghirlande din beteală şi fişii de celofan alb şi colorat, prinse cu ace cu gămălie, sau fixaţi cu ajutorul acului şi aţei ;

— Pe bufet sau pe servantă este foarte decorativ să se improvizeze un sfeşnic dintr-un pahar obişnuit de apă, pictat cu culori tempera, în care se introduce o lumînare groasă albă ;

— Trei — patru conuri de brad sau pin, aurite cu bronz, prinse fiecare cu o panglică se atîrnă de lustră în sufragerie ;

— Ghirlandele de brad şi beteală se prind în partea de sus a oglinzii şi se lasă să atîrne în părţile laterale ;

— Se mai pot face măşti din carton sau hîrtie cu care se îmbracă o aplică aprinsă sau un bec montat special pentru această ocazie pe un perete ;

— Luaţi globuri rotunde, diferit colorate, dar fără nici un fel de desene pe ele. Fiecărui glob îi faceţi în jur o corolă din dantelă albă încreţită foarte tare. Faceţi un buchet din aceste flori şi plasaţi-l într-un vas de cristal ;

— Pe o cutie de carton de mărime potrivită, pe care aţi umplut-o cu nisip, apoi aţi îmbrăcat-o în staniol, înfigeţi cîteva ramuri uscate pe care le daţi cu bronz argintiu. Prindeţi de aceste crengi, globuleţe mici, divers colorate, astfel ca ele să apară ca fructele unui pom fantastic.

— Într-un bol de sticlă albă, aranjaţi crengi uscate, pe care le-aţi îmbrăcat în staniol colorat. Cu ajutorul unor sîrme subţiri, fixaţi din loc în loc, pe aceste crengi, nişte pahare simple din sticlă, în care fixaţi lumînări colorate ;

— Într-un borcan înalt şi îngust, aşezaţi de asemenea crengi uscate pe care le-aţi dat cu lac. Pe ele fixaţi din loc în loc flori fantastice : fie globuri colorate, cărora le facem în jur „petale" din bucle de panglică lucioasă, fie din conuri mici de pin pe care le fixăm pe o corolă de petale tăiată din tablă de aluminiu (din cutii goale de conserve) ;

— Lumînări groase de ceară, le „îmbrăcaţi" în mărgele colorate, fixîndu-le cu ceară topită. Suportul acestor lumînări îl faceţi tot din mărgele pe care le „îngrămădiţi" într-o corolă, la baza lumînării, tot cu ceară topită.

ARMONIA MESEI DE ANUL NOU

Această masă se deosebește de obișnuitele mese de petrecere și necesită un cadru special, cu elementele decorative alese cu gust. Masa va fi acoperită de preferință cu o față de masă albă. Dacă masa este în familie, se ornează cu steluțe decupate din staniol colorat și împrăștiate pe masă, sau cu crenguțe de brad, cusute pe marginea feței de masă; se așază în cele două capete ale mesei cîte un vas cu gîtul strîmt în care se pun cîteva crenguțe de brad sau de vîsc, iar de rămurele se atîrnă globuri mici colorate.

Pentru sărbătoarea revelionului într-un cadru festiv, se acoperă masa cu o față de masă de olandă brodată, iar tacîmurile se aranjează corespunzător. Desigur că florile și efectele de lumină sînt indispensabile la înfrumusețarea mesei. Pentru masa de revelion se preferă însă bradul și feriga, care vor fi grupate în buchete sau ghirlande, presărate cu acid boric

Fig. 98. Flăcări plutitoare.

cristalizat; de asemenea vîscul și mahonia cu boabe roșii dau aranjamente frumoase. În cele ce urmează se prezintă cîteva astfel de aranjamente.

— În mijlocul mesei se pune o oglindă, cu fața în sus. Pe ea se așază un mănunchi de crengi de brad, suflate cu ceară albă pentru a da iluzia zăpezii. Acest efect se obține topind o bucată de lumînare de spermanțet alb și pulverizînd crenguțele cu ajutorul unui pulverizator introdus în lichidul respectiv. În cazul cînd spermanțetul se încheagă, se va reîncălzi. Crengile ninse în felul acesta se leagă la un capăt cu o panglică aurie, iar în mijlocul lor se fixează lumînări viu colorate, prinse în sfeșnice speciale de metal. Dacă se adaugă ciupercuțe și conuri de brad aurite, se mărește efectul ansamblului;

— Se așază în centrul mesei ramuri de brad și pe ele din loc în loc jumătăți de nucă aurită, în care se fixează prin lipire cu ceară cîte o lumînare roșie. În locul nucilor se pot întrebuința jumătăți de mandarine.

— Se așază în mijlocul mesei la distanțe egale sfeșnice cu lumînări. Se leagă între ele cu beteală sau panglici argintate, iar din loc în loc se pun crenguțe de brad.

Din crengi de brad se formează cu ajutorul unei sîrme subțiri o cunună, căreia i se dă forma ovală. Se așază în centrul mesei, și pe ea din loc în loc se fixează lumînări mici în suporturi. În golul din centru, se împrăștie stele și semilune tăiate din carton și acoperite cu staniol;

— În forma de savarină, îmbrăcată în staniol, se așază crengi de brad în care se înfig lumînări. De o parte și de alta se pun grupuri de globuri colorate, legate pe o crenguță de brad, cu panglică argintie;

— Pentru o masă rotundă se cumpără un brăduleț de la florărie pudrat cu acid boric praf și se agață de crengile lui globuri mici.

— Pe o masă lungă se înșiră de la un capăt la celălalt două ghirlande de beteală așezată șerpuit. În buclele dintre ghirlande se pune un sfeșnic cu lumînări groase, albe;

— O crenguță uscată, cu mai multe rămurele, fixată într-un borcan învelit în staniol, se îmbracă în fîșii de hîrtie metalizată tăiată franjuri, iar din loc în loc se prind flori făcute din staniol de diferite culori;

— În locul lumînărilor, puteți decora masa și cu aceste „flăcări plutitoare" (fig. 98). Luați pahare de diferite forme

și înălțimi. Turnați în ele apă cam 3/4. Apoi ulei de salată. Dintr-un dop de plută tăiați o rondea și aplicați deasupra o bucățică de tablă pe care o găuriți la mijloc și introduceți un fitil din vată. Așezați dopul în pahar și dați foc fitilului. Dopul plutește pe ulei și astfel obțineți „flăcări plutitoare". Apa din pahar se colorează înainte de a o turna, sau se pun în ea bile colorate, flori, frunze etc.

Sticlele cu băuturi își vor primi și ele costumația de carnaval. Bineînțeles nu ne referim la sticlele cu băuturi scumpe, care sînt deja împodobite într-o permanentă haină de sărbătoare, ci la modestele sticle de un litru în care veți pune vinul vărsat. În fig. 99 vedeți o sticlă căreia îi puneți o mască desenată și pictată pe carton, căreia i s-au adăugat nasul roșu, ochelarii, mustața și genele, care au fost decupate separat și lipite apoi pe locurile respective. Sub mască înnodați o cravată apelînd la o cravată veche a soțului dv. în culori cît mai vii. În felul acesta puteți „îmbrăca" și alte sticle (fig. 100) a căror „îmbrăcăminte" este decupată din hîrtie lucioasă diferit colorată și apoi lipită pe sticlă.

Fig. 99. Sticlă cu „mască".

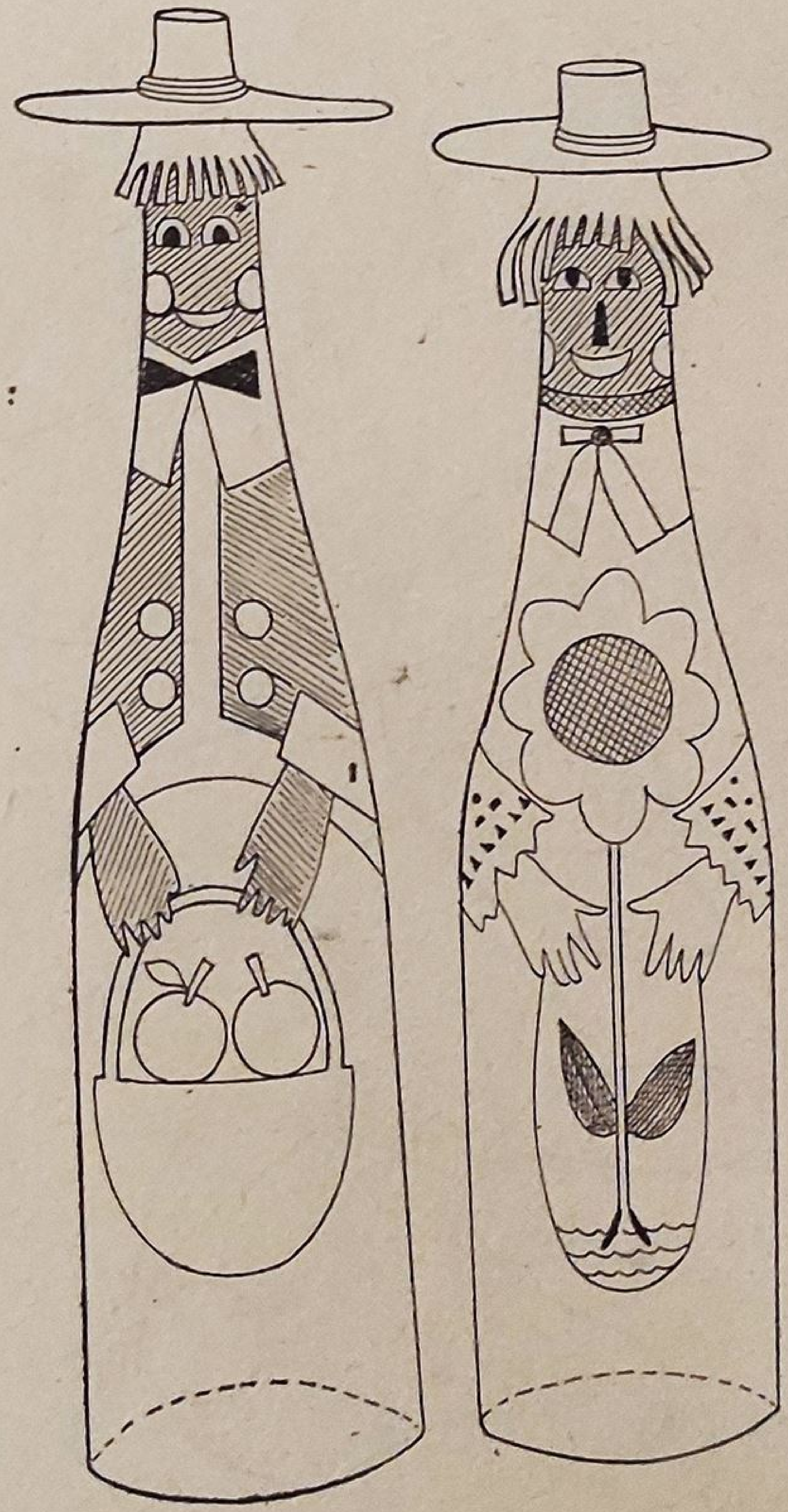

Fig. 100. Sticle îmbrăcate

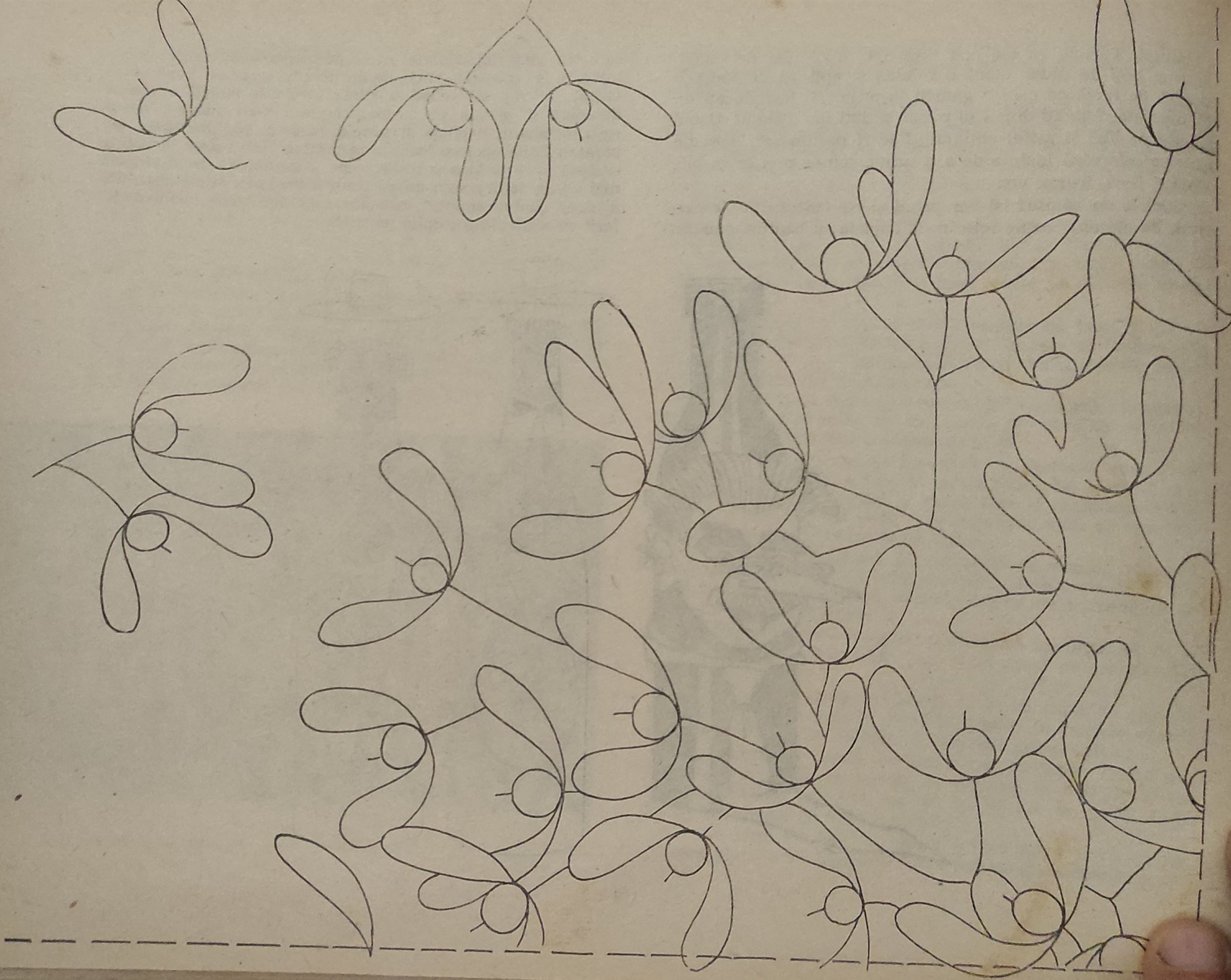

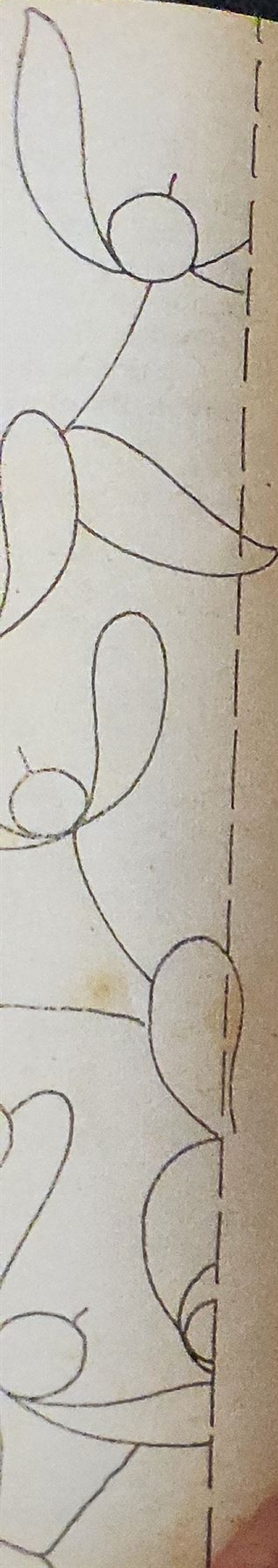

Fig. 101. Față de masă — model cu vîsc.

Fig. 102. Față de masă — model cu crenguțe de brad.

Fețe de masă festive

Pentru acele dintre dv. care se pricep să brodeze și doresc un fast deosebit pentru masa de sărbători vă oferim cîteva modele de față de masă, cu motive specifice sărbătorilor de iarnă.

1. *Model cu vîsc.* Vîscul a fost și rămîne mereu planta cu „noroc" a Anului Nou. De aceea, iată-l și pe o față de masă pentru această ocazie (fig. 101). Modelul se brodează pe olandă albă, frunzele și codițele vor fi lucrate în punct artistic verde-gălbui, iar fructele cu alb-argintiu, în punct plin.

Motivul se plasează în centrul feței de masă, iar pe restul ei, se aruncă ici-colo, cîte o crenguță mică. Pe margini, de jur-împrejur faceți cîte un feston drept cu muline verde.

2. *Model cu crenguțe de brad.* Tot pentru sărbători vă recomandăm o față de masă de in în culoare naturală, iar ca motiv decorativ veți întrebuința: crengi de brad, clopoței, globuri, lumînări (fig. 102).

Motivul decorativ se plasează în cele patru colțuri ale feței de masă, lucrîndu-se cu mulineuri degrade în felul următor: bradul cu verde, în punct de margaretă; lumînarea cu roz, bleu sau mov în punct de lanț; flacăra lumînării și steluțele din jur cu galben-portocaliu, în punct de cruciuliță și de rămurică. Clopoțeii cu auriu, tot în punct de lanț, iar globurile în punct artistic în culorile dorite de dv.

3. *Model cu clopoței.* În centrul feței de masă se formează un dreptunghi din patru linii aurii, iar în fiecare dintre colțurile lui se brodează cîte doi clopoței, legați de două crengi de brad încrucișate (fig. 103).

Fig. 103. Față de masă – Model cu clopoței.

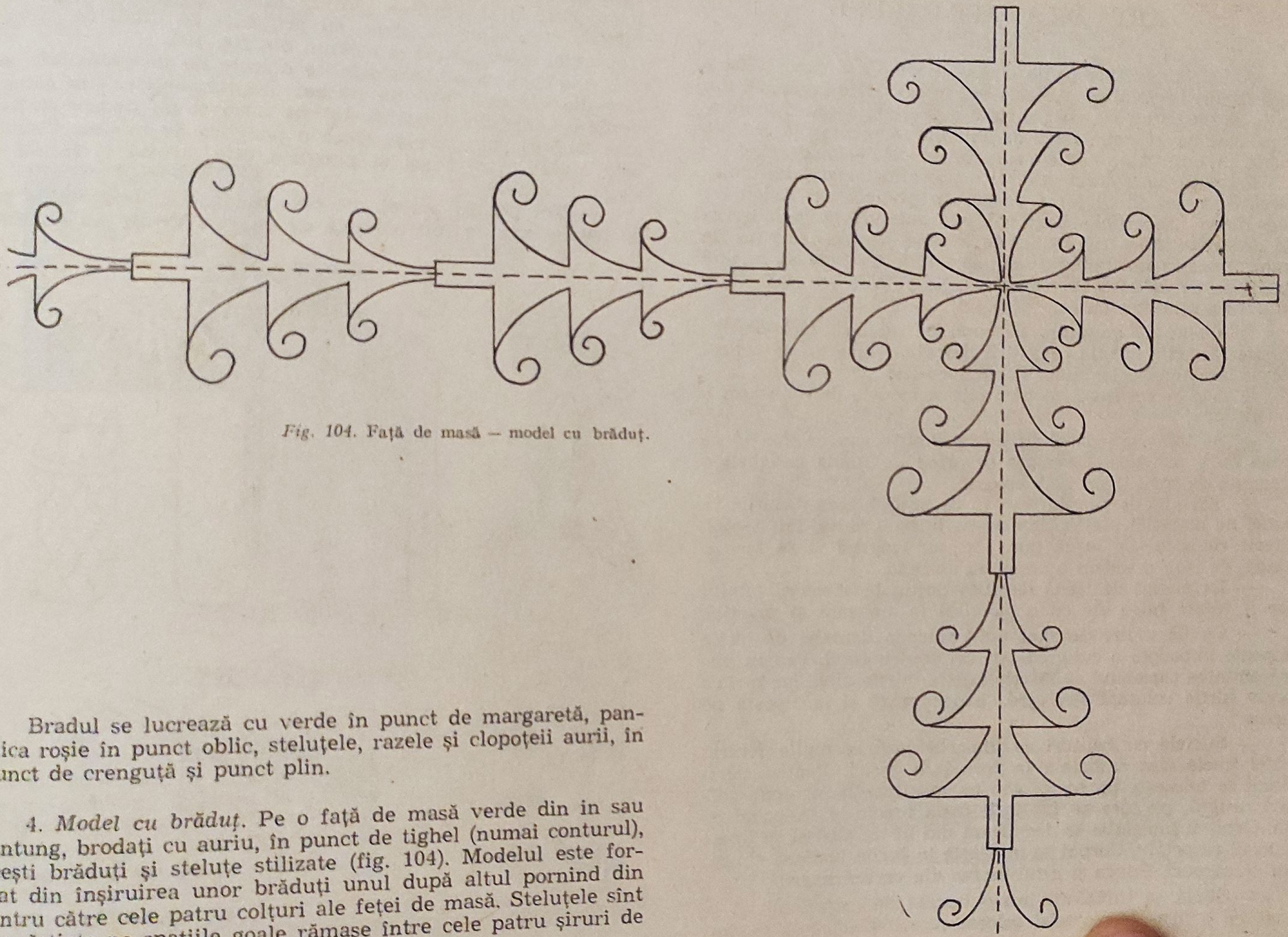

Fig. 104. Față de masă – model cu brăduț.

Bradul se lucrează cu verde în punct de margaretă, panglica roșie în punct oblic, steluțele, razele și clopoțeii aurii, în punct de crenguță și punct plin.

4. *Model cu brăduț*. Pe o față de masă verde din in sau șantung, brodați cu auriu, în punct de tighel (numai conturul), acești brăduți și steluțe stilizate (fig. 104). Modelul este for-
mat din înșiruirea unor brăduți unul după altul pornind din
centru către cele patru colțuri ale feței de masă. Steluțele sînt
împrăștiate pe spațiile goale rămase între cele patru șiruri de
brăduleți.

ARTA DE A FACE DARURI

Anul Nou cu, pomul de iarnă, înseamnă și bucuria de a face daruri celor dragi. Aceasta este o artă care izvorăște din grija ca un cadou ales să satisfacă o preferință sau o preocupare specială, să amintească de anumite momente plăcute din viață, din dorința de a face o surpriză plăcută celor dragi.

Plăcerea de a dărui ceva este poate mai mare decît plăcerea de a primi. Plăcerea pe care o produce un cadou nu este direct proporțională cu valoarea acestuia și la alegerea lui este bine să se țină seama de aceasta, pentru ca să nu fie transformat în satisfacerea unor necesități. Trebuie să se țină cont atît de calitatea persoanei căreia îi este adresat cît și de natura relațiilor cu ea.

Este bine să obișnuim pe copii de mici să facă daruri, să știe să simtă emoția pregătirii darurilor, bucuria de a descoperi pe chipul celor dragi fiorul surprizei.

În cele ce urmează vă dăm cîteva modele de ambalare a cadourilor :

— Se înfășoară darul în hîrtie subțire sau celofan și se leagă cu o panglică. Deasupra se prind pe funda panglicii o crenguță de brad și un glob colorat.

— Tot atît de simplu este să se împacheteze darurile în pungi de mate ial plastic pe care se lipesc steluțe din staniol, diferit colorate. Se leagă punga cu o panglică și se face o fundă, de care prindem o crenguță de brad.

— La pomul de iarnă darurile destinate aceleiași familii vor fi legate între ele cu o panglică (e amuzant și practic).

— Cu un motiv decupat după metoda dantelei de hîrtie se poate împodobi o cutie cu cadouri pentru copii. Pentru îmbrăcămintea capacului se întrebuințează hîrtie albă, iar pentru motiv hîrtie colorată din care se decupează și se lipește pe capac.

— Sticlele cu băuturi se împachetează în multe feluri : astfel unele sînt ambalate în formă de pisici. Pentru capul pisicii se folosește un cartof sau un măr învelit în hîrtie gofrată neagră, pe care se fac întîi două urechi și se prind cu ață. Ochii și mustățile se decupează din hîrtie albă și se lipesc în locul respectiv. Corpul se învelește în hîrtie lucioasă simplă sau în carouri. Coada și gîtul se fac din carton negru.

— Sticla se înfășoară într-o bucată de carton alb și se leagă cu o fîșie de material colorat care împiedică să se desfacă tubul și în același timp formează fularul unui om de zăpadă. Pălăria și ochii se fac din hîrtie neagră, iar gura din hîrtie roșie ; toate se lipesc cu pelicanol pe tubul de carton. Tot astfel se va obține și clovnul din fig. 105.

— Pentru a ambala diferite obiecte de îmbrăcăminte, se face din ele mai întîi un pachet dreptunghiular. Din carton verde se taie doi brazi destul de mari și pe fiecare se fac șase tăieturi prin care se trece o panglică de mătase. Cadoul este așezat între brazi și panglica este strînsă și făcută o fundă la capete.

— Tot pentru ambalarea obiectelor de îmbrăcăminte pe pachetele învelite într-o hîrtie de culoare verde sau argintie

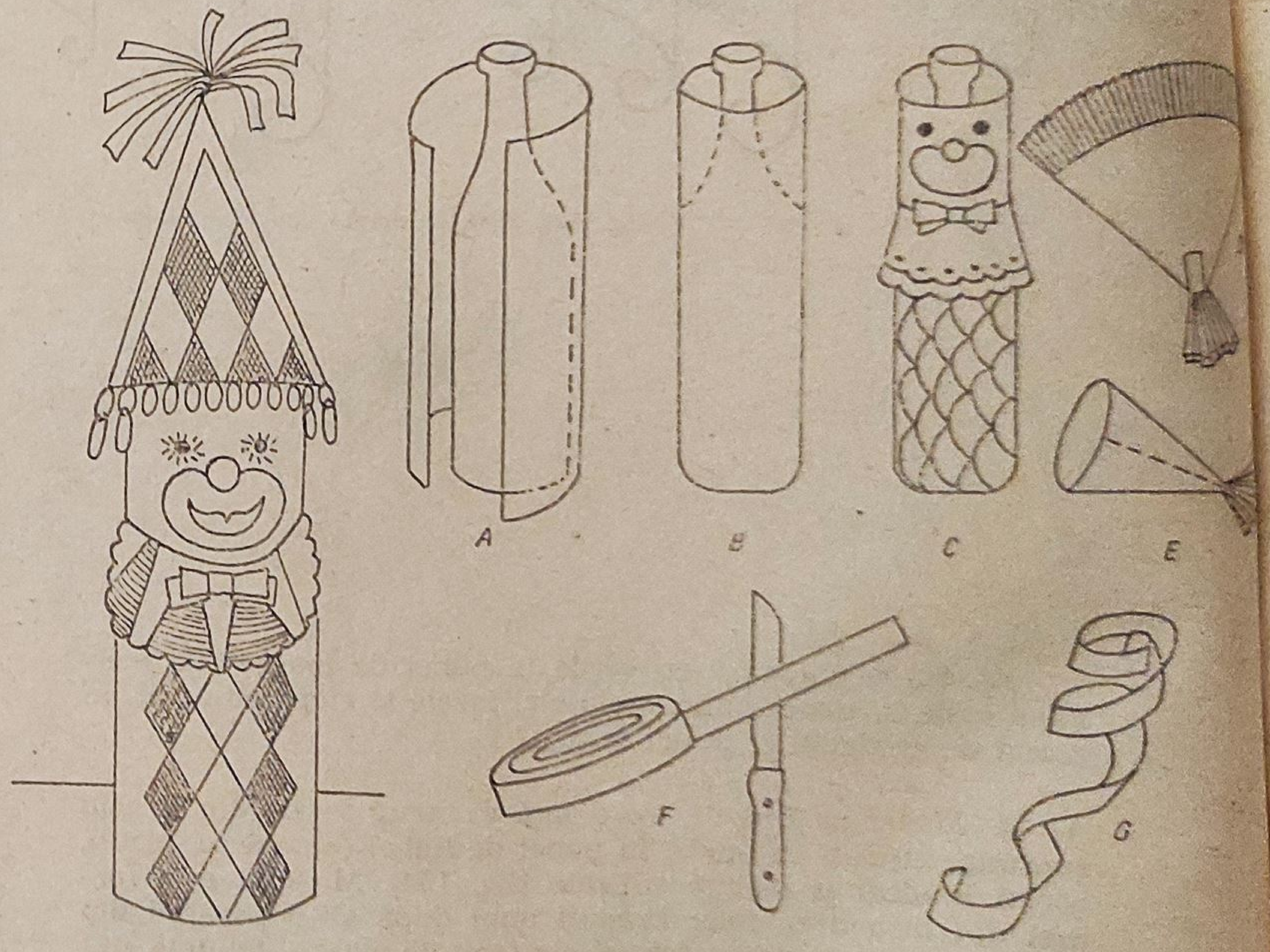

Fig. 105. Sticlă ambalată.

puteți face diferite garnituri lipindu-le, decupate din hîrtii de culoare contrastantă, după metoda dantelelor de hîrtie (fig. 106).

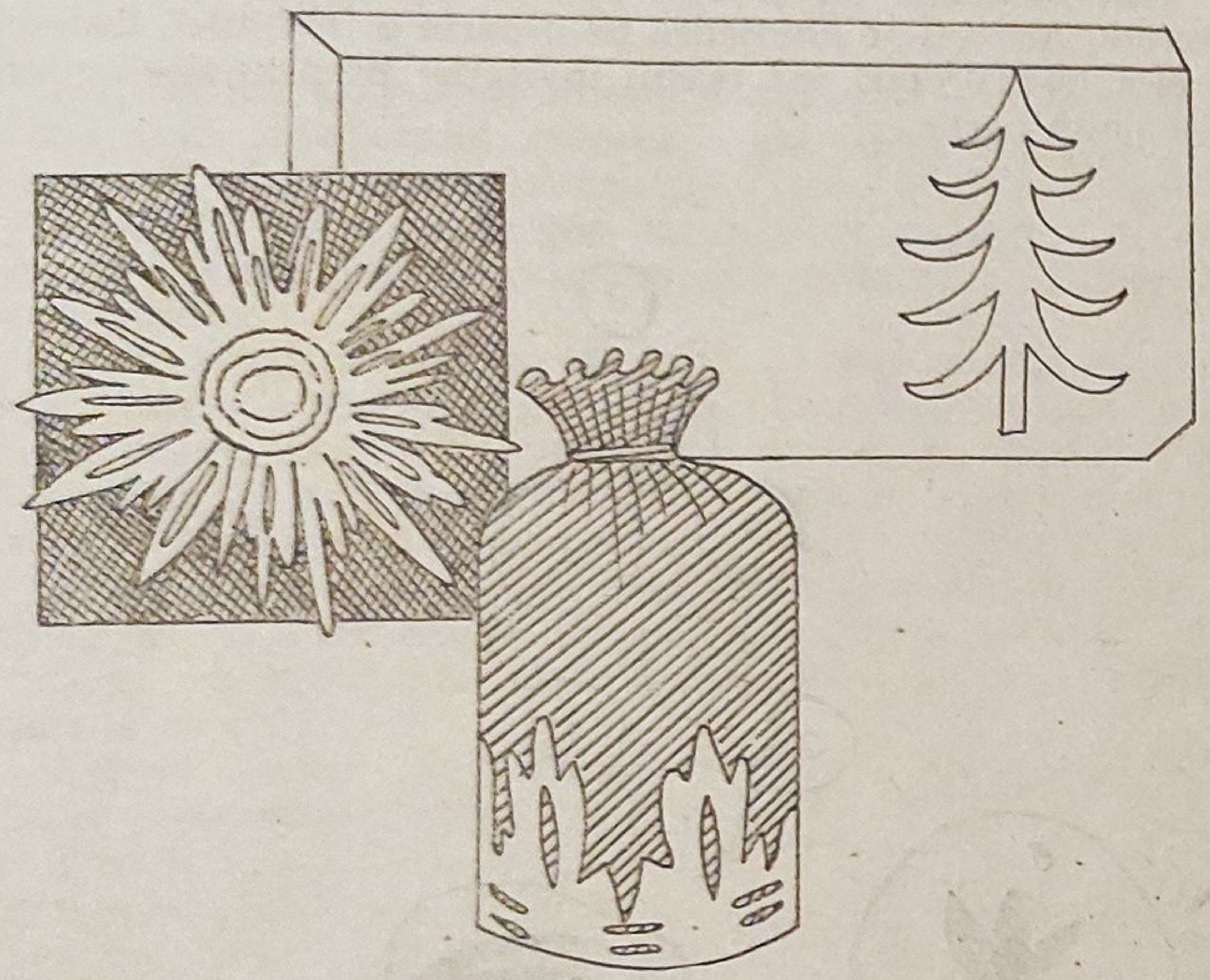

Fig. 106. Model pentru ambalat.

ZIUA COPILULUI

Printre sărbătorile principale în viața familiilor cu copii, este și 1 Iunie — Ziua Copilului, precum și zilele de onomastică și aniversare a copiilor dv. Pentru a da un aer festiv acestor sărbători, în afara darurilor făcute copiilor și de bunătățile pregătite pentru ei, veți avea grijă și de alte trei elemente principale : învitațiile, ornarea mesei, „marcarea“ locurilor la masă, pentru ca fiecare copil să știe unde se va așeza.

Invitațiile. Copii își vor invita prietenii și colegii de școală sau grădiniță. Invitațiile le veți confecționa dv. împreună cu copii, spre marea bucurie a acestora. Pentru confecționarea lor, aveți nevoie de carton subțire alb, de hîrtie lucioasă de diferite culori, pastă albă de lipit și un foarfece ascuțit.

Invitațiile sînt niște dreptunghiuri de 8/12 cm din carton alb care se înfrumusețează pe marginea stîngă cu un motiv decorativ decupat din hîrtie lucioasă, iar pe partea dreaptă se scrie „invitație“, care specifică ziua și ora, precum și unde are loc serbarea. Invitația se pune într-un plic și se dă copilului sau părintelui, după caz.

Tehnica confecționării acestor invitații este foarte simplă : pe dreptunghiul de carton de 8/12 cm se desenează în partea stîngă modelul, apoi separat din hîrtie lucioasă se decupează fiecare detaliu al desenului (respectînd cît mai mult culorile din natură) și apoi se lipesc fiecare la locul potrivit.

Detaliile din hîrtie colorată (flori, frunze, fructe) se împăturesc în două sau patru (după caz) și se decupează ca la dantelele de hîrtie.

Astfel puteți face un coș cu flori, (fig. 107) care se copiază pe hîrtie de calc (sau pelur), apoi cu ajutorul hîrtiei carbon se trece desenul pe invitație. În fig. 108 sînt prezentate detaliile (jumătăți sau sferturi) care se vor decupa din hîrtie lucioasă. Lipitul fiecărei părți componente pe desen se face într-o anumită ordine care este indicată de cifrele care se găsesc lîngă fiecare detaliu.

Culorile : pentru vas *(5)* folosiți hîrtie maro pentru frunze *(4)* verde pentru flori *(1, 2, 3)* roșu, roz, bleu, iar pentru mijlocul florii *(4)* galben.

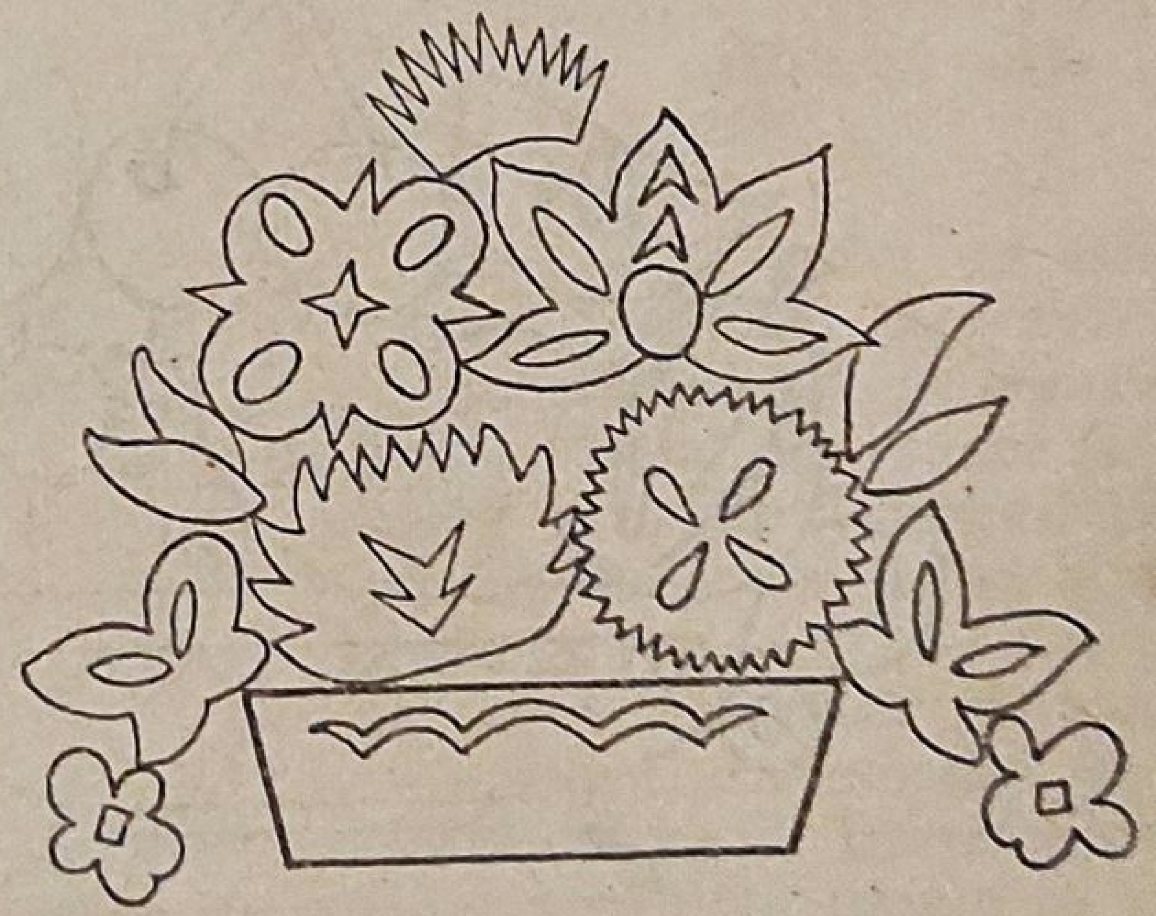

Fig. 107. Model de invitație.

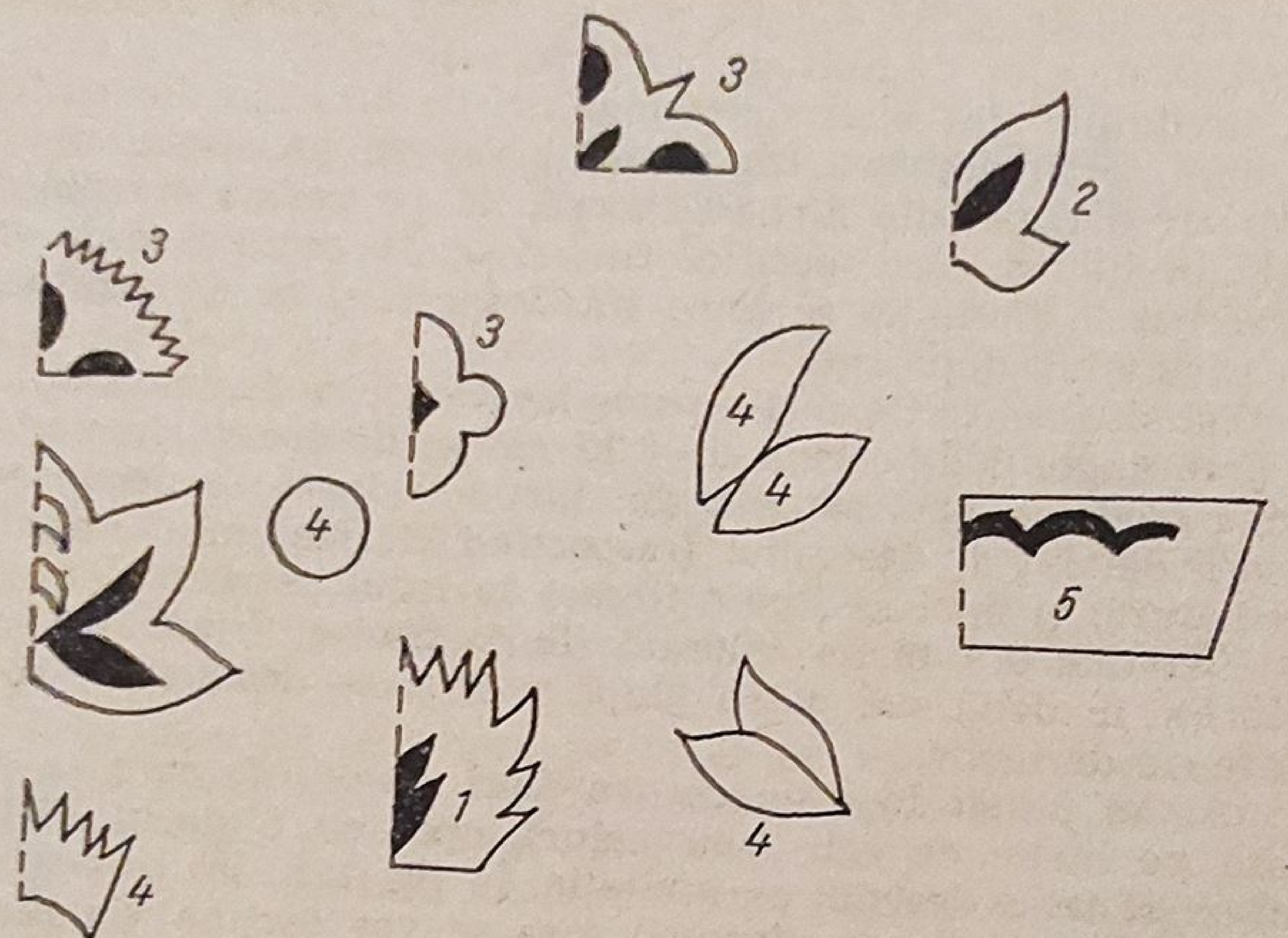

Fig. 108. Model de invitație — detalii decupate pentru modelul din figura 107.

În fig. 109 se prezintă alt motiv decorativ pentru invitații : un vas cu fructe. Alăturat se redau și detaliile pe care trebuie să le decupați, purtînd fiecare cifra de ordine în care trebuie lipite pe carton.

Atît modelele cît și detaliile sînt prezentate în mărime naturală. Acestea se aranjează pe o parte a invitației, dedesubt se scrie INVITAȚIE, iar textul invitației propriu-zise se scrie pe cealaltă parte.

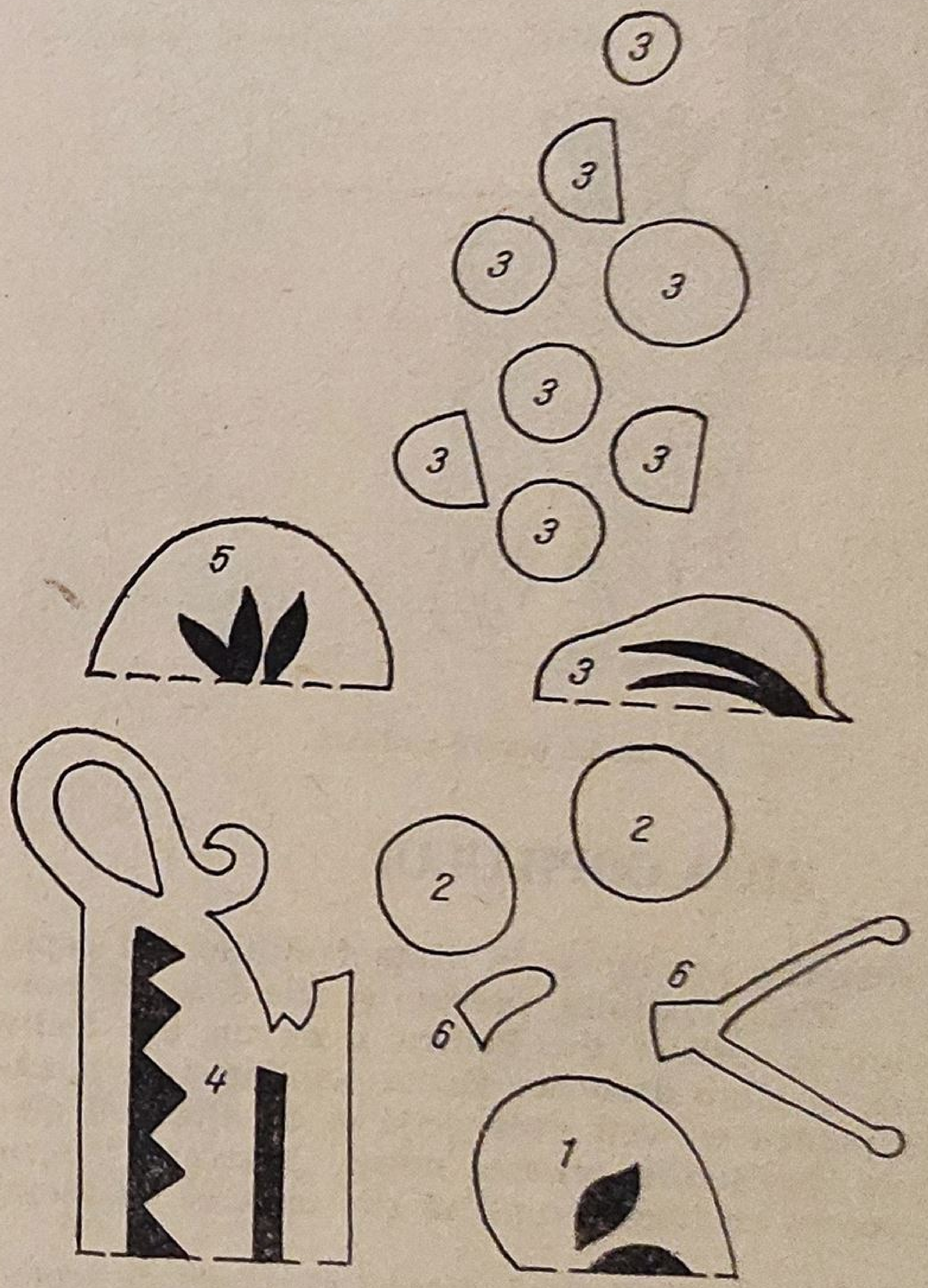

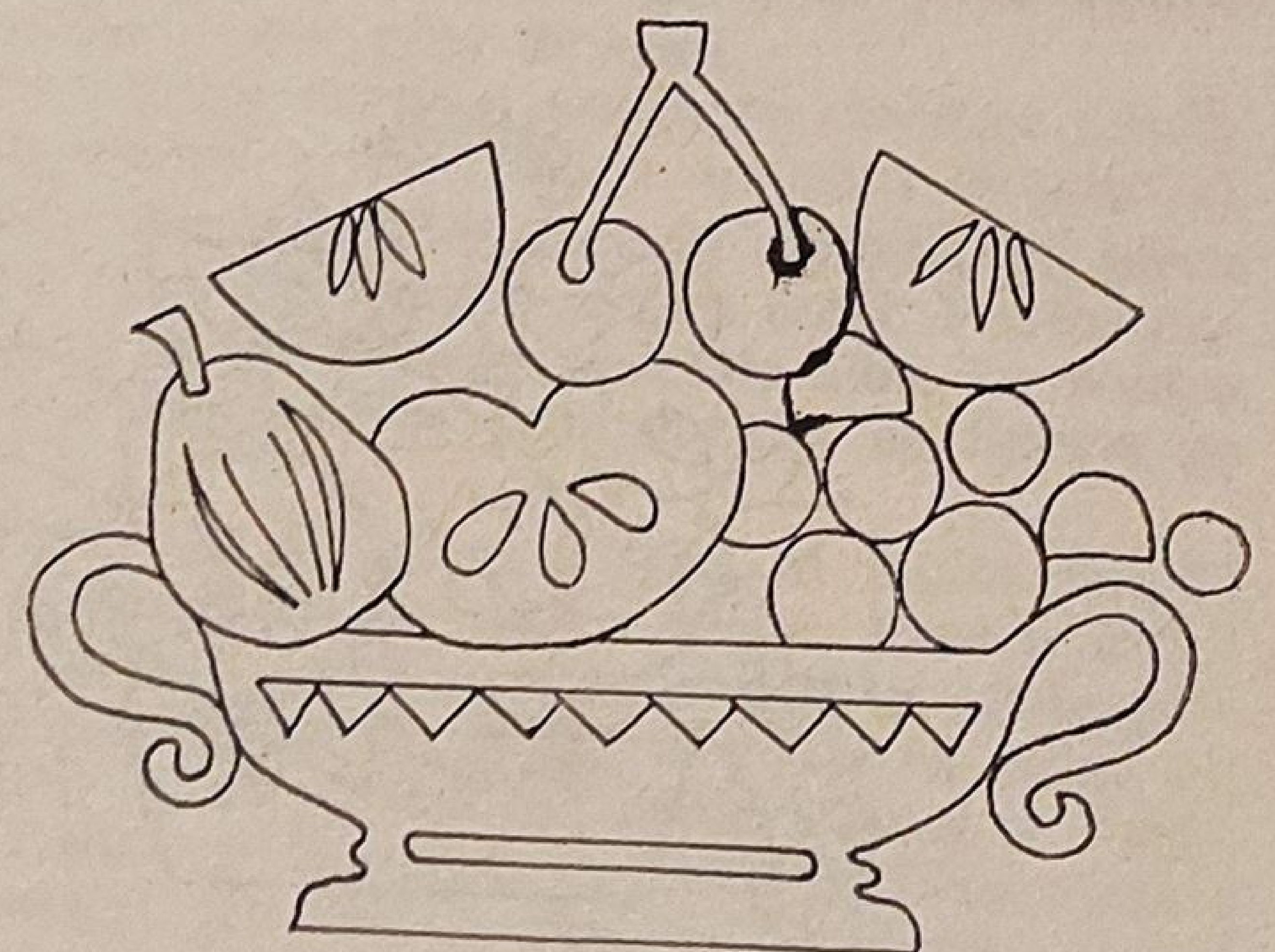

Fig. 109. Model de invitație.

FLORILE

FLORILE nu trebuie să lipsească din nici un apartament. Ele dau viață interiorului, creează o atmosferă de intimitate, de optimism și sînt foarte decorative. Trebuie să avem însă o grijă deosebită pentru a le găsi locul cel mai potrivit, pentru că de acest lucru depinde atît aspectul camerei, cît și dezvoltarea plantelor.

Mai întîi cîteva cuvinte de felul în care trebuie să procedați pentru ca florile din buchete să dureze cît mai mult.

Ați primit sau ați cumpărat un buchet de flori și vreți să-l păstrați cît mai multă vreme, fraged și aspectuos ca în prima zi ? Nimic mai simplu, decît urmînd sfaturile noastre :

— Florilor le place o temperatură constantă. Curentul și variația bruscă a temperaturii le omoară. Nu le scoateți seara pe balcon, nu le aduceți într-o odaie răcoroasă peste noapte, aceasta le va ofili.

— Baia florilor peste noapte : într-o găleată sau chiar în baie, scufundați florile, tija în întregime pînă la floare. Vor fi mult mai frumoase dimineața. Cîteva zile mai tîrziu, putem repeta baia dacă florile s-au fanat puțin.

— Apa din vase nu trebuie să fie schimbată în fiecare zi, decît dacă este tulbure. E destul să adăugăm puțină apă zilnic, observînd ca să aibă aceeași temperatură ca și cea din vas.

— Temperatura apei nu trebuie să fie scăzută niciodată, mai cu seamă vara. Apa călduță convine gingașelor noastre prietene. Uneori se poate scufunda vîrful tijei în apă clocotită pentru cîteva secunde. Trandafirii, lalelele și dalia se înviorează în urma acestui procedeu ; alte flori nu.

— Modul în care se taie tija, e de cea mai mare însemnătate. Extremitatea tijei trebuie să fie deschisă larg : pe aici trec vasele florii, care absorb apa ce va înlocui seva de pînă acum. Ca tija în partea externă să nu se astupe se întrebuințează mai multe procedee :

a) apa fierbinte (cum am amintit mai sus) nu convine decît unui număr restrîns de flori : trandafirii, lalelele și daliile ;

b) tija lemnoasă (liliac, ramuri) se va rupe ;

c) tija fragedă (lalelele, garoafele) se va tăia oblic.

Știți cum se înviorează culoarea florilor ? Se vor lăsa cîteva ceasuri în întuneric.

Ramurile timpurii de liliac își revin dacă puneți în apă puțin praf de aspirină ;

— Florile de cîmp se păstrează mult timp dacă puneți în apă puțină sare de bucătărie ;

— Unele flori trăiesc mai mult dacă se pune o lingură de zahăr la 1 litru de apă. Dintre acestea fac parte glicinele, mușcata tăiată, ciclamenele ;

— Albastrul hortenziei se înviorează dacă se pun cîteva cuie ruginite în vasul în care stă ;

— Gladiolele nu înfloresc pînă în vîrf, dacă nu se vor înlătura florile care s-au uscat ;

— Mimoza rămîne mai multă vreme deschisă, dacă băgați cozile într-un vas cu apă fierbinte și nu schimbați apa pînă a doua zi.

Acum vom trece la cîteva sfaturi pentru îngrijirea plantelor de apartament :

Plantele ornamentale cer o îngrijire atentă, dar această strădanie este răsplătită din plin prin frumusețea pe care acestea o dau locuinței în tot cursul anului.

Plantele de apartament, pentru a se dezvolta normal, au nevoie de lumină, aer (nu curent), căldură și umiditate.

Lumina este absolut necesară pentru buna dezvoltare a plantelor. În timpul iernii se poate amenaja o poliță sau un stelaj pe care așezați ghivecele lîngă fereastră. Ghivecele se întorc din cînd în cînd, cîte puțin, astfel ca toate laturile lor să fie expuse în aceeași măsură la lumină.

Udatul nu are rețete fixe, udările sînt cu atît mai dese cu cît ghivecele sînt mai mici, pămîntul mai nisipos, temperatura mai ridicată și frunzișul mai bogat. În general, plantele cu frunze mici pufoase (Saint-Paulia), cu frunze și tulpini îngroșate (cactus) suportă mai bine lipsa umidității, pe cînd Cineraria, Cyclamena, ferigile, Calla cer udări zilnice sau la două zile.

Plantele de interior nu vor fi niciodată udate cu apă rece, ci numai cu apă ținută la temperatura camerei. În momentul achiziționării plantei, specialistul va fi întrebat cam de cîte ori pe săptămînă trebuie udate și cum (unele se udă normal pe sus, altele este necesar să așezați ghiveciul într-o farfurie cu apă).

Temperatura. Plantele în general se simt bine în apartamente încălzite între 17—22°C. Unele dintre ele (Azaleea, Cyclamena, Primula) pot fi ținute noaptea afară dacă temperatura nu scade sub plus 10°C.

Iarna cînd se aerisesc încăperile, este necesar să se mute ghivecele din dreptul ferestrelor, sau să se învelească cu hîrtie groasă, deoarece curenții reci de aer pot provoca uscarea florilor, căderea frunzelor sau chiar moartea unor plante mai sensibile ca Ficus și Araucaria. Căldura prea mare este tot atît de dăunătoare ca și frigul, în special la plante ca Cyclamena, Primula, mușcata și Cineraria.

Plantele de cameră trebuie curățate din cînd în cînd de praf, deoarece praful este primul dușman al plantelor de apartament. Dacă frunzele sînt acoperite de praf, respirația este îngreunată și viața plantei pusă în primejdie. De aceea, fie cu ajutorul unui burete fin, fie cu ajutorul pulverizatorului de la aspirator, cel puțin o dată la 10 zile, frunzele trebuie să fie spălate. De asemenea, cu ajutorul unei periuțe se va curăța vasul în care este așezată planta. În legătură cu aceasta este bine ca în nici un caz să nu punem floarea în vase de metal. Ele împiedică circulația aerului spre rădăcinile plantei și evaporarea cantității de apă neabsorbită de sol. Din această cauză plantele pot fi înăbușite, opărite.

Și acum după ce știți cum păstrați cît mai mult buchetul de flori și cum îngrijiți plantele de apartament, vă puneți întrebarea : unde țineți vasele de flori pentru a da un aspect „înflorit“ casei ? Răspunsul este simplu : pretutindeni.

Să începem cu „plasarea“ plantelor de apartament :

1. În hol, faceți un stelaj din speteze subțiri de lemn lăcuite sau din bare de metal, totul aplicat pe un creton viu colorat (fig. 110). Acest stelaj va susține foarte bine prin intermediul unor cercuri și cîrlige metalice cîteva ghivece (nu prea mari și grele) cu flori.

2. Dacă holul e mai mare puteți pune într-o lădiță vopsită verde, plante agățătoare, pe care le lăsați să se întindă pe un stelaj făcut din șipci lustruite (fig. 111).

3. Tot în acest fel putem despărți un colț al camerei de zi, în care se află măsuța cu telefonul (fig. 112).

4. O ușă nefolosită între două încăperi poate fi amenajată ca o „bibliotecă înflorită“ (fig. 113).

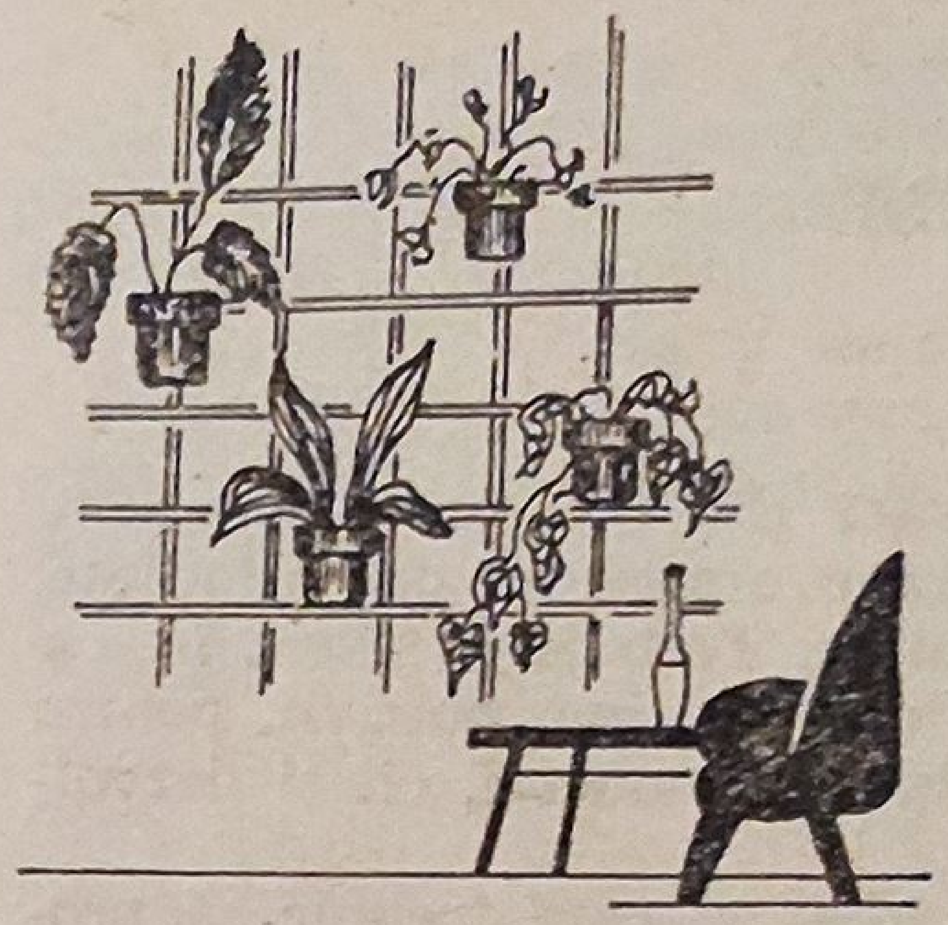

Fig. 110. Stelaj pentru flori.

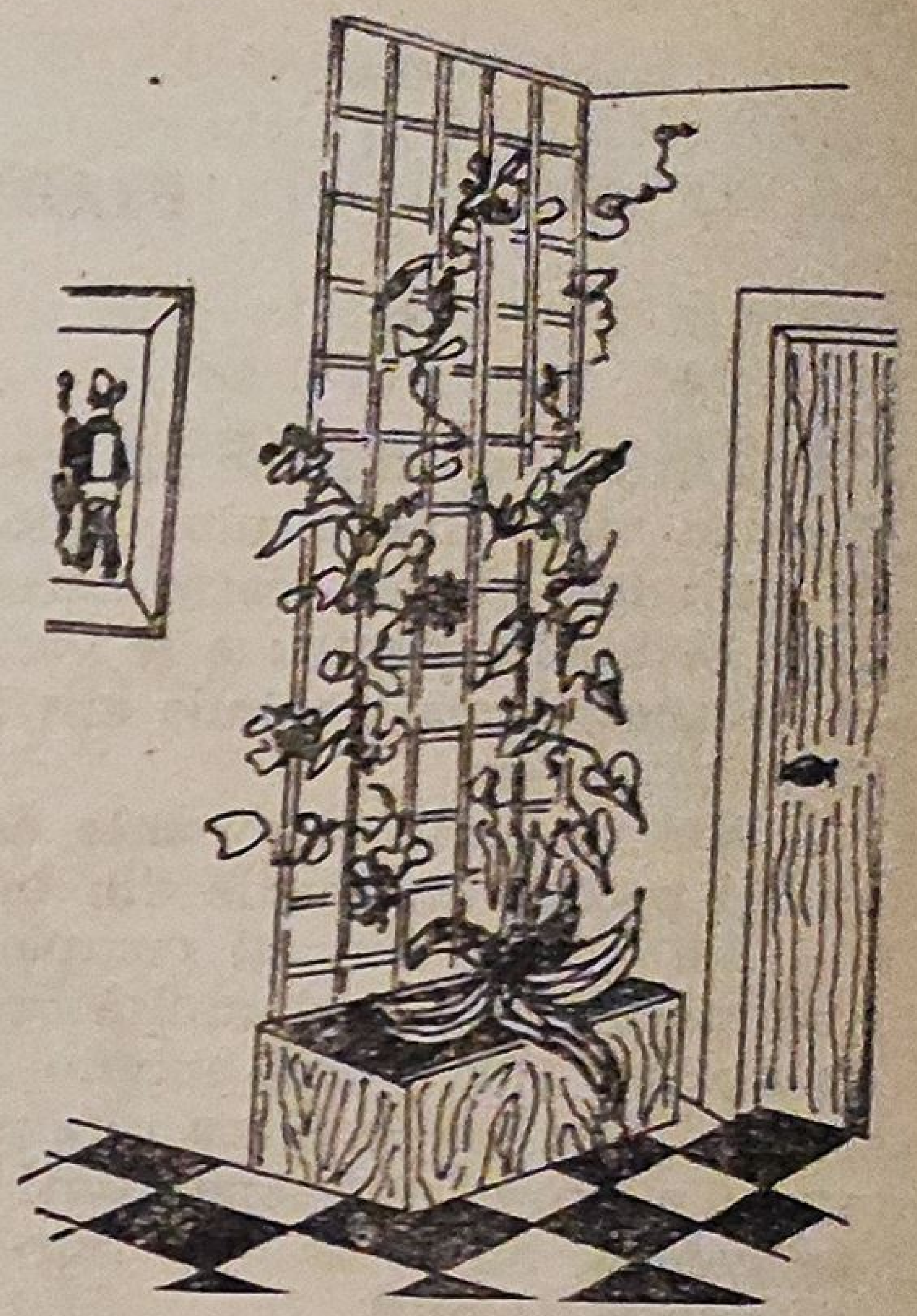

Fig. 111. Alt stelaj pentru flori. →

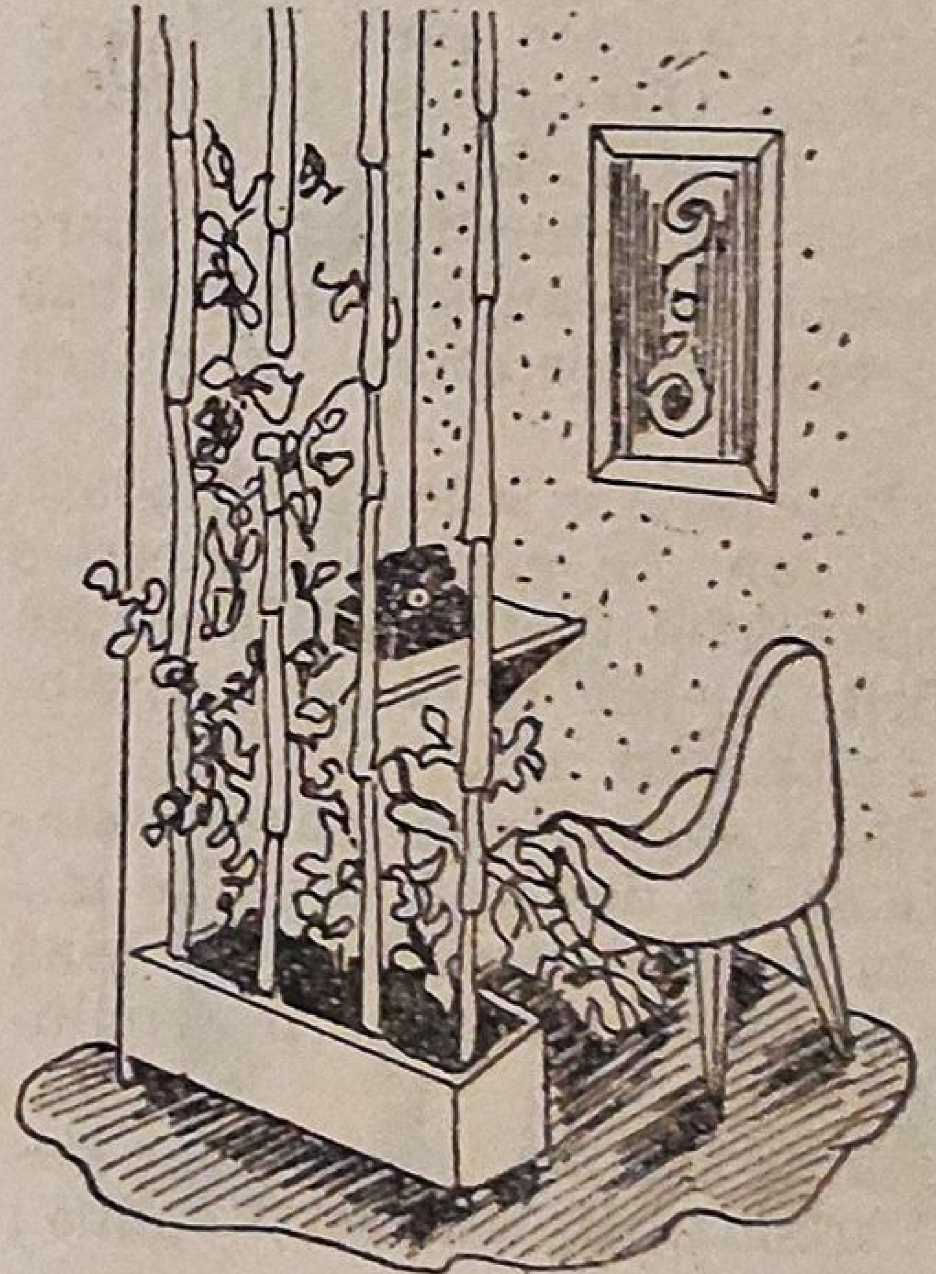

Fig. 112. Stelaj pentru flori.

Fig. 113. Bibliotecă înflorită.

Fig. 114. Plasarea florilor.

Fig. 115. Plasarea florilor.

Ghivecele cu flori le puteți plasa decorativ, în diferite obiecte. Astfel într-un coș de rufe (fig. 114) sau un coș de hîrtii (fig. 115) cărora le-ați făcut un suport metalic se poate amenaja o mică jardinieră.

În camera de zi, pe un perete golaș, aranjați un grup de glastre cu flori, care va fi vesel și atrăgător (fig. 116). Iată cum procedați : decupați un cerc din placaj, în grosime de 7 mm și de 6 cm lățime, cu diametrul în funcție de locul unde-l plasați și de numărul glastrelor pe care le va susține. Vopsiți cercul în alb. Cumpărați cîțiva metri de sîrmă de alamă sau de fier negru. Răsuciți firul în două, astfel ca să aveți un fel de răsucitură metalică. Luați 4 ghivece cu flori de mărimi diferite, dar asemănătoare (între mic și mijlociu) și vopsiți-le în verde deschis. Cînd s-au uscat, fixați ghivecele pe cerc, cu ajutorul cordonului metalic, care le va susține împrejur, dar care va fi la rîndul său solid fixat pe cercul de placaj, după răsucirea în jurul fiecărui ghiveci.

Dintr-un coș mare pentru hîrtii, din plasă metalică, veți face un suport pentru ghivecele mici de flori (fig. 117).

Plasați un ghiveci cu flori într-o pălărie veche de pai cu boruri mari (fig. 118) sau în diferite coșuri din pai sau nuiele (fig. 119).

Fig. 116. Stelaj rotund pentru flori.

Bineînțeles că într-un apartament locul cel mai potrivit pentru plasarea plantelor, sînt ferestrele.

Pentru ghivecele mari de lemn (dacă locuința are ferestre mari și joase) în cazul plantelor cu tulpină înaltă nu mai sînt necesare nici un fel de trepiede. Veți așeza vasul direct pe podea avînd grijă să protejați parchetul, așezînd vasul florii într-o tavă de tablă în care ați pus și un strat de nisip care va păstra o anumită cantitate de umiditate.

Dacă ferestrele sînt la o distanță apreciabilă față de podea, atunci veți așeza ghivecele de flori pe trepiede sau băncuțe special amenajate. Fața polițelor va fi acoperită de asemenea cu tăvițe din tablă, ușor adîncite în care ați pus și puțin nisip.

În jurul unei ferestre mici, puneți un grilaj din bare de lemn sau metal pe care fixăm ghivece cu flori și plante verzi.

Faceți pe rama de jos a ferestrei, două „scăunele", iar al treilea îl suspendați în dreptul ferestrei, între marginile laterale ale tocului ferestrei.

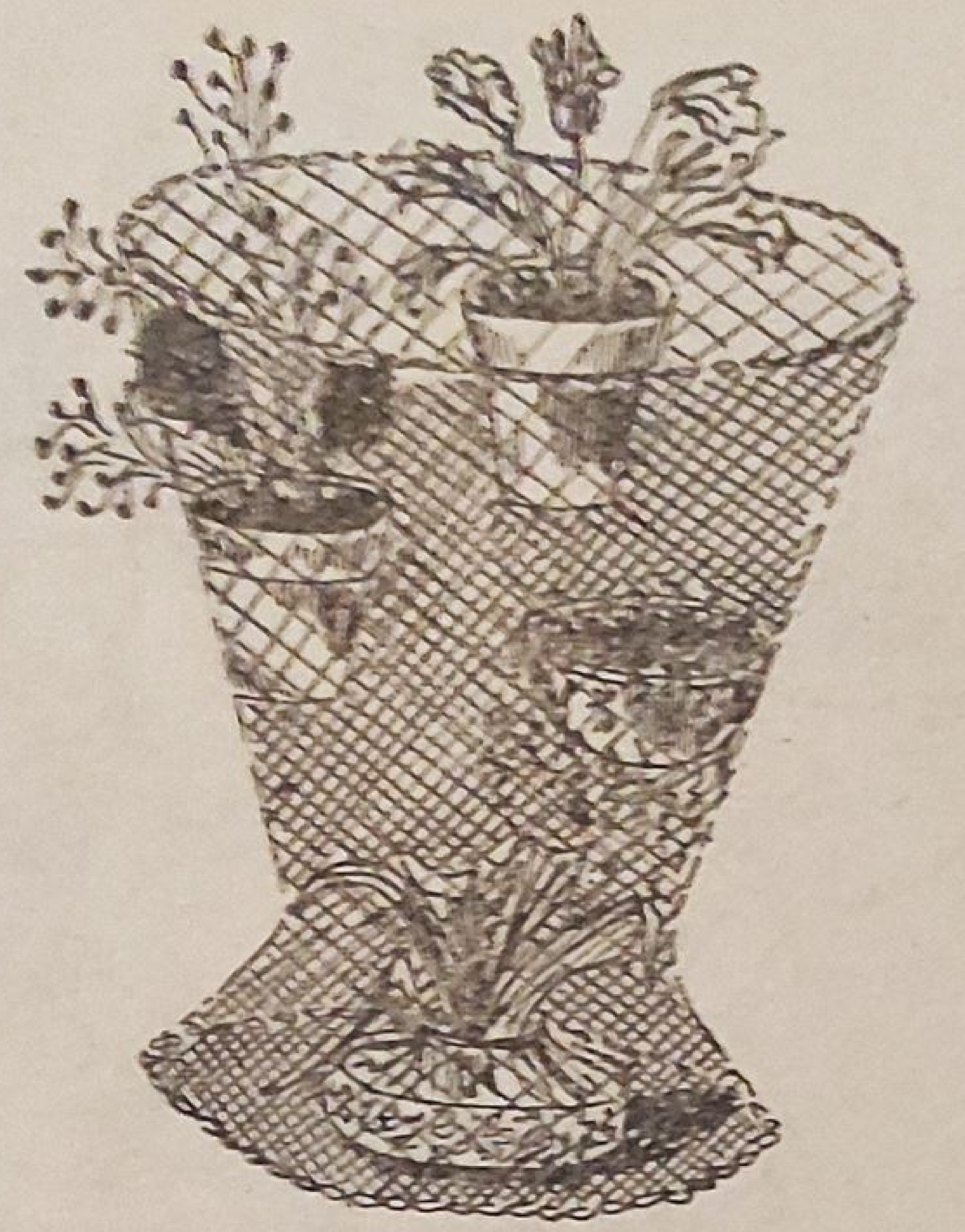

Fig. 117, 118. Plasarea ghivecelor de flori.

După ce ne-am ocupat de plasarea cît mai plăcută a plantelor de ghiveci în apartamentul nostru, e bine să spunem și cîteva cuvinte despre „arta“ de a alege vasele în care se aranjează buchetul de flori și felul în care îl aranjăm. Ca regulă generală, un buchet trebuie să aibă de două ori înălțimea vazei.

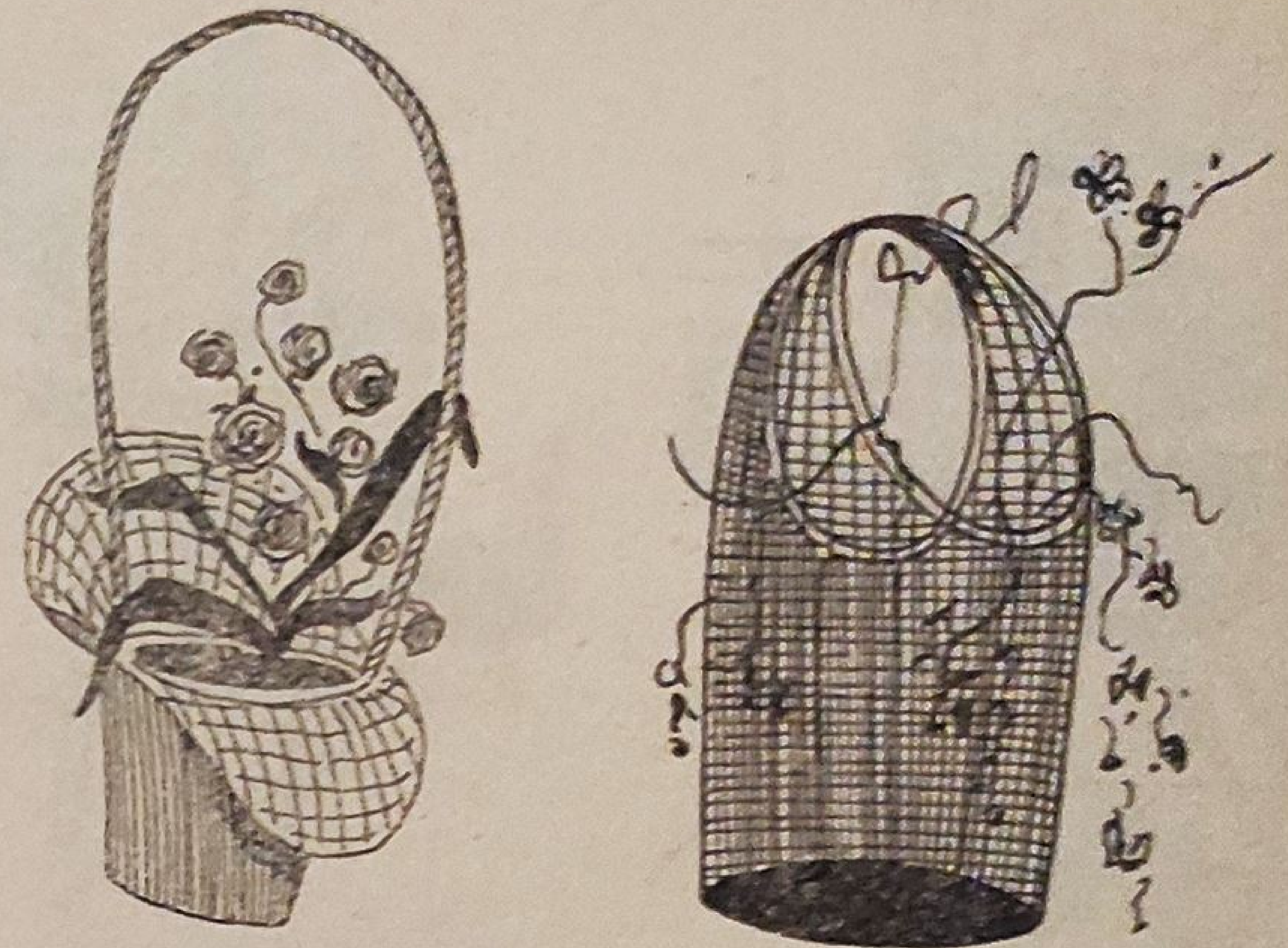

Fig. 119. Plasarea ghivecelor de flori.

VAZELE

Este bine să aveți cît mai multe, de mărimi și forme diferite, din materiale rustice (ceramică, metal bătut) sau prețioase, pentru a putea fi asortate florilor și buchetelor pe care doriți să le realizați. Veți putea folosi drept vaze și recipiente de bucătărie (forma de piatră pentru copt tarta sau o sosieră), o căldărușă de aramă, precum și un vas fără fund care poate să ascundă un borcan. Indiferent de vasul folosit drept vază, el trebuie să aibă perfectă stabilitate, să se poată spăla bine, să nu aibă în interior asperități care să zgîrie tijele florilor, să aibă gîtul destul de larg ca să nu stea cozile înghesuite.

Raportul vază-floare este foarte important în alcătuirea unui buchet. Trebuie evitate flori rustice în vase prea prețioase și invers ; discordanța coloristică supărătoare între vaze și flori ; vazele care nu convin mărimii florilor.

Astfel trandafirii vor fi mai frumoși într-un vas de cristal. Lalelele sînt de efect în vaze înalte și relativ înguste. Păstrîndu-li-se toată lungimea cotorului, lalelele se îndreaptă spre lumină și se încovoaie pe cotorul lor suplu, luînd astfel o formă grațioasă.

Încîntătoarele violete se potrivesc în vase mici de metal sau în mici cănițe de lut nesmălțuite.

Garoafele par mai multe și mai frumoase într-un vas cu gura largă în interiorul căruia se pune un carton în care s-au făcut mai multe orificii pentru introdus garoafele.

Călțunașii, campanulele și clopoțeii îmbracă frumos o căldărușă de aramă sau cositor.

Florile mici se aranjează frumos în cupe. Cînd vreți să așezați flori mari în asemenea cupe, se plasează în centrul acestora un păhărel în care se introduce cotorul florilor.

Margaretele sînt de mare efect în vase de faianță albastră sau verde, așezate de exemplu într-un vestibul, pe o măsuță acoperită cu o față de masă din pînză groasă de in.

Liliacul, crizantemele, gladiolele și celelalte flori mari, necesită vase mari, care pot fi puse direct pe pardoseală, în colțul camerei, în plină lumină sau chiar în fața ferestrei.

Crizantemele pot fi așezate și în vase mari de aramă, de asemenea și daliile. Dacă se întîmplă ca aceste flori să aibă cotorul scurt, se păstrează 2—3 cm din cotor și se aranjează într-o cupă mare de sticlă plină cu apă.

Crinii albi vor fi de mare efect în vase înalte de cristal negru.

Pentru formarea unui buchet alegeți : trandafirii în boboc ; irișii, gladiolele, crinii — cu una două cupe deschise ; anemonele, gălbenelele, lalelele — închise ; liliacul, hortenzia, florile cu tija lungă și lemnoasă — înflorite, căci ele nu se vor deschide în apă ; garoafele și bujorii — numai pe jumătate deschise ; cîrciumăresele, margaretele, gălbenelele de grădină, ochiul boului, crizantemele — deschise, dar cu toate frunzele fragede.

Durata florilor :

— foarte lungă durată (uneori mai mult de o săptămînă) : regina nopții, crizantemele, margaretele, cîrciumăresele ;

— lungă durată : gladiolele, sulcina, sălcioara, lalelele, diferitele varietăți de trandafiri, bujorii, brumărelele, panselușele, ochiul boului ;

— durată medie : ciuboțica-cucului, ghioceii, liliacul, anemonele, gura-leului, cea mai mare parte a trandafirilor, daliile, garoafele, narcisele ;

— durată scurtă : violetele, narcisele galbene, trandafirii mici ;

— foarte scurtă durată : macii și nuferii.

FRUNZELE, CRENGILE, RAMURILE VERZI

Ele sînt foarte importante deoarece dau efect și echilibru unui aranjament floral. Un buchet fără frunze e gol și trist ; ele sînt indispensabile tuturor compozițiilor cu flori a căror tijă nu are frunze. Se pot realiza buchete originale chiar numai din frunze și ramuri verzi dispuse diferit : păstrați cîteva dintre cele mai frumoase frunze pe care le curățați de pe tijele florilor pentru a le utiliza ca ornament. Încercați să aranjați într-o manieră originală, frunzișul pe care florăresele îl adaugă de obicei florilor (ferigi, umbra-iepurelui, asparagus). Frunze de cumpărat se găsesc mai rar, dar preferați asparagus, ferigă, lemn cîinesc, frunză de mărăcine, de castan, crengile micilor arbuști.

Cînd frunzișul vă lipsește, luați pur și simplu ierburi înalte (pir, orzișor) mai ales graminee, care prin grația lor „îmbracă“ totdeauna un buchet.

GENURI ȘI STILURI DE BUCHETE

Floare unică. Atunci cînd alcătuim un buchet dintr-o singură floare va fi absolut necesar ca aceasta să fie foarte frumoasă. Alegeți de obicei o tijă cu o floare și mai mulți boboci, o influorescență, o singură ramură înflorită dintr-o varietate prețioasă (Magnolia, frezia, liliac-alb, orhidee). O puneți într-o vază cu gît lung, îi adăugați o frunză mai scurtă, ori îi înfășurați tija cu o frunză foarte mare, echilibrînd ansamblul.

Buchetul rotund — este singurul pentru care simetria și dispunerea cît mai regulată reprezintă un semn al reușitei lui. În general, se folosește puțin frunziș — cîteva frunze care înconjoară buchetul pe margine ca o coleretă. Trebuie făcut din flori identice sau de același tip. Vaza cu fundul drept, plat este cea mai bună pentru susținerea florilor. Cîteodată (depinde de florile folosite) este necesar ca pe fundul vasului să se așeze un pique-fleurs, adică un dispozitiv din metal cu ace multe, ca un darac, în care se înfig florile, ori un grilaj de lemn. Buchetul rotund se realizează ținînd florile într-o mînă, toate cu cupa la aceeași înălțime, dispunînd frunzele împrejur și tăind tijele în așa fel încît să rămînă înalte cît de două ori înălțimea vasului.

Buchetul „clasic“ — este de talie mijlocie, se realizează totdeauna cu toate sorturile de flori, combinate sau nu cu frunze. Ceea ce trebuie să evitaţi : aglomerarea prea multor flori (tijele trebuie să stea comod în vas), o prea mare simplitate, îmbinarea banală de flori şi frunze. Socotiţi pentru ansamblu de trei ori înălţimea vazei. Alegeţi două, trei tije lungi, dominante şi foarte frumos înflorite în jurul cărora dispuneţi, în forme diverse, celelalte tije — mijlocii şi mici — către exterior, echilibrînd buchetul. Ca să vă jucaţi cu simetria, alegeţi totdeauna o ramură, o tijă care să se reverse. Buchetul este mai uşor de realizat cu flori din acelaşi soi, dar trebuie găsite destule tije mai mari pentru a da ansamblului înălţimea necesară. Nu şovăiţi să deplasaţi o floare, să retezaţi tija alteia, pînă cînd găsiţi echilibrul vizual şi forma dorită.

Buchetul-jerbă. Pentru el se utilizează flori cu cozi foarte lungi. De cele mai multe ori, acest buchet nu se etalează în lărgime, trebuie deci jucat pe diverse înălţimi ale florilor şi ramurilor. Nu lăsaţi tijele goale la baza buchetului şi dispuneţi cîteva flori cu tija curbată sau flori mai mici, de o lată varietate, care să echilibreze prin prezenţa lor, înălţimile. Buchetul — jerbă trebuie să aibă neapărat ca fundal un perete, nu se pune în mijlocul unei mese.

Buchetul „construit“. Pentru el, eleganţa compoziţiei este singura care contează (fig. 120). În general se folosesc puţine flori, dar mai deosebite, bine alese, fiecare avînd un rol propriu în jocul compoziţiei. Trebuie reflectat la acest buchet, chiar desenat înainte de a-l compune ; conturaţi pe o hîrtie liniile de forţă (de bază), aspectul general pe care voiţi să il daţi. Apoi căutaţi-vă florile şi le amplasaţi pe fiecare. Acest buchet necesită unul sau mai multe pique-fleurs şi cîteodată flori „montate“ — prinse pe o sîrmă — pentru a se ţine destul de rigide. Buchetul poate fi în formă de *L*, de stea, în triunghi, dar totdeauna foarte armonios construit.

Buchetul din plante înflorite este intermediar între buchetul clasic şi planta înflorită, dar este foarte decorativ şi practic fiindcă durează mult timp. Vi-l puteţi realiza într-o cupă, o compotieră veche sau recipiente, cu mici plante înflorite, scoase cu rădăcină şi cu un bulgăre de pămînt, la care puteţi adăuga frunziş, ramuri înfipte în pămînt, pe care le acoperiţi cu muşchi. Folosiţi zambile, flori de primăvară, ciuboţica cucului, ghiocei de pădure, panseluţe, miozotis.

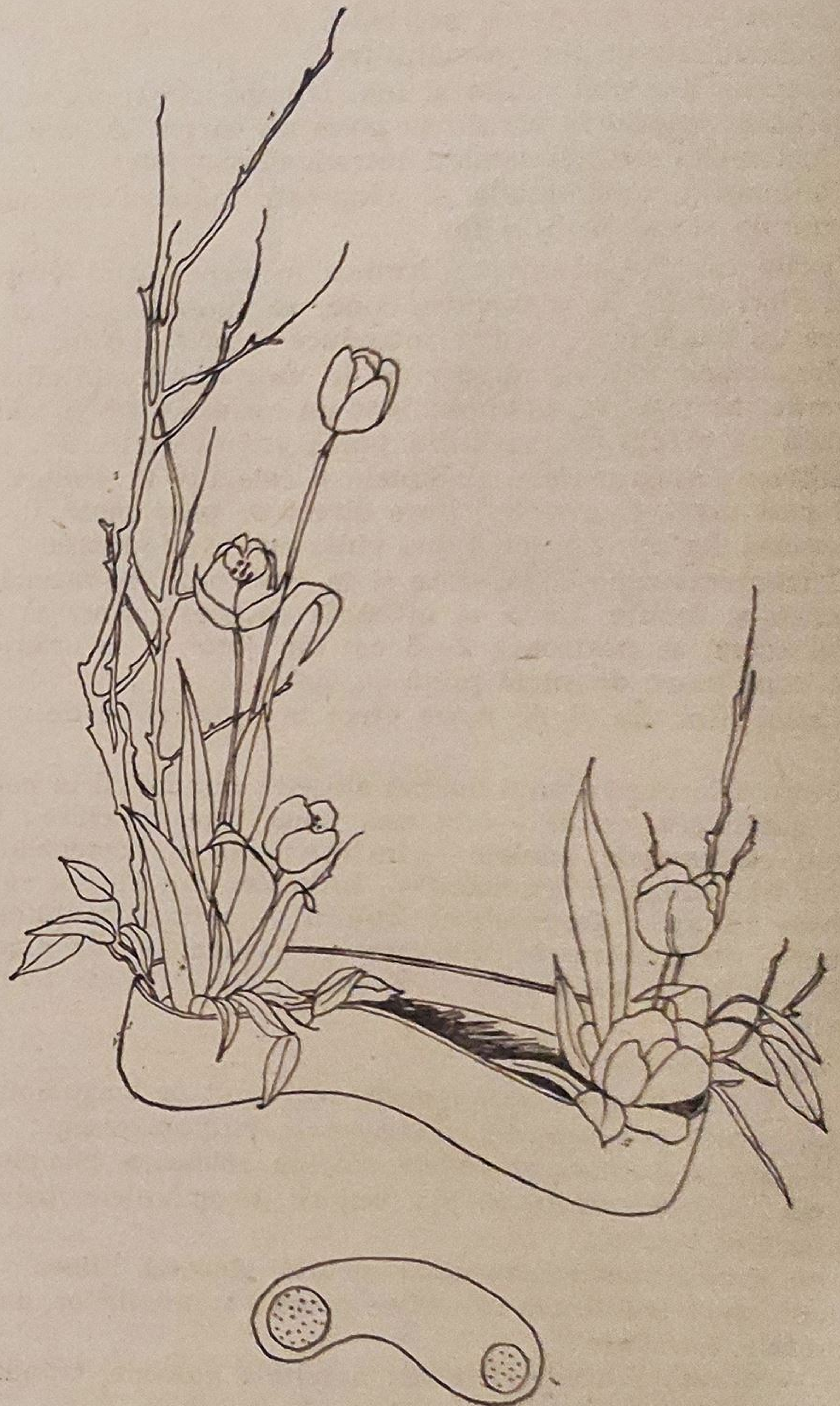

Fig. 120. Buchetul construit.

Buchetul-uriaș, este făcut pentru a fi așezat pe podea într-un colț de cameră, în fața unei ferestre, pe un palier de scară, într-un antreu. Trebuie acordată foarte multă atenție pentru stabilitatea lui. Acest gen de buchet va permite să îmbrăcați un colț de cameră prea gol. Este foarte potrivit ca în interioarele moderne, cu mobile joase, să fie realizat în stil japonez. Se folosesc crengi de arbori înfloriți, ramuri de arbuști, frunze, flori cu tije foarte lungi. Vasele trebuie să fie mari. Se pot improviza cu ingeniozitate din suporturi de umbrelă care să mascheze un borcan sau alte obiecte casnice în care se poate pune apă.

Mini-buchetul este încîntător și agreabil de compus într-un mic ulcior, un pahar de metal, în orice vas pitic. Vi-l puteți face din flori mici de sezon, cu un singur exemplar sau cu o inflorescență, un ciorchine dintr-un arbust, din florile rămase nefanate ale unui alt buchet.

Buchete japoneze. Ele reflectă nu numai o veritabilă artă, dar și o întreagă filozofie. Sînt ca o adevărată expresie poetică. Un buchet japonez evocă în mod simbolic, natura, cerul, pămîntul și între ele, vegetația, dar mai ales omul și locul lui în natură : trecutul, prezentul, viitorul... Aceste buchete sînt construite după legi fixe, cu intime semnificații, cu simetrii și numere simbolice (fig. 121). Ele ne pot inspira în realizarea unor amenajări florale pentru interioarele noastre europene. Buchetul japonez se realizează aproape totdeauna într-o vază plată și utilizînd neapărat un „pique-fleurs“ datorită echilibrului său dificil. Florile folosite nu sînt cele curente de grădină, în schimb acceptă mai ales frunzișul obișnuit, amestecă ramuri și o mulțime de flori, exploatează linia curbă, forma neașteptată a unei tije dezvăluie curiozitatea unei frunze. Tijele sînt întotdeauna în numere fără soț, buchetele sînt în mod egal asimetrice, foarte înalte și voluminoase în raport cu vazele, dar ușoare și foarte aerate. Pentru ele utilizați : *iriși, narcise, rodul-pămîntului,* ramuri înflorite (mai ales *magnolia)* de *arbuști exotici, crizanteme* cu aspect exotic, *trandafiri din varietăți nobile, maci, gerbera* și toate florile cu aspect *prețios.* Cu *frunziș* : o ramură de pin, o frunză de philodendron, de palmier, de ficus (tăiați fără regret o frunză-două din plantele dv. decorative de interior pentru a obține acest efect de curiozitate căutată).

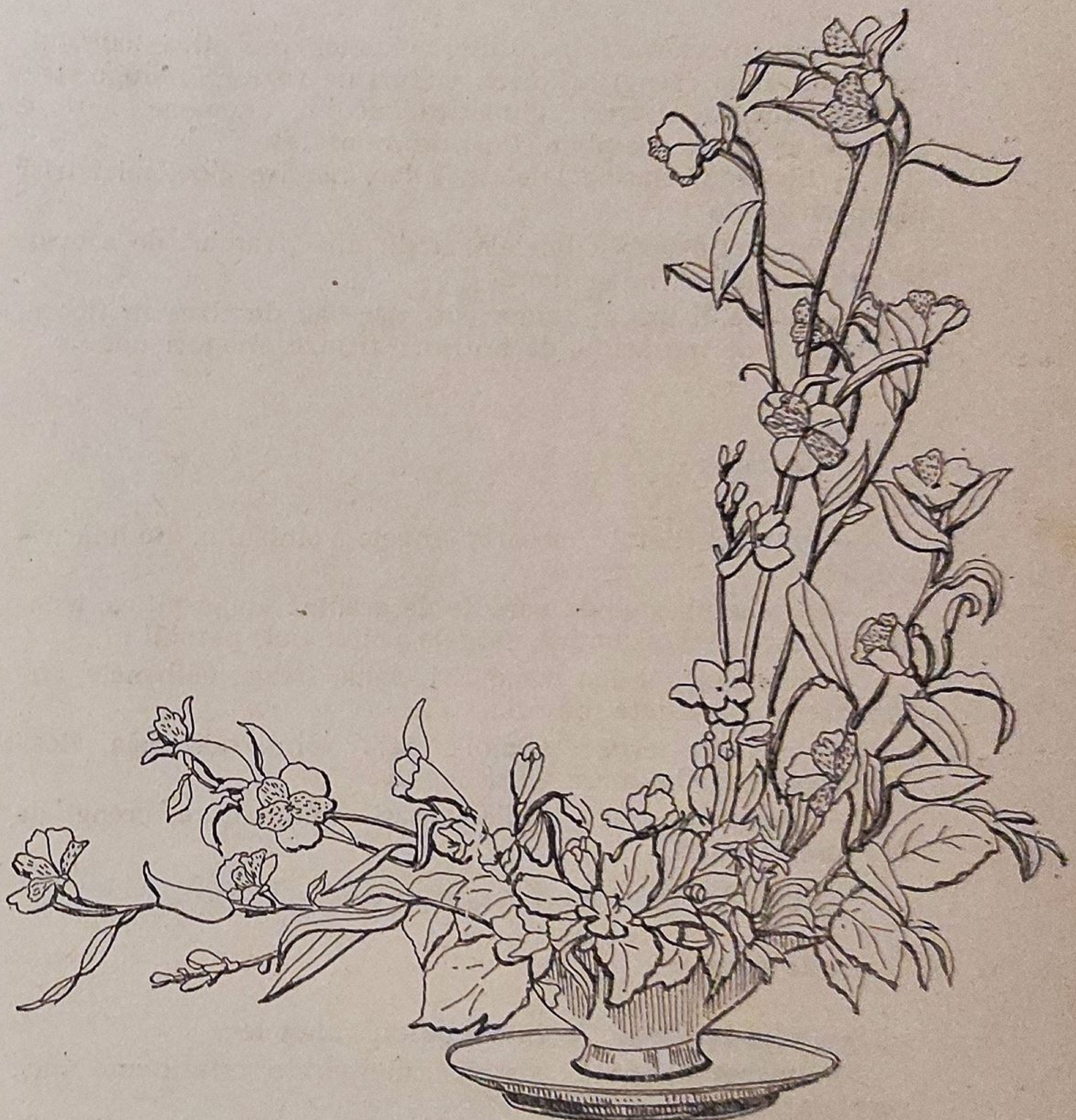

Fig. 121. Buchet japonez.

BUCHETELE DUPĂ SEZON

... de primăvară :

— mini-buchetul : părăluțe, violete, ciuboțica cucului, panseluțe, mici crengi înflorite, vîrfuri de ramuri înmugurite ;
— buchetul rotund : ciuboțica cucului, anemone, narcise galbene, brîndușe, zambile, flori de munte etc. ;
— buchetul clasic : lalelele, liliac, narcise albe, mici iriși olandezi, frezia ;

— buchetul-jerbă ; lalelele, irișii, liliac, ramuri de arbuști înflorite, gladiole, crizanteme ;

— buchetul-uriaș ; ramuri de măr sau de cireș în floare, de forsiția, de mărăcine, de mîțișori, frunze, muguri noi.

... de vară :

— mini-buchetul : cicoare, sîngele voinicului, lumînărică, nalbă ;

— buchetul-rotund ; garoafe de grădină, dalia pitică, trandafiri, margareta sălbatică, sîngele voinicului, petunii ;

— buchetul clasic : trandafiri, dalia, frezia, gălbenele, cîrciumărese, margarete, bujori ;

— buchetul-jerbă ; gladiole, dalii, crini, hortensia, floarea-soarelui, nalbă mare, gura leului ;

— buchetul uriaș : gladiole mari, dalii bătute, crengi de soc, ramuri verzi.

.. de toamnă :

— mini-buchetul : ochiul boului, tufănele ;

— buchetul rotund : siminoc, margarete, crizanteme mici, imortele ;

— buchetul clasic : crizanteme, ultimele dalii, ultimele margarete ;

— buchetul-jerbă : ultimele gladiole ;

— buchetul-uriaș : frunze de toamnă, crizanteme cu floarea mare, ochiul boului, crengi de brad.

Din exemplele date și cu puțină imaginație puteți să deveniți adevărați artiști în aranjarea unui buchet, aceasta pentru plăcerea și înfrumusețarea apartamentului dv.

CAPITOLUL VIII

ȘI ACUM... AMĂNUNTELE: COVORUL ȘI OGLINDA

COVORUL și oglinda, formează în apartament acele amănunte, acele accente decorative, care îl umanizează și-i dau o notă de căldură.

Oglinzile. Mereu moderne, ele formează în apartament un obiect de decor, dar și de mare utilitate.

În calitate de obiect de decor, oglinda stă alături de tablouri, panouri decorative, scoarțe. În funcție utilitară ele ajută să ne punem la punct machiajul, pieptănătura, ținuta vestimentară. Tot în scop utilitar se folosește și calitatea oglinzii de a „corecta“ unele „defecte“ ale unui apartament. Se poate corecta impresia de lipsă de spațiu (cum am arătat mai sus) a unui vestibul mai mic și fără lumină, a unui dormitor, a sălii de baie, îmbrăcînd cu oglinzi o ușă sau unul din pereți. Veți da astfel impresia că spațiul s-a dublat. Dacă unei ferestre îndreptate spre nord sau spre o curte interioară, unde razele soarelui pătrund cu zgîrcenie, îi veți căptuși lățimea de zid din jurul ei cu oglinzi, îi veți spori lumina și căldura. Un efect similar se poate obține și prin plasarea unei oglinzi mari, într-o cameră întunecoasă, pe peretele opus ferestrei.

Deci cîte oglinzi și unde le plasăm în apartament ?

Să începem cu vestibulul, de unde nu trebuie să lipsească. De obicei, aici oglinda însoțește cuierul. Dacă spațiul nu permite plasarea unui cuier, atunci pe porțiunile de zid dintre uși

se fixează cu ajutorul unor baghete de lemn lustruit sau vopsit, un material textil înflorat sau cu desene geometrice, în tonuri luminoase, sau chiar pînză de sac sau de in în culoare naturală. Pe aceste materiale textile se fixează agățătorile-cuier, iar oglinda se fixează pe ușa dintre porțiunile de zid îmbrăcate în material textil.

Dacă spațiul permite să fie agățată în hol — vestibul o oglindă separat de cea de pe cuier, atunci o veți alege de formă dreptunghiulară, ovală sau rotundă, în funcție de proporțiile porțiunii de zid pe care o veți plasa. Oglinda trebuie să aibă o ramă frumoasă — indiferent de forma ei — care să se armonizeze cu restul mobilierului. Alături de oglindă, într-o singură parte sau în ambele părți, veți fixa pe perete aplice cu becuri, iar dedesubt un scrin, o ladă țărănească de zestre, o banchetă.

În dormitor, oglinda însoțește de obicei masa de toaletă, care face parte din mobila dormitorului. De preferat ar fi un triptic format din oglinzi, sprijinit pe masa de toaletă. Oglinda din dormitor trebuie să fie plasată în așa fel încît privind în oglindă să primim lumina din față, nu din spate. Pentru lumina de seară se preferă o aplică cu bec, aplicată chiar lingă oglindă.

În sufragerie, o oglindă mare, deasupra servantei sau bufetului, se va întinde mai mult pe lățime decît pe înălțime.

În camerele de zi oglinda trebuie să aibă rolul decorativ. Dacă are doar rol funcțional e bine să fie plasată pe tăblia interioară a unui dulap. În schimb, oglinda, ca element decorativ, aici poate primi cele mai variate și amuzante rame : din ceramică smălțuită multicolor, din metal ciocănit, din pai împletit. O astfel de oglindă formează un element decorativ separat, care nu admite decît vecinătatea unei țesături, a unei rogojini sau a unei aplice cu aceeași montură.

În baie, se recomandă oglinda obișnuită de deasupra chiuvetei, sau o oglindă cît unul dintre pereți.

Covorul își are și el importanța bine definită în apartament. În general se pun pe jos covoarele pe care le aveți „de zestre“, ținîndu-se mai mult seama de raportul între mărimea covorului și cea a camerei și mai puțin a armoniei coloristice și a modelului dintre el și mobila camerei. Iată de ce vă sugerăm cîteva idei :

În vestibul se recomandă un linoleum într-o singură culoare veselă (roșu, alb, bleu) peste care punem o împletitură din fibre sintetice sau din fibre de cocos, sau chiar o rogojină subțire, în funcție de restul ambianței.

Pentru camera de zi, o mochetă uni, cît toată camera, armonizată cu tapițeria. Sau, tot la tapițerie imprimată, două mochete egale, tot uni, în două culori contrastante, dar armonizate atît între ele cît și cu tapițeria. În cazul cînd tapițeria mobilei este într-o singură culoare, fără desen, puteți combina un covor românesc cu o cergă mițoasă albă sau o altă culoare care se armonizează cu covorul și tapițeria.

În sufragerie, rămîne suveran covorul persan, cu desenele lui cu arabescuri sau desene geometrice. În cazul cînd sufrageria este în stil românesc, atunci optați neapărat pentru un covor țărănesc.

Pentru dormitor, în cazul cînd mobila este un dormitor clasic, atunci sînt frumoase cergile de Maramureș, în care-ți înfunzi piciorul, a căror culoare trebuie să fie pastelată, spre deosebire de cele din camera de zi, care pot avea și culori mai tari (oranj de exemplu) dacă se armonizează cu restul mobilierului.

În camera copiilor, un covor care se poate spăla ușor — de iută —, sau linoleum în culori vii, pe care sînt aruncate ici-colo, perne de joc.

În bucătărie și în baie linoleum, care se întreține ușor în cea mai perfectă curățenie, chiar dacă a fost stropit cu săpun, leșie sau ulei.

În funcție de gusturile dv. veți putea completa aceste cîteva sfaturi, care nu vor fi altceva decît simple sugestii.

CAPITOLUL IX

DECORUL FERESTREI: PERDELELE

CÎND se intră într-o cameră, ceea ce îți atrage atenția înainte de toate, este sursa de lumină naturală : fereastra.

Sînt ferestre și ferestre : unele mari, generoase, dominînd un perete întreg, care se deschid spre orizontul pestriț și variat al orașului. Altele sînt mici și care se deschid ca niște ochi răi spre curți triste, sau spre acoperișul imobilului vecin.

Cum veți „decora" aceste ferestre, ce *perdele* și *draperii* veți alege, pentru a crea în camera respectivă o atmosferă caldă, primitoare, odihnitoare ?

Dacă fereastra dă spre grădină sau chiar numai spre frunzișul unui arbore, acoperiți-o cu o perdea dintr-un voal subțire, care să cearnă, să îndulcească lumina, dar să nu vă izoleze de cascada de verdeață. Pentru a vă feri seara de privirile indiscrete, prevedeți fereastra cu un stor, care va folosi în același timp și la apărarea perdelei de un soare prea puternic.

Dacă însă aveți în casă și o fereastră care nu oferă ochiului nimic plăcut, acoperiți-o cu o perdea vaporoasă, cu cît mai dese falduri, făcută dintr-un material transparent, care să lase doar lumina să pătrundă în casă, nu și peisajul neplăcut. O astfel de fereastră, o veți împodobi nu numai cu perdeaua, ci și cu draperii în culori calde, luminoase, ca să măriți cît mai mult impresia de confort și intimitate.

Deci printr-o alegere nimerită a perdelelor dv. puteți crea acea notă cu totul personală a locuinței, de care avem nevoie pentru a ne simți bine. Firește, fiecare are propriile lui idei de felul cum să-și aranjeze fereastra. Totuși există unele reguli „de aur" pe care e bine să le cunoașteți.

Culorile țipătoare reduc spațiul, pe cînd cele estompate contribuie la impresia de mai larg. Încăperile mari au nevoie de perdele cu un desen mare, iar încăperile mici de imprimeuri mici. Părțile laterale ale perdelelor nu trebuie să marcheze fereastra, decît în cazul cînd ferestrele sînt foarte late și doriți să le micșorați.

Efectele de contrast, create de jocul culorilor, nu supără, nu stingherește formarea unei ambianțe armonioase, materialele de perdele au efecte mari numai cînd cad în falduri bogate.

Decorul ferestrei poate deveni un auxiliar decisiv în corectarea optică a unui spațiu de locuit, pentru că fereastra și spațiul camerei sînt intim legate. Îmbrăcați fereastra dv. astfel încît perdelele sau draperiile să o micșoreze sau să o mărească, după cum aveți nevoie.

Deci calitatea țesăturilor perdelelor, a tonurilor și a desenelor reunite, condiționează armonia unei camere. Aveți o largă posibilitate de alegere : simple, brodate, uni sau înflorate, din bumbac, mătase sau fire sintetice.

Perdelele din bumbac se întrețin mai greu, trebuie apretate după ce le-ați spălat și se calcă cu atenție, să nu se deformeze.

Perdelele din fire sintetice, sînt mai practice : se spală ușor în apă călduță, cu detergenți, se usucă repede și nu se calcă.

Perdelele vor fi cu atît mai frumoase cu cît vor fi mai ample și desfășurate pe întreaga înălțime a peretelui. Ca lărgime, socotiți de trei ori lărgimea ferestrei, sau chiar și numai de două ori și jumătate. Pentru ca perdeaua să aibă lungimea dorită, măsurați distanța dintre galerie și pardoseală sau dintre galerie și pervazul ferestrei (în cazul cînd datorită radiatoarelor de calorifer nu puteți face perdelele pînă jos). La lungimea obținută, adăugați 70 cm, 10 cm pentru un tiv dublu jos și 60 cm pentru un tiv dublu sus (în cazul cînd puneți franjuri e suficient un tiv dublu de 2 cm). Numai astfel perdelele vor cădea impecabil. Lateral, perdeaua va depăși lățimea ferestrei, cu cel puțin 20—25 cm. Două ferestre alăturate sau fereastra și ușa de la balcon vor fi îmbrăcate cu o singură perdea.

Perdelele se prind la fereastră cu ajutorul *galeriilor*. Cele mai elegante rămîn cele clasice, din lemn furniruit. Alegeți-le în tonul mobilei sau în culoarea și genul de vopsea al lemnăriei din cameră. Evitați galeriile metalice dacă nu sînt foarte frumoase.

Montați la galerie scripeți dubli, dacă aveți perdea și draperie. Ca reguli generale e bine să avem în vedere următoarele :

Într-o cameră joasă, perdelele vor fi prinse (prin intermediul galeriei) chiar sub plafon. Dimpotrivă, într-o cameră înaltă, cu ferestrele lungi și înguste, perdelele vor fi prinse mai jos și, pentru a atenua impresia de înălțime, le decorați în partea de sus cu o draperie scurtă și creață.

Apartamentele orientate spre sud sau spre est riscă să fie vara prea cald sau prea luminoase. De aceea, în afara storurilor, se recurge la draperii care vor asigura o răcoare agreabilă și vor atenua zgomotul străzii. Draperiile trebuie să se armonizeze cu covorul, cu pereții, cu tapițeria mobilei, căci întreaga ambianță a încăperii poate fi condiționată de ele.

După cum am mai spus, desenele mari se potrivesc camerelor mari înalte, iar desenele orizontale vor lărgi o cameră strîmtă, cele verticale le vor înălța pe cele joase, tonurile calde avantajează interioarele întunecoase. Nuanțele calme, liniștitoare, vor fi alese pentru draperiile camerelor în care lumina e prea abundentă.

Modele de perdele, pentru diferite camere ale apartamentului

Perdea pentru dormitor. Perdeaua pentru dormitor poate fi confecționată dintr-o țesătură imprimată sau în dungi orizontale și este formată din două părți, care în timpul zilei cad de o parte și de alta a ferestrei, iar seara se unesc între ele.

În sufragerie. Dintr-o țesătură subțire și ușor imprimată, veți croi două fișii largi (fiecare trebuie să măsoare o dată și jumătate lărgimea ferestrei) pe care le puneți una peste alta pe galerie, apoi le veți prinde în părți cu cîte un șnur agățat de un cîrlig prins pe marginea laterală a ferestrei.

Pentru camera de zi. Iată o idee ingenioasă : două fișii din voal sau relon alb cad în falduri bogate de o parte și de alta a ferestrei. O a treia fișie dreaptă, din țesătură subțire albă cu dungi (asortate camerei) este prinsă de cele două capete de sus ale ferestrei și cade în falduri de o parte și de alta, peste fișiile laterale.

Pentru camera copiilor. Cînd copiii au crescut și nu se mai „agață“ de perdele, le puteți orna fereastra din camera lor cu o perdea din tul sau voal transparent, într-o culoare pastelată : roz, bleu, alb, galben. Perdeaua este formată din două bucăți, cărora le puneți pe una dintre marginile lungi, un volan încrețit. Cele două fișii se suprapun puțin în partea de sus (aveți grijă ca volanele să fie pe mijlocul ferestrei), apoi le prindeți cu două panglici, de o parte și de alta a ferestrei.

Pentru camera de tineret. Veți obține o fereastră veselă, dacă îi veți face o perdea dintr-un șantung imprimat cu buline mari pe fond alb. Se măsoară pentru lățime de două ori lățimea ferestrei și pentru lungime, exact lungimea ferestrei, plus 10 cm pentru tivuri. Se fixează perdeaua pe partea de sus și de jos a ferestrei, pe două tije metalice, iar în mijlocul ei se strînge cu o fundă, de culoarea bulinelor.

Perdea pentru o fereastră așezată în colțul camerei. Perdeaua pentru o astfel de fereastră o veți aranja în așa fel încît să dea impresia că fereastra este situată mai spre mijlocul camerei, de aceea perdeaua va fi asimetrică. Perdeaua este formată din două bucăți : una mai îngustă, care se fixează spre colțul camerei și alta mult mai lată, care se fixează pe întreaga galerie, peste fișia îngustă, apoi este prinsă (dreaptă) cu ajutorul unui șnur, pe partea adversă a ferestrei (spre peretele mai larg). Șnurul va fi în ton cu mobila și se prinde de perete cu un cîrlig.

Perdea pentru fereastra unei camere mansardate. Pentru o astfel de fereastră se potrivesc perdelele vesele făcute din stambă pepit sau în carouri, în culori vii sau din același creton din care este confecționată cuvertura de pe pat. Perdelele se compun din două părți, care se fixează pe o bară metalică sau de lemn în partea de sus și de jos a ferestrei, apoi se drapează înspre părțile laterale ale ferestrei, prinzîndu-le cu două șnururi.

Perdea pentru două ferestre. În acest caz se intîlnesc mai multe situații :

a) într-o cameră sînt două ferestre mici, despărțite printr-o porțiune îngustă de zid. În acest caz veți căuta să-i dați un aspect de falsă fereastră mare. Pentru aceasta este suficient să puneți o singură galerie deasupra ambelor ferestre. Perdeaua — una singură — va fi lungă pînă la podea și va fi bogat brodată. Un volan încrețit în partea de sus și două draperii laterale, făcute dintr-un material care se potrivește ambianței camerei, va completa farmecul ferestrelor.

b) În cazul cînd cele două ferestre alăturate au o mărime obișnuită, veți proceda ca mai sus, suspendînd doar volanul de sus, făcut din materialul draperiilor.

c) Dacă cele două ferestre — gemene ocupă peretele aproape în întregime, aranjamentul perdelelor și al draperiilor va fi altul. Galeria se face dintr-o singură bucată și se prinde chiar sub tavan. Perdelele (două) se confecționează din voal simplu sau țesătură sintetică pentru perdele. În partea de sus se pune o draperie îngustă, drapată ca un volan, și cîte două draperii de o parte și de alta a fiecărei ferestre. Draperiile trebuie să fie destul de late, ca seara sau vara cînd sînt trase să se unească. Atît perdelele cît și draperiile sînt de preferat lungi pînă la podele.

Perdea pentru fereastră pe trei laturi. Sînt camere care au o fereastră triplă mare, ieșită în afară, formînd un fel de

nişă. De obicei, în astfel de nişe se aranjează sub ferestre canapele înguste şi rafturi cu cărţi. La ferestre veţi pune perdele din voal, formate din fişii bogat drapate, pe părţile laterale şi de sus ale fiecărei ferestre.

O fereastră plasată într-o cameră înaltă va primi perdea formată din două părţi. Ea va fi fixată pe galeria prinsă chiar peste rama de sus a ferestrei şi va „cădea“ doar pînă la pervaz, pentru a diminua înălţimea camerei.

O fereastră plasată într-o cameră joasă va avea o perdea lungă pînă la podea, iar draperia va fi fixată exact sub tavan.

Perdele pentru glasvanduri. Multe apartamente au între camere un glasvand, sau acesta poate da şi pe un hol comun. Iată cîteva idei de perdele pentru acest „perete“ de sticlă:

a) În cazul cînd uşa se deschide în partea opusă, se fac două perdele cu inele pe vergea care este acoperită de un volan încreţit, bătut în ţinte (pe dedesubt) în tocul uşii. Perdelele se fac cu falduri largi dintr-un material uni sau cu buline mici, picăţele etc. Dacă glasvandul este între camerele aceluiaşi apartament, perdelele le veţi face dintr-un material transparent. Dacă glasvandul dă spre un hol comun, atunci le veţi face dintr-un material trans-lucid, care să dea voie luminii să treacă, dar vă fereşte de priviri indiscrete.

b) Aplicaţi la fiecare batant al uşii nişte perdeluţe cu creţuri mici, care să acopere numai părţile cu sticlă. Materialul să fie în dungi sau carouri, ceva potrivit cu tapiţeria mobilierului. Avantajele mari ale acestui sistem sînt că uşile se pot strînge şi desface uşor, iar perdeluţele se scot pentru spălat şi se montează lesne.

c) După sistemul de mai sus, fixaţi pe fiecare batan cîte o perdea, care însă va coborî pînă în partea de jos a uşilor. Materialul întrebuinţat pentru aceste perdele va avea o bordură lată în partea de jos, altfel uşile vor părea prea înalte.

d) Perdeluţe cu creţuri orizontale, dintr-un material subţire (pentru a putea face creţurile cît mai dese). Aceste perdeluţe se montează pe elastice late de 2—3 cm puse vertical în ambele părţi. Ca să fie uşor demontabile, la capetele elasticelor se coase un inel metalic sau de plastic, care se prinde de cîrlige fixate în uşă.

CONFECŢIONAREA, ORNAMENTAREA ŞI MONTAREA PERDELELOR

Înainte de a le aranja la geamuri, perdelele trebuie tivite. Confecţionarea tivului superior, depinde de montajul ales (cu agrafe, anouri, şină metalică). Dacă prindeţi perdeau cu bride, anouri sau agrafe, tivul va fi făcut la marginea materialului, pe un extrafort cusut la maşină cu tighel mic, ca să fie mai rezistent. Mai întîi însă se calculează şi se execută fronsajul, după perferinţă şi material: se fac trei rînduri de creţuri, trăgînd trei saiele; se pot face cute duble, grupuri de cute sau de creţuri, împărţite la distanţe egale.

Ca să nu se deformeze fronsajul şi să nu scape la spălat-călcat, cît şi pentru soliditatea perdelei, mai ales dacă este din tul (de bumbac sau nylon) se suprapune un extrafort sub panglică şi se trage din nou la maşină. Dacă perdeaua se fixează pe o şină metalică se face un tiv care va avea o lăţime de 8 cm, prin care se trece şina. Acest tiv se face la 10 cm de marginea perdelei, se dublează cu extrafort apoi se trage la maşină. Operaţia se execută după ce s-a făcut fronsajul.

Ultimul se confecţionează tivul de jos, care trebuie să fie suficient de lat pentru a da eleganţă perdelei, 10—15 cm pentru o perdea care se opreşte la pervaz şi 30—35 cm pentru cea pînă la podea. Dacă vă plac mai mult franjurile, le coaseţi în punct invizibil pe un tiv mai lat decît marginea franjurilor, pentru a se ascunde tighelul. Nu vă recomandăm franjurii decît pentru perdelele scurte.

Ornamentarea perdelelor făcute dintr-un organdi sau tul simplu, fără desen, se poate face în mai multe feluri:

— pe o perdea de organdi, se fac din loc în loc, cîte două butoniere, la 2—3 cm distanţă între ele. Prin aceste butoniere treceţi o panglică îngustă de catifea sau mătase, faceţi un nod şi apoi o fundă. Sub fiecare fundă, perdeaua se va încreţi frumos.

— Pe o perdea albă uni din tul se pot broda maci, crenguţe de flori de măr sau bucheţele de flori de cîmp. Motivul decorativ se brodează în punct artistic, cu mătase, în culori adecvate.

— În partea de jos a perdelei, se aplică o dungă de dantelă lată de 7—8 cm, apoi un volan încreţit, din acelaşi material cu perdeaua. Fişii late de material de perdele,

fronsate bogat, prinse între ele cu dantelă. Dantela se coase întinsă, nu creață. Acest gen de perdea este potrivită pentru o fereastră foarte lată.

— Pe o perdea dintr-un material etaminat, se brodează în punct de cruciuliță, diferite motive naționale.

CAPITOLUL X

HUSELE

PENTRU păstrarea mobilierului curat și în stare bună, se fac acoperitoare după forma scaunelor, canapelelor, fotoliilor, taburetelor etc., confecționate din materiale textile colorate sau înflorate, în culori vii, care să se armonizeze cu restul încăperii.

Prin acoperirea mobilei cu huse, se ferește tapițeria de praf, de uzură și se ocrotesc părțile lemnoase ale mobilierului lustruit. Pentru anumite mobile, a căror tapițerie este făcută din țesături scumpe, sînt folosite cu precădere husele, deoarece prin acoperirea lor se păstrează valoarea artistică a tapițeriei.

Husa pentru pat sau divan se compune din partea de deasupra, care are exact dimensiunile patului, și partea care atîrnă pe laturi și are aceeași înălțime ca a patului. Această parte a husei este ca un volan lat, care poate fi încrețit sau drept. Dacă volanul este încrețit, atunci lungimea lui se socotește de două ori lungimea marginii pe care se prinde, se dau creți cu un fir de saia, apoi se coase la mașină pe partea de deasupra a husei.

Volanul încrețit se face dintr-o singură bandă, iar la colțul divanului se face un grup mai des de creți, ca husa să se aranjeze bine.

Volanul pus drept trebuie fixat la colțurile patului printr-un șnur sau clape închise cu nasturi etc., astfel ca patul să fie perfect acoperit. Iată cîteva exemple :

— Colțurile husei sînt menținute printr-o clapă lungă de 20,5 mm, și lată de 8 cm, și care se fixează de volan cu nasturi de lemn îmbrăcați cu același material. Pentru a cădea bine colțurile husei, se adaugă mai întîi, la fiecare colț, pe dedesubt, cîte un clin cusut la mașină și care va forma o cută interioară.

— Puteți face o garnitură de franjuri albe, care este pusă la distanță de 10 cm, de la baza de jos a clinului.

Nasturi de lemn, îmbrăcați în alb, sînt uniți printr-un șnur dublu, care va înlocui clapa de la modelul de mai sus.

— Croiți un clin pentru fiecare colț al divanului, din același material cu husa. După ce l-ați montat, subliniați cuta formată printr-o bordură din material uni (dacă husa este înflorată sau invers). Cuta se lasă să cadă liberă, fără a fi prinsă în clapă sau șnur.

— La o husă în dungi, faceți volanul din două fîșii : prima lată de 12 cm, este din același material în dungi ca partea de deasupra și se face dreaptă. A doua bandă formată din material uni, în culoarea mai închisă a dungilor, va fi formată din cute largi de 8 cm și cu distanță de 20 cm între ele. Înălțimea acestui volan va fi stabilită după înălțimea patului. Pentru buna reușită a cutelor, începeți să le formați de la colțuri.

Huse false. Sînt cazuri cînd ați cumpărat pentru un pat sau un divan o saltea „Relaxa", care este deja îmbrăcată într-un material de tapițerie și formează o distonanță între ea și restul tapițeriei patului. În acest caz vă sugerăm să faceți o „husă falsă", adică o husă care să fie formată doar dintr-un volan care se aplică pe părțile vizibile ale patului și deasupra se așază salteaua. Armonia coloristică și de contextură a volanului cu salteaua, este absolut obligatorie. Deoarece nu veți putea găsi să cumpărați absolut același material cu al saltelei, e preferabil să faceți volanul uni, la o saltea înflorată, alegind pentru el culoarea predominantă a materialului înflorat, sau invers.

Confecționarea acestei „huse false", care în realitate este doar un simplu volan, este foarte simplă : lățimea volanului e în funcție de înălțimea somierei, plus 10 cm pentru partea care intră sub saltea și 3 cm pentru tiv. Lungimea metrajului înainte de plisare va fi de 3 ori laturile vizibile ale patului (dacă este un pat de colț, de 3 ori cele două laturi vizibile, dacă e pat dublu, de 3 ori 3 laturi). Se face tivul de jos în punct invizibil cusut de mînă, se surfilează partea de sus, apoi se montează volanele. Volanul îl puteți încreți, sau face

pliuri, care sînt mai elegante și mai ușor de călcat. Pliurile se fac de 15 cm lățime (și de aceeași adîncime), apoi se însăilează în partea de sus și se trage la mașină. Partea de sus a volanului care va intra sub saltea, se termină cu o panglică de gogrin de tapițerie, apoi se fixează pe somieră.

Huse festonate. Aceste huse se pot confecționa din stofă de mobilă, velur, cretoane sau inuri. Puteți combina de asemenea, in de culoare uni, cu in imprimat, pentru volan, ținînd seama de armonia coloristică.

Confecționarea husei: se croiește întîi partea de deasupra după dimensiunile exacte ale patului, apoi benzile laterale, care vor fi late cît grosimea saltelei plus 5 cm. Desenați cu ajutorul unui tipar de carton, forma de semicerc a colțarilor, apoi îi decupați și îi finisați cu bieuri ori feston foarte des, — de efect pentru țesăturile de in — lucrat cu ață la culoare sau în nuanțe asortate. Cînd benzile sînt gata, prindeți-le pe partea de deasupra și trageți la mașină. Încrețiți volanul și prindeți-l cu puncte invizibile pe sub marginea festonată.

Huse pentru... plapumă sau pled. Sulul de la căpătîiul patului, modern pe vremea bunicii, a revenit în moda decorației de interior, căpătînd însă o funcție utilitară: confecționat din materialul cu care este tapițat patul, a cuverturii sau husei patului, poate ascunde în timpul zilei, plapuma sau pledul. Cum se confecționează husa? Rulați cît mai strîns plapuma sau pledul (pe lat) și măsurați lungimea și circumferința. Lungimea trebuie să aibă lățimea patului sau ceva mai mică. Dacă aveți pat de colț, atunci rulați plapuma (pledul) pe lungime și veți așeza perna de-a lungul patului, la perete.

Croiala: tăiați două cercuri din pînză aleasă pentru husă, și două din dublură (care este absolut necesară), avînd ca diametru atîția centimetri cît a măsurat plapuma rulată, plus 4 cm pentru rezervele de la cusături. Croiți apoi patru cercuri de pînză tare (canafas) cu același diametru și le fixați cîte două pe dosul materialului de husă, însăilînd cu cîteva cusături trecute prin centru. Aplicați dublura, însăilați pe marginile capacelor de întăritură și trageți la mașină, în așa fel încît cei 4 cm să rămînă disponibili pentru a prinde capacele de restul husei. Croiți apoi corpul husei — un dreptunghi de lungimea traversei și cu lățimea egală cu circumferința ei, plus 8 cm. Croiți și dublura, la fel și suprapuneți-le. Faceți un tiv de aproximativ 3 cm de fiecare parte. Însăilați apoi capacele ca să le puteți monta, crestați marginile și pe muchie, coaseți de mînă pe dos un șnur sau extrafor. Pe tivurile care se închid cap la cap, fixați un fermoar lung, ca de canadiene (este cel mai ușor de manevrat pentru scoaterea și introducerea plapumei) sau faceți pe o parte bride din același material și pe alta coaseți nasturi, ca la mesade.

Huse pentru fotolii. Husele pentru fotolii sînt foarte practice, fie că le faceți de la început, pentru a proteja fotoliul, fie că le faceți cînd tapițeria acestuia a început să se uzeze și doriți să împrospătați aspectul fotoliului și al camerei. De obicei, husele pentru fotolii se fac din cretoane sau inuri. Va trebui să țineți seama să se armonizeze cu ambianța coloristică a camerei.

Iată cum veți proceda pentru confecționarea husei: deoarece sînt diferite forme de fotolii, va trebui să măsurați fiecare parte separat, începînd cu interiorul. Partea pe care se stă: lungime și lățime; spătarul, înălțime, lățime grosime; la fel pentru brațele fotoliului. Dacă vreți ca husa să ajungă pînă la podea, prevedeți aceasta cînd luați măsurile. Husa o puteți face gen burduf, adică fără a marca părțile laterale, grosimile, sau cu ele marcate — acestea cerînd un plus de atenție precum și mai multă muncă și îndemînare, pentru croitul și cusutul fiecărei părți separat. Pentru buna execuție a husei, e bine să croiți mai întîi un tipar după măsurile luate, din hîrtie sau mai practic dintr-o pînză veche. Însăilați tiparul, probați pe fotoliu, făcîndu-i eventuale rectificări. Cînd croiți husa, lăsați un plus de 6—8 cm pentru cusături. După probă, desfaceți tiparul și tăiați fiecare bucată în parte, respectînd firul țesăturii și potrivind modelul dacă pînza este imprimată. Crestați larg colțurile și încheieturile și scoateți un plus de 1,5 mm pentru ce intră la cusături. Surfilați și însăilați.

Exteriorul: după ce ați luat măsurile ca mai sus, și ați făcut tiparul, croiți bucățile pentru spate și brațe, surfilați, apoi asamblați-le cu bucățile pentru interior. Dacă vreți să nu faceți prea multe tăieturi, apelați la sistemul burduf menționat mai sus, dar neapărat partea pentru spătar trebuie să fie separată de cea pentru scaun, altfel face fotoliul incomod și se rupe foarte repede.

Volanul, se lucrează separat și poate fi drept, sau mai frumos plisat sau încrețit, dar cu rezerve pentru a se aranja frumos la colțuri. Se lucrează ca și volanul huselor de pat. Se croiesc benzi de lungimea celor 4 părți ale fotoliului și pe lățimea corespunzătoare înălțimii între sol și scaunul fotoliu-

lui. La colţuri (în cazul volanului drept) se fac fie cîte două pliuri adînci, fie se taie un clin şi apoi se cos părţile. Pentru reuşită, nu uitaţi : totul se măsoară, se calculează, se desenează, se lucrează cu tipar şi se probează pe fotoliu pe măsură ce înaintează lucrul, deoarece husa de fotoliu este mult mai greu de executat decît husa de pat.

Huse pentru scaune. Mai simplă decît husa pentru fotoliu, această husă se confecţionează măsurînd mai întîi părţile care urmează să fie acoperite, se face tipar, apoi se croieşte şi se trage la maşină.

Pentru un scaun simplu de lemn cu spătar, croiţi din creton o fîşie dreaptă, destul de lungă ca să acopere întreg scaunul şi speteaza lui. Tiviţi marginile, adăugînd după dorinţă un volănaş în partea de jos. Partea care vine în dosul spetezei, se leagă cu un şireţel de culoare, sau se coase în formă de sac.

CAPITOLUL XI

LUCRURI AMUZANTE

Diferite ţesături... cu acul

Foarte moderne ţesăturile din rafie naturală sau sintetică sau lînă, care imită ţesăturile la războiul de mînă, se fac cu... acul, pe un suport făcut din carton. În felul acesta se confecţionează suporturi rotunde pentru sticle şi pahare, semne de carte, suporturi dreptunghiulare, poşete pentru batiste.

Ţesătură rotundă pentru suporturi de diferite mărimi (pentru sticla de vin diametrul este de 14 cm, iar pentru pahare 8—10 cm) fig. 122.

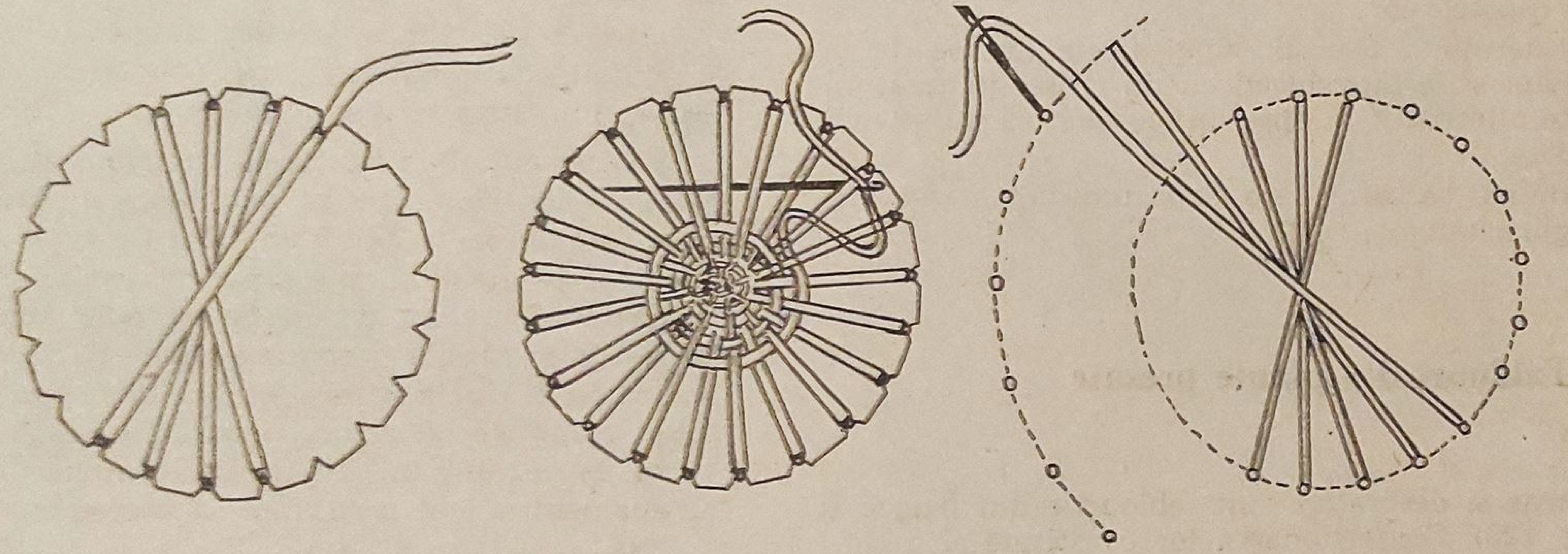

Fig. 122. Ţesătură rotundă.

Pe un carton tare, se desenează un cerc care să fie ceva mai mare decît suportul gata confecţionat. În jurul cercului, se taie la distanţe egale, colţuri adînci de 1—2 cm (fig. 122).

Pentru ţesutul cu un fir care se coase pe o parte şi pe alta în continuare, numărul de colţuri trebuie să fie impar. Pentru un alt tip de ţesătură, din care va ieşi un model în formă de raze, numărul colţurilor trebuie să fie par.

Un fir lung de rafie se întinde peste carton de la un colţ la colţul opus lui, astfel ca firul să treacă de fiecare dată prin mijloc. Dacă vreţi să faceţi cîte două suporturi de aceeaşi mărime, treceţi firul şi pe dosul cartonului şi ţeseţi pe ambele părţi.

După ce aţi terminat de întins firul prin toate colţurile, înodaţi strîns mijlocul prin care au trecut toate firele. Luaţi

un ac cu firul lung, apoi începeți țesutul în rotund ca la țesutul ciorapilor trecînd acul la un fir pe deasupra și la următorul pe dedesubt etc. După primul tur se vede cît de important este faptul că numărul firelor întinse nu este par. Dacă ar fi par, la al doilea tur firul din ac ar veni în același loc ca la primul tur și nu ar mai ieși țesătura.

Continuați țesătura în rotund cu fir din aceiași culoare sau cu diferite culori armonizate între ele.

Modelele în formă de rază de soare apar cînd numărul firelor întinse este par. Atunci însă trebuie să lucrăm cu două fire care trec unul după altul prin ambele orificii.

În felul acesta se pot face rondele cu urzeala de o singură culoare sau în două culori. Totdeauna la țesut firul trebuie să fie foarte întins. Firele întinse se văd numai în mijloc și dispar spre exterior. Dacă se termină un fir lăsați capătul lui să atîrne și se pune un alt fir începînd țesutul cu cinci fire mai în urmă. Cele două capete se strîng pe parcursul țesutului și se pot tăia capetele lor.

După ce ați terminat țesutul, tăiați firele întinse de la marginea cartonului și le introduceți cu un croșet în țesătură în față și în spate alternativ, în spre mijloc încît să nu se mai vadă capetele tăiate.

Suportul terminat se calcă cu o cîrpă umedă, ca să-i dispară unele neregularități.

Tablouri din plante presate

Foarte moderne și decorative sînt tablourile din frunze și flori presate (fig. 123). Confecționarea lor constituie și o activitate amuzantă, începînd cu procurarea materialului, din plimbările dumneavoastră la munte sau prin parcuri și pînă la încadrarea tabloului cu sticlă.

Grădina, pentru cei care o au, furnizează mai ales florile; cîmpiile, pădurile și chiar marginile drumurilor, în afară de oraș sînt generoase în ierburi, plante, frunze și ramuri diferite.

Fiecare anotimp ne oferă bogățiile lui decorative: primăvara cu florile ei, atît în grădină cît și în pădure sau pe cîmp: violete, ghiocei, brîndușe. Se găsesc de asemenea tot felul de plante de exemplu frunze de păpădie, care nu ne oferă numai o delicioasă salată ci și un element decorativ prin forma frunzelor (presate bineînțeles).

Vara va furniza încă o mulțime de flori, dar și spice de grîu, secară, orz. De asemenea vara este sezonul pentru vacanțe cînd se pot strînge flori, frunze, licheni, pe care îi „pregătiți" cum veți vedea mai departe și îi aduceți acasă la întorcerea din concediu. Ele vor aduce o notă pitorească „compozițiilor" dumneavoastră și vor fi, în fiecare zi, în casa dumneavoastră, martorii zilelor de vacanță.

Toamna, care incendiază pădurile noastre ne dă o mare varietate de frunze, care de care mai frumoase. Florile proaspete sînt rare în acest timp, în schimb se găsesc din abundență, plante și flori uscate: imortele, conuri de brad, pin etc.

Iarna s-ar părea că e un anotimp „mort" pentru cei care vor să facă aceste tablouri. Dar și iarna are frunzele frumoase ale ilexului, iederii, apoi lichenii cu forme curioase și coloritul lor aparte.

Recoltarea tuturor acestor elemente se face pe timp uscat și mai ales după amiaza și pe înserat, dar în nici un caz dimineața, din cauza boabelor de rouă.

Nu așteptați ca florile să fie complet înflorite, pentru a le culege, căci ele ar putea prin uscare să-și piardă petalele și să se decoloreze ușor. Plantele culese, se pun la presat între două foi de sugativă cu o greutate deasupra (ziare, cărți). Unele frunze ca de exemplu cele de păpădie după ce au fost culese, se lasă o zi fără o preparare specială, să se faneze, să nu fie așa bățoase. Unele frunze (stejar, ilex, laur, iederă) flori (imortele), graminee (grîu, orz, secară) se leagă în snop și se agață să se usuce, într-un loc uscat, întunecos, în care este curent de aer pentru a se usca, fără să mucegăiască.

Mușchii și lichenii se usucă la soare vara, sau în fața unui radiator sau foc mic iarna.

Un ultim procedeu, foarte interesant prin rapiditatea și ușurința sa, poate fi de asemenea întrebuințat pentru uscarea unor anumite frunze și plante (de exemplu feriga): este vorba de călcatul cu fierul de călcat, călduț pentru început și apoi din ce în ce mai fierbinte, pînă se ajunge la un grad ideal (nu prea ridicat). Plantele se așază între două foi de sugativă și se trece pe deasupra cu fierul de cîteva ori pînă ce se usucă.

Confecționarea tablourilor. Se ia hîrtie groasă de desen albă, neagră sau maron, se schițează pe ea motivul pe care dorim să-l executăm. Frunzele și florile bine uscate, se lipesc cu gumarabică, pe carton și după ce s-au lipit toate elementele se pune tabloul între două foi de hîrtie, cu o greutate peste el și se lasă cîteva zile să se usuce.

În fig. 123 se prezintă două modele pentru astfel de tablouri.

Fig. 123. Tablouri din plante presate.

Pictura „păianjen" sau tehnica firelor întinse

De mult timp păianjenul a dat idee și exemplu de minunate desene ce se pot realiza pornind de la firele întinse, dar numai recent a devenit o „modă" pentru panourile decorative, realizate prin figuri geometrice, obținute din întretăierea unor fire întinse, de diferite nuanțe și culori.

În afară de atracția compoziției explicația acestei mode, rezultă din simplul fapt că materialele sînt puțin costisitoare și la îndemîna oricui și pentru că o dată ce înțelegem tehnica de bază, realizările sînt nelimitate și începînd de la un copil pînă la o persoană matură, lucrul nu necesită nici un efort fizic.

Cu puțină imaginație în alegerea materialelor și a jocurilor de culori rezultatele sînt adesea surprinzătoare prin armonia și eleganța liniilor.

Principiul : pe rînduri de cuie bătute pe jumătate într-o planșetă de lemn, după linii geometrice în poziții și deschideri variabile de unghiuri, în structură liniară sau circulară prin-

cipiul constă în trecerea unui fir de la un cui la altul, urmînd cîteva tehnici foarte simple, care permit ca, deși nu se lucrează decît în linie dreaptă se creează optic, efecte de linii curbe. Aceasta, determinată de întîlnirea firelor suprapuse, care desenează zone mai mult sau mai puțin luminoase sau întunecoase, cu un relief neașteptat.

Materialul : o planșetă de lemn, cuie cu „floare", o bobină de fir (de lînă, de coton perle sau rafie etc.) și pentru a putea determina amplasarea cuielor, hîrtie milimetrică, o linie, un compas, un raportor și un creion bine ascuțit. Apoi : pînză sau un alt material pe care facem „pictura" pentru a îmbrăca planșeta (dacă nu utilizați ca decor chiar lemnul gol, plută sau placă aglomerată), cuie, mai mult sau mai puțin sofisticate, fire mai prețioase (mătase, aur, argint, metal, rafie) alegerea se face în funcție de desen.

Lucrul : toate motivele se bazează pe trei cazuri : fie structură lineară (curba este atunci formată din firul întins între două rînduri drepte, de cuie) ;

— fie structură circulară (curba este formată din firul întins între cuiele așezate în cerc sau elipsă) ;

— fie o combinație între aceste două structuri.

Structura lineară. Pentru ca să formeze curba trebuie lucrat, pe două rînduri formînd între ele un unghi oarecare (variabil și determinat după curba dorită) și avînd fiecare rînd același număr de cuie, așezate regulat (fig. 124).

Dacă modelul de realizat se face pe mai multe rînduri (și în consecință comportă obținerea mai multor curbe) este totdeauna preferabil să lucrați de fiecare dată cînd aceasta e posibil, cu firul întins încontinuu, de la un „rînd" la altul, deci întorcînd mereu în același sens. Sînt cazuri cînd lucrul încontinuu nu poate fi făcut și trebuie făcut atunci „invers" deci inversînd sensul direcției firului printr-o mișcare de-a curmezișul desenului. De exemplu scopul este aici de a obține o primă curbă între *A* și *B*, apoi a doua curbă între *C* și *B*. Plecînd de la A_1 treceți pe dreapta B_1 și coborîți apoi spre C_1. În acest caz, dacă nu inversăm sensul mersului firul care vine la stînga lui C_1 apare la dreapta lui C_2, ceea ce riscă de a determina un motiv neregulat. Pentru a exista aceasta, firul care coboară efectiv la stînga lui C_1 trebuie ridicat din nou deasupra și întors împrejurul lui C_2, astfel ca să-l ridicați prin stînga sa. Se va proceda la fel cu trecerea de la A_2 spre A_3 apoi să fi trecut spre B_2 și așa mai departe (fig. 124).

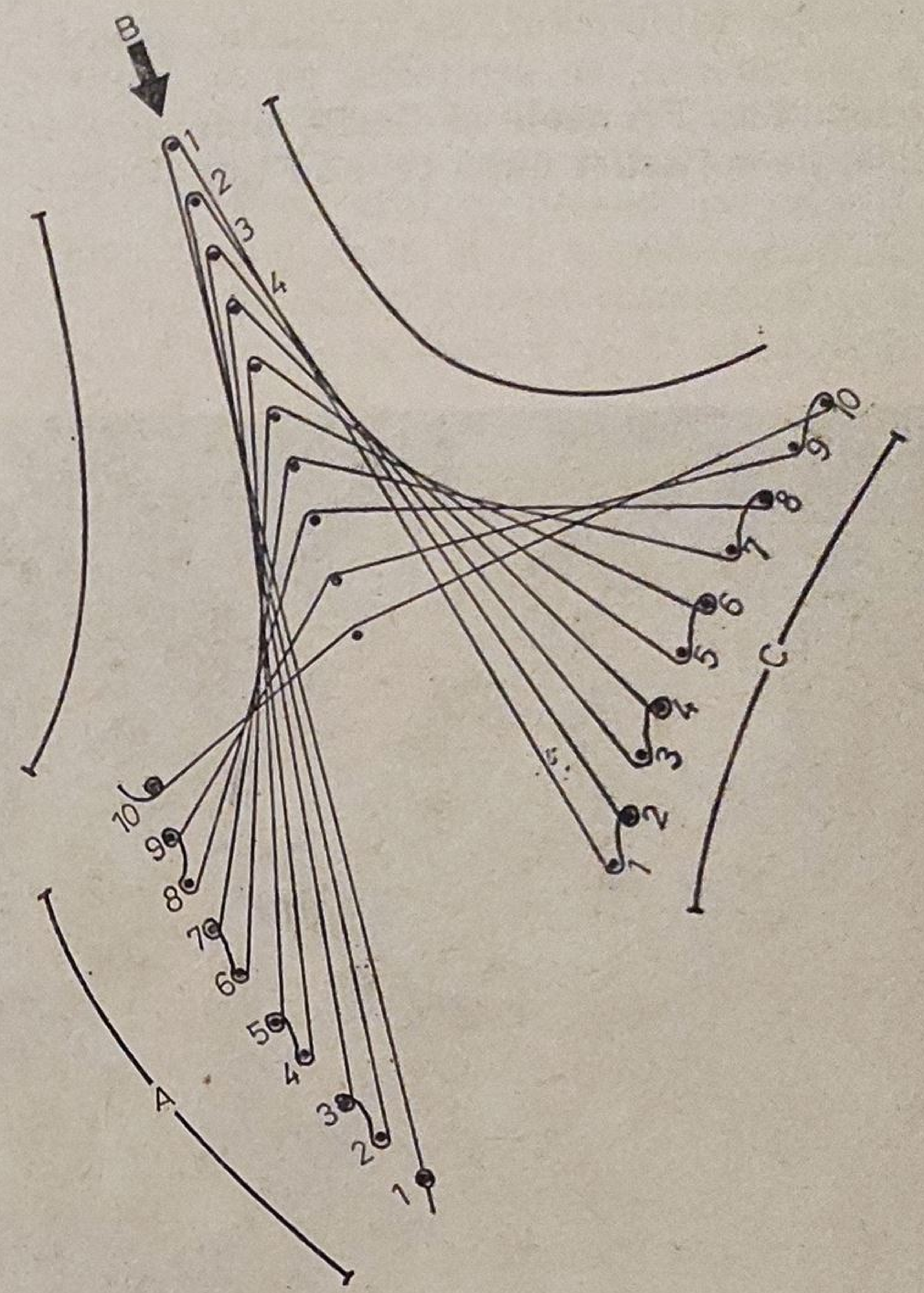

Fig. 124. Tehnica de bază pentru pictura „păianjen".

Structura circulară. În acest caz firul este întins continuu de la un cui la altul (de la primul la al 5-lea sau mai puțin sau mai mult, după caz) știind că :

— dacă cercul sau elipsa comportă un număr par de cuie, firul întins de la un cui la altul trebuie întotdeauna ca la

Notă : Cu cît punctele sînt mai apropiate, cu atît liniile sînt mai vizibile.

— Dreptele pot fi de lungimi inegale, dar ele trebuie să aibă întotdeauna același număr de puncte.

Dreptele pot avea un punct comun sau nici-un punct comun (fig. 125).

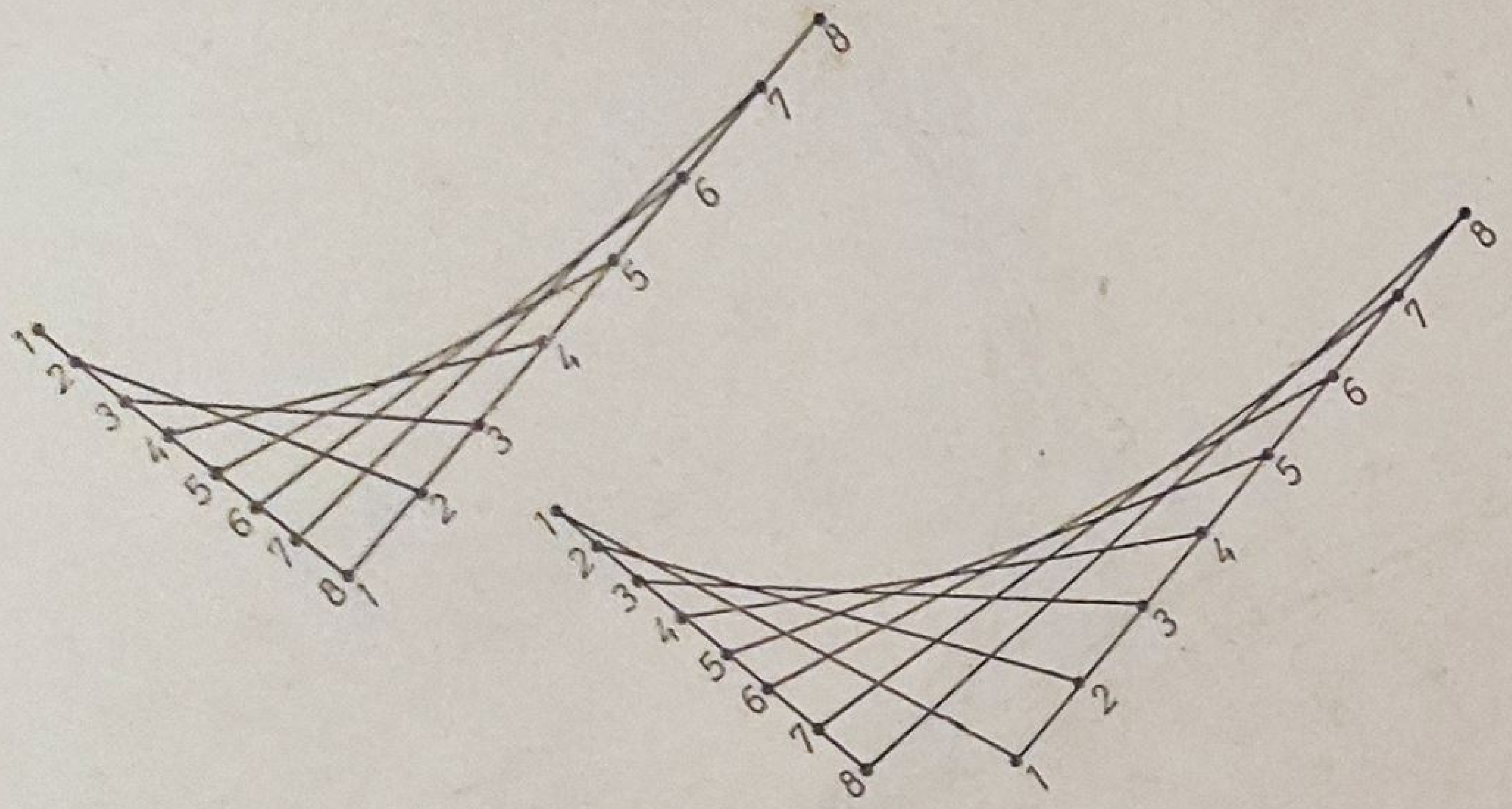

Fig. 125. Tehnica de bază pentru pictura „păianjen".

fiecare din trecerile sale, să pășească peste un număr par de cuie (de ex. de la primul la al 6-lea, peste 4 cuie);

— de asemenea, dacă numărul de cuie este impar, firul trebuie să fie întins pe deasupra unui număr impar de cuie (de ex. de la primul la al 7-lea, peste 5 cuie). Astfel, cercul sau elipsa determinată de linii în interiorul cercului sau elipsei de bază, sînt regulate.

Fixarea firului. La începutul lucrului firul este fixat de primul cui, printr-un nod dublu, iar la sfîrșitul lucrului, se face de asemenea un nod pe ultimul cui și se taie capătul.

Tehnica de bază. În fig. 126 se observă perfect realizarea unei curbe de structură lineară. Pe două drepte perpendiculare, fixați un număr egal de puncte pe fiecare (mai multe sau mai puține) la distanță egale, la întîlnirea cărora se va fixa un cui. Reunind cu un fir întins de la primul cui (de sus) de pe linia verticală, la primul cui (din stînga) de pe linia orizontală, apoi al doilea spre al doilea și așa mai departe, pînă obținem această curbă.

Dacă cele două linii nu sînt perpendiculare, ci formează între ele un unghi ascuțit, curba de asemenea va fi mai ascuțită (fig. 127).

Din contra, dacă cele două linii formează un unghi obtuz, curba este mai deschisă (fig. 128).

Adăugînd o linie la cele două indicate în fig. 127 se obține un triunghi și pe această figură se poate forma un triunghi. Firul este întins, întorcînd mereu în același sens, de la o linie la alta (fig. 129).

O jumătate de cerc este o variantă pe formă triunghiulară (fig. 130) rîndul de cuie emisferic fiind considerat ca două linii (rotunjite) a unui triunghi al cărei a treia latură este dreaptă.

Prin urmare, rîndul emisferic este virtual împărțit în două, fiecare dintre aceste jumătăți comportă același număr de cuie, ca și linia dreaptă. Lucrul se face întorcînd mereu în acelaș sens, plecînd de la primul cui al liniei drepte, apoi trecînd prin spatele primului cui a primei jumătăți a liniei emisferice, pentru a ajunge în spatele primului cui de la a doua jumătate, de la care se revine la al doilea cui al rîndului drept și se continuă ca mai înainte, pînă se termină cuiele.

Efecte frumoase de curbe, sînt obținute asociind un rînd drept de cuie, cu o linie sinuoasă. Acest tip de lucru e ca la structura lineară (fig. 131).

Patru drepte perpendiculare, formează un pătrat și necesită același număr de cuie (fig. 132): lucrul se face trecînd mereu firul în același sens de la un cui de pe un rînd, pe cel corespondent din rîndul următor și așa mai departe.

Doar cu aceste modele de bază, se pot crea nenumărate motive decorative.

De exemplu, două bărci cu pînze (fig. 133).

COLAJE DIN HÎRTII DIFERITE

Colajul este acea tehnică de execuție a unei compoziții plastice (tablouri de exemplu) care folosește suprapunerea și lipirea diferitelor materiale aflate la dispoziția noastră, în special a diferitelor sorturi de hîrtie: sugativă, șervețele diferit colorate, hîrtie pelur albă și colorată, hîrtie metalizată, hîrtie lucioasă, hîrtie cretată, staniol.

Unele dintre hîrtii (cum ar fi sugativa, șervețelele colorate, hîrtia japoneză) se rup (nu se decupează) după ce mai întîi s-a conturat cu creionul modelul dorit. Prin rupere, marginile nu sînt perfect drepte ci cu fibre, ceea ce dă un efect frumos, mai ales pentru motivele florale.

Hîrtia metalizată, hîrtia cretată și hîrtia lucioasă se taie cu un foarfece bine ascuțit. Hîrtiile subțiri se rup astfel: cu o pensulă muiată în apă curată, trageți o linie pe hîrtie, apoi

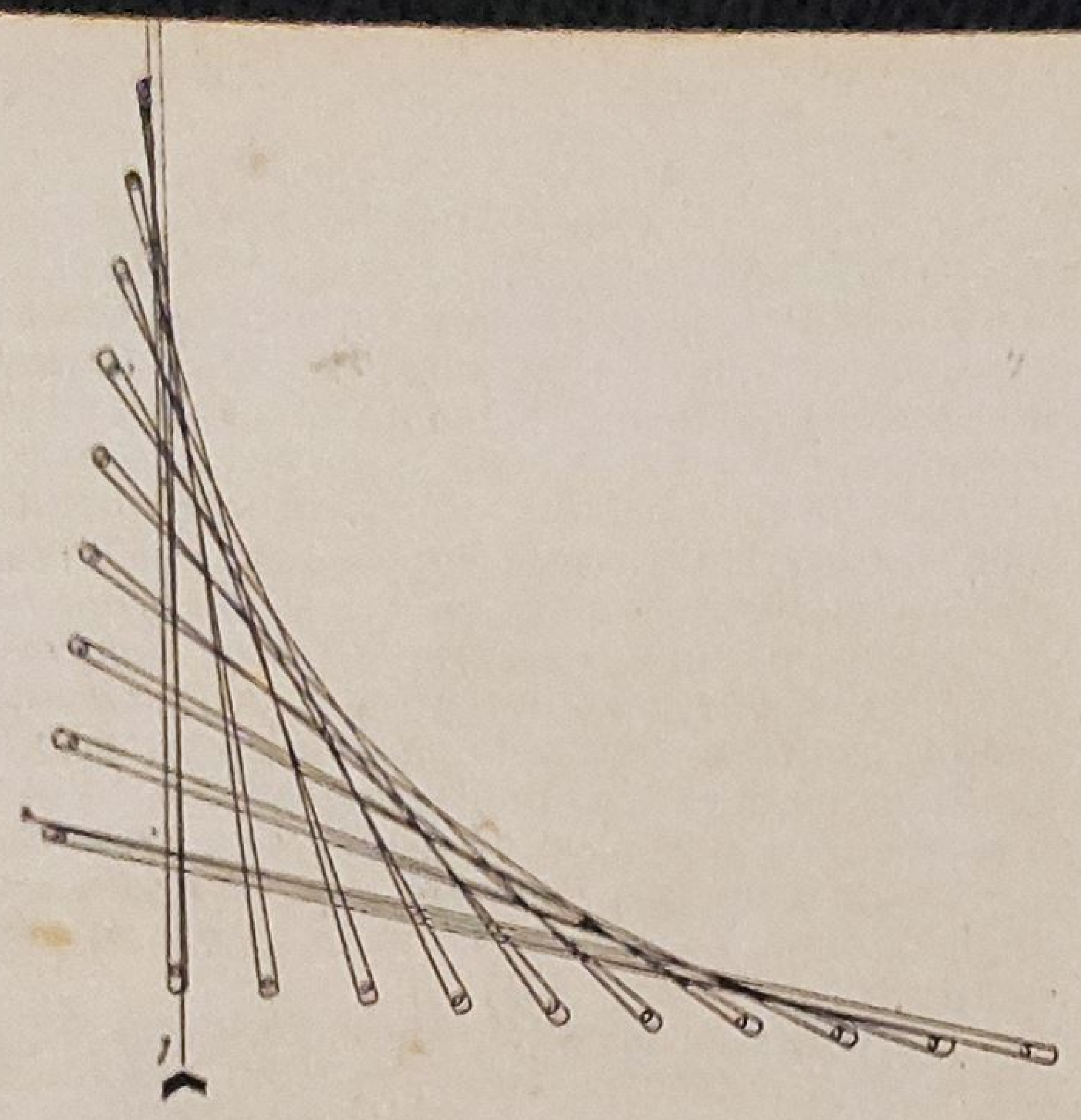

Fig. 126. Tehnica de bază pentru pictura „păianjen".

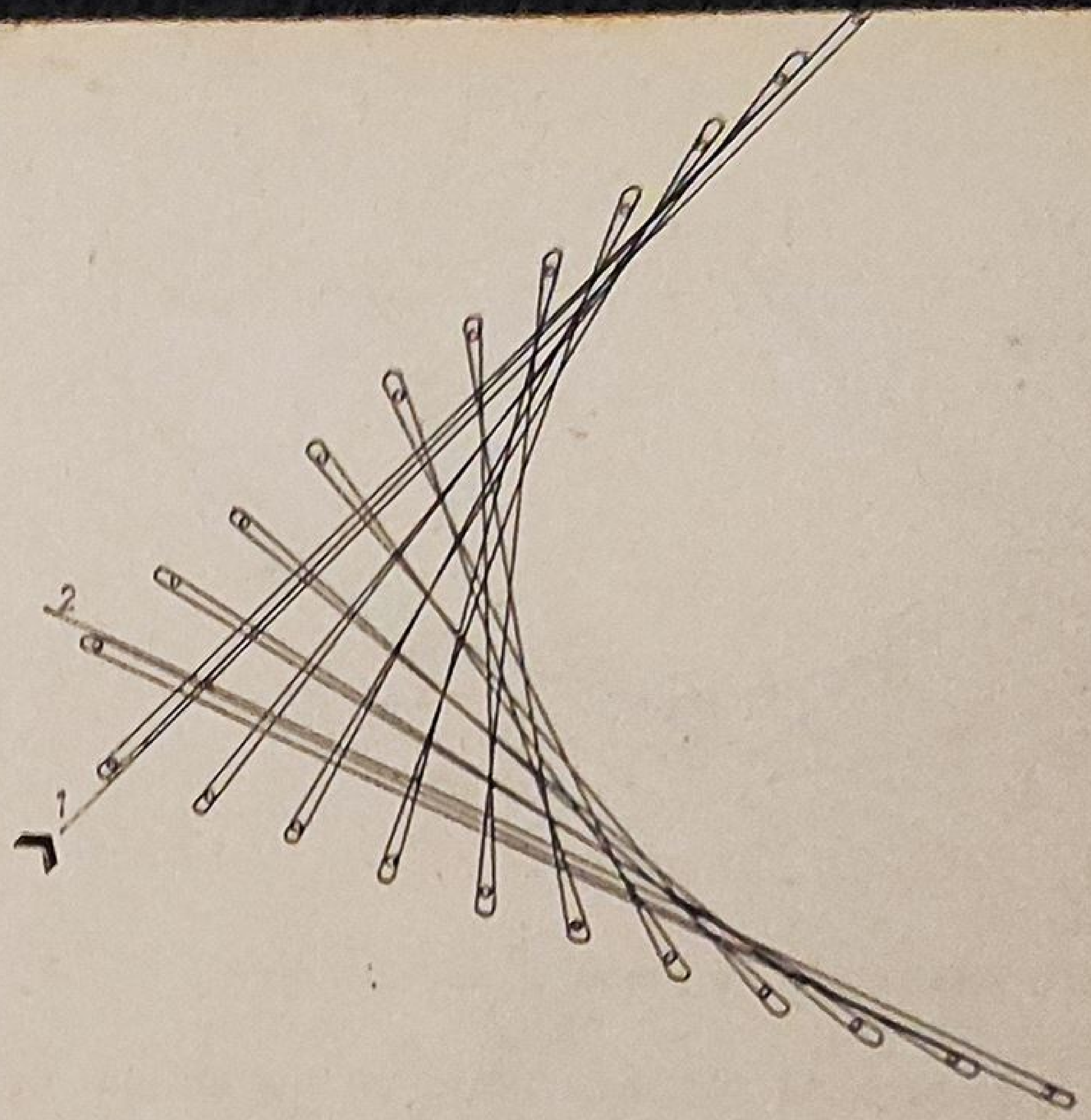

Fig. 127. Tehnica de bază pentru pictura „păianjen".

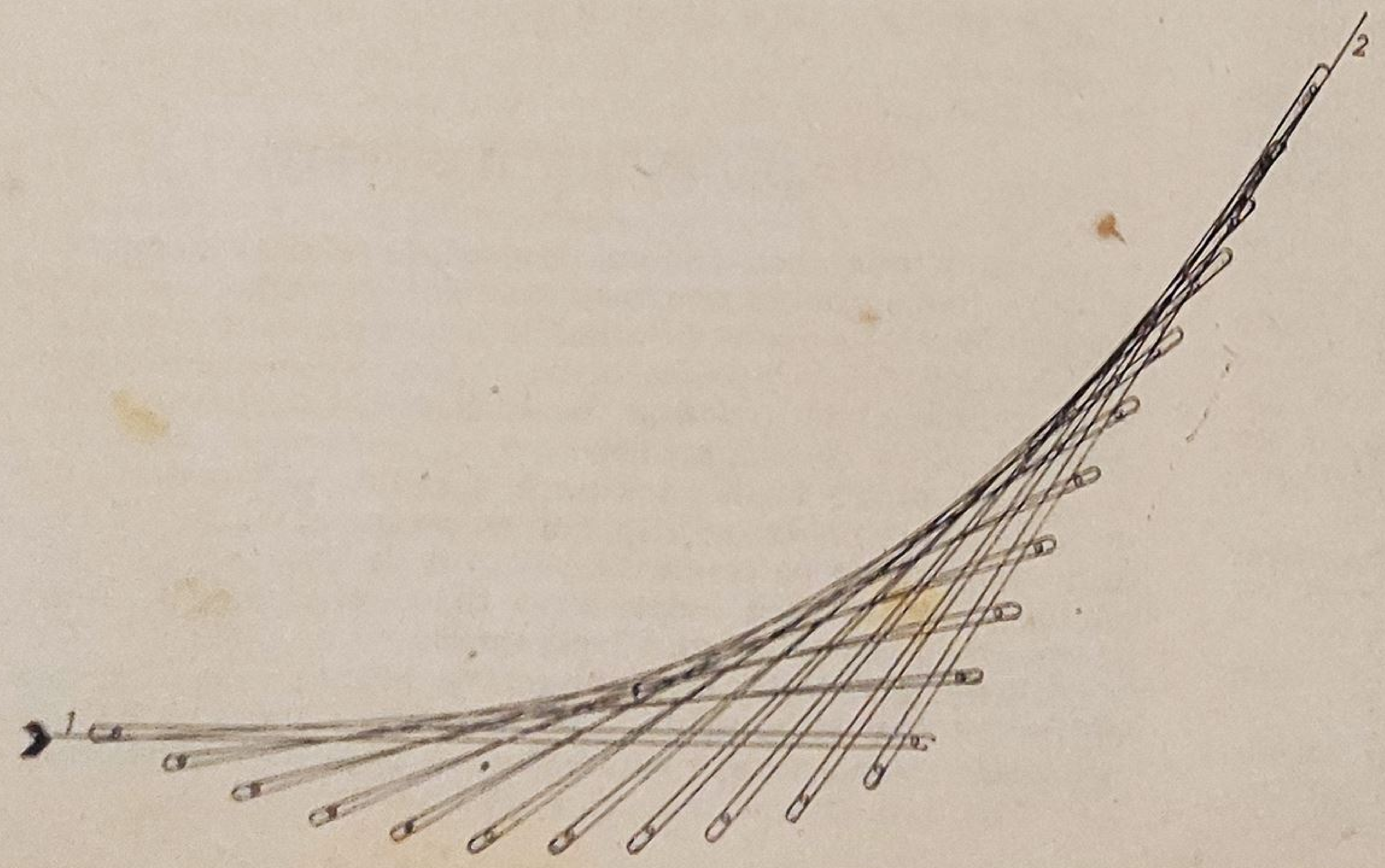

Fig. 128. Tehnica de bază pentru pictura „păianjen".

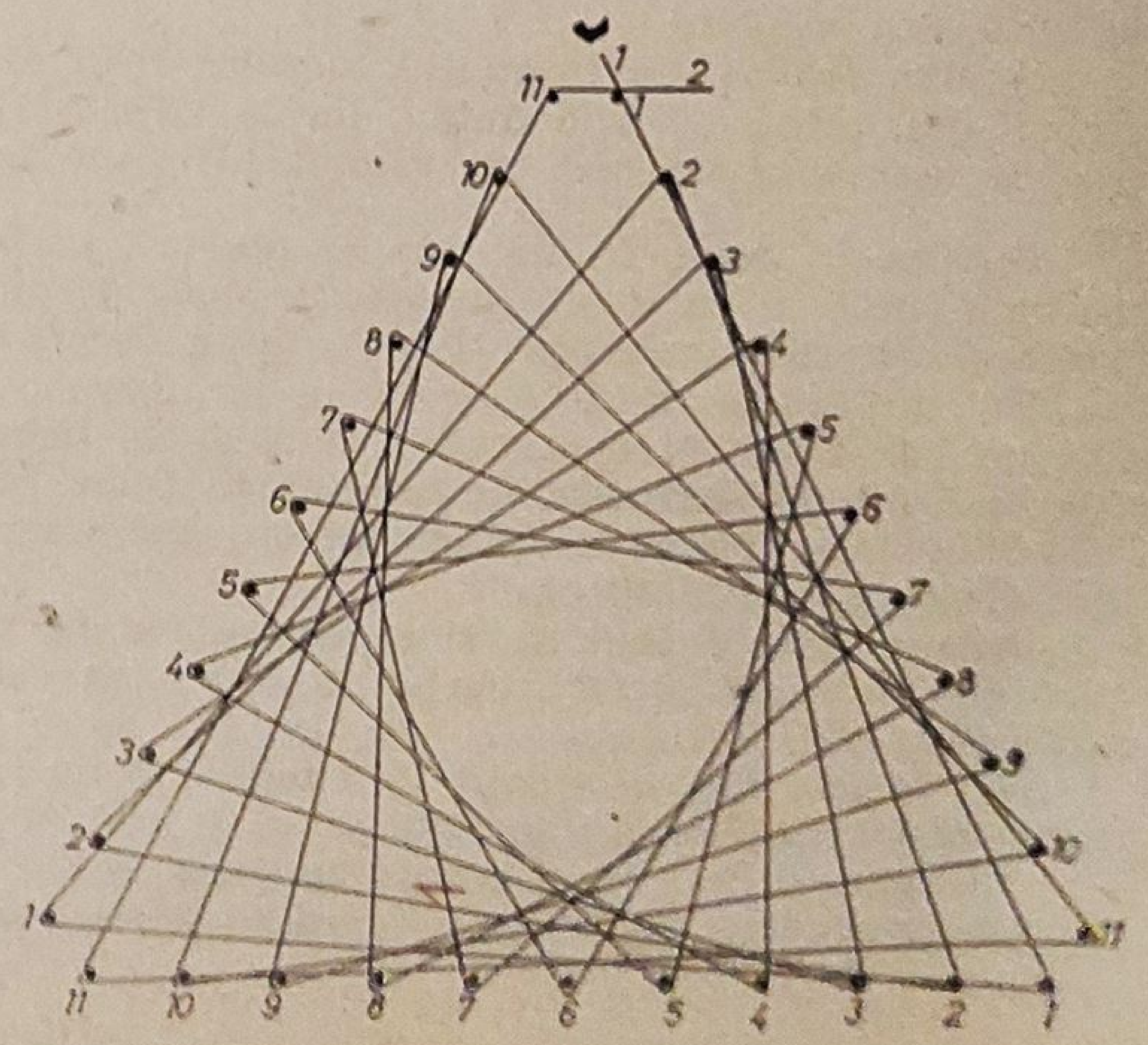

Fig. 129. Tehnica de bază pentru pictura „păianjen".

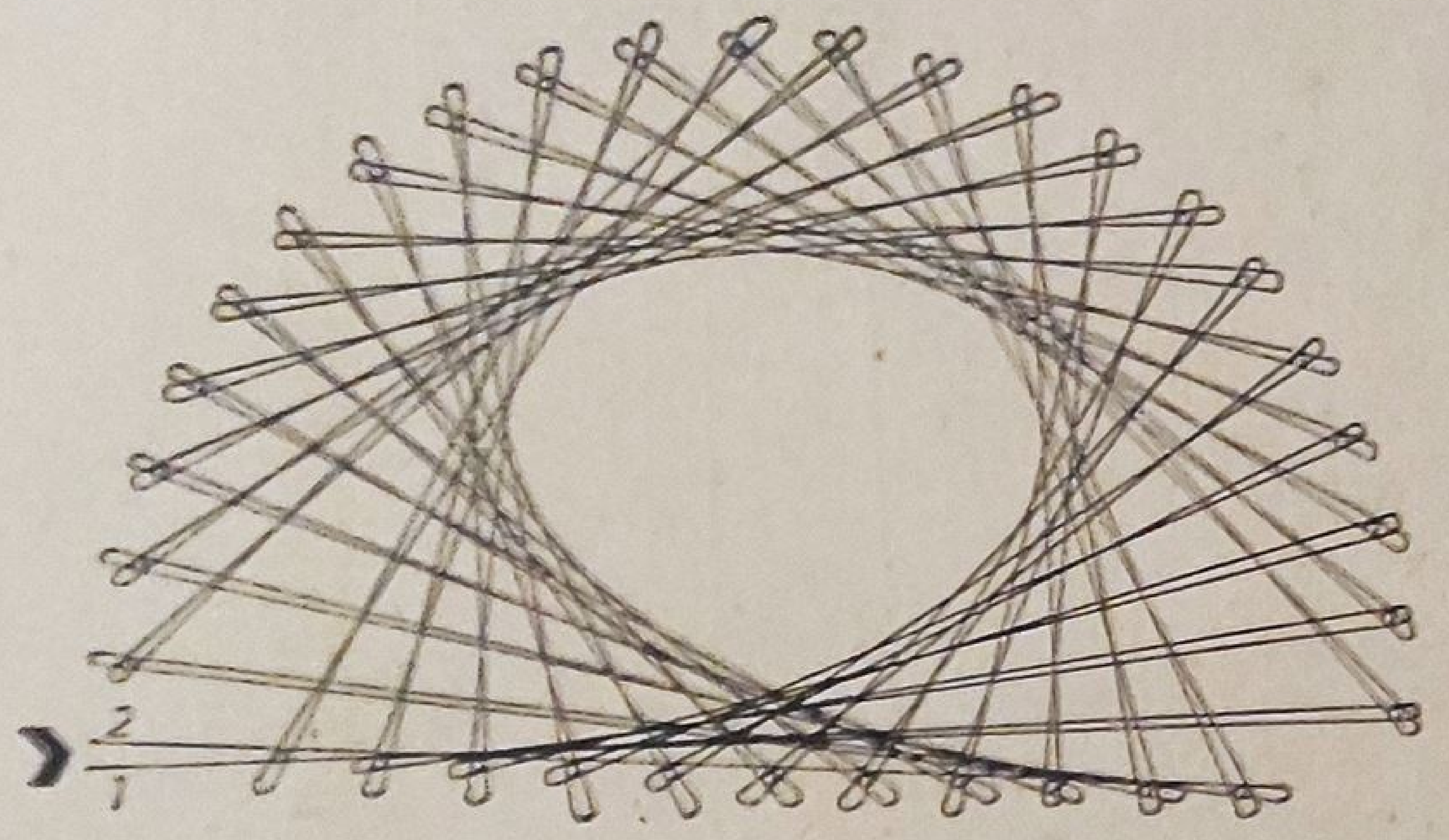

Fig. 130. Tehnica de bază pentru pictura „păianjen".

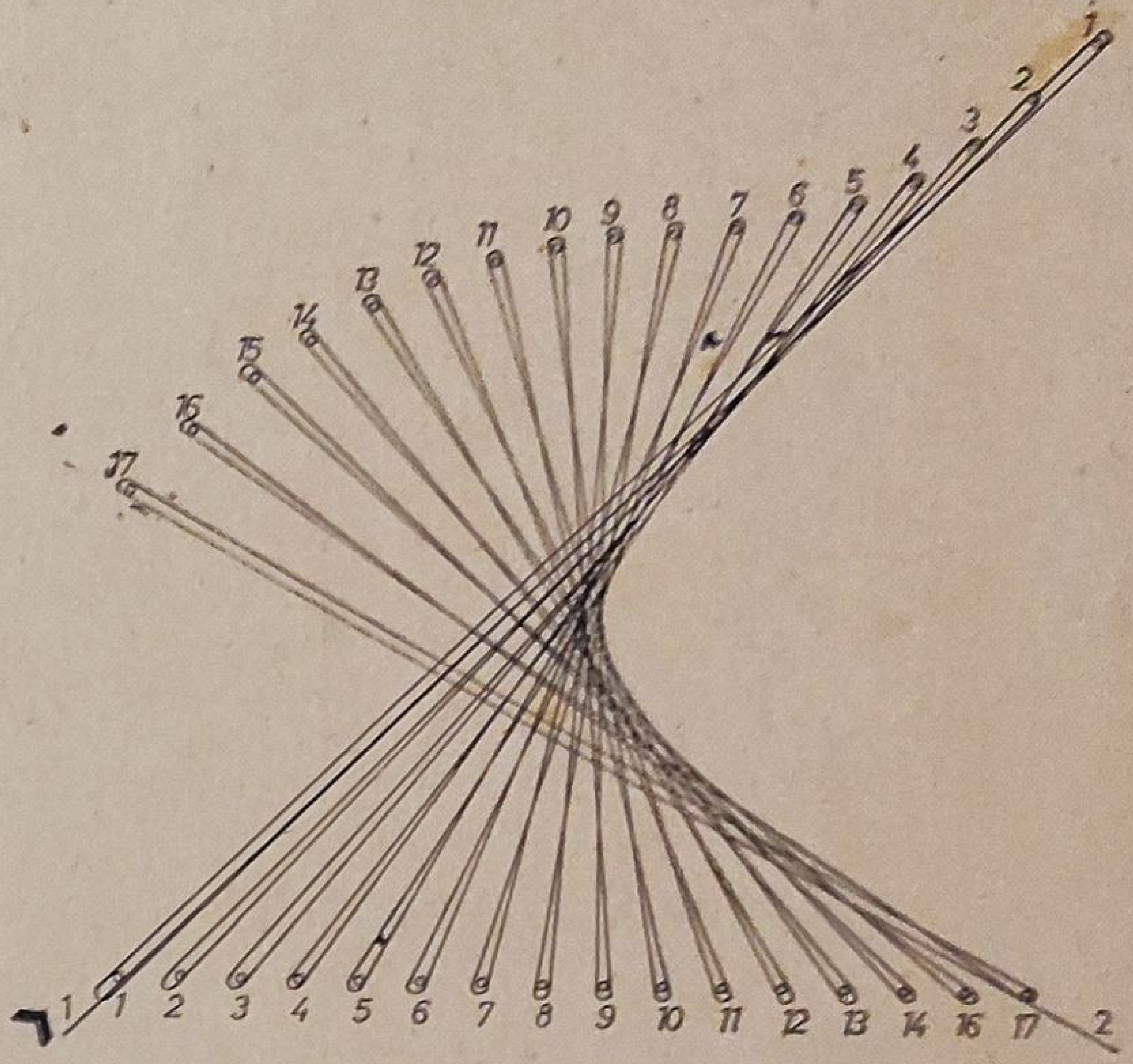

Fig. 131. Tehnica de bază pentru pictura „păianjen".

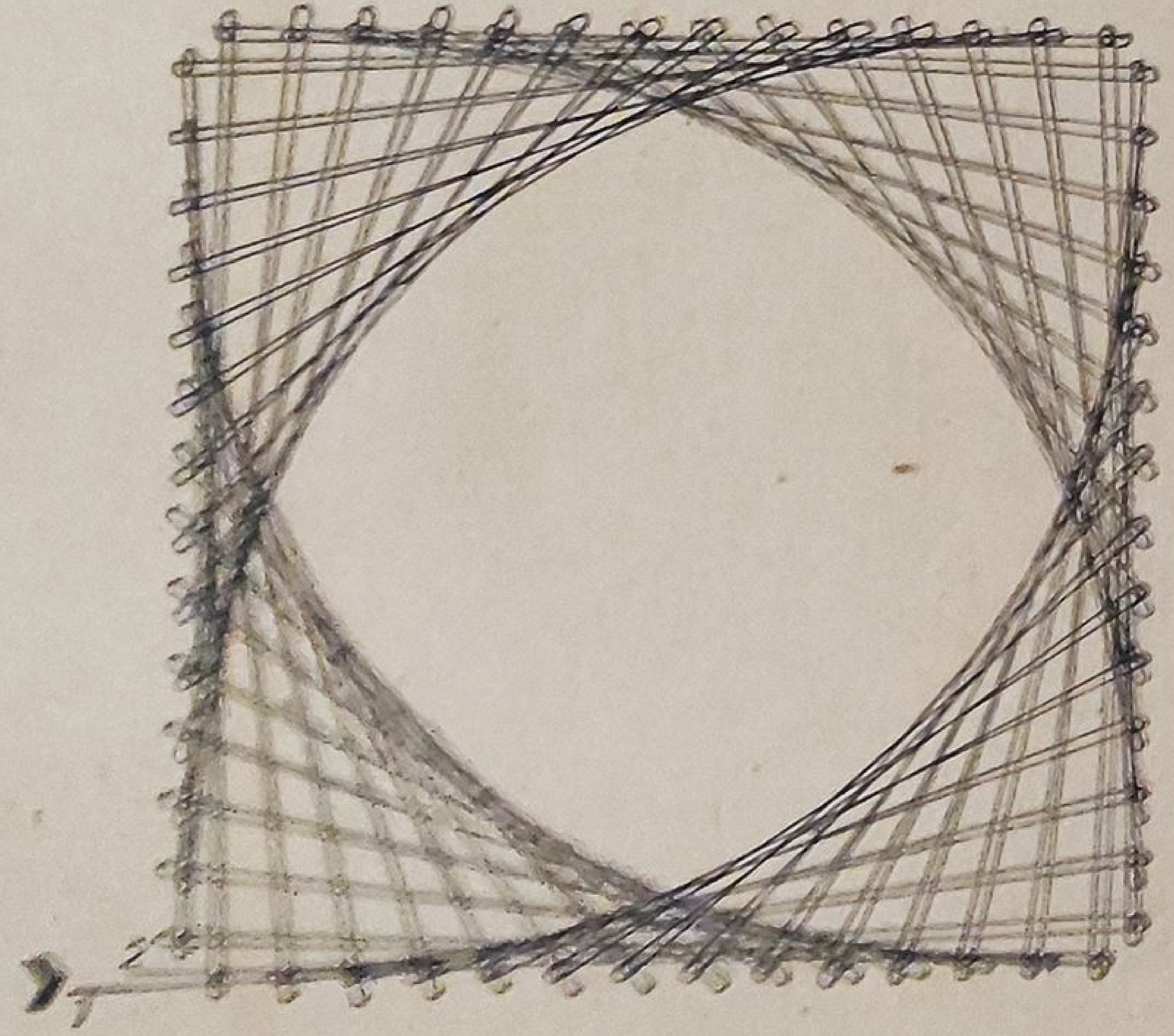

Fig. 132. Tehnica de bază pentru pictura „păianjen.

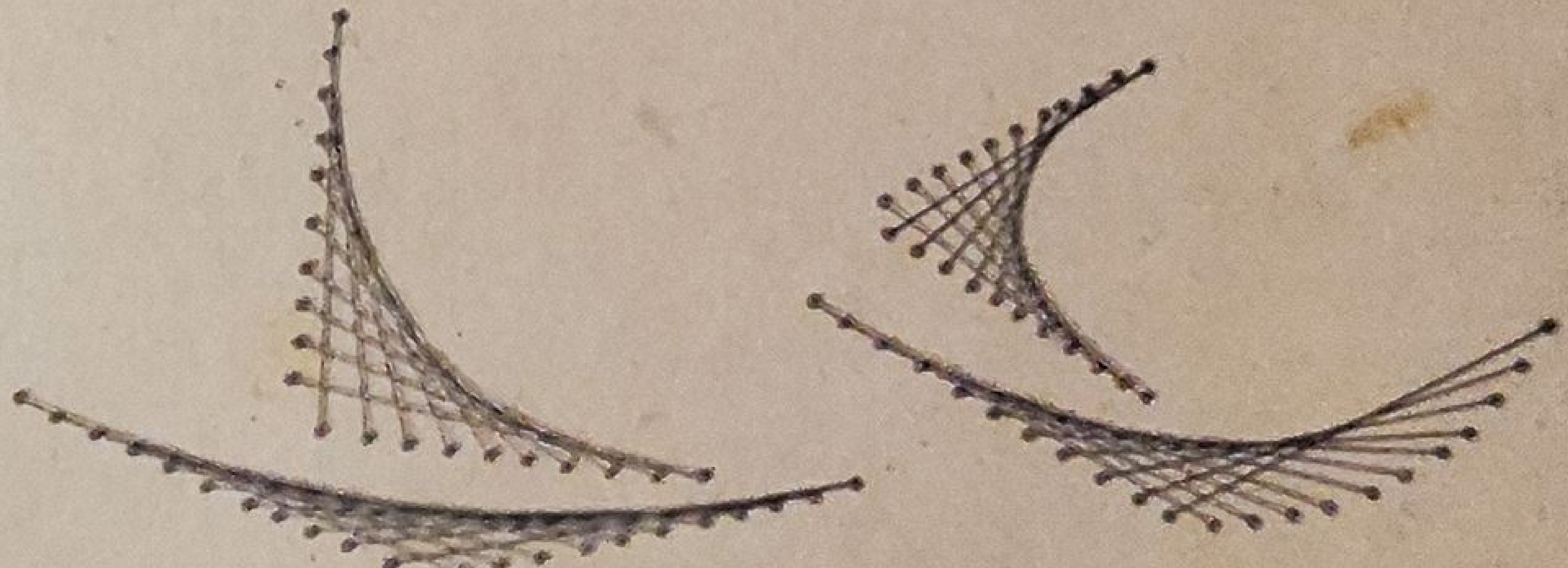

Fig. 133. „Bărci cu pînze".

rupeţi hîrtia de-a lungul liniei umezite. Veţi căpăta diferite forme de rupere, căci ruperea înceată produce mai multe variaţii ale liniei, iar ruperea rapidă vă va da o linie mai dreaptă.

Pentru suportul tabloului veţi folosi un carton gros, apoi aveţi nevoie de gumarabic, o pensulă mică pentru întins lipiciul, o pensetă pentru ridicarea şi apoi fixarea hîrtiilor de dimensiuni mici, un pulverizator cu clei incolor.

Schiţaţi pe carton modelul dorit (cele mai de efect sînt vazele cu flori). Apoi hîrtiile pentru flori rupeţi-le cum aţi văzut mai sus, iar frunzele şi vasele le decupaţi cu foarfecele. Lipiţi fiecare parte componentă, începînd cu fundalul, pe care-l faceţi dintr-o hîrtie subţire ale cărei margini au fost rupte cu ajutorul liniei umezite (vezi mai sus). Pentru a obţine flori de diferite nuanţe pentru acelaşi buchet, la unele flori lipiţi prin suprapunere, una, două sau trei hîrtii subţiri de aceeaşi culoare.

După ce aţi terminat de lipit toate părţile componente ale tabloului, lăsaţi să se usuce pînă a doua zi, sub o presă din ziare şi cărţi, apoi pulverizaţi toată suprafaţa cu lac incolor.

PĂPUŞI NEOBIŞNUITE

Păpuşa-centimetru. Păpuşa aceasta va ţine la îndemînă centimetrul de croitorie. Se confecţionează din carton, îmbrăcat în împletitură din lînă tricotată cu andrele (fig. 134).

Corpul : montaţi pe andrele 110 ochiuri din lînă albă sau bleu, tricotaţi drept în punct de jerse pe lungime de 51 cm.

Picioarele : montaţi pe andrele 38 ochiuri cu lînă bleu şi tricotaţi ciorăpeşte în dungi : 6 rînduri bleu, 6 rînduri oranj, 6 rînduri alb, 4 rînduri violet. După 146 rînduri, luaţi lînă oranj, lăsaţi cîte 12 ochiuri în aşteptare de fiecare parte şi tricotaţi cu cele 14 ochiuri din mijloc în punct leneş (deasupra labei piciorului). După 10 rînduri (20 dus şi întors) scădeţi de fiecare parte de trei ori cîte un ochi. Reluaţi ochiurile lăsate în aşteptare, ridicaţi de fiecare parte de deasupra piciorului cîte 12 ochiuri, tricotînd şi cele 8 ochiuri rămase (în total 56 ochiuri). Tricotaţi 10 rînduri în punct leneş şi încheiaţi. Faceţi şi al doilea picior la fel.

Braţele : montaţi pe andrea 34 ochiuri cu lînă bleu, tricotaţi drept în punct de jerse, tot în dungi 128 de rînduri. Apoi tricotaţi 18 rînduri cu lînă roz şi separaţi lucrul în două, scăzînd de patru ori cîte un ochi de fiecare parte, apoi încheiaţi. Reluaţi ochiurile lăsate în aşteptare şi scădeţi de asemenea de patru ori cîte un ochi.

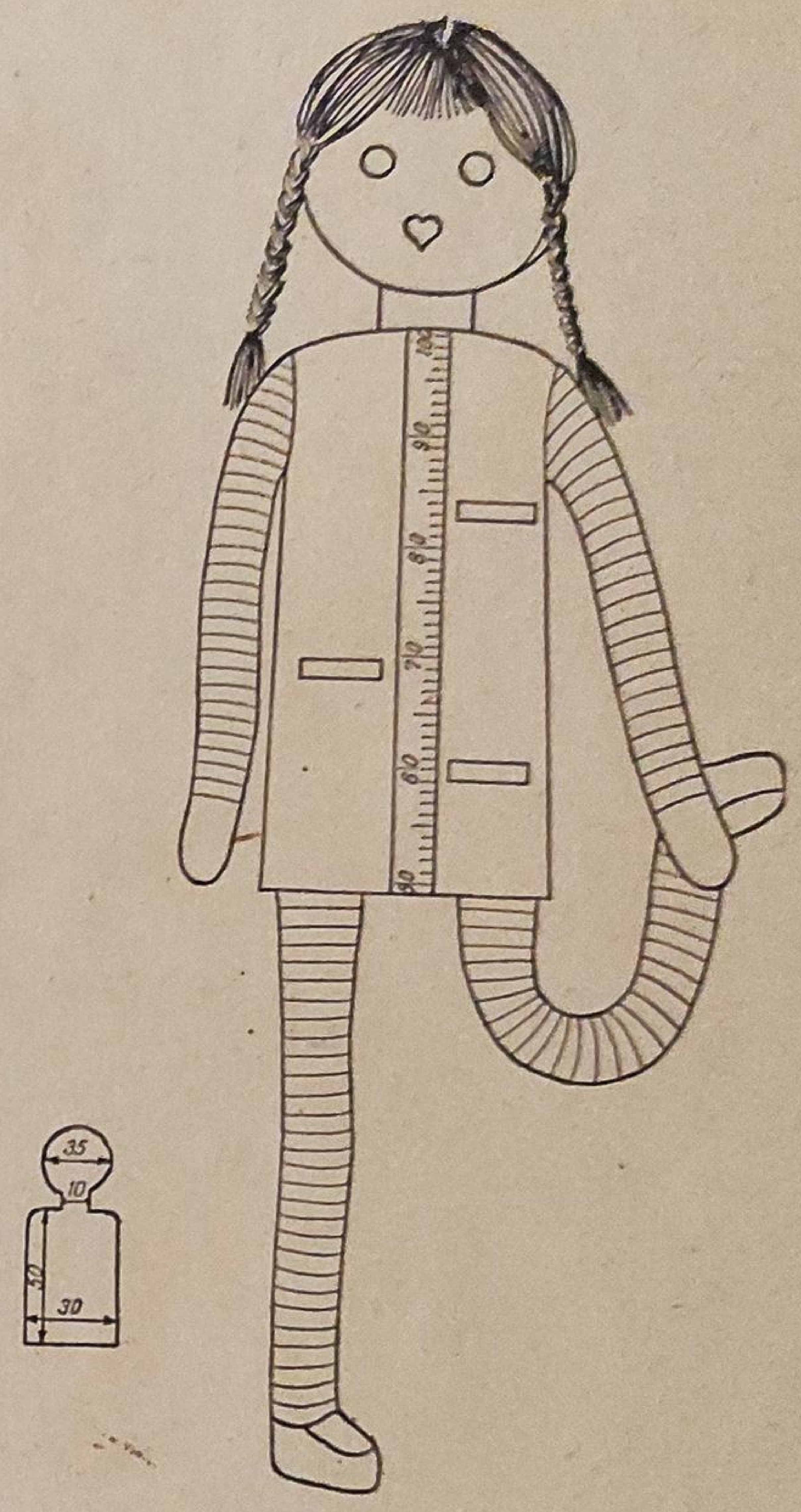

Fig. 134. Păpuşa centimetru.

Capul : montaţi pe andrele 15 ochiuri cu lînă roz, creşteţi de fiecare parte, la fiecare rînd : de două ori cîte 2 ochiuri, de zece ori cîte un ochi, apoi la cîte două rînduri de patru ori

un ochi, apoi la trei rînduri de două ori cîte un ochi, tricotați 22 rînduri drept și apoi scădeți ca și la crescut : de două ori cîte un ochi la trei rînduri, de patru ori cîte un ochi la două rînduri etc. ; încheiați cele 15 ochiuri rămase.

Tricotați o a doua parte identică.

Gîtul : montați, pe andrele 34 ochiuri cu lînă roz și tricotați drept 26 rînduri, apoi încheiați.

M o n t a r e a : decupați din carton „scheletul" păpușii. Lipiți pe el corpul tricotat, gîtul și capul. Coaseți brațele și picioarele, le umpleți ușor cu vată, apoi le prindeți de corp. Decupați din fetru gura și ochii, lipiți-i de cap. Din fire de lînă lipiți părul, împletiți-l în două codițe cu funde la capete. În față, în loc de nasturi se lipește 50 cm din centimetrul de croitorie.

Păpușa croitoreasă, (fig. 135). Croiți din carton, capul și corpul păpușii. Îmbrăcați capul în mătase roz, pictați-i fața, lipiți părul din fire de lînă sau bumbac garofița.

Îmbrăcați păpușa cu o rochie confecționată dintr-o stambă viu colorată (două pătrate cusute între ele). Faceți-i în față un buzunar mare, în care veți ține ațele, centimetrul de croitorie, trusa cu ace, foarfecul și acele cu gămălie. Picioarele și mîinile le croiți din pînză, le coaseți și le umpleți ușor cu vată. Le prindeți apoi de rochie.

Clovnul misterios (fig. 136). Croșet, resturi de lînă și de pînză... iată ce vă trebuie pentru ca să realizați acest clovn în care se va păstra în timpul zilei, pijamaua copilului.

Aproape în întregime clovnul este croșetat în piciorușe oarbe, doar mînecile, funda și partea din spate (cu fermoar) sînt din pînză.

Pentru părțile din pînză aveți nevoie de 30—40 cm pînză albă cu buline roșii pentru mîneci ; 8 cm × 80 cm pînză albă cu buline roșii pentru fundă, două discuri din pînză bleumarin cu diametrul de 35 cm, o bandă din același material lungă de un metru și lată de 5 cm pentru banda de grosime. Mai aveți nevoie de 3 nasturi auriți, și un fermoar, de asemenea de lînă bleu pentru picioare, fes și ochi, lînă coniac pentru pantaloni și păr ; lînă bleumarin pentru vestă și ghete, roșie pentru canafii de la ghete, gură și nas ; lînă albă pentru mîini și față. După ce ați croșetat părțile respective începeți montajul în felul următor :

Pe un cerc din pînză bleumarin (care are diametrul de 31 cm) așezați piesele în felul următor : mai întîi pantalonii și vesta (aranjînd partea stîngă peste partea dreaptă). Croiți mînecile, tiviți de jur împrejur, încrețiți în partea de jos ca să le dați formă, apoi coaseți-le pe locurile respective (vezi (fig. 129). Fixați banda pentru grosime pe o bandă din pînză

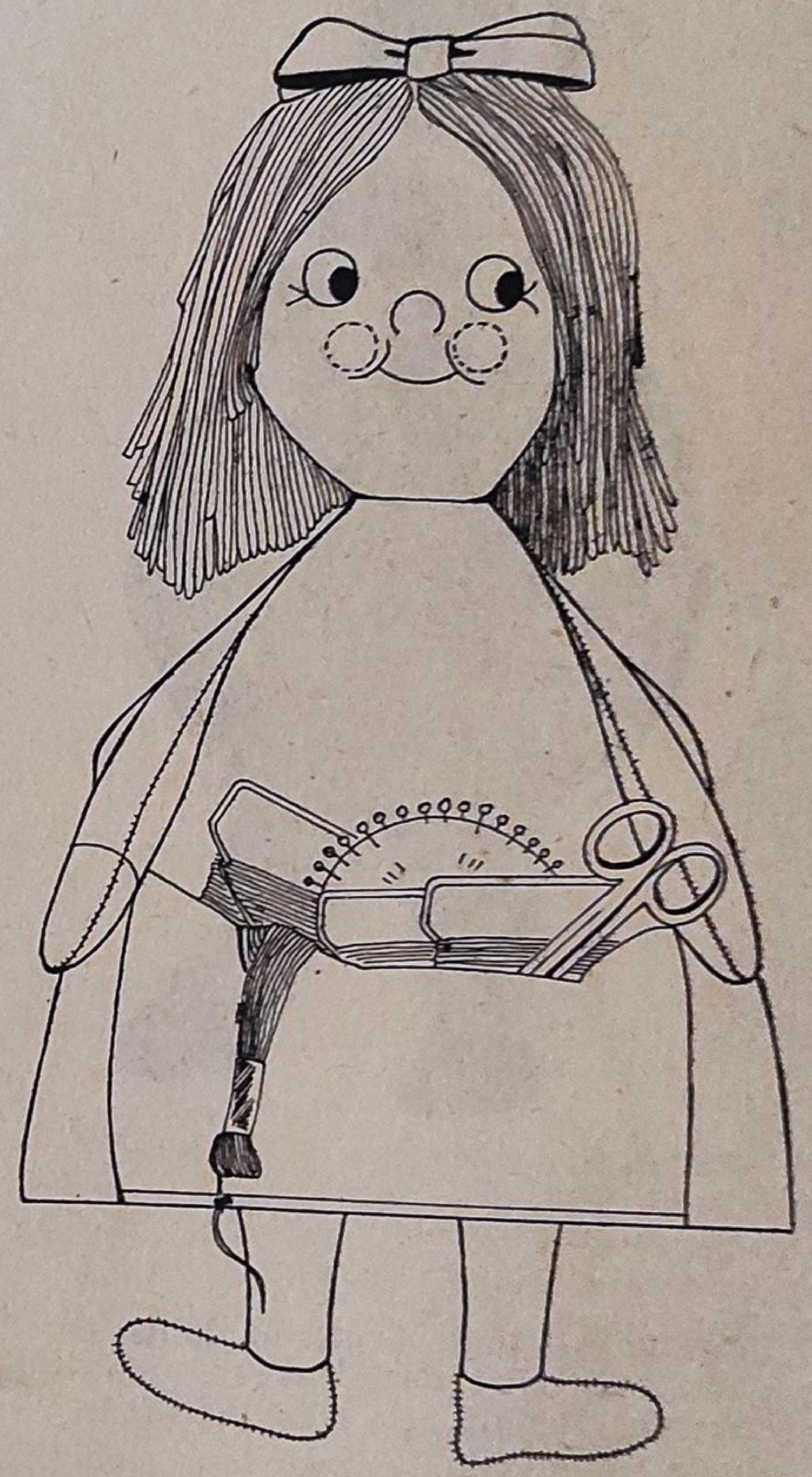

Fig. 135. Păpușa croitoreasă.

Fig. 136. Clovnul misterios.

de aceeași lungime și lățime. Croiți al doilea cerc din pînză bleumarin puțin mai mare decît primul, tăiați-l în două și reuniți prin fermoar. Reuniți cele două discuri în jurul bandei.

Capul îl umpleți cu vată, îi coaseți fesul, ochii, nasul, gura, părul din fire de lînă, apoi îl coaseți în partea de sus a port-pijamalei. Coaseți nasturii auriți la vestă.

Funda din material în buline o prindeți la gît. Faceți din lînă coniac un șnur pe care-l coaseți de fes ca să puteți să-l agățați.

CAPITOLUL XII

SFETNICUL CASEI

SFATURI PENTRU ÎNTREȚINEREA CURĂȚENIEI ÎN LOCUINȚA NOASTRĂ

PENTRU ca o locuință să fie într-adevăr atrăgătoare, ea trebuie să fie nu numai frumos aranjată, ci trebuie să fie foarte curată. Pentru aceasta trebuie să țineți seamă de cîteva reguli pe care, respectîndu-le, veți avea întotdeauna casa curată și sclipitoare „ca un pahar" — cum spune o vorbă din bătrîni.

Curățenia zilnică

Iarna se deschid ferestrele imediat ce camera este părăsită, iar vara imediat ce ne-am sculat (dacă nu dormiți cu geamul deschis). Se pun așternuturile pe fereastră, la aer, după ce mai întîi s-a așternut o cuvertură sau un pled vechi. După ce așternutul s-a aerisit, se fac paturile.

Se trece apoi la curățatul camerei, cu ajutorul aspiratorului sau cu a măturii, udată și bine scursă.

Dacă faceți curățenie cu aspiratorul, veți întrebuința pentru covoare și tapițerie peria indicată, iar pentru parchet, peria de parchet.

Dacă întrebuințați mătura, atunci cu ea veți curăța numai covoarele și scîndura albă sau mozaicul și cu peria de păr

parchetul, linoleumul sau scîndura vopsită. Tapiţeria mobilei se curăţă cu o perie asemănătoare celei de haine.

Este bine să se măture la rînd toate camerele, astfel încît în timp ce se mătură ultima, să se aşeze praful pe cea dintîi.

Ştergerea prafului. În orice gospodărie trebuie să existe cîrpe speciale pentru ştersul prafului, făcute din resturi de molton sau din orice material moale, frumos tivite şi ţinute totdeauna curate. Se pot prinde între ele resturi de material de diferite calităţi şi culori.

Ştergerea prafului se face cu băgare de seamă, pentru ca să nu se ridice din nou praful în cameră. Cîrpa trebuie să fie cît mai des scuturată afară pe fereastră.

Este o mare greşeală să se sufle deasupra mobilierului, crezînd că astfel se duce praful de pe mobile, în realitate el se ridică şi apoi se reaşază la loc.

Curăţenia săptămînală

Curăţenia săptămînală se face la fel, cu deosebirea că:

— se scot afară şi se scutură covoarele mari;

— se curăţă petele de pe jos şi de pe mobile, se mişcă mobila din loc şi se mătură pe dedesubt, se şterg uşile, lustrele, pereţii de sus în jos şi geamurile. Din trei în trei săptămîni, geamurile se spală, nu se şterg numai de praf.

S c u t u r a t u l m a r e. Acesta se face de două ori pe an: primăvara şi toamna. Se scot mobilele afară, se bat şi se scutură. Perdelele se spală şi se calcă. Se spală uşile, ferestrele, sertarele, dulapurile în interior.

Întreţinerea, curăţirea şi păstrarea covoarelor. Covoarele mari se curăţă zilnic cu aspiratorul sau mătura şi se scutură o dată pe săptămînă. Scoarţele mici se scutură zilnic.

Scuturarea covoarelor se face cu multă grijă, pentru a nu le strica şi a nu le păta. Se întrebuinţează un bătător special de covoare sau o „palmă" din trestie. În nici un caz nu se bat covoarele cu băţul sau să se ţină de colţuri şi să se scuture. După ce au fost bătute covoarele, se mătură cu o măturică umedă şi se mai lasă să stea la aer, dar nu la soare.

Curăţirea covoarelor. Dacă le ferim zilnic de praf şi scoatem imediat petele, covoarele se pot curăţa cît mai rar, ca să nu se strice lîna şi coloritul. O dată la cîţiva ani, unele covoare şi scoarţe se spală cu apă căldicică şi detergent special şi se limpezesc cu apă amestecată cu oţet, pentru împrospătarea culorilor. Înainte de a începe spălarea se încearcă într-un colţ dacă toate culorile rezistă la spălat.

Din cînd în cînd se pot curăţa iarna cu zăpadă, vara cu apă amestecată cu oţet sau amoniac, sau cu Carpetin, toamna cu foi de varză (se taie varza în două şi se freacă covorul cu partea tăiată).

Se mai curăţă cu foi umede de ceai. Se pot şterge cu o cîrpă înmuiată în apă cu oţet sau în apă cu puţin amoniac. Foarte bine se pot curăţa cu o perie moale muiată în neofalină (să nu aveţi foc prin apropiere, nici măcar ţigară!), după care se şterg cu cîrpa muiată în apă şi oţet. Prin acest procedeu se curăţă frumos şi culorile se înviorează.

Curăţirea cu zăpadă. După ce s-a bătut covorul, se aşază cu faţa în jos pe un strat de zăpadă curată, pe timp geros. Se bate pe deasupra cu „palma", se ridică, se scutură zăpada repede şi se aşază cu cealaltă parte pe un alt strat de zăpadă curată. Se presară pe deasupra zăpadă curată, se freacă repede cu mătura de pai perfect curată, în toate direcţiile şi se mătură bine. Operaţia trebuie făcută repede, ca să nu se topească zăpada pe covor, căci îl pătează.

Curăţirea cu foi de ceai. Acest sistem se întrebuinţează numai la covoarele de culoare închisă. Se presară pe covor foile de ceai, umezite bine şi se freacă cu atenţie în toate direcţiile, cu măturica de pai, apoi se scutură bine. Se limpezeşte apoi cu apă caldă cu oţet.

Spălarea preşurilor sau covoarelor de iută. Se scutură şi se bat cît mai des. O dată pe an, vara, se spală cu apă multă şi săpun, frecîndu-le bine cu peria de pai. Se limpezesc cu apă cu sare.

Spălarea geamurilor şi oglinzilor. *Geamurile.* Dacă geamurile sînt pătate, înainte de a le spăla, se scot petele, în funcţie de natura lor. Petele de var se scot cu apă cu oţet sau praf de curăţat; petele de vopsea se scot cu petrol sau terebentină; petele de muşte cu apă în care s-a adăugat petrol. După ce s-au scos petele de pe geamuri, se şterg de praf, iar lemnăria se spală cu apă şi săpun sau cu un detergent. Geamurile se spală tot cu apă amestecată cu un detergent, se limpezesc cu apă curată şi se şterg cu cîrpe curate sau cu hîrtie de ziar, care le dă luciu. Dacă geamurile sînt îngheţate, se spală cu apă cu sare.

Niciodată nu se spală geamurile cînd bate soarele în ele. Puţin oţet sau spirt denaturat adăugat la apa de clătire, dă luciu geamurilor. Geamurile se spală pe porţiuni mici, ca să nu se usuce apa pe ele.

Oglinzile se spală la fel ca şi geamurile.

Curăţirea podelelor. *Scîndurile albe.* Cea mai bună şi cea mai igienică metodă pentru curăţirea scîndurilor albe este spălarea lor cu leşie slabă şi săpun. Bine măturate, se freacă cu săpun, bucată cu bucată, cu peria de scînduri. Se limpezeşte apoi şi se usucă cu cîrpa bine stoarsă. Pentru a le da o culoare plăcută, gălbuie, podelele de scîndură albă se limpezesc cu apă în care s-au fiert paie.

Reguli de observat :

— să nu se toarne multă apă deodată pe scîndură ;

— să se limpezească bine şi să se strîngă apa ultima oară, în aşa fel încît să nu rămînă scîndura udă ;

— să avem cîrpe şi vase separate pentru spălat, limpezit şi uscat, iar apa să se schimbe cît mai des ;

— după ce s-au uscat scîndurile, cîrpele şi periile se spală şi se pun la uscat, vasele se spală şi se aşază la locul lor ;

— nu se calcă niciodată pe scîndura spălată, decît dacă este bine uscată ;

— nu este sănătos să dormim într-o cameră în care scîndurile nu sînt bine uscate.

Scîndurile vopsite. Se spală cu apă caldă, foarte uşor spumată. Nu se freacă cu peria, ci numai cu cîrpa. Se limpezesc cu apă de tărîţe sau cu apă cu oţet. Se zvîntă bine şi după ce s-au uscat, se ceruiesc cu ceară de parchet şi se lasă astfel două ore. Se freacă apoi cu o cîrpă moale de molton, pe care o aveţi special pentru aşa ceva.

Curăţirea şi întreţinerea parchetului. Parchetul se curăţă cu petrosin şi o dată pe an, iar cînd se zugrăveşte se curăţă cu sîrmă.

Curăţirea cu sîrmă. Cînd faceţi curăţenie mare, după ce s-au curăţat pereţii şi lămpile, s-au spălat uşile, ferestrele şi geamurile, se începe curăţirea parchetului cu sîrmă. Se mătură sau se trage cu aspiratorul pe parchet, astfel ca să nu rămînă nici un fir de praf, apoi se freacă cu sîrmă bucăţică cu bucăţică, în lungul lemnului, pînă rămîne lemnul curat. Se poate freca uscat sau umezit puţin înainte de frecare, cu petrosin. În acest caz se freacă pînă la uscare, ca să nu rămînă pete.

După ce s-a terminat de frecat toată camera, se strînge cu mătura rumeguşul, se şterge cu moltonul, ca să nu rămînă nimic pe parchet. Apoi ştergeţi cu petrosin şi după ce s-a uscat, se ceruieşte. Ceara se întinde uşor, subţire şi uniform. Se lasă cîteva ore, apoi se freacă cu o perie foarte curată.

Rezultate foarte bune dă întrebuinţarea noului produs Palux, pentru întreţinerea şi lustruirea parchetului. Acest produs, formează pe parchet o peliculă, care prin uscare rămîne lucioasă. În felul acesta parchetul nu mai trebuie dat cu ceară, ci numai şters zilnic de praf. Foarte mare atenţie însă, ca parchetul să fie foarte curat (proaspăt raşchetat sau curăţat cu sîrmă) înainte de a-l da cu Palux.

Cîteva reguli de respectat, cînd curăţaţi parchetul :

— cîrpele să nu fie umede, altfel parchetul se înnegreşte ;

— toate operaţiile trebuie să se facă cu mare iuţeală ;

— să nu umblaţi cu foc, nici măcar cu o ţigară aprinsă.

Pentru a avea un parchet frumos, nu este suficient să-l măturaţi zilnic cu peria sau cu aspiratorul şi să-l ştergeţi cu cîrpa, ci va trebui în primul rînd să-l menajaţi, să evitaţi să se calce pe el cu încălţămintea umedă sau plină de praf sau noroi. Cînd totuşi s-au produs asemenea pete, trebuie scoase imediat şi parchetul ceruit şi lustruit în locul respectiv.

Curăţirea podelei de ciment sau mozaic. Se face cu leşie şi săpun, întrebuinţînd o unealtă specială, confecţionată de dv. : la capătul unui băţ se bate o scîndurică de forma unei perii de paie, pe ea se fixează o bucată de săpun de rufe şi cîteva cîrpe vechi (preferabil sac) care se fixează cu cîteva cuişoare.

Această „perie“ se moaie în leşie (apă cu sodă) şi cu ea se freacă cimentul. Rezultate foarte bune dă şi curăţatul cu apă caldă cu detergenţi : Dero, Perlan etc. Se limpezeşte apoi podeaua cu apă simplă şi se usucă cu o cîrpă. Cine doreşte poate cerui şi apoi lustrui cu un molton.

Curăţirea şi întreţinerea mobilierului. Mobila albă de lemn de brad sau tei se spală cu leşie şi săpun, frecînd cu peria de paie. Se limpezeşte şi se usucă bine. Pentru a-i da o culoare plăcută, gălbuie, se limpezeşte cu apă în care s-au fiert paie sau foi de ceapă. Dacă doriţi să rămînă albe, le limpeziţi cu apă cu sare de lămîie.

Mobila de lemn vopsit, precum şi uşile, ferestrele, se curăţă bine cu apă şi puţin săpun, cu o cîrpă, nu cu peria.

Se limpezesc cu apă cu puțin oțet, apoi se usucă și se lustruiesc cu o cîrpă moale.

Mobila de stejar se curăță cu benzină caldă, frecîndu-se bine cu peria și ștergîndu-se foarte repede cu cîrpe curate. Se ceruiește cu un strat subțire de ceară și se lustruiește cu un molton moale și curat, după 2—3 ore.

Mobila care imită stejarul se curăță cu cîteva picături de ulei amestecat cu terebentină. Se moaie o cîrpă în acest amestec, se șterge mobila, apoi se lustruiește cu un molton moale.

Mobila lustruită se curăță cu un amestec făcut din oțet cu cîteva picături de ulei. Se poate adăuga și terebentină. Se freacă în rotocoale, cu o cîrpă muiată în acest amestec, se lasă să se usuce, apoi se lustruiește.

Se poate curăți și cu spirt denaturat și apoi se freacă cu o cîrpă moale. Un lustru frumos capătă mobila lustruită, dacă o dați cu unul dintre produsele speciale care se găsește în comerț. Se unge mobila cu un strat subțire, se lasă 2—3 ore, apoi se lustruiește.

Mobila tapițată cu piele. Dacă are pete, se scot astfel : petele grase cu neofalină, cele dulci cu apă caldă și săpun. Dacă mobila de piele este decolorată, se reîmprospătează în felul următor : se face o soluție de baiț de culoarea pielii, cu apă (culoarea o cumpărați din comerț). După ce mobila a fost spălată cu apă și săpun (ca să-i curățim praful) și s-a uscat perfect, se întinde uniform un strat subțire de baiț și se lasă să se usuce. După ce s-a uscat bine, se întinde pe deasupra, un strat făcut din : 3 foi de clei de pește, dizolvat în 250 g apă caldă. Se lasă să se usuce. Apoi se dă un strat subțire de ceară și se lustruiește cu un molton.

Mobila cu tapițerie de pluș se curăță cu următorul amestec : o parte alcool cald și trei părți eter. Se înmoaie în acest amestec o cîrpă curată și se freacă bine.

Mobila cu tapițerie de catifea se curăță cu nisip cald, foarte curat sau cu tărîțe calde, care se aștern pe toată suprafața. Se lasă să stea 1 1/2 oră și apoi se mătură bine cu mătura de mobile.

Mobila cu tapițerie de creton. Dacă sînt huse, se scot și se spală cu apă și detergenți, se apretează și se calcă. Dacă mobila e chiar tapițată cu creton, atunci se curăță cu apă caldă săpunită, în care s-au adăugat cîteva picături de amoniac sau apă de lemn de panama, pentru culori închise. Se moaie în acest amestec o cîrpă curată, fără să se îmbibe, se șterge repede cretonul, apoi se usucă cu cîrpe uscate.

Se poate curăța și cu neofalină caldă (se ține vasul cu neofalină într-un vas cu apă fierbinte, departe de foc).

Mobila cu tapițerie din țesături care nu suportă apa, se curăță cu miez de pîine cald (proaspăt). Se poate curăța de asemenea cu eter, dar trebuie mai întîi încercat într-un colț, să vedem dacă suportă țesătura.

Mobila de trestie se curăță cu apă cu săpun și se limpezește cu apă și sare. Se usucă la soare puternic.

Întreținerea curățeniei în bucătărie. Bucătăria fiind laboratorul casei, unde gospodina pregătește zilnic hrana, trebuie să fie de o curățenie exemplară, chiar ca într-un laborator.

Pentru a economisi timpul și pentru a păstra o igienă permanentă în bucătărie, e bine să vă obișnuiți ca fiecare obiect întrebuințat să fie spălat și pus la locul lui.

În bucătărie trebuie să aveți întotdeauna la îndemînă în niște cutii de plastic, pe chiuvetă : sodă, praf de curățat și un detergent (Dero, Perlan), pentru curățirea farfuriilor, vaselor și tacîmurilor. Vasele de bucătărie trebuie fierte din timp în timp cu leșie.

Lingurile cu care se gustă mîncarea (de lemn) se țin într-un vas sau într-un borcan la îndemînă, nu se lasă pe masă sau în cratițele cu mîncare.

Rămășițele provenite de la curățirea zarzavaturilor și a altor alimente se îndepărtează imediat din bucătărie.

Pentru a păstra curățenia, zarzavatul se curăță pe un ziar care apoi se strînge și se pune în găleata de gunoi.

Trebuie să aveți vase și funduri speciale, pentru alimente cu miros caracteristic : lapte, ceai, ceapă.

Cîrpele de bucătărie au un rol important pentru menținerea igienei. Nu le țineți murdare sau umede, căci capătă un miros greu. Trebuie să aveți cîrpe separate pentru : pahare, vesela de porțelan (farfurii, castroane), vase și capace, precum și pentru tacîmuri. Întrebuințînd patru cîrpe de bucătărie odată, le veți avea totdeauna curate. Schimbați-le cît mai des : vă veți ușura munca dv. cînd le veți spăla.

Cîrpele de bucătărie se fierb după ce au fost spălate. Pentru a menaja cîrpele de bucătărie, puteți folosi cît mai multe ziare vechi pentru curățirea vaselor de grăsime, a aragazului etc.

Zilnic, după ce terminați de pregătit masa, trebuie să curățați aragazul. Mai întîi, gospodina trebuie să fie atentă să nu-i dea mîncarea în foc, atît pentru a nu se murdări aragazul, cît și pentru a evita să se înfunde arzătoarele.

Aragazul se șterge cu hîrtie sau cîrpe. Dacă este stropit cu grăsime, se șterge mai întîi cu o cîrpă cu Tix, apoi se limpezește cu apă și se șterge cu hîrtie sau ziar.

Îndepărtarea mirosurilor din apartament

... de var în camera proaspăt zugrăvită : se lasă să se evapore oțet pe un reșou sau plită bine încinsă ;

... de vopsele de ulei în dulap și în cameră : se umple o cană cu sare de bucătărie, care se înlocuiește după 2—3 zile ;

... chiuvetei și W.C.-ului : se toarnă o soluție concentrată (violet închis) de hipermanganat de potasiu, apoi se limpezește cu apă rece ;

... în chiuveta de bucătărie : se toarnă circa 5 l de apă clocotită, în care s-au dizolvat 3 linguri de amoniac și 3 linguri sodă.

... în dulapuri : se ard cu grijă cîteva foi de dafin pe un capac de tablă ;

... de mucegai în cameră : se aerisește bine, se șterge pe jos cu terebentină sau amoniac (1 lingură la o găleată cu apă), se ard cîteva boabe de ienupăr într-o cutie de tablă ;

... în dulapuri, sertare, noptiere : se șterg cu o soluție slabă de hipermanganat de potasiu sau de perhidrol. Se pun săculețe cu terebentină ;

... miros de prăjeală : se arde cu grijă o bucată de ziar.

Spălarea rufelor

Modul cum se spală și se calcă rufele, contribuie la păstrarea lor în stare bună, timp cît mai îndelungat. Ca un prim sfat : nu lăsați să se murdărească prea tare o rufă, veți freca mai mult la ea consumînd efort fizic mai mult, dăunînd în același timp și țesăturii, care se va uza mai repede.

Al doilea sfat : nu lăsați să se adune rufe prea multe pentru spălat, pe motiv că „aveți mașină de spălat și merge repede". Cu cît veți avea mai multe rufe de spălat, cu atît le veți spăla mai prost, iar călcatul lor va fi un adevărat calvar. În același timp nici nu se recomandă să țineți mult timp rufele murdare (mai ales cîrpele de bucătărie) căci capătă un miros greu și dacă nu sînt ținute în coșuri de nuiele ca să aibă aerisire, pot chiar mucegăi.

Și acum în continuare, un mănunchi de sfaturi pentru a scoate rufele cît mai curate după spălat, sfaturi care sînt valabile atît pentru femeile care își spală rufele cu mîna cît și cu mașina. Iată cum se succed operațiile de pregătire și de spălare a rufelor : rufele se aleg și se separă pe categorii, întîi după gradul de curățenie, și apoi în rufe fine, albe și colorate ; înmuierea rufelor ; spălarea și fierberea ; limpezirea, albăstrirea-apretatul ; întinderea rufelor la uscat.

Alegerea rufelor. Cu o zi înainte de ziua fixată pentru spălat, se separă rufele, așa cum am arătat mai sus. Scopul acestei separări este de a începe spălatul cu rufele cele mai fine și mai curate și terminînd cu cele colorate sau mai murdare în apele rămase bune de întrebuințat de la rufele mai curate. În felul acesta se realizează economie de săpun, apă caldă și timp.

Înmuierea rufelor. Se spune că „o rufă bine înmuiată, este pe jumătate spălată". Chiar dacă zicala nu este valabilă 100%, totuși de felul cum înmuiați rufele (și dacă o faceți), depinde în mare măsură iuțeala cu care le veți spăla și „fața" pe care o vor avea după spălat. Operațiunea de înmuiere a rufelor, se face întotdeauna din ajun (în cel mai rău caz cu 3—4 ore înainte de a le spăla) și numai cu apă călduță, în nici un caz cu apă fierbinte, care fixează murdăria pe rufe, în loc s-o moaie.

Înainte de a băga rufele, se dizolvă în apă sodă de rufe sau FAR. Apoi muiați rufele și lăsați-le pînă a doua zi. În cazul cînd întrebuințați sodă, rufele trebuie săpunite, cînd le înmuiați. Dacă întrebuințați FAR ; (un produs din comerț) nu mai este nevoie ca rufele să fie săpunite.

Spălarea rufelor. Rufele se spală cu mîna sau mașina de spălat, în apă caldă cu detergenți sau săpun de rufe de bună calitate (pentru mașina de spălat, săpunul se dă prin răzătoarea mică, apoi se pune în apă). Rufele stoarse din apa în care au fost înmuiate, se spală în aceeași ordine arătată mai sus, cu multă apă, care se schimbă mereu, astfel ca ultima apă să fie curată și se întrebuințează în continuare la rufe mai murdare. Lenjeria fină, ca și cămășile bărbătești de fibre sintetice, nu se spală cu mașina de spălat.

După fiecare spălat, rufele se storc bine, ca să iasă toată murdăria rămasă în apă. Pentru menajarea țesăturilor, rufa se stoarce așezată numai în lungimea firului și nu se răsucește prea tare, mai mult se strînge în mîini.

Fierberea rufelor. Rufele care se pot fierbe (lenjeria de pat, maiouri, prosoape) se pun la fiert într-un cazan care nu

trebuie să aibă nici un pic de rugină, altfel se pătează rufele. Rufele albe se fierb întîi (separat), apoi rufele colorate.

În apa în care se pun rufele la fiert se rad resturi de săpun și se pune puțină sodă. Cînd rufele se pun la fiert, apa trebuie să fie fierbinte nu clocotită. Fiecare rufă se ia, se scutură ca să se desfacă cutele rămase de la stors, se săpunește și se pune în cazan. În timpul fiertului, rufele se întorc ușor, ca să nu stea prea mult în atingere cu fundul cazanului. Nu puneți prea multe rufe o dată la fiert, căci pentru ca rufele să iasă curate, trebuie să stea leger în timpul fiertului. Din momentul cînd apa începe să clocotească țineți rufele albe 20 de minute, cele colorate doar 10 minute. Rufele se scot din cazan, se limpezesc în mai multe ape curate, mai întîi în apă caldă și apoi în ape din ce în ce mai reci. Se limpezesc și rufele care nu au fost fierte. Se storc apoi bine.

Rufele albe se albăstresc și se apretează (cele de pînză), iar cele colorate (fețe de masă, milieuri) numai se apretează.

Apretul se face, fie cu amidon, Apretol sau făină albă. Rufele colorate se moaie în apret, se storc și se pun la uscat.

Pentru rufele de pînză albă, în apret se dizolvă puțină albăstreală (sineală), care trebuie să fie uniform dizolvată, ca să nu se păteze rufele. Rufele apretate și albăstrite, se storc și se pun și ele la uscat.

După ce s-au uscat, rufele se strîng cu grijă pe cît posibil umede, bune de călcat, aceasta economisește timpul gospodinei, fiindcă nu mai are nevoie să le stropească înainte de a le călca și apoi se calcă mult mai ușor și mai frumos. Dacă totuși nu aveți timp să le călcați imediat, e bine să le lăsați să se usuce bine, altfel riscați să se mucegăiască, mai ales rufele apretate.

Spălarea perdelelor. Perdelele se scutură cu atenție de praf, apoi se înmoaie de azi pe mîine, în apă rece, schimbînd apa de cîteva ori. A doua zi se spală în mai multe ape cu mult săpun sau detergent, care să facă mult clăbuc. Perdelele nu se freacă, ci mai mult se presează între palme. Se limpezesc apoi bine în cîteva ape curate, iar dacă sînt de bumbac sau in, se apretează, apoi se pun la uscat, avînd grijă să fie întinse uniform, pentru ca prin uscare să nu rămînă colțuri. Se strîng umede și se întind pe masă, pentru călcat, respectîndu-se firul drept. Se calcă pe dos, mai mult presînd cu fierul de călcat, decît plimbîndu-l pe ea. Dacă perdelele sînt de rețea mai groasă sau sînt croșetate, se calcă punînd deasupra o cîrpă udă și bine stoarsă.

Perdelele din fibre sintetice se spală foarte ușor în apă cu detergent, se clătesc bine și se pun la uscat. Cît sînt încă umede, se agață la fereastră, *fără a se călca.* Aceste perdele au avantajul că nu se deformează.

Călcatul rufelor

Rufele nu se lasă prea mult timp necălcate, căci se prăfuiesc și se usucă prea tare, fiind mai greu de călcat. Așa cum am arătat mai sus, e preferabil să se strîngă rufele umede și să se calce imediat. Dacă totuși nu ați putut face aceasta, atunci cu 3—4 ore înainte de a începe călcatul, rufele se stropesc cu apă, cu ajutorul unui dispozitiv special din plastic, care se găsește la toate magazinele cu articole de menaj, și este foarte ieftin.

Fiecare rufă se stropește, apoi se rulează, pentru a se umezi uniform. Nu se stropesc odată, decît atîtea rufe cîte putem călca. Nu se lasă rufele stropite 2—3 zile, căci pot mucegăi ca și rufele care au fost strînse umede și n-au fost călcate imediat. Singurele rufe care nu se stropesc sînt prosoapele plușate. Cămășile sau bluzele de mătase naturală se învelesc într-o cîrpă umedă și bine stoarsă, altfel să pătează.

Începeți apoi călcatul, cu mare grijă să nu se pîrlească. Scopul călcatului este netezirea și înfrumusețarea rufelor, dezinfectîndu-se în același timp. O rufă călcată nu numai că este mai plăcută, dar se murdărește mai greu. O rufă este bine călcată cînd este perfect netedă și bine uscată pe la cusături. Rufa se calcă apăsat și se usucă repede. După ce fiecare rufă este călcată, se lasă pe pat sau pe o masă să se răcească și apoi se aranjează în ordine în dulapuri.

Spălarea și călcarea obiectelor brodate

Pentru a-și menține culoarea și prospețimea milieurile și fețele de masă colorate și brodate cu fire colorate trebuiesc spălate, uscate și călcate cu grijă.

Pentru spălat, obiectele se înmoaie în apă rece, se lasă 1/2 oră, apoi se spală în apă călduță în care s-au dizolvat 2—3 linguri de fulgi de săpun, perlan alb sau alt detergent pentru lucruri colorate. Vă atragem atenția că orice detergent

ați întrebuința, trebuie bine agitat înainte de a muia lucrurile de spălat în el. Spălarea se face prin apăsarea obiectului între mîini sau prin frecarea ușoară a părților mai murdare. Se limpezesc în mai multe ape reci, iar în ultima se adaugă puțin oțet alb, pentru înviorarea culorilor. Se apretează, se storc ușor, se scutură înainte de a le pune la uscat, ca să nu rămînă șifonate prea tare.

Țesăturile brodate nu se storc prin răsucire ci prin presare în mîini. Uscatul se face la umbră, ca să nu se decoloreze.

Fețele de masă și milieurile se calcă umede și numai pe dos, pentru a nu se decolora și pentru ca borderiile să-și păstreze relieful. Ele se calcă pe o pătură groasă, pe o cîrpă albă, curată.

Obiectele brodate pe mătase sau catifea cu fire de mătase, mărgele sau fir auriu se spală cu neofalină, nu se storc ci se țin puțin deasupra vasului să se scurgă, apoi se întind afară, să se usuce și să dispară mirosul.

Spălatul cu neofalină se face în aer liber, sau într-o cameră cu geamul larg deschis, departe de orice sursă de foc. Persoana care spală cu neofalină își va acoperi capul cu o basma și după terminarea spălatului, se aerisesc bine hainele, basmaua, precum și camera în care s-a făcut operația.

Obiectele de tiul se pun la înmuiat în apă rece, se lasă cîteva ore, schimbînd apa de cîteva ori. Apoi se spală ca și obiectele colorate brodate. În ultima apă se pune și apretul. Se storc prin presare ușoară apoi se întind ușor cu mîna, atunci cînd se pun la uscat, cît mai întins posibil.

Scoaterea petelor

De multe ori o rufă sau o haină nu mai poate fi întrebuințată din cauza petelor pe care le are. De aceea, este practic de știut cum se scot petele. Mai întîi trebuie să cunoașteți proveniența petelor, pentru a putea ști procedeul și substanța întrebuințată pentru a o face să dispară. Petele se pot împărți în mai multe grupe : pete pe bază de apă (apă de ploaie, noroi, sînge, cafea), pete pe bază de alcool (vin, șampanie, fructe) ; pete pe bază de grăsimi (grăsime, ulei, lumînare, păcură, ou, sosuri, lapte, vopsea, rășină) pete pe bază de oxizi metalici (rugină, cerneală) ; pete diferite (iod, mucegai, iarbă).

Petele pe bază de apă. Petele de apă de ploaie se scot de pe stofe, cu ajutorul aburilor. Stofele de lînă se calcă cu o cîrpă udă și se perie repede, cît stofa mai este încă fierbinte.

Petele de noroi. Noroiul de pe stofe se lasă mai întîi să se usuce, apoi se dă jos cu o lamă, se freacă pata între degete, se scutură, se perie și dacă rămîne urmă, se șterge cu o perie muiată în apă cu amoniac, spirt sau oțet.

Dacă petele de noroi sînt pe pînză, aceasta se spală cu apă și săpun.

Petele de sînge se scot întotdeauna la rece, căci apa fierbinte coagulează sîngele în loc să-l dilueze și în felul acesta, pata se fixează și iese foarte greu. Pînzeturile pătate cu sînge, se lasă cîteva ore în apă rece, apoi se spală cu apă rece și săpun. Petele de pe stofe, se scot cu apă rece în care s-a adăugat o linguriță de amoniac la un litru de apă. Petele mai vechi de sînge se scot cu zeamă în care am fiert fasole uscată.

Petele de cafea neagră. Obiectul pătat se moaie imediat în apă călduță și săpun. Trebuie avut grijă să se moaie imediat obiectul în apă rece, altfel rămîne pătat și pata iese foarte greu.

Petele de cafea de pe stofele de lînă sau mătase, se șterg imediat cu un tampon de pînză muiat în apă rece.

Petele de dulceață sau sirop se scot de pe stofă și mătase cu un tampon de pînză muiat în apă caldă, iar de pe pînzeturi, prin spălare cu apă caldă și săpun.

Petele pe bază de alcool și acizi — petele de vin alb, vin roșu și șampanie de pe fețele de masă se scot înmuindu-le în apă rece cu puțină sodă. Se săpunește bine pata și se lasă pînă a doua zi, cînd rufa se spală și se fierbe. Petele de vin roșu (mai ales la unele specialități) ies mai greu și se scot cu sare de lămîie. Dacă fața de masă se pătează cu vin roșu și n-o puteți scoate imediat de pe masă, presărați pata cu sare de bucătărie. Cînd ați strîns masa muiați în apă rece și procedați ca mai sus. Pe hainele de orice stofă, petele se scot cu un tampon în culoarea rochiei, înmuiat în apă rece.

Petele de fructe trebuie scoase imediat, deoarece sînt foarte dificile și cu cît sînt mai proaspete se scot mai ușor și au mai mulți sorți de reușită : dispar foarte ușor cu apă caldă și săpun. De pe mătase, petele de fructe se scot cu amestec în cantități egale de alcool și apă caldă. Pe mătăsurile albe, pata se udă cu apă rece și se supune la fum de pucioasă ; în felul acesta iese imediat.

Pete pe bază de grăsime. În general, petele pe bază de grăsime se scot cu ajutorul unui tampon de pînză muiat în neofalină și frecîndu-se locul în cercuri de la mijloc spre margini ca să nu se întindă, iar tamponul se înmoaie cît mai des în neofalină și se stoarce bine, pentru a înlătura impuritățile. În cazul cînd tamponul și soluția s-au murdărit, se schimbă.

Petele de grăsime de pe pînzeturi dispar cu apă caldă şi săpun, spălîndu-se ca orice rufă. Pentru ţesăturile de lînă se întrebuinţează pudra de talc, care se presară într-un strat gros pe pată şi se lasă cîteva ore. Se îndepărtează apoi talcul, se perie bine şi dacă pata persistă, se repetă procedeul.

Pentru mătase veţi întrebuinţa eterul.

Petele de untdelem de pe pînzeturi care se pot spăla, dispar dacă acestea sînt spălate imediat cu leşie rece şi apoi limpezite bine. De pe stofele de lînă, pata proaspătă dispare dacă este ştearsă imediat cu un tampon înmuiat doar în apă rece sau neofalină. Peste pata încă umedă se presară talc.

Petele de luminare de pe orice material se îndepărtează luînd mai întîi stratul de ceară cu un cuţit, apoi pînzeturile se spală în apă cu sodă şi cu săpun, iar stofele de lînă se aşază între două sugative şi se trece pe deasupra cu fierul cald, schimbînd mereu sugativa pătată pînă rămîne curată, abia atunci pata a dispărut. Dacă pata nu a dispărut complet, se curăţă cu neofalină, iar mătăsurile cu eter.

Petele de păcură de pe orice stofă, se scot acoperindu-le cu un strat de unt, cu care se lasă să stea 24 de ore. Se curăţă untul cu lama unui cuţit, apoi pata de grăsime se scoate cum am arătat mai sus.

Petele de ouă, sosuri, lapte de pe pînzeturi se scot cu apă cu sodă şi săpun (apă caldă), iar de pe stofe şi mătăsuri — cu neofalină.

Petele de vopsea şi răşină. Aceste pete trebuie scoase imediat, altfel nu mai ies. Se curăţă cu terebentină sau neofalină caldă. Se înmoaie pata în neofalină sau în terebentină şi se freacă între degete pînă dispare.

Petele pe bază de oxizi metalici. Petele de cerneală de pe orice stofă se pot scoate muind în lapte fierbinte şi schimbînd laptele cînd s-a colorat. Sau cu zeamă de lămîie caldă, astfel : se aşază pata pe o cîrpă curată, se stoarce pe ea zeamă de lămîie, se pune deasupra o altă cîrpă şi se trece pe deasupra cu fierul cald. Se poate întrebuinţa şi sare de lămîie dizolvată în apă caldă şi muiată pata pînă dispare, apoi clătit pînă dispare.

Petele de cerneală se mai pot scoate şi cu „Pic", un preparat care se cumpără de la magazinele cu chimicale.

Petele de rugină dispar imediat dacă pata proaspătă se moaie de mai multe ori în soluţie de acid oxalic fierbinte, zeamă de lămîie fierbinte sau spirt cald.

Petele de iod dispar repede numai cu ajutorul căldurii. Se pune pata între două cîrpe ude şi se calcă cu fierul încins sau se moaie de mai multe ori în apă clocotită sau lapte clocotit, sau se freacă cu un tampon înmuiat în spirt cald.

Petele de mucegai dispar cu apă şi săpun, dacă pata este proaspătă. Se limpezeşte apoi se acoperă cu o pastă făcută cu apă şi apret (nefiert) şi expus la soare. Cînd nu s-a uscat complet, se spală iar. Se repetă procedeul pînă ce pata a dispărut.

Petele de iarbă se scot cu apă şi săpun.

Reguli generale pentru scoaterea petelor

Pentru a avea siguranţa că veţi putea scoate pata, trebuie s-o scoateţi cît este proaspătă. Sorţii de reuşită scad cu cît pata este mai veche.

Pentru rufele care se pot spăla şi fierbe, acesta este procedeul universal pentru scoaterea tuturor petelor.

Atenţiune ! Pentru încălzirea neofalinei sau spirtului pentru scoaterea unor pete, se procedează astfel : se pune sticla plină pe jumătate şi fără dop, într-un vas cu apă fierbinte, *departe de foc*. Se adaugă mereu apă fierbinte în vas, ca să se menţină aceeaşi temperatură, cît lucrăm cu neofalina. Pentru a ne feri de accidente, cît timp se lucrează cu neofalina, spirt sau terebentină, nu trebuie să existe în cameră nici o sursă de foc, nici o ţigară aprinsă şi nici nu se umblă la lumină. Se aeriseşte apoi bine camera.

CUPRINS

Introducere 5

Partea I

Cap. I. Holul-Vestibulul, primul zîmbet al apartamentului 8
Cap. II. Camera de zi 18
Cap. III. Sufrageria 29
Cap. IV. Dormitorul 39
Cap. V. Camera copiilor 48
Cap. VI. Camera pentru tineret 65
Cap. VII. Bucătăria 68
Cap. VIII. Cămara 72
Cap. IX. Camera de baie 75
Cap. X. Balconul 78
Cap. XI. Aveți și grădină ? 80

Partea a II-a

Cap. I. Monograma, elementul decorativ cel mai simplu pentru înfrumusețarea diferitelor obiecte textile 82
Cap. II. Veioza, element decorativ al locuinței . 88
Cap. III. Ordinea la noi acasă 89
Cap. IV. Vopsitul artistic al țesăturilor 94
Cap. V. Modernizarea mobilelor vechi 97
Cap. VI. Sărbătorile de iarnă 99
Cap. VII. Florile 109
Cap. VIII. Și acum... amănuntele : covorul și oglinda . 116
Cap. IX. Decorul ferestrei : perdelele 117
Cap. X. Husele 121
Cap. XI. Lucruri amuzante 123
Cap. XII. Sfetnicul casei 132

Lei 18

Editura tehnică